

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

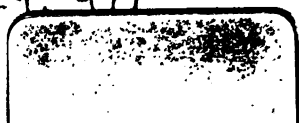
We also ask that you:

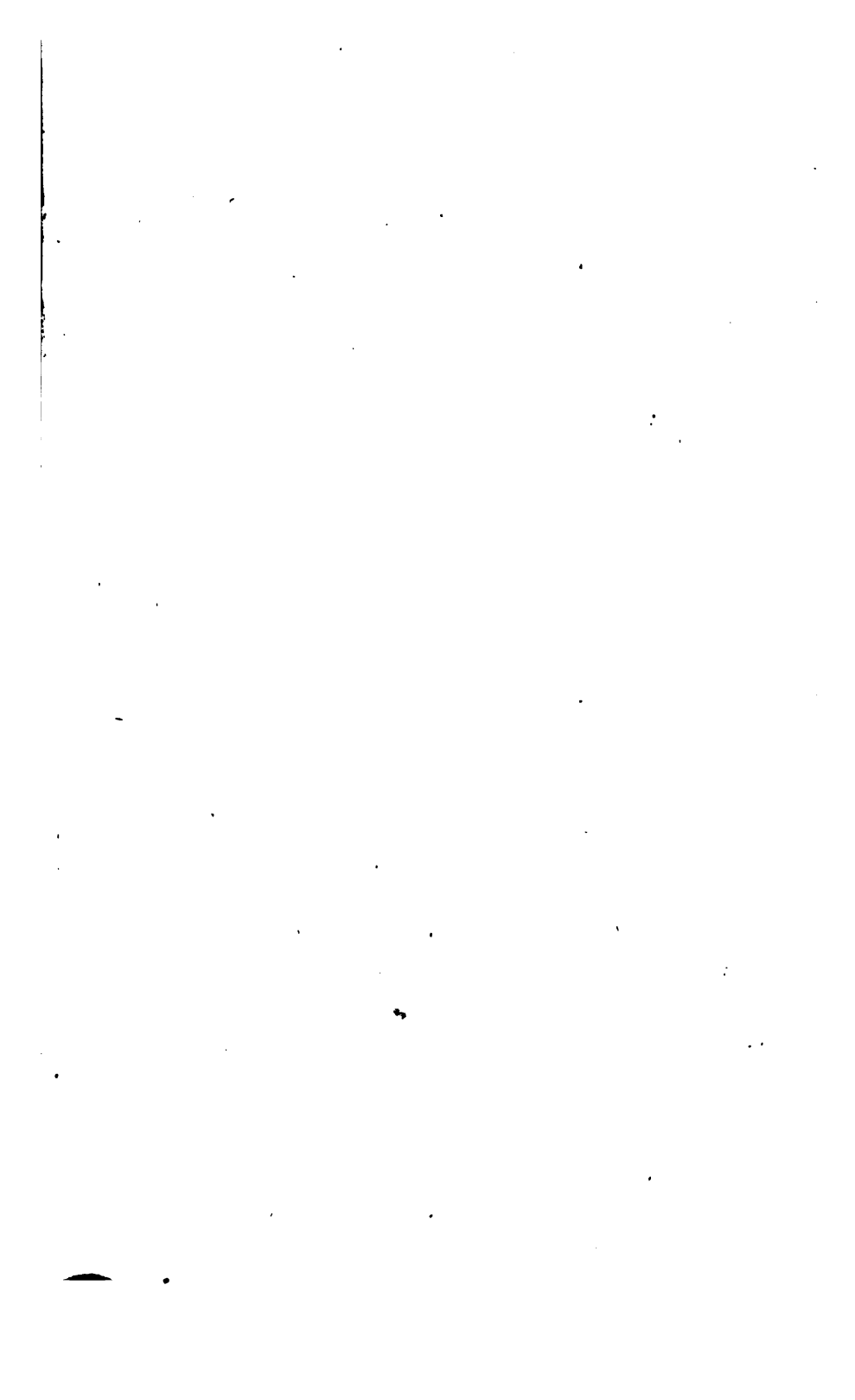
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

24. 477

ALEXANDRI APHRODISIENSIS
L AMMONII HERMIAE FILII, PLOTINI,
BARDESANIS SYRI,
E T
GEORGII GEMISTI PLETHONIS
DE FATO
QUAE SUPERSUNT
GRAECE.

AD CODICUM MANUSCRIPTORUM EDITIONUM
VERSIONUM FIDEM RECENSUIT, INTERPRETATIONEM
LATINAM HUGONIS GROTH ET ALIORUM
EMENDATIONEM, VARIETATEM LECTIONIS ET NOTAS
ADIECIT

IOANNES CONRADUS ORELLIUS,
PAROCHUS AD TEMPLUM SPIRITUS SANCTI ET COLLEGII CAROLINI
TURICENSIS CANONICUS.

INSERTAE SUNT ANIMADVERSIONES
IO. CASPARI ORELLII
PROFESSORIS ELOQUENTIAE ET HERMENEUTICES IN GYMNASIO
TURICENSI.

TURICI,
Typis ORELLII, FUESSLINI et Soc. MDCCCXXIV.

477

774

P R A E F A T I O.

Offero iam tibi, lector benevole, novam, quam in Praefatione ad Sallustium Philosophum promiseram, libri de Fato Alexandri Aphrodisiensis editionem, cum adiunctis similis argumenti commentationibus brevioribus cum eiusdem Alexandri, tum Ammonij Hermiae filii, Plotini, Bardesanis et Georgii Gemisti Plethonis; in qua editione quid praestitum fuerit, paucis accipe.

Ante omnia mihi tam felici esse contigisse, ut complura, imo tantum non omnia ad recensendum Alexandri textum necessaria subsidia mihi compararem, est quo laetor maximopere. In quibus principem locum tenent Codices duo Manuscripti, primus Fabricianus in Bibliotheca Regia Havniensi instructissima asservatus, cuius cum editione Londinensi collationem accuratissime factam acceptam re-

fero eximiae humanitati ac benevolentiae Th. D. Blochii istius Bibliothecae praefecti, qui vir doctissimus ex Sallustio philosopho a me edito haud prorsus sinistram opinionem de futura Alexandri editione concipiens, ultro nec opinanti mihi misit hoc munus gratissimum, et nunquam intermoriturae amicitiae tesseram. Est scil. hic Codex chartaceus optimae notae, accuratius descriptus a Fr. Müntero in Miscellaneis Havniensibus Theologici et Philologici argumenti, et continet varia scripta philosophica hac serie. 1) Ioannis Damasceni *κεφαλαία φιλοσοφικά*. 2) *περὶ ἐκουσίου καὶ ἀκουσίου* auctore Neo - Graeco aliquo seculi XVI. extremi. 3) Alexandri Aphrodisiensis *περὶ τύχης καὶ ἐμαρμένης* Capita II. ex eius libro II. de anima. 4) Eiusdem *πρὸς ἀντοκράτορας περὶ ἐμαρμένης καὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν*. 5) Eiusdem *σχολίων φυσικῶν ἀποριῶν καὶ λύσεων βιβλίον β*. Cap. II-XVI. tandem postremo loco: 6) *Συναγωγή τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικὴν τῶν ἀποδοδεισῶν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ Ἑλλήνων* (Scholia in Aristotelis Rhetoricam quae eadem videntur esse cum iis, quae 1539 Parisi excusa fuerunt typis Conradi Neobarrii). Eiusdem Blochii eximiae humanitati et amicitiae debeo duo Capita de Fortuna et Fato ex eodem Codice Havniensi accurate exscripta una cum varietate lectionis

editionis Aldinae prioris (nam in altera Libri de anima, quibus continentur haec capita, licet in titulo promittantur, non comparent.) in quibus Alexander suam vel potius magistri sui Aristotelis de Fato sententiam brevius quidem, sed haud paullo clarius et lucidius exposuit, quam in maiore libro ad Imperatores. Alter Codex quo uti licebat, est Monacensis vel potius Exemplar Editionis Aldinae prioris in Bibliotheca Regia Monacensi asservatum, cui vir doctus aliquis, sive is fuerit Petrus Victorius sive quis alius, cum correctiones Aldinae posterioris tum alias lectiones haud contemnendas in margine adscripsit. Cuius Codicis excerpta mecum communicavit Xaverius Werferus ὁ μακαρίτης paucis ante omnibus literarum humaniorum cultoribus acerbissimum suum obitum hebdomadibus. Cum enim per literas illi gratissimi animi sensa testificari vellem, eheu tristis nuntius ad me rediit, virum doctissimum et humanissimum e vivis exiisse.

Nec minus iuverunt me in Alexandro emendando subsidia typis impressa, e quibus primo loco ponendae erunt editiones duae Aldinae, prima anno 1534 altera 1536 excusa (1),

(1) Prioris titulus est: *Τὰ τοῦ Θεμιστίου Ἐνφράδους ἅπαντα, τουτέστι παράφρασις καὶ λόγοι. Ἀλεξάνδρου Ἀρροδιαιεύς περὶ ψυχῆς βιβλία δύο καὶ ἐν*

quas cum in almae patriae et reliquis Helvetiae bibliothecis publicis frustra quaesivissem, per literas adii Benekium Professore Göttingensem, qui vir humanissimus et iam de Epistolis Socraticis, Memnone Heracleota, aliisque a me curatis Graecorum scriptorum editionibus optime meritis brevi misit collationem utriusque Aldinae cum editione Londinensi accuratissime factam a duobus Seminarii Philologici sodalibus. Editionem Io. Caselii, qui vir doctrina et acumine pollens loca haud pauca emendavit egregie, Rostochii 1588 forma quarta excusam benevole mecum communicatam a Frederico Creuzero, Viro doctissimo, ipse contuli cum una quam ipse possidebam editione Londinensi 1658 impressa typis Thomae Roycroft. Usus sum etiam Capitibus Alexandri quae cum lectionibus ab editis haud raro

περὶ ἐιμαρμένης. Venetiis ap. Aldum 1534. folio. Posterioris autem: Ζητήματα Ἀλεξάνδρου φυσικὰ, περὶ ψυχῆς, Μετάφρασις ἐκ τῶν Λαμασκίου εἰς τὸν πρῶτον περὶ οὐρανοῦ βιβλίον. Ἐπιτομὴ σχολικὴ εἰς τὰ δ' πρῶτα καὶ τὸ η' περὶ φυσικῆς βιβλία. Θεοφράστου περὶ αἰσθήσεως βιβλίον, Πρισκιανοῦ Ἀίδου μετάφρασις τῶν Θεοφράστου περὶ αἰσθήσεως. Venetis typis Aldi et Asulani 1536. fol. Sed in exemplaribus omnibus, quae cum Fabricius, tum doctissimus Blochius inspexit, insunt tantum Alexandri Quaestiones Physicae cum libro de Fato, omissis reliquis quae titulus promiserat.

discrepantiis Eusebius inseruit Praeparationi suae Evangelicae, nec non versione latina antiquissima Hieronymi Bagolini Veronensis, quae licet nimis anxie verbum de verbo reddat, et in locis haud paucis ineptissima sit, tamen cum e Codice quodam optimae notae et cum Manuscripto Havniensi in plerisque consentiente facta esset, non parum iuvit ad textum emendandum, verasque et genuinas (2) lectiones eliciendas. Adhibui tandem praeter versiones latinas Hugonis Grotii et editoris Londinensis etiam Germanicam τοῦ νῦν ἐν ἁγίους Georgii Schulthessii nostratis, pastoris quondam Moenchaltorfensis in pago Turicensi, bonam fidamque (3), et exemplar editionis Londinensis quo usus erat vir doctissimus in vertendo Alexandro, cum eiusdem emendationibus paucis quidem, sed egregiis margini adscriptis, commodatum mihi a venerando filio

(2) Liber rarissimus sic inscribitur: Alexandri Aphrodisiensis Peripatetici doctissimi Quaestiones Naturales et Morales et de Fato, Hieronymo Bagolino Veronensi et Baptista filio interpretibus, de anima liber I. Hieronymo Donato Patricio Veneto interprete, de anima liber II. et de mixtione Angelo Caninio Anglariensi interprete omnia excusa Venetiis apud Hieronymum Scotum 1559. in folio.

(3) Insertam l. t. *Bibliothek der griechischen Philosophen*. T. IV. p. 150 et seqq. Turici 1782. oct.

Ioanne Schulthessio, Doctore Theologiae et
literarum sacrarum in Gymnasio Turicensi
Professore.

His itaque praesidiis uso licuit mihi cum
lacunas quasdam editionum priorum supplere,
tum veram et genuinam auctoris scripturam
in locis haud paucis revocare, quamquam re-
starent loca nonnulla corruptiora, quae etiam-
num meliorum Codicum opem desiderant,
quibus pro virium modulo ipse in animadver-
sionibus medelam afferre conatus sum, adiutus
hac in re acumine et eruditione patruelis mei
carissimi Io. Caspari Orellii. Textui ad latus
addidi versionem latinam Hugonis Grotii, maxi-
me ex editione Aldina posteriore expressam,
insertam latine ab ipso redditis veterum Phi-
losophorum de Fato sententiis (Lugduni Ba-
tavorum ap. Elzevir. 1648 duodenis) cum ele-
gantior et melior videretur ea quae legitur
in editione Londinensi, correctis tamen locis
quibusdam, ubi humani quid passus videbatur
vir immortalis memoriae, vel ubi emendatior
lectio alia suadebat. Libro de Fato addidi
Capita duo de Fortuna et Fato, cum versione
latina Angeli Caninii (nam Grotius nullam
prorsus eorum habuisse videtur notitiam) porro
Ammonii Hermiae filii et Plotini Commenta-
tiones de Fato, illam ex editione Alexandri
Londinensi, hanc ex una quae Graece exstat,

Enneadum editione Marsilii Ficini Basileae apud Pernam Lecythum 1580 impressa descriptam, correctis tamen aliquot vitiis typographicis. Addidi etiam Bardesanis Syri locum adversus Astrologos servatum ab Eusebio in Praeparatione Evangelica, collatis Rob. Stephani et Franc. Vigeri éditionibus, tandem coronidis loco praeter breve Alcinoi Caput, Georgii Gemisti Plethonis libellum de Fato ex editione Sam. Reimari Hamburgensis, Lugduni Batavorum ap. Conradum Wisshof 1722 excusa, cum eiusdem versione latina, omissis tamen, ne moles libri nimis augetetur, aliis quae in hac editione leguntur, quaestionibus philosophicis inter Plethonem et eius discipulum Bessarionem agitatis.

Ad calcem adieci cum Varietatem lectionis e Codicibus Msstis et editionibus Alexandri maxima qua potui diligentia excerptam, tum notas breves in omnia opuscula hac collatione contenta Criticam maxime spectantes.

Postrema gratissima animi sensa testificari liceat patrueli meo carissimo Casparo Orellio, Professore Eloquentiae et Hermeneutices sacrae in Gymnasio Turicensi meritissimo: qui non solum laborem textus emendandi et a vitiis typographicis repurgandi mecum partitus est diligentissime, sed etiam animadversionibus suis doctrina et acumine quibus pollet dignis-

simis, literarum Graecarum cultoribus strenam
addidit gratissimam.

Vale benevole lector et fave Alexandro
meo, et si quidem Deus Optimus Maximus
vitam viresque conservaverit, praeter Alcinoi
et Albinus Introductiones in Platonem, novam
etiam editionem Commentarii Hieroclis in au-
rea carmina Pythagoreorum vere aurei, cum
reliquis eiusdem Fragmentis, meis curis ad-
ornatam exspecta.

Scribebam Turici Helvetiorum 6. Aprilis 1824.

SERIES EORUM

QUAE HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

	Pag.
1. Alexandri Aphrodisiensis Liber de Fato ad Imperatores	2
2. Eiusdem Capita II. de Fortuna et de Fato ex Libro II. de Anima.	124
3. Ammonii Hermiae Commentarius in Sect. II. Libri Aristotelis de Interpretatione	156
4. Plotini Enneadis III. Liber I. de Fato	180
5. Bardesanis Syri Fragmentum adversus Astrologos	205
6. Caput de Fato ex Alcinoi Introductione in Platonem	220
7. Georgii Gemisti Plethonis Libellus de Fato	224
8. Elenchus Capitum Alexandri Aphrodisiensis, Ammonii Hermiae et Plotini	248
9. Variæ Lectiones et Annotationes	255

1. The first part of the report is a general introduction to the subject of the study. It discusses the importance of the study and the objectives of the research.

2. The second part of the report is a detailed description of the methodology used in the study. It includes information about the sample size, the data collection methods, and the statistical analysis techniques.

3. The third part of the report is a presentation of the results of the study. It includes tables and graphs showing the data and the findings of the research.

4. The fourth part of the report is a discussion of the results and their implications. It discusses the strengths and limitations of the study and provides recommendations for future research.

5. The fifth part of the report is a conclusion and a summary of the findings. It provides a final statement on the results of the study and the overall conclusions.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ

ΠΕΡΙ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΦ' ἩΜΙΝ.

ALEXANDRI APHRODISIENSIS

AD IMPERATORES

**DE FATO ET DE EO QUOD IN NOSTRA
POTESTATE EST.**

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας

ΠΕΡΙ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΦ' ἩΜΙΝ.

Α.

ἮΝ μὲν δι' ἐυχῆς μοι, μέγιστοι Ἀυτοκράτορες, Σεβῆρε καὶ Ἀντωνίνε, αὐτῷ γενομένῳ παρ' ὑμᾶς καὶ προσειπεῖν καὶ καθομολογῆσαι χάριν ¹⁾ ἀνθ' ὧν ἔπαθον ἔν παρ' ὑμῶν πολλάκις, αἰεὶ τυχὼν πάντων ὧν ἠξίωσα, μετὰ μαρτυρίας, ὥς ²⁾ δίκαιος εἶναι τυγχάνειν τοιαῦτα αἰτούμενος. Ἐπεὶ δὲ ἐφείται ³⁾, εἰ μὴ παρῶν τις τοῖς ἱεροῖς θύειν τοῖς Θεοῖς ⁴⁾ δύναται, τὸ θύειν αὐτοῖς πανταχόθεν τε καὶ πανταχοῦ, καὶ πέμπειν ἀναθήματα ^{4a)}, ἃ μὴ κομίζειν αὐτὸς οἷός τε ἦν ⁵⁾, ἐθάρσυνε παρὸς ὑμᾶς ⁶⁾ τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἐξουσίᾳ, καὶ τινα ἀπαρχὴν ⁷⁾ ὑμῖν τῶν ἡμετέρων καρπῶν ἀνάθημα πέμπειν, δικαιοτάτον ὑμῖν ⁸⁾ ἀναθημάτων ἀπάντων. Τί γὰρ ἂν δικαιοτέρον τοῖς γνησίως φιλοσοφίαν τιμῶσι ⁹⁾ τε καὶ προάγουσιν ἀνάθημα γένοιτο, βιβλίου ὑπισχνουμένου θεωρίαν φιλόσοφον περισχεῖν καὶ τὴν δόξαν ¹⁰⁾ τὴν Ἀριστοτέλους, ἣν ἔχει περὶ τε ^{10a)} εἰμαρμένης καὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, οὗ τῆς φιλοσοφίας προΐσταμαι ^{10b)}, ὑπὸ τῆς ὑμετέρας μαρτυρίας διδάσκαλος αὐτῆς κεκηρυγμένος. Ἔστι δὲ οὐδενὸς δεύτερον τῶν κατὰ φιλοσοφίαν δογμάτων τοῦτο τὸ δόγμα· ἥτε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ ¹¹⁾ χρεῖα πανταχοῦ

ALEXANDRI APHRODISIENSIS

LIBER AD IMPERATORES

DE FATO ET DE EO QUOD NOSTRÆ EST POTESTATIS.

Hugone Grotio interprete.

I.

NIHIL mihi magis in votis fuit, Severe et Antonine Imperatores maximi, quam cum in vestris essem locis, vos conspicari, vos affari et gratias agere pro multis acceptis beneficiis, non tantum quod adeptus sum quae volui, sed quod insuper ornatus testimonio dignum me esse qui adipiscerer quae postulaveram. Verum cum fas permittat ei, qui in templis ipsis coram sacra (Diis) facere non possit, ubivis locorum ea facere, et aliunde dona mittere, quae ferre ipse nequeat; ex eo quod circa Deos licet, mihi quoque hoc iuris sumsi vobis donum mittere, eorum quae nobis nascuntur fructuum quasi primitias, et quidem donum tale, quod ad vos proprio jure pertineat. Quod enim donum magis eis conveniat dari, qui sapientiae studia sincere et amant et promovent, quam librum qui contemplationes contineat ad eadem studia pertinentes et qui Aristotelis explicet sententiam de Fato et de eo, quod penes nos est, et librum ab eo factum, qui cum vestro testimonio publice receptus sit Aristotelis placitorum interpret. Est autem haec pars placitorum nulla alicuius parte infe-

τε καὶ ἐπὶ πάντα διατείνει· οὐ γὰρ ὁμοίως περὶ τὰς πράξεις ἔχουσιν οἱ τε πάντα ἐξ ἀνάγκης τε ¹²⁾ καὶ καθ' ἑμαρμένην γίνεσθαι πεπιστευκότες, καὶ οἷς δοκεῖ γίνεσθαι τινα, ἃ καὶ μὴ ¹³⁾ τοῦ πάντως ἔσεσθαι προκαταβεβλημένας αἰτίας ἔχουσι ¹⁴⁾· ἥτε εὐρεσις ¹⁵⁾ τῆς ἀληθείας τῆς ἐν αὐτῇ χαλεπωτάτῃ δοκεῖ ¹⁶⁾, τῷ δοκεῖν τῶν δοξῶν ἑκατέρω πολλὰ ¹⁷⁾ ἀντιμαρτυρεῖν τῶν ἐναργῶν. Ἐπεὶ δὲ ἐνίων δογμάτων κατασκευὴ διὰ τὴν πρὸς τοὺς μὴ ὁμοίως λέγοντας ἀντιλογίαν γίνεται φανερωτέρα [ὥν ἐν τοῖς μάλιστα κατ' αὐτοῦ τί ἐῖη ἂν μείζω ¹⁸⁾, ἢ κατὰ Ἀριστοτέλους δόξαν ἐπεῖν·] ποιήσομαι τὸν λόγον πρὸς τοὺς οὐχ' ὁμοίως ἐκείνῳ περὶ τούτων ἐιρηκότας, ὅπως ἐν τῇ ἰτῶν λεγομένων παραθέσει φανερώτερον ἡμῖν τὰληθὲς γένηται. Ἔστι δὲ ἡ τῶν λόγων τῶν ἡμετέρων προαίρεσις οὐ πρὸς ἐπίδειξιν νενευκυῖα, ἀλλὰ πρὸς ἐξέτασίν τε καὶ διδασκαλίαν τῶν προκειμένων ἀκριβεστέραν ἢν καὶ ὑμᾶς πᾶσιν οἷς πράσσετε ¹⁹⁾ ὁρᾶν ἔνεστιν ἐξηλωκότας, οὐδεμίαν γὰρ πρᾶξιν ὑμῶν ἐστὶν εὐρεῖν, ἐν ᾗ ²⁰⁾ τὴν φαντασίαν πρὸ τῆς ἀληθείας σκοπὸν πεποιήσθε ²¹⁾. Εἰ δέ τι ²²⁾ κατὰ σχολὴν ἐντυγχάνουσιν ὑμῖν ²³⁾ τῷ βιβλίῳ, δεῖσθαι ²⁴⁾ δόξει ῥηθῆναι γνωριμώτερον, ἀξιῶ τιμηθῆναι καὶ ταύτῃ τῇ τιμῇ παρ' ὑμῶν ²⁵⁾, καὶ γραφῆναι μοι περὶ τῶν ζητουμένων· οὐδὲ γὰρ ῥάδιον πάντα γνώριμα ποιῆσαι δι' ἐνὸς βιβλίου ²⁶⁾, αὐτὰ τε τὰ προκείμενα, καὶ οἷς τις χρῆται πρὸς τὴν μήνυσιν αὐτῶν.

B.

Τὸ μὲν οὖν εἶναί τι τὴν ἑμαρμένην, καὶ αἰτίαν εἶναι τοῦ γίνεσθαι τινα κατ' αὐτήν ¹⁾, ἱκανῶς ἡ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις· οὐ γὰρ κενὸν οὐδ' ἄστοχον τὰληθοῦς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φύσις, καθ' ἣν περὶ τινων ὁμοδοξοῦσιν ἀλλήλοις, ὅσοι γε αὐτῶν μὴ διὰ τινὰς προκαταβεβλημένας δόξας ὑφ

rior. Nam usus hujus partis quoquoversum se et ad omnia extendit. Non enim eodem modo circa res agendas se habent illi qui credunt omnia vi necessitatis et fati iugo constringi et ii qui censent exsistere et quaedam, quae fiant sine causis antepositis necessario ea efficientibus. Tum vero videtur in his veritas inventu perquam difficilis, ideo quod et huic et illi sententiae quaedam adversari videantur manifesto. Quia vero nonnullorum dogmatum firmior (et evidentior) sit structura disputando cum eis qui contra sentiant, (in qua inquisitione quid est quod majus momentum habere possit quam nosse Aristotelis sententiam?) eos alloquar, qui non eadem cum ipso dixere, ut contendendo inter se quae utrinque sunt dicta, magis illucescat veritas. Propositum autem sermonis nostri non ad ostentationem dirigetur, sed ad quam maxime sedulam inquisitionem et explicationem veri, cui et vos videmus ante omnia studere in iis rebus quae vobis tractandae veniunt. Nulla enim vestrarum actionum conspicitur, in qua vobis id potius quod videtur quam quod verum sit propositum habeatis. Quod si per otium incidetis in hunc librum ac iudicabitis quaedam oportuisse explicatius dici, magni faciam hunc honorem, si ad me perscribantur quae sint illa, de quibus manet dubitatio. Non enim facile est in uno libro dilucide exponere et rem de qua agitur, et ea quibus utendum ad rerum ipsarum explicationem.

II.

Esse igitur fatum, et ab eo causam cur quaedam fiant fataliter, satis firmum argumentum praebet hominum anticipata quaedam notio. Neque enim vana aut a vero aberrans est hominum natura, ubi de re aliqua consentitur inter eos qui non ex antehaustis opinionibus, ut nimirum tueantur quae eis sunt consentanea,

αὐτῶν, διὰ τὸ σῶζειν βούλεσθαι τὴν πρὸς αὐτὰς ἀκολουθίαν ἄλλως ἀναγκάζονται λέγειν· [δι' ἣν αἰτίαν οὐδὲ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος ²⁾], καὶ τοι τὰλλα ὦν ἐν τοῖς τῇν φυσικὴν φιλοσοφίαν φιλοσοφῆσασιν οὐκ ἀπερρίμμενος, οὐκ ἀξιοπίστος ³⁾ ἀντιμαρτυρῶν τῇ κοινῇ τῶν ἀνθρώπων πίστει περὶ ἐμαρμένης, λέγει γὰρ οὗτός γε μηδὲν τῶν γινομένων ⁴⁾ γίνεσθαι καθ' ἐμαρμένην, ἀλλὰ εἶναι κενὸν τοῦτο τὸ νόμα], τί δέ ποτ' ἐστίν ⁵⁾ ἡ ἐμαρμένη, καὶ ἐν τίσιν, οὐκέτι ⁶⁾. Ὅν γὰρ μόνον οὐκ ἀλλήλοις ἅπαντες, ἀλλ' οὐδὲ ἡ τῶν ἀνθρώπων κοινὴ πρόληψις ἱκανὴ τοῦτο μηνῦσαι· οὔτε γὰρ ἀλλήλοις ἅπαντες, ἀλλὰ οὐδὲ αὐτὸς αὐτῷ τις περὶ αὐτῆς αἰεὶ τὰ αὐτὰ δοξάζει· πρὸς γὰρ τοὺς καιροὺς τε, καὶ τὰς περιεστώσας τύχας, καὶ τὴν περὶ τῆς ἐμαρμένης δόξαν μεταφέρουσιν. Ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν πάντα καθ' ἐμαρμένην γίνεσθαι λέγουσι, τὴν ἐμαρμένην ὑπολαμβάνουσιν ἀπαράβατόν τινα αἰτίαν εἶναι καὶ ἀναπόδραστον. Ἐισὶ δ' οἷς οὐ πάντα τὰ γινόμενα δοκεῖ ⁷⁾ γίνεσθαι καθ' ἐμαρμένην, ἀλλ' εἶναι τινὰς ὑπολαμβάνουσι τῶν γινομένων καὶ ἄλλας αἰτίας· ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐμαρμένην ⁸⁾ αὐτὴν τὸ πάγιόν τε καὶ ἀπαράβατον ἔχειν τίθενται, ἀλλὰ γίνεσθαί τινα καὶ τῶν καθ' ἐμαρμένην γίνεσθαι πεφυκότων, οὐ κατ' αὐτὴν ⁹⁾, ἀλλὰ παρὰ μοῖραν, ὥς οἱ ποιηταὶ φασί, καὶ παρὰ τὴν ἐμαρμένην. Ἐστὶ δ' οἷς ποτε πάντα γίνεσθαι τὰ γινόμενα δοκεῖ καθ' ἐμαρμένην, καὶ μάλιστα ἂν αὐτοῖς τὰ τῆς τύχης ¹⁰⁾ ἀντιπίπτει· κατορθοῦντες δὲ ἐν τοῖς προκειμένοις, αὐτοὺς αἰτίους εἶναι τῶν κατορθωμάτων ὑπολαμβάνουσιν, ὥς οὐκ ἂν ἀπαντησάντων τῶν ἀπηντηκότων, εἰ μὴ αὐτοὶ τάδε μᾶλλον ἔπραξαν ἀντὶ τῶνδε, ὥς ἔχοντες καὶ τοῦ μὴ πράττειν αὐτὰ τὴν ἐξουσίαν. Δι' ἣν διαφωνίαν ἀναγκαῖα τοῖς φιλοσοφοῦσιν ἡ ζήτησις περὶ ¹¹⁾ τῆς ἐμαρμένης, οὐκ εἰ ἐστίν, ἀλλὰ τί ποτ' ἐστὶ καὶ ἐν τίσι τῶν γινομένων ἐστίν ἡ τοιαύτη ¹²⁾ φύσις.

in diversa ab aliis discedunt. [Quam ob rem Clazomenius Anaxagoras, quanquam in aliis non postremus eorum qui rerum naturae studio incubuere, in hac re videri potest fidem non mereri, cum consentienti hominum de Fato persuasioni se obiectet. Ait enim ille: nihil Fato fieri eorum quae fiunt: sed inane hoc esse nomen.] Quid vero sit Fatum et quibus in rebus situm, id non aeque expeditum est. Nam hoc ipsum non modo non homines alii aliis, sed nec ipsa communis praenotio satis explicat. Imo non tantum non omnes omnibus, sed nec singuli sibimet ipsis semper eadem hac de re sentiunt. Nam prout sunt tempora casusque rerum, ita singuli de Fato opinionem mutant. Qui cuncta Fato censent fieri, ii per Fatum causam intelligunt inevitabilem atque inextricabilem. Sunt alii quibus non omnia videntur Fato fieri, quique eorum quae fiunt etiam alias causas esse existimant, neque vero Fato putant vim illam inesse prae fractam atque insuperabilem: sed et quaedam eorum quae possent Fato fieri, non fieri Fato, sed, ut poëtae loquuntur, extra sortem fatumque. Sunt item qui tunc maxime cuncta Fato agi existimant, cum adversa ipsis fiat fortuna: et iidem tamen cum quae conantur prospere ipsis eveniunt, semet eorum successuum causas haberi volunt, quasi non proventura fuerint ea quae provenire, nisi ipsi sic et non aliter egissent, quod in ipsorum arbitrio fuerit talia non agere. Quare in tanta opinionum dissonantia digna est philosophis quaestio de Fato, non an sit, sed quid sit, quibusque in rebus quae fiunt, aut existunt, vim suam exserat.

I.

Ὅτι μὲν αἰτίαν ¹⁾ τινὰ τὴν ἐμαρμένην τοῖς γινόμενοις εἶναι λέγουσι πάντες, οἱ περὶ ἐμαρμένης λέγοντές τι, γινώριμον· ταύτην γὰρ ἀποδιδοάσι τε καὶ φασὶν αἰτίαν εἶναι τοῦ γίνεσθαι τὰ γινόμενα, ὃν τρόπον γίνε-
ται ²⁾. Ἐπεὶ δὲ πλεοναχῶς λέγεται τὰ αἰτία ³⁾, ἀναγ-
καῖον τοῖς ἐν τάξει τὸ πρόβλημα μετιοῦσι, πρῶτον λα-
βεῖν, ὑπὸ τίνᾳ τρόπῳ ⁴⁾ τῶν αἰτίων χρὴ τιθέναι τὴν
ἐμαρμένην· οὐδὲν γὰρ τῶν πολλαχῶς λεγομένων γινώρι-
μον χωρὶς τῆς οἰκίας διαιρέσεως λεγόμενον. Διαιρεῖται
δὲ ⁵⁾ τὰ τῶν γινόμενων αἰτία εἰς τρόπους αἰτίων ⁶⁾
τέσσαρας, καθὼς ὁ θεῖος Ἀριστοτέλης ⁷⁾ δέδειχεν.
τῶν γὰρ αἰτίων τὰ μὲν ἐστὶ ποιητικὰ ⁸⁾, τὰ δὲ ὕλης
ἐπέχει λόγον, ἔστι δὲ τις ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ κατὰ τὸ εἶδος
αἰτία. Παρὰ δὲ τὰς τρεῖς ⁹⁾ ταύτας αἰτίας ἔστιν αἰτίον
ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ τέλος ¹⁰⁾, οὗ χάριν καὶ τὸ γινόμενον
γίνεται. Καὶ τοσαῦται μὲν αἱ τῶν αἰτίων διαφοραί,
ὅτι γὰρ ἂν αἰτίον ἢ τινὸς, ὑπὸ τούτων τι τῶν αἰτίων ὃν
ἐνυρεθήσεται. Καὶ γὰρ εἰ μὴ πάντα τὰ γινόμενα τοσαύ-
των αἰτίων δεῖται, ἀλλὰ τὰ γε πλείστων δεόμενα ¹¹⁾ οὐχ
ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τὸν εἰρημένον. Γνωριμωτέρα
δ' ἂν ¹²⁾ αὐτῶν ἡ διαφορὰ γίνοιτο, εἰ ἐπὶ παραδείγμα-
τός τινος τῶν γινόμενων ¹³⁾ ὁραθείη. Ἐστω δὴ ἐπ' ἀν-
δριάντος ἡμῖν ἡ τῶν αἰτίων δεικνυμένη διαιρέσις. Τοῦ
δὴ ἀνδριάντος ὡς μὲν ποιητικὸν αἰτίον ὁ ποιήσας τεχνί-
της, ὃν ἀνδριαντοποιὸν καλοῦμεν, ὡς δὲ ἡ ὕλη ὁ ὑπο-
κείμενος χαλκὸς ἢ λίθος, ἢ ὅ,τι ἂν ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ τεχνί-
του ¹⁴⁾ σχηματίζόμενον κατὰ τὴν τέχνην· αἰτίον γὰρ καὶ
τοῦτο τοῦ γεγενῆσθαι τε καὶ εἶναι τὸν ἀνδριάντα. Ἐστι
δὲ καὶ τὸ εἶδος τὸ ἐν τῷ ὑποκαίμενῳ τούτῳ γινόμενον ¹⁵⁾
ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, καὶ αὐτὸ τοῦ ἀνδριάντος αἰτίον, δι-
ὅ ἐστιν εἶδος δισκεῦόν ἢ ἀκοντίζον ¹⁶⁾, ἢ ἐπ' ἄλλου τινὸς
ὠρισμένου σχήματος. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα τῆς τοῦ ἀνδριάν-
τος γενέσεως αἰτία ἔστιν, οὐδενὸς γὰρ τῶν αἰτίων τῆς γε-

III.

Omnes igitur, qui de Fato agunt, Fato adscribere vim quandam causae in ea quae fiunt, evidens est. Hanc enim assignant et affirmant causam esse, cur fiant quae fiunt et quomodo fiant. Cum vero causae vox non uno in significato sumatur, opus est ut qui ordine hanc quaestionem velit exsequi, inde initiumumat, quam in causarum classe ponendum sit Fatum. Nihil enim eorum quae aliis et aliis dicuntur sensibus, clarum evadet, nisi adhibeatur commoda distinctio. Causae ergo per quas res fiunt, discernuntur in classes quatuor, sicut divinus Aristoteles monstravit. Causarum enim alias esse ait opifices, alias vim habere materiae, alias in forma positas; ad haec tria causarum genera accedere quartum, quod est propositum operis, cuius ergo fit quod fit. Et tot quidem sunt causarum diversitates. Quanquam vero non omnia quae fiunt tot causis opus habent, attamen quae plurimis indigent causis, non excedunt dictum iam numerum. Sed omnium harum causarum discretio fiet apertior, si in aliquo eorum quae fiunt exemplo spectatur. Discrimen ergo causarum quaeramus in simulacro. Eius causa opifex est is qui illud condidit artifex, quem statuarium dicimus. Pro materia est arti subiaccens aut aes aut marmor, aut si quid aliud statuarii arte figuratur. Nam et hoc est causa, cur sit curque fiat simulacrum. Verum species ipsa simulacri causa est, ea scilicet, quam materiae imponit statuarius, propter quam statua vocatur disco ludens, sagittarius, et aliis nominibus ex certa forma desumtis. Sed neque haec sola causae sunt, cur exoriatur simulacrum: nulli enim causarum operis cedit propositum cuius ergo agitur, puta honos alicuius aut in aliquem Deorum pietas. Talis enim causa nisi exstisset, ne coeptum quidem esset

νέσεως αὐτοῦ δεύτερον τὸ τέλος οὐ χάριν γέγονε, τουτέστιν ἢ τιμὴ τιнос ¹⁷⁾, ἢ εἰς Θεὸν εὐσέβειά τις ¹⁸⁾. ἄνευ γὰρ τοιαύτης αἰτίας οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν ὁ ἀνδριᾶς ἐγένετο. (Ὀντῶν τοίνυν τοσαύτων τῶν αἰτίων ¹⁹⁾, καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα διαφορὰν ἐχόντων γνώριμον, τὴν ἐμαρμένην ἐν τοῖς ποιητικοῖς αἰτίοις δικαίως ἂν καταριθμοῖμεν ἀναλογίαν σώζουσαν πρὸς τὰ γινόμενα κατ' αὐτὴν, τῷ τοῦ ἀνδριάντος δημιουργῷ τεχνίτῃ ²⁰⁾).

Δ.

Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἀκόλουθον ἂν εἴη περὶ τῶν ποιητικῶν αἰτίων ποιήσασθαι τὸν λόγον ¹⁾. οὕτω γὰρ ἔσται γνώριμον, εἴτε πάντων τῶν γινόμενων χρὴ τὴν ἐμαρμένην αἰτιάσθαι, εἴτε δεῖ ²⁾ καὶ ἄλλοις τισὶ παρὰ τήνδε συγχωρεῖν, ὥς οὖσι ποιητικοῖς τινων αἰτίοις. Ἀπάντων δὲ τῶν γινόμενων Ἀριστοτέλης ³⁾ ποιοῦμενος τὴν διαίρεσιν ⁴⁾, τὰ μὲν αὐτῶν τινὸς χάριν γίνεσθαι λέγει, σκοπὸν τινα καὶ τέλος τῶν γινόμενων προκείμενον ἔχοντος τοῦ ποιούντος αὐτὰ, τὰ δ' οὐδενός· ὅσα γὰρ ⁵⁾ οὐ κατὰ πρόθεσιν τινα ὑπὸ τοῦ ποιούντος γίνεται, οὐδ' ἐπὶ τέλος ὠρισμένον ἔχει τὴν ἀναφορὰν, τοιαῦτα ὅποιά ἐστι καρφῶν ⁶⁾ τέ τινων διακρατήσεις καὶ περιστροφαί, καὶ τριχῶν ἐπαφαί τε καὶ ἐκτάσεις, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοίως γίνεται· ἃ γὰρ ⁷⁾ ὅτι μὲν γίνεται ⁸⁾ καὶ αὐτὰ, - γνώριμον, οὐ μὴν ἔχει ^{8 b)} τὴν κατὰ τέλος ⁹⁾ καὶ τινὸς χάριν ¹⁰⁾ αἰτίαν. Τὰ μὲν οὖν οὕτω γινόμενα ἀσκόπως τε καὶ ἀπλῶς γινόμενα οὐδεμίαν ἐύλογον ἔχει διαίρεσιν· τῶν δὲ ἐπὶ τι τὴν ἀναφορὰν ἐχόντων, καὶ τινος γινόμενων χάριν, τὰ μὲν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ κατὰ λόγον γίνεται ¹¹⁾. Τὰ τε γὰρ φύσιν αἰτίαν ἔχοντα πῆς γενέσεως, κατὰ τινας ἀριθμούς, καὶ τάξιν ὠρισμένην πρόεισιν εἰς τι τέλος ¹²⁾, ἐν ᾧ γινόμενα τοῦ γίνεσθαι παύεται ¹³⁾, ἐι μὴ τι αὐτοῖς [ἐνστάει] ¹⁴⁾ ἐμποδὼν γένοιτο τῇ κατὰ φύσιν αὐτῶν ἐπὶ τὸ προ-

fieri simulacrum. Quare cum ista sint causarum genera, et istis discriminata varietatibus, palam est Fatum iure inter eas nominari causas, quas opifices diximus, quia comparisonem in se continet cum artifice simulacri effectore.

IV.

Quod cum ita se habeat, consequens est de opificibus causis amplius disseremus. Inde enim apparebit an omnium quae fiunt causa adscribenda sit Fato, an vero alia in censum illum causarum opificum vocari debeant. Aristoteles cuncta quae fiunt, dispartiens, quaedam ait alicuius rei ergo fieri; nempe cum is qui rem efficit, habet in conspectu animi quendam velut finem sive scopum quo tendit: quaedam vero non ita fieri. Quaecunque enim non ad aliquid destinantur ab opifice neque referuntur ad finem aliquem definitum, qualia sunt festucarum apprehensio versatioque et pilorum contrectatio et extensio et si quae his sunt paria, talia fieri quidem constat, at non habent id causae genus quod propositum et cuius ergo diximus. Illa igitur, quae sic de improvviso indeliberatoque fiunt, nullam habent in se dignam de qua loquamur diversitatem. Eorum vero quae ad aliud referuntur eiusque gratia fiunt, alia fiunt natura, alia ratione. Nam ea quae ortus sui causam habent naturam, per certos numeros ac gradus procedunt ad id quo destinantur: quod ubi consecuta sunt quae fiunt, desinunt fieri, nisi aliud aliquid de transverso interveniat et viam ad id quo tendunt interrumpat. Sed ea quae ratione fiunt aliquem habent finem propositum: neque enim

κείμενον τέλος ὁδῶ. Ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ λόγον ¹⁵⁾ γινόμενα ¹⁶⁾ ἔχει τι τέλος, οὐδὲν γὰρ ὡς ἔτυχε τῶν κατὰ λόγον γινομένων γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τινα σκοπὸν ἢ ἀναφορὰ πᾶσιν αὐτοῖς. Ἔστι ¹⁷⁾ δὲ κατὰ λόγον γινόμενα, ὅσα ὑπὸ τῶν ποιούντων αὐτὰ γίνεται, λογισζομένων τε περὶ αὐτῶν καὶ συντιθέντων, καθ' ὃν ἂν τρόπον γένοιτο ¹⁸⁾. (Οὕτω γίνεται τὰ τε κατὰ ¹⁹⁾ τὰς τέχνας γινόμενα πάντα καὶ κατὰ προαίρεσιν, ἃ διαφέρει τῶν γινομένων φύσει, τῷ τὰ μὲν φύσει γινόμενα ἐν αὐτοῖς ἔχειν τὴν ἀρχὴν τε καὶ αἰτίαν τῆς τοιαύτης γενέσεως (τοιούτον γὰρ ἢ φύσις) καὶ γίνεσθαι ²⁰⁾ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ, οὐ μὴν τῆς ποιούσης ²¹⁾ αὐτὰ φύσεως ὁμοίως ταῖς τέχναις λογισμῶν περὶ αὐτῶν χρωμένης. Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τέχνην τε καὶ προαίρεσιν, ἔξωθεν ἔχει τὴν ἀρχὴν κινήσεως, καὶ τὴν αἰτίαν τὴν ποιούσαν, ἀλλ' οὐκ ἐν αὐτοῖς. Καὶ τῆς γενέσεως αὐτῶν ὁ τοῦ ποιούντος ἡγεῖται περὶ αὐτῶν λογισμὸς ²²⁾. Τρίτον δέ ἐστιν ἐν τοῖς ἑνεκά του γινομένοις ²³⁾ καὶ τὰ ἀπὸ τύχης τε καὶ αὐτομάτου ²⁴⁾ γίνεσθαι πεπιστευμένα, ταύτη τῶν προηγουμένως ²⁵⁾ ἑνεκά του γινομένων διαφέροντα, ἥ ἐπ' ἐκείνων ²⁶⁾ μὲν πᾶν τὸ πρὸ τοῦ τέλους γινόμενον τοῦ τέλους χάριν γίνεται, ἐπὶ δὲ τούτων, τὰ μὲν γινόμενα πρὸ τοῦ τέλους ἄλλου χάριν γίνεται, ἅπαντ' ὃ αὐτοῖς ἄλλου χάριν γινομένοις, ὡς τέλος, τὸ αὐτομάτως τε ²⁷⁾ καὶ ἀπὸ τύχης γίνεσθαι λεγόμενον.

E.

Τούτων δ' οὕτως ἔχόντων, καὶ πάντων τῶν γινομένων εἰς τούτους τοὺς τρόπους ¹⁾ νεμεμημένων, ἀπόλουθον ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν, ἐν ποίῳ ²⁾ τῶν ποιητικῶν αἰτίων χρῆ τιθέναι τὴν ἐμαρμένην, ἅρ' αὖ γε ἐν τοῖς οὐδενὸς γενομένοις χάριν; ³⁾ Ἡ ³⁾ τοῦτο μὲν παντάπασιν ἄλογον· αἰὲ γὰρ ἐπὶ τέλους τινὸς τῷ τῆς ἐμαρμένης ὀνόματι χρώμεθα, καθ' ἑμαρμένην αὐτὸ λέγοντες γεγονέναι. Διὸ ἐν τοῖς ἑνεκά του γινομένοις ἀναγκαῖον ⁴⁾ τιθέναι

eorum quae ratione fiunt quicquam causa evenit: sed omnia illa quasi ad scopum aliquem diriguntur. Ratione autem fiunt, quaecumque fiunt a facientibus ea postquam deliberaverint, ac deinde constituerint quomodo quidque faciendum sit, qualia sunt quae ex arte fiunt aut praevia optione, quae notabiliter distant ab illis quae natura fiunt; nam quae natura fiunt intra se habent principium causamque unde existunt: tale est enim natura. Et fiunt eorum quaedam certo ordine non tamen quod effectrix natura circa ea tali utatur causarum alternatione, quali utuntur artes. At quae ex arte vel optione fiunt, extra se habent principium suae motionis et causam opificem, non intra ipsa: praeterea ad ea producenda causa opifex rationis examen adhibet. Tertium tandem eorum quae alicuius gratia fiunt locum habent ea quae forte aut casu evenire creduntur; quae differunt ab iis quae directe alicuius ergo fiunt, quod in his quicquid ante assecutionem propositi fit, id fit alius propositi gratia; in illis vero ea quae ante adeptionem fiunt, fiunt alterius rei adipiscendae gratia. Sed illis, dum rei alterius ergo fiunt, obviam fit vice propositi id, quod fortuna casuque fieri dicitur.

V.

Haec cum sic se habeant, et quae fiunt omnia in eas quas nuncupavimus classes sint distributa, consequens est videre in quem censum causarum opificum adscribi fatum debeat. An in eorum quae nullius ergo fiunt? At vero hoc perabsurdum est: semper enim cum propositi alicuius cogitatione Fati vocem ponimus quoties aliquod Fato dicimus provenire. Quare omnino Fatum circa ea collocandum est, quae

τὴν ἐιμαρμένην ⁵⁾. Καὶ ἐπεὶ τῶν ἕνεκά του γινομένων τὰ μὲν γίνεται κατὰ λόγον, τὰ δὲ κατὰ φύσιν, ἢ ἐν ἀμφοτέροις αὐτοῖς τὴν ἐιμαρμένην ἀναγκαῖον τίθεσθαι, ὥς πάντα τὰ γινόμενα καθ' ἐιμαρμένην γίνεσθαι λέγειν, ἢ ἐν θατέρῳ. Ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ λόγον γινόμενα τοῦτω δοκεῖ γίνεσθαι κατὰ λόγον, τῷ τὸν ποιοῦντα αὐτὰ καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ἔχειν ἐξουσίαν· τάτε γὰρ ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν γινόμενα κατὰ τέχνην οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὑπ' αὐτῶν γίνεσθαι δοκεῖ, οὕτω γὰρ ⁶⁾ ἕκαστον ποιοῦσιν αὐτοὶ ⁷⁾, ὥς καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν αὐτὰ τὴν ἴσῃν ἔχοντες ἐξουσίαν. Ἔτι δὲ πῶς οὐκ ἄτοπον τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν κλίνην καθ' ἐιμαρμένην λέγειν γεγονέναι, καὶ τὴν λύραν ἠρμῶσθαι καθ' ἐιμαρμένην ⁸⁾; ἀλλὰ μὴν καὶ ὧν προαίρεσις κυρία, (ταῦτα δ' ἐστὶν, ὅσα κατ' ἀρετὴν τε καὶ κακίαν πράττεται.) καὶ ταῦτα ἐφ' ἡμῖν εἶναι δοκεῖ. Εἰ ἐφ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, ὧν καὶ τοῦ πραχθῆναι καὶ τοῦ μὴ πραχθῆναι ἡμεῖς εἶναι δοκοῦμεν κύριοι, τούτων δ' οὐχ' οἷόν τε λέγειν αἰτίαν τὴν ἐιμαρμένην ⁹⁾ οὐδὲ ἀρχὰς εἶναι τινος, καὶ αἰτίας ἐξωθεν προκαταβεβλημένας τοῦ πάντως ἢ γενέσθαι τι αὐτῶν ἢ μὴ γενέσθαι. Οὐκέτι γὰρ ἂν εἴη τὶ τούτων ἐφ' ἡμῖν, εἰ γένοιτο ¹⁰⁾ τοῦτον τὸν τρόπον.

ΣΤ.

Λείπεται δὴ λοιπὸν τὴν ἐιμαρμένην ἐν τοῖς φύσει γινομένοις εἶναι λέγειν, ὥς εἶναι τὰντὸν ἐιμαρμένην τε καὶ φύσιν· τό τε γὰρ ἐιμαρμένον κατὰ φύσιν, καὶ τὸ κατὰ φύσιν, ἐιμαρμένον· οὐ γὰρ κατὰ φύσιν μὲν ἐστὶν ἄνθρωπον ἐξ ἀνθρώπου καὶ ἵππον ἐξ ἵππου γίνεσθαι, καθ' ἐιμαρμένην δὲ οὐ ¹⁾, ἀλλὰ συνοδεύει τὰ αἰτία ταῦτα ἀλλήλοις, ὥς ἂν ἔχοντα κατὰ τὸννομα μόνον τὴν διαφοράν. Διὸ καὶ τὰ πρῶτα τῆς κατὰ φύσιν ἐκάστοις γενέσεως αἰτία τὰ θεῖα καὶ ἡ τούτων ἐντακτος περιφορὰ καὶ τῆς ἐιμαρμένης δὲ αἰτία λέγουσι τὰ αὐτὰ ²⁾. Πάσης γὰρ γενέσεως ἀρχὴ ἡ τῶν θεῶν κατὰ κίνησιν ποία σχέσις πρὸς τὰ τῆδε ³⁾. Οὐσης δὲ τῆς ἐιμαρμένης ἐν τούτοις

alicuius rei ergo fiunt. Ac quando eorum, quae ad propositum destinantur, alia fiunt natura, alia ratiocinatione, an ponendum Fatum circa utraque haec versari, ita ut omnia quae sic fiunt, Fato fieri dicantur, an circa horum alterum genus? Sed enim quae ratiocinatione fiunt, ideo videntur dici ratiocinatione fieri, quia is qui fecit etiam non faciendi habuit potestatem. Nam quae ab artificibus secundum artes fiunt, ea non videntur ex necessitate ulla fluere. Ita quippe singula faciunt artifices, ut et non faciendi habeant arbitrium. Et quomodo non sit inconueniens dicere domum aut lectum fato facta, aut citharam fato temperari? Sed quorum domina est optio praeuia, (id est quae cum virtute aut vitio fiunt,) ea quoque videntur esse nostri iuris. Quod si nostrae sunt potestatis ea, ad quae agenda aut non agenda domini sumus, non potest dici Fatum talium esse causa, neque causas et principia externa esse proiecta, per quae talia inevitabiliter fierent. Nam id si esset, iam in nostro arbitrio non esset, ut ista essent aut fierent.

VI.

Restat ut dicatur Fati vis sita in iis quae natura fiunt, ita ut idem sit natura ac Fatum. Nam quicquid fatale est, id ex natura est, et quicquid ex natura, fatale: neque naturale est hominem ex homine et equum ex equo nasci, ut non idem sit fatale. Sed comitantur istae efficientiae altera alteram, ut quae appellatione sola differant: quare et primae causae originis rei cuiusque secundum naturam dicuntur esse divinae naturae (astra) et earum ordinata circumactio, eademque dicuntur Fati esse causae. Omnis quippe ortus initium est divinarum naturarum dum moventur, certus quidam habitus ad res infernas.

καὶ τοιαύτης ⁴⁾, ἀναγκαῖον ὡς ἂν ἔχη τὰ γινόμενα κατὰ φύσιν, οὕτως ἔχειν καὶ τὰ κατ' ἐμαρμένην. Ἀλλὰ μὴν ⁵⁾ τὰ γινόμενα κατὰ φύσιν οὐκ ἐξ ἀνάγκης γίνεται, ἀλλ' ἔστιν ἡ γένεσις τῶν οὕτω γινόμενων ἐμποδιζομένη, διό ποτε μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται ⁶⁾ τὰ γινόμενα κατὰ φύσιν, οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης, χώραν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἔχει καὶ τὸ παρὰ φύσιν, καὶ γίνεται ὑπὸ τινος αἰτίας ἐξωθεν παρεμποδισθείσης ⁷⁾ τῆς φύσεως εἰς τὸ ἔργον τὸ ἑαυτῆς. Διὸ οὐτε ἐξ ἀνάγκης ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου ⁸⁾ ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὥστε καὶ ⁹⁾ κατὰ τὴν ὠρίσθαι δοκοῦσαν προθεσμίαν τοῖς γινομένοις κατὰ φύσιν, ἕκαστον τῶν οὕτω γινόμενων οὐκ ἀεὶ γίνεται ¹⁰⁾. Ὅντος δὲ ἐν τοῖς γινομένοις κατὰ φύσιν καὶ τοῦ παρὰ φύσιν ¹¹⁾, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς κατὰ τέχνην ^{11 a)}, χώραν ἂν ἔχοι καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἐμαρμένην γινομένοις τὸ παρὰ τὴν ἐμαρμένην. Ὡστε ἐν χώραν ἔχει ¹²⁾ τὸ παρὰ φύσιν καὶ μὴ κενὸν ἔστιν ὄνομα, ἔχοι ἂν ἐν τοῖς γινομένοις χώραν καὶ τὸ παρὰ τὴν ἐμαρμένην. Διὸ καὶ λέγοι τις ἂν ἐν λόγῳ τὴν δίκαιαν φύσιν ἀρχὴν ἑκάστου καὶ αἰτίαν εἶναι τῆς τῶν γινόμενων ἐν αὐτῷ κατὰ φύσιν τάξεως. Ἀπὸ ταύτης γὰρ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἷτε βίοι τῶν ἀνθρώπων τὴν τάξιν καὶ τὴν καταστροφὴν ¹³⁾ λαμβάνουσιν. Ὁρῶμεν γοῦν ¹⁴⁾ ὅτι καὶ τὸ σῶμα τῷ τοιόν ἢ τοιόν εἶναι τὴν φύσιν, καὶ ἐν νόσοις καὶ φθοραῖς ¹⁵⁾ ἀκολουθῶς τῇ φυσικῇ συστάσει ¹⁶⁾ γίνεται, οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης ¹⁷⁾, ἱκαναὶ γὰρ ἐκκροῦσαι τὴν τοιάνδε τάξιν ἐπιμέλειαί τε καὶ ἀέρων ¹⁸⁾ ὑπαλλαγαὶ καὶ προστάξεις ἰατρῶν καὶ συμβουλαὶ ¹⁹⁾. Θεῶν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς εὐροὶ τις ἂν κατὰ τὴν φυσικὴν κατασκευὴν ²⁰⁾ διαφόρους γινόμενας ἑκάστῳ τὰς τε προαιρέσεις καὶ τὰς πράξεις καὶ τοὺς βίους ^{20 a)}. Ἦθος γὰρ ἀνθρώπου ²¹⁾ δαίμων, κατὰ τὸν Ἡράκλειτον, τουτέστι φύσις. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ²²⁾ γὰρ ταῖς φυσικαῖς κατασκευαῖς τε καὶ διαθέσει, τὰς τε πράξεις καὶ τοὺς βίους καὶ τὰς καταστροφὰς αὐτῶν

Quod si in illis est Fatum et sic se habet, consequens est ut quomodo se habent quae per naturam fiunt, sic se habeant et quae Fato fiunt. At vero quae natura fiunt, non plane ita necessario fiunt: saepe enim impediuntur ortus eorum quae sic fieri solent. Sed sunt quae natura fiunt ex eorum numero, quae plerumque sic eveniunt; non tamen mera necessitate. Locum enim in istis habent et, quaedam quae praeter naturam accidunt; quod evenit, ubi natura per causam extraneam prohibetur opus suum peragere. Quo fit, ut non necessario ex homine homo oristur, sed plerumque: unde in illis quae sic per naturam fiunt, ut videantur leges habere plane definitas, eorum quae sic fiunt, singula non semper fiunt. Cum vero in iis quae natura fiunt, aliquid sit praeter naturam, ut et in artis operibus, hoc itidem locum habere debet in iis quae Fato fiunt, nempe ut sit aliquid praeter Fatum. Et si praeter naturam fieri quae dicuntur, non vano nomine sic dicuntur, sequitur, ut idem sit de iis quae praeter Fatum dicuntur fieri. Nec ratione aberret, qui dixerit propriam cuiusque naturam causam esse et principium connexus eorum, quae a quoque secundum naturam fiunt. Ab illa enim ut plurimum vitae hominum suam seriem exitumque accipiunt. Videmus quippe eo quod corpus tali aut tali est concretionem, et quae in morbis et morte eveniunt, ea fieri convenienter cum naturali compactione, non tamen in omnibus eodem modo, neque plane necessario. Valent enim talem connexum immutare cura victus, caeli mutatio, medicorum praecepta, Deorum consilia. Pari modo reperies etiam in animo secundum naturalem conformationem varios contingere rerum dilectus et actus et vitae modos. Mores enim homini cuique sunt. Geniys, ut ait He-

ἀκολουθούς ²³) ἰδεῖν ἔστι. Τῷ μὲν γὰρ φιλοκινδύνῳ καὶ θρασεί φύσει βιαίως τις καὶ ὁ θάνατος ^{23 a)} ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αὕτη γὰρ ²⁴) ἡ τῆς φύσεως ἐμαρμένη· τῷ δὲ ²⁵) ἀκολάστῳ τὴν φύσιν, τό τε ἐν ἡδοναῖς τοιαύταις καταξῆν, καὶ ὁ τῶν ἀκρατῶν βίος, ἀλλ' εἰ τι ²⁶) κάλλιον ἐν αὐτῷ γενόμενον ἐκστῇ ²⁷) τοῦ κατὰ φύσιν, αἱ τῶν πόνων ὑπομοναὶ ^{27 a)} καὶ αἱ κακοπάθειαι, καὶ ἐν τοῖς ²⁸) τοιούτοις τοῦ βίου καταστροφαὶ πάλιν ἐσὶ κατ' ἐμαρμένην. Καὶ τοῖς ἀνελευθέροις δὲ τὴν φύσιν καὶ ἀπλήστοις περὶ κτήσιν χρημάτων καὶ τὰ τῆς ἐμαρμένης συνφά· ἐν ἀδικίαις γὰρ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ τῶν τοιούτων βίος, καὶ ἡ τοῦ βίου δὲ καταστροφή τοῖς κατ' ἀντὶ πρᾶττονσιν ἀκόλουθος ²⁹). Διὸ καὶ ἐπιλέγειν ἐώθασιν τοῖς τοιούτοις, ὅταν ἐν ταῖς ἀκολουθοῖς τε ³⁰) τοῦ βίου καὶ κατ' ἐμαρμένην ³¹) περιστάσεσιν ᾧσιν, ὡς ἑαυτοῖς γεγονόσιν αἰτίους ³²) τῶν παρόντων αὐτοῖς κακῶν. Καὶ τοῦτ' ἂν τις παρίστασθαι βουλόμενος τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, τοῦ μὴ πάντα ³³) αὐτοῖς ἐπιτυχάνειν, φέροι ³⁴) τὸ αἴτιον, μὴ πάντα τὴν φύσιν ἐκάστου καὶ τὴν ἐμαρμένην ἐνοδεῖν, ἀλλὰ γίνεσθαι τινα καὶ παρ' αὐτὴν, εἶναι δὲ τοὺς μάντεις μηνυτὰς ³⁵) τῶν γινομένων κατ' ἐμαρμένην, ὥσπερ οὖν καὶ τοὺς φυσιογνώμονας. Εἰπόντος γοῦν Ζωπύρου ³⁶) τοῦ φυσιογνώμονος περὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἄτοπὰ τινα καὶ πλεῖστον ἀφελήματα τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ τῆς κατὰ τὸν βίον, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Σωκράτην καταγελωμένου, οὐδὲν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ἔμψυσθαι ³⁷) τὸν Ζωπύρον, ἦν γὰρ ἂν τοιοῦτος, ὅσον ἐπὶ τῇ φύσει, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκ φιλοσοφίας ἀσκησιν ἀμείνων τῆς φύσεως ἐγένετο. Καὶ αὕτη μὲν ἡ περὶ ³⁸) ἐμαρμένης, ὡς ἐν κεφαλαιῷ ³⁹) εἰπεῖν, κατὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ περιπάτου δόξα ⁴⁰).

Z.

Ἡ δὲ κατασκευὴ τῶν ἐξηγμένων ἔσται φανερωτέρα, παρατιθέντων ἡμῶν ταῖς προηγουμέναις τῶν κειμένων

raclitus, id est natura. Ferme enim quippe naturali fabricae et dispositioni consentaneos videas actus vitasque et exitus. Nam et ei qui natura sit violentus et periculorum amans, solet et mors esse violenta. Hoc enim naturae fatum est. Sic ei, qui natura sit intemperans, fatale per eas quas amat voluptates enervari, nisi melius quiddam superveniens eum a naturali statu transferat. Patientis vero ingenii fatum est duros labores et adversa ferre et in his vitam finire. Avaris vero et circa possessionem rerum insatiabilibus fatalia sunt, quae talibus moribus conveniunt: plerumque enim in actionibus iniustis eiusmodi hominum vita versatur, soletque vitae finis eis esse, qualis iniustis convenit. Unde et dici de talibus solet ubi in ea cecidere, quae vitae tali respondent, id est in fatalia mala, ipsos illos sibi talium malorum fuisse causas. Sic propterea si quis excutere velit eos, qui imminantium praedictionem pollicentur, de eo quod non semper dicta probat eventus, causam dicit esse, quod non omnia secundum naturam et fatum cuiusque procedunt, sed quaedam etiam praeter ista eveniunt; esse vero vates ut et eos qui ex corporum aspectu de homine iudicant, significatores eorum quae Fato fiunt. Inter illos ex corporis aspectu divinantes fuit Zopyrus, qui cum aspectu Socrate multa de eo diceret inhonesta, et a vitae eius instituto alienissima, et ob id ab adstantibus discipulis Socratis irrideretur, Socrates nihil mentitum esse dixit Zopyrum; nam se natura futurum fuisse talem, nisi naturae vitium sapientiae studio correxisset. Et haec quidem in summa Scholae Peripateticae de Fato sententia est.

VII.

Apertior autem erit iam dictorum fides, si post eorum quae defendimus probationem subiungamus ab-

ἀποδείξει τὰ ἐπόμενα ἄτοπα τοῖς πάντα καθ' ἐμαρμένην γίνεσθαι λέγουσιν. Μίγνυντες γὰρ οὕτω τῇ τὸν λόγον τε τῶν δοξῶν παραλλήλῳ ¹⁾ θέσει, γνωριμότερον τὰληθές ποιήσομεν. Καὶ πρὸς τοῦτω ²⁾ οὐχ ἔξομεν ἀνάγκην μεμνησθαι τῶν αὐτῶν πολλάκις. Ἐυλόγως γὰρ ἂν τις ἀπορήσειε, πῶς φιλοσοφεῖν τινες λέγονται, καὶ τὴν ἀληθείαν τὴν ἐν τοῖς οὖσι μετέρχεσθαι, καὶ ταύτην ³⁾ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων πλέον ἔχειν τοὺς φιλοσοφοῦντας ὑπολαμβάνοντες ⁴⁾, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦτο προτρέποντες, ἐπέδοσαν αὐτοὺς ⁵⁾ τῇ δόξῃ, τῇ πάντα ἐξ ἀνάγκης τε καὶ καθ' ἐμαρμένην γίνεσθαι λεγούσῃ; ἐφ' ἣν μόνους ὀρώμεν κατατρέφοντας τῶν ιδιωτῶν ⁶⁾, τοὺς οὐδὲν αὐτοῖς συνειδότας δεξιὸν, ἐπὶ τὴν ἐμαρμένην ἀφ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῶν περισσώτων αὐτοὺς ⁷⁾ κακῶν μεταφέροντας, δόξῃ οὔτε τοῖς ἐναργεῖσι συναδούσῃ, οὔτε τινὰς πιστὰς ἀποδείξεις τοῦ οὕτως ἔχειν ἐχούσῃ ⁸⁾, προσέτι τε ἀναιρουσὴ τὸ εἶναί τι ⁹⁾ ἐφ' ἡμῖν. Ὅψ πιστευθέντος τις ἂν ἄλλη μείζων ἐκ λόγων γίνουτο ζημία; Ὅτι μὲν γὰρ παρὰ τὰ ἐναργῆ, δῆλον ἐκ τοῦ πεπιστευθῆαι μὲν σχεδὸν ὑπὸ πάντων ιδιωτῶν τε καὶ φιλοσόφων τὸ γίνεσθαι τινα καὶ αὐτομάτως καὶ ἀπὸ τύχης, εἶναι δέ τινα τῶν γινομένων καὶ ἐνδεχομένως γινόμενα καὶ ἔχειν τινα χώραν ἐν τοῖς οὖσι, καὶ τὸ μηδὲν μᾶλλον τόδε τοῦδε ¹⁰⁾. τούτων δὲ μηδὲν σώζεσθαι κατὰ τοὺς ἐξ ἀνάγκης πάντα γίνεσθαι λέγοντας, εἴγε σώζειν μὲν αὐτὰ ἐστὶ, τὸ ἐφ' οἷς σημαινόμενοις τὰ ὀνόματα κείσθαι πεπίστευται, ταῦτα μὴ κινεῖν. Ὅψ γὰρ τὸ ἄλλὰ τινα ὑποβάλλοντα σημαινόμενα τοῖς ὀνόμασι, δὲ τοῦ μένειν ἐκεῖνα, μένειν ἡγεῖσθαι καὶ τὰ προειρηγμένα, σωζόντων ἐστὶ τὰ κείμενα. Ὅψ γὰρ σώζεται τὸ γίνεσθαι τινα ἀπὸ τύχης ¹¹⁾, ἂν ἀνελών τις τὴν τῶν οὕτω γινομένων φύσιν, ὄνομα θῇται τοῖς γινομένοις ἐξ ἀνάγκης τὴν τύχην, ἀλλ' ἂν αὐτὰ δεῖξαι δυνηθῇ σώζεσθαι ¹²⁾, ἐφ' ὧν τὸ τῆς τύχης ὄνομα κατηγορεῖσθαι ¹³⁾ πεπίστευται.

sona illa, quibus implicantur ii qui cuncta Fato aiunt fieri. Sic enim permixto sermone comparando inter se opiniones diversas, id quod verum est, magis ponetur in conspicuo: et non erit nobis necesse saepe eadem repetere. Merito sane miretur aliquis, quomodo quidam dicant se philosophari et latentem in rebus veritatem indagare, (et hoc esse existimant, quod supra alios homines philosophi praecipuum habent, unde et ad idem studium hortantur alios) qui se addixerint opinioni cuncta Fato fieri autumanti? ad quam confugere solos videmus homines illiteratos, nulliusque honestae rei sibi conscios, qui scilicet in Fatum transmovent culpam malorum, in quae ipsi devenere; quae sententia neque rebus evidentibus congruit, nec fide dignas habet ostensiones cur res sic se habere credatur: praeterea tollit omnem in volendo libertatem. Quod enim maius ex disputationibus damnum accipi potest, quam si ista admittatur sententia? Pugnare eam cum rebus evidentibus eo patet, quod et rudibus et sapientibus persuastum sit, quaedam esse quae casu aut forte fiunt, praeterea esse quaedam anticipitia, quae fieri possint et possint non fieri, et locum habere in rebus istud nihilo magis hoc quam illud necesse est. Quae omnia tueri nequeunt illi qui cuncta fieri aiunt vi necessitatis, si nimirum id vocamus tueri res, non mutare ea, ad quas significandas vocabula ista reperta sunt. Neque enim alios significatus nominibus subiicere, ut illis manentibus res manere videantur, id vere tueri est, quae recepta sunt. Neque enim salvum manet, quaedam forte fieri apud eum, qui rem ipsam tollens necessario evenientibus nomen dat fortuitorum: sed probandum illi erat ipsa illa posse a se defendi, de quibus fortuitorum nomen usurpari solet.

H.

Λέγεται δὴ πρὸς ἀπάντων ἀνθρώπων, κοιναῖς τε καὶ φυσικαῖς ἐννοίαις ἐμμενόντων, ταῦτα ἀπὸ τύχης τε καὶ τοῦ αὐτομάτου γίνεσθαι, ἃ αἰτίαις ἄλλων τινῶν ποιητικαῖς προηγουμέναις ¹⁾ ἐπιγίνεται. Ὅταν γὰρ ἄλλου τινὸς χάριν γινομένην τινὶ μὴ τοῦτο ἀπαντήσῃ, οὗ χάριν ἐγένετο, ἄλλο δὲ, ὃ τὴν ἀρχὴν μὴδὲ ἡλπίζετο, τοῦτο ἀπὸ τύχης λέγεται γεγονέναι, καθ' αὐτὸ μὲν γεγονὸς ἀναιτίως, κατὰ συμβεβηκὸς δ' ἐσχηκὸς αἴτιον τὸ γενόμενον ἐπ' ἄλλου γενέσει τινός. Καὶ ὅτι τοιοῦτόν τι λέγουσι πάντες τὸ γινόμενον ἀπὸ τύχης ²⁾, δῆλον ἐξ ὧν ὑποβάλλουσι σημαινομένων ³⁾, οἷς ἀπὸ τύχης φασὶ γίνεσθαι. Θησαυρόν τε γὰρ φασὶ ἀπὸ τύχης εὐρηκέναι τινὰ ⁴⁾, ἂν ἄλλου χάριν ὀρύσσων τίς τινος ⁵⁾, ἀλλ' οὐ τοῦ θησαυρὸν εὐρεῖν, θησαυρῷ περιπέσῃ. Ὁ μὲν γὰρ τούτου χάριν ὀρύσσων, οὐκ ἀπὸ τύχης· οὗ γὰρ χάριν ὥρυσσε, τοῦτο ἀπῆντησεν αὐτῷ· ὧ δὲ μὴδὲν τῆς εὐρέσεως τοῦ θησαυροῦ ἔμελε, ποιοῦντι δὲ ἄλλου τινὸς χάριν, ἢ εὐρεῖς ἀπῆντησαν, ὥς τέλος ἐκείνου, τοῦτον ἀπὸ τύχης τὸν θησαυρὸν εὐρηκέναι πάντες λέγουσιν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀργύριον ἀπὸ τύχης κεκομίσθαι τινὰ λέγουσιν, ὅταν εἰς τὴν ἀγορὰν προελθὼν ἄλλου τινὸς χάριν ἀργύριον ἔχοντι περιπεσὼν τῷ χρεωστῇ, τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ λάβῃ· τῷ γὰρ προελθεῖν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄλλο τι προηγούμενον τέλος ἔχοντι, τὸ προοφειλόμενον λαβεῖν ⁶⁾ ἀπῆντησεν, ὥς τέλος κατὰ συμβεβηκὸς αὐτῷ γινόμενον, τὸ μὲν ποιητικὸν αἴτιον, τὸ δὲ τούτου τέλος ⁷⁾· οὐ γὰρ ἀπὸ τύχης ἐτι λέγεται τις τὸ ὀφειλόμενον ἐληφέναι, εἰ τούτου χάριν εἰς τὴν ἀγορὰν προῆλθεν, ὅτι τὸ προκειμένον αὐτῷ τέλος ἢ πρόοδος ἔσχεν ⁸⁾. Καὶ ὁ ἵππος δὲ αὐτομάτως τισὶ λέγεται σεσῶσθαι, ὅταν τροφῆς μὲν ἐλπίδι, ἢ ἄλλου τινὸς χάριν, ἀποφύγῃ τοὺς κατέχοντας αὐτὸν, ἀπαντήσῃ δὲ αὐτοῦ τῇ φυγῇ καὶ τῷ δρόμῳ τὸ τοῖς διασπότηις περιπεσεῖν. Καὶ τί δεῖ ⁹⁾ ὑμῖν πλείω παραδείγματα κατατίθεσθαι ἢ

VIII.

At omnibus certe hominibus, qui communibus ac naturalibus notitiis adhaerent, illa dicuntur casu et forte fieri, quae consequuntur causas alterius rei principaliter effectrices. Quoties enim alicui rei, quae fit propter aliquid, non id comitatur, cuius gratia res illa suscepta est, sed aliud quid nec speratum, id fortuna fieri dicitur: per se quidem ortum sine causa: per contingens autem causam habens id quod alterius rei ergo fiebat. Et hoc esse quod omnes intelligunt, cum aliquid fortuna dicunt fieri, apparet ex iis, quae isti generi supponi solent exemplis. Nam thesaurum aint forte fortuna inventum, si quis fodiens alterius utilitatis respectu, non ut thesaurum reperiret, thesaurum invenit. Nam qui thesauri quaerendi causa foderit, is si eum reperiet, non id adscribet fortunae: evenit enim ei hoc, cuius spe fodiendi laborem susceperat. At si quis de thesauro quaerendo ne cogitaverit quidem, ei autem aliud agenti ita contigerit thesaurum reperire, quasi id sibi habuisset propositum, ab hoc forte fortuna repertum thesaurum dicunt omnes, et forte fortuna reportasse pecuniam dicitur, qui cum ob aliud negotium in forum prodiisset, obvio sibi facto debitore pecuniam secum habente, ab eo quod sibi antea debebatur receperit. Nam cum in forum processio aliud sibi habuisset propositum, tamen ista crediti receptio ita commode ei evenit, quanquam accessorie, ut pro proposito ipsi cesserit causa effectrix, et aliud eius propositum. Contra vero non dicitur forte fortuna quis creditum recepisse, si animo id recipiendi in forum processerit. Processio enim ista id erit consecuta quod sibi proposuerat. Et equus casu servatus dicitur, 'si is' pabulationis aut alterius rei causa effugerit possessores, acciderit autem ut in

ἀκριβολογεῖσθαι περὶ τῶν προειρημένων, ἱκανὸν γὰρ ὡς πρὸς τὰ προκείμενα τὸ δεῖξαι, ἐφ' ὧν σημαυνομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται ¹⁰⁾ τὰ ἐρημένα. Ὅντων δὲ τῶν ἀπὸ τύχης τε καὶ αὐτομάτως γινομένων τοιούτων, ὡς μὴ γίνεσθαι κατὰ προηγουμένην αἰτίαν (τῶν γὰρ σπανίως ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτῶν γεγονόσιν ἀπαντῶντων ¹¹⁾, τὸ τε ¹²⁾ αὐτόματον καὶ ἡ τύχη) πῶς ἂν σώζοιτό τι τῶν προειρημένων, καθ' οὓς πάντα προηγησαμένοις τισὶν αἰτίαις, καὶ προηγουμένοις ἐξ ἀνάγκης ἔστι τε τὰ ὄντα καὶ τὰ γινόμενα γίνεται, ἐκαστου τῶν γινομένων αἰτιὸν τι προκαταβεβλημένον ἔχοντος ¹³⁾, οὐ ὄντος ἢ γεγονότος ἀνάγκη καὶ αὐτὸ ἢ εἶναι ἢ γίνεσθαι, τοὺς μηδὲν ¹⁴⁾ μὲν σώζοντας τῶν προειρημένων, κατ' ἄλλου δέ τινος τὸ τῆς τύχης νομοθετήσαντες ὄνομα; τὸ γὰρ ¹⁵⁾ μὴ ἀναιρεῖσθαι ἐκεῖνα ¹⁶⁾ ὑπὸ τοῦ πάντα ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι τιθεμένου, μηδὲ τὴν τύχην καὶ ἀναιρεῖσθαι ¹⁷⁾ λέγειν, σοφισζομένων ἔστιν ὁμοίως αὐτούς τε καὶ τοὺς ἀκούοντας ¹⁸⁾ αὐτῶν. Οὕτω μὲν γὰρ οὐδὲν κωλύσει ¹⁹⁾ λέγειν ταυτὸν ἐμαρμένην τε εἶναι καὶ τύχην, καὶ τοσοῦτον ἀποδεῖν ²⁰⁾ τοῦ τὴν τύχην ἀναιρεῖν, ὡς καὶ πάντα τὰ γινόμενα ²¹⁾ γίνεσθαι λέγειν ἀπὸ τύχης. Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῷ τούνομα σώζειν ²²⁾ τὸ τῆς τύχης εἶχον τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀναιρεῖν τὸ οὕτω γίνεσθαι τινα, ὧν τὸ ἀπὸ τύχης τε καὶ αὐτόματον ²³⁾ γίνεσθαι κατηγορεῖται. Τί γὰρ ἄλλο ποιούσιν, οἱ τὴν τύχην καὶ τὸ αὐτόματον ὀριζόμενοι αἰτίαν ἀδήλον ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ, ἢ τύχης τι σημαίνονμενον ἴδιον εισάγουσι τε καὶ νομοθετοῦσι; τὸ γὰρ εἰς τὴν τούτου σύστασιν χρήσασθαι τῷ λέγειν τινὰς αὐτομάτως νοσεῖν, ὅταν ἀδήλος ἢ αὐτοῖς ἢ αἰτία τῆς νόσου, ψεῦδος. Οὐ γὰρ ὡς οὕσης μὲν τινος αἰτίας, ἀδήλου δὲ αὐτοῖς, οὕτω λέγουσιν, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀναιτιῶς γεγονέναι κείθασιν αὐτούς, ἐπὶ ταύτῃ τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, Οὐ δεῖ γὰρ ²⁴⁾ ἐφ' οὗ ζητοῦσθαι τὴν αἰτίαν, ὡς οὕσης, αὐτομάτως αὐτὸ γεγονέναι λέγειν, ἀλλ' οὐδ' ὅ ²⁵⁾ πέπεισται τις

fuga et cursu dominis suis fieret obvi-
opus plura adferre exempla, aut minutiora ista exse-
qui? Satis enim quantum instituto convenit, ostensum
est quo intellectu ista vocabula usurpentur. Cum ergo
quae fortuna quaeque casu fiunt, talia sint ut non
fiant ex antecedente causa principali (sunt enim casus
et fortuna in iis posita, quae raro antecedentibus su-
perveniunt,) quomodo eorum quae diximus quicquam
poterit defendi ex eorum sententia, qui omnia quae
sunt quaeque fiunt existere credunt ex antepositis ne-
cessitatemque adducentibus causis, ita ut quicquid fit,
ibi etiam alterum illud quin sit, causam iam habeat
anteiactam, quae ubi est aut fit, ibi etiam alterum
illud quin sit aut fiat effugi nequeat? Deinde dicere
ideo, quod nomen fortunae non tollatur ab iis, qui
cuncta necessitate ineluctabili fieri existimant, et ipsam
quoque fortunam ab iis non tolli, et semet et audito-
res cavillatorie ludificantium est. Id enim si admitta-
tur, nihil prohibebit dicere idem esse Fatum et fortu-
nam, tantumque abesse ut qui ita sentiat, fortunam
tollat, ut etiam cuncta quae fiunt, forte fortuna dicat
fieri. Sed enim sufficit quod illa tollat, ad quae si-
gnificanda casus et fortunae vocabula usurpari solent.
Quid enim agunt aliud qui fortunam et casum definiunt
causam humanae rationi latentem, aut etiam quandam
significationem ipsis propriam ac peculiarem fortunae
voci pro arbitrio imponunt. Nam quod quidam, ut
hanc novam locutionem tueantur, aiunt casu aliquem
aegrotare, ubi ignota est mali causa, id falsum est.
Nam non ita loquuntur homines, ubi est quidem cau-
sa, sed ipsis ignota; sed quae putant sine causa sibi
accidere, de iis casus nomen usurpant. Neque sane
recte dicatur casu quippiam evenisse ubi causa credi-
tur esse, sed quae sit quaeritur: sed quod quis credif

αὐτομάτως γεγονέναι, τούτου ζητεῖν τὴν αἰτίαν. Διὸ οὐκέτι οἱ ἰατροὶ περὶ τούτων οὕτω λεγουσιν, καὶ τυγχάνουσιν αὐτῶν ἔτι τὰς αἰτίας ἀγνοοῦντες. Ὅν γὰρ ἐφ' ὧν προειρήκαμεν ὡς ἐπὶ πάντων ἀπὸ τύχης γίνεσθαι λεγομένων, ἀλλ' ἀπ' ἄλλων τινῶν κυριώτερος ²⁶⁾ ὁ τοιοῦτος λόγος τῆς τύχης ἂν κατηγοροῖτο ²⁷⁾, περὶ ὧν οὐδεὶς ὡς ἀπὸ τύχης γινομένων ἐπέ ποτε. Τῆς μὲν γὰρ ²⁸⁾ ἐνρέσεως τοῦ θησαυροῦ, καὶ τοῦ τὸ ὀφειλόμενον λαβεῖν, οὐκ ἄδηλα ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ τὰ αἰτία, ἀλλὰ φανερά καὶ πρόδηλα. Τῆς μὲν γὰρ ἐνρέσεως τὸ ὀρύξαι, τοῦδε τὸ ὀφειλόμενον ²⁹⁾ λαβεῖν τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν προελθεῖν· οὔτε γὰρ ἂν ἐκεῖνος μὴ ὀρύσσων εὔρεν, οὔτε οὗτος μὴ προελθὼν τὸ ὀφειλόμενον ἔλαβεν. Ἀλλ' ὅτι μὴ προηγούμενα ³⁰⁾ τούτων αἰτία προειρημένα, ἀλλὰ ἄλλου τινὸς χάριν ἐγίνετο, διὰ τοῦτο ἀπὸ τύχης γίνεσθαι προεἰληπται. Ἀδηλα δὲ τὰ αἰτία ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ ἐκείνων μᾶλλον ³¹⁾, ἢ κατὰ τινὰς ἀντιπαθείας γίνεσθαι πεπιστευται, ἀγνοουμένης τῆς αἰτίας δι' ἣν γίνεται. Οἷα περὶ ἀπτά ³²⁾ τέ τινα προεἰληπται, οὐδεμίαν ἐύλογον καὶ πιθανὴν αἰτίαν τοῦ ταῦτα ποιεῖν ἔχοντα, ἔτι δὲ ³³⁾ ἐπαιιοδαὶ καὶ τινες τοιαῦται μαγγανεῖται· τούτων γὰρ ὁμολογεῖται μὲν ὑπὸ πάντων ἄδηλος εἶναι ἡ αἰτία, διὸ καὶ ἀναιτιολόγητα λεγουσιν αὐτά· οὐδεὶς δὲ ἀπὸ τύχης τούτων τι ³⁴⁾ ποιεῖν λέγει, ὅτι πεπιστευται κατὰ τινὰ ὠρισμένην αἰτίαν, ἢ ποιεῖ ποιεῖν ³⁵⁾, ὡς τῶν ἀπὸ τύχης, οὐ διὰ ³⁶⁾ τὸ τῆς αἰτίας ἄδηλον οὕτω γίνεσθαι λεγομένων, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀναίτιον τῆς προηγούμενης τε καὶ κυρίως αἰτίας.

Θ.

Καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ἐπὶ τῆς τύχης ¹⁾ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα, καὶ οὕτω τοῖς κειμένοις συνάδοντα, Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἐνδεχόμενόν τε καὶ τὸ ὁπότῃρ' ἔτυχε γίνεσθαί τινα ὑπὸ τῶν πάντα ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι λεγόντων ἀναιρεῖται, αὐτόθεν πρόδηλον, εἶγε ταῦτα μὲν κυρίως ἐνδεχομένως γίνεσθαι λέγεται, ἐφ' ὧν καὶ τὸ ἐνδέχεσθαι μὴ γίνεσθαι

casu fieri, eius rei causam debet quaerere. Quare nec medici sic loquuntur, etiamsi causas morborum adhuc ignorant. Neque vero ista explicatio nominis fortunae illis rebus convenit, quas omnes forte fortuna aiunt evenire, sed potius iis quas fortuna evenire nemo dixerit. Nam inventiones thesauri et perceptiones debiti causae non sunt humanae rationi incognitae. Inventionis enim causa fuit fodere, perceptionis vero progredi in forum. Nam neque ille thesaurum invenisset, nisi fodisset, neque alter percepisset debitum, nisi in forum processisset. Sed quia ista non principaliter sive ex consulto causa talium fuere, erant enim actiones istae susceptae alterius rei gratia, ideo forte fortuna fieri talia creduntur. At occulta humanae rationi illa potius, quae per naturalem dissidentiam (antipathiam) creduntur fieri, ut in amuletis, quae usurpantur, quanquam nulla, aut certe nulla probabilis adferri possit ratio cur id efficere creduntur, item in magicis carminibus, et si quae sunt his similia. Omnes enim fatentur talium latentes esse causas, unde et talia incausabilia dici solent. Nemo tamen haec forte fortuna fieri dicit, cum certam aliquam habeant causam: unde apparet fortunae quae adscribuntur, ei adscribi non quod causa lateat, sed quod nullam habent causam proprie dictam et principaliter hoc agentem.

IX.

Et talia quidem sunt, quae de fortuna illi dicunt, et ita cum iis quae ipsi ponunt convenientia. Tolli vero ab iis qui cuncta necessario dicunt fieri id omne quod anceps vocatur et in utramvis partem cadere posse dicitur, facile apparebit, vel ex eo, quod proprie ancipitia dicuntur, in quibus locum habet posse

χώραν ἔχει, ὥς καὶ αὐτὸ τὸ ὁπότερ' ἔτυχε λεγόμενον
 ποιεῖ γνῶριμον, τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης ²⁾ οὐκ ἐνδέχεται μὴ
 γίνεσθαι. Λέγω δὲ ³⁾ τὸ ἀναγκαῖον οὐκ ἐπὶ τοῦ βίᾳ γι-
 νομένου, μηδὲ κατὰ τούτου τις ἐνθυνέτω τὸ νόμα, ἀλλ'
 ἐπὶ τῶν φύσει γινομένων ⁴⁾ ὑπὸ τινων, ὧν τὰ ἀντικείμενα
 ἀδύνατον εἶη γενέσθαι ⁵⁾. Καί τοι πῶς οὐκ ἄτοπα καὶ
 παρὰ τὰ ἐναργῆ καὶ μέχρι τούτων τὴν ἀνάγκης προελ-
 λυθέναι λέγειν, ὥς μήτε κινήθηναί τινα δύνασθαι κίνη-
 σιν τινα, μήτε κινήσασθαι τι τῶν αὐτοῦ μερῶν ⁶⁾, ἢν κίνη-
 σιν καὶ μὴ κινεῖσθαι τότε ⁷⁾ οἷόν τι ἦν, ἀλλὰ τὴν τυχοῦ-
 σαν τοῦ τραχήλου περιστροφῆν, καὶ τὴν δακτύλου ⁸⁾
 τινὸς ἔκτασιν, καὶ τὸ ἐπᾶραι τὰ βλέφαρα ἢ τι τῶν τοιού-
 των, προηγουμέναις τισὶν αἰτίασις ἐπόμενον, ἀλλ' ὥς ὑφ'
 ἡμῶν μὴ δύνασθαι γίνεσθαι ποτε; καὶ ταῦτα ὀρῶντας
 ἐν τοῖς οὕσι τε καὶ γινόμενοις πολλὴν οὕσαν διαφορὰν
 τῶν πραγμάτων, ἐξ ἧς ῥᾶδιον ἦν μαθεῖν, ὅτι μὴ πάντα
 ἐνδέδοται ⁹⁾ ταῖς τοιαύταις αἰτίασις. Ὁρῶμεν γοῦν τῶν
 ζῴων ¹⁰⁾, τὰ μὲν τινα οὐδεμίαν ἔχοντα δύναμιν τῆς εἰς
 τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐν ᾧ ἐστὶ, μεταβολῆς, τὰ δὲ οὐδὲν
 μᾶλλον αὐτῶν ἐν τῷ ἀντικειμένῳ, ἢ ἐν ᾧ ἐστίν, εἶναι δυ-
 νάμενα· πῦρ μὲν γὰρ οὐκ οἷόν τε δέξασθαι ψυχρότητα,
 ἥτις ἐστὶν ἐναντία τῇ συμφύτῳ θερμότητι ¹¹⁾, ἀλλ' οὐδὲ
 χιών δέξαι τ' ἂν θερμότητα, χιών μένουσα, ὕδωρ δὲ, καὶ
 ἢ ψυχρὸν, οὐκ ἀδύνατον ἀποβάλλον ταύτην, δέξασθαι
 τὴν ἐναντίαν αὐτῇ θερμότητα. Ὁμοίως δὲ καὶ τῷ αὐ-
 τῷ ¹²⁾ δυνατόν καὶ τὸν καθιζόμενον στήναι, καὶ τὸν
 κινούμενον ἡρεμῆσαι, καὶ τὸν λαλοῦντα σιγῆσαι, καὶ
 ἐπὶ μυρίων ἑυροὶ τις ἂν δυνάμιν τινα ἐνυπάρχουσαν τῶν
 ἐναντίων δεκτικὴν, ὧν ἐν τὰ ἐξ ἀνάγκης ὄντα ἐν θιγατέρῳ
 οὐκ ἔχει δύναμιν τοῦ δέξασθαι τοῦ ἐν ᾧ ἐστὶ, τὸ ἐναν-
 τίον, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἂν εἴη ἐν οἷς ἐστὶ τὰ καὶ τοῦ ἐναν-
 τίου αὐτοῖς δεκτικά. Ἐν δὲ μὴ ἐξ ἀνάγκης, ἐνδεχομένως.
 Τὸ δὲ ἐνδεχομένως ¹³⁾ ἐν τινι οὕτως ἐστὶν ἐν αὐτῷ, ὥς
 οὐκ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ὥς ἐνδεχομένως ἐν αὐτῷ γεγεσός ¹⁴⁾.

fieri et non fieri, quod et voces illae utrocumque res ceciderit, ostendunt. At vero quae ex necessitate fiunt, ea non possunt non fieri. Vocem autem necessarij non hic usurpo de iis, quae per violentiam fiunt, nec quisquam ita hoc nomen accipere debet, sed de iis quae naturaliter ab aliquibus fiunt, quorum contraposita fieri nequeunt. Et quomodo non absolum sit et contra rei evidentiam velle eo usque necessitatem extendere, ut nulla motio dicatur fieri, nullum membrum moveri, (quae motio potuerit non fieri hoc in temporis articulo,) sed qualemcumque colli conversionem, aut extensionem digiti, aut elevationem palpebrarum, et si qua sunt his similia, consequi ex causis antegressis, a nobis autem nostro arbitrio fieri nunquam posse? Et haec ab iis dicuntur, qui vident in his quae sunt fiuntque, innumeras esse rerum diversitates, unde promptum sit discere non omnia subiacere talibus causis. Videmus scilicet eorum quae existunt quibusdam nullam esse vim mutandi se in statum ei in quo se habent contrarium, alia vero esse quae non minus hunc quam alterum statum recipere possunt. Ignis enim capere non potest frigus ut quod calori repugnet, qui calor nativus est ignis proprietas. Sed neque nix calorem recipiat, dum nix manet. At aqua, ut maxime frigida sit, non talis est naturae, ut nequeat aut frigus amittere, aut contrariam ei qualitatem, id est calorem recipere: Sic et fieri potest, ut qui sedet, stare incipiat, et qui movetur requiescere, et qui fatur, tacere. Atque ideo in multis rebus alijs reperiet quis facultatem capiendi utrumvis de contrariis. Cum vero ea quae necessario sunt in parte altera contrapositorum facultatem non habeant capiendi contrarium eius in quo se habent, sequitur ut non sint necessario ea, quae es contrarium eius.

τὸ δὲ ἐνδεχομένως γεγονὸς ἐν τινι, καὶ μὴ γεγονέναι ἐν αὐτῷ οἷοντε ἦν. Ἔστι μὲν γὰρ ἕκαστον καὶ τούτων, ἐν ᾧ ὃν τυγχάνει, διότι ἦν ἐνδεχόμενον ἐν θατέρῳ αὐτῶν καὶ τὸ ἀντικείμενον εἶναι· ἐν ᾧ δ' ἔστι νῦν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀπλῶς ἐστὶν ἐν τούτῳ, διὰ τὴν πρὸς τὰ ἀντικείμενα δύναμιν, ἀλλὰ μὴν τὰ οὕτως ὄντα ἐν τισιν, οὐ διὰ αἰτίας τινὰς προκαταβεβλημένας, ἐξ ἀνάγκης ἐς ταῦτα ἀγούσας, ἐν αὐτοῖς ἐστὶν ¹⁵), ὥστ' ἐι πάντα ὁμοίως τοῖς ἀντικειμένοις, ὧν δεκτικὰ ¹⁶), ἐνδεχομένως τε ἐστὶν ἐν οἷς ἔστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν οἷς οὐκ ἔστι, μυρία ἂν εἴη τὰ ἐνδεχομένως ὄντα τε καὶ γινόμενα. Ἀποπον γὰρ ὁμοίως ἐξ ἀνάγκης εἶναι λέγειν ἐν τινι τὰ τε καὶ ἀνεπίδεκτα τῶν ἐναντίων τούτοις ἐν οἷς ἔστι, καὶ τὰ μηδὲν μᾶλλον κατ' ὄντινοῦν χρόνον τούτων, ἢ τῶν ἐναντίων αὐτοῖς δεκτικὰ. Ἐι γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης ὄντα ¹⁷) ἐν τινι, ἀνεπίδεκτα τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, τὰ ἐπιδεκτικὰ τοῦ ἐναντίου, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἂν ἐν ᾧ ἔστιν, εἴη.

I.

Τὸ δὲ λέγειν ¹) μὴ ἀναιρεῖσθαι πάντων γινομένων κατ' ἐιμαρμένην τὸ δυνατόν τε καὶ ἐνδεχόμενον, τῷ δυνατόν μὲν εἶναι γενέσθαι τοῦτο, ὃ ὑπ' οὐδενὸς καλύπτεται γενέσθαι, ἂν ²) μὴ γένηται, τῶν δὲ κατ' ἐιμαρμένην γινομένων οὐ καλύπτεται τὰ ἀντικείμενα γενέσθαι, διὸ καὶ τοι μὴ γινόμενα, ὅμως ἔστι δυνατόα καὶ τοῦ μὴ κακωλύσθαι γενέσθαι αὐτὰ, ἀπόδειξιν φέρει ³), τὸ ἡμῖν τὰ καλύοντα αὐτὰ ἄγνωστα εἶναι, πάντως μὲν τινα ὄντα, ἃ γὰρ ἐστὶν αἰτία τοῦ γενέσθαι τὰ ἀντικείμενα αὐτοῖς κατ' ἐιμαρμένην, ταῦτα καὶ τοῦ μὴ γενέσθαι τούτοις αἰτία, εἴγε, ὥς φασὶν, ἀδύνατον τῶν αὐτῶν περιεστώτων γίνεσθαι τὰ ἀντικείμενα, ἀλλ' ὅτι μὴ ἡμῖν ἐστὶ γνώριμά τινα, ἃ ἔστι ⁴), διὰ τοῦτο ἀκώλυτον αὐτῶν τὸ

status in quo sunt, possunt admittere. Quod si ea non sunt necessario, ambigue igitur. Quod vero ambigue est in aliquo, id non est ex necessitate, sed quod ancipitis sit facultatis. Quod autem sic in aliquo est, id in eo potuit non esse. Est enim quodque illorum in eo in quo est, ideo quia perinde in eo esse poterat, aut hoc aut quod est contra positum: in quo autem eorum alterum nunc est, non omnino necessario in eo est propter facultatem versatilem ad utramque partem contrariorum. Quae vero sic sunt in rebus ullis, ea ibi non sunt per causas proiectas et necessitate ducentes. Quare si omnia quae sunt in rebus utramvis contrariorum partem recipere idoneis, ibi sunt ancipiti eventu, ubi sunt, et non sunt ubi non sunt, sequitur innumera esse eorum quae sorte ambigua sint fiantque. Absurdum vero sit dicere pariter ex necessitate esse in aliqua re tam ea quae in contrarium flecti nequeunt, quam ea quae quovis tempore non minus sic quam aliter se habere possunt. Si enim quae necessario sunt in aliquo, haec in contrarium mutari non possunt, non sunt ibi necessario.

X.

Dicere vero quod si Fato fiunt omnia nec tamen tolli id quod et potest fieri, quodque ambiguum est, ideo quod possit id omne fieri quod nulla res impediat, quominus fieri possit, quamvis non fiat, eis vero quae Fato fiunt, nihil obstiterit, quominus contrarium eorum fieret. Quare ea etiamsi non proveniant, in eorum tamen esse numero quae esse possunt, et ut probent nihil obstitisse quominus aliter fierent, unum adferre argumentum quod res id prohibentes nobis sint ignotae, cum tamen sint aliquae: Nam quae causae sunt cur contraria istis fierent ex Fato, easdem fuisse causas cur ista non fierent: quia scilicet fieri nequibat, ut in iisdem adiunctis positae contra-

μὴ γίνεσθαι λέγουσιν, τὸ δὴ τοιαῦτα λέγειν, πῶς οὐ παιζόντων ἐστὶν ἐν οὐ παιδιᾷς ⁵⁾ λόγοις δεομένοις; Τὸ γὰρ ἡμᾶς ἀγνοεῖν οὐδὲν πρὸς τὸ εἶναι ἢ μὴ εἶναι τὰ πράγματα· δηλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ λέγοντες οὕτως, ὥς τῇ ἡμετέρα γνωρίσει τὸ δυνατόν ἐσθαι κατ' αὐτοὺς· τοῖς γὰρ γνωρίζειν αὐτῶν τὰ αἰτία δυναμένοις (οὗτοι δ' ἂν εἴεν οἱ μάντιες) οὐκ ἐστὶν δυνατὰ αὐτὰ τοῖς εἰδόσι ⁶⁾ δυνάμενα κεκωλυκέναι, ἀγνοοῦσι δὲ ἡμῖν τὰ κωλύοντα ⁷⁾, δυνατὰ ἐστὶν. Σώζοντες δὲ τὴν τοῦ δυνατοῦ φύσιν οὕτως ὥς ἐρήκαμεν, διὰ τοῦτο φασὶ μὴδὲ τὰ γινόμενα κατ' ἐμαρμένην, καὶ τοι ἀπαραβάτως γινόμενα, ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι, ὅτι ἐστὶν αὐτοῖς δυνατόν γενέσθαι καὶ τὸ ἀντικείμενον, δυνατοῦ οὕτως λεγομένου ὥς προεῖρηται ⁸⁾. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν παιζόντων ⁹⁾, ὥσπερ εἶπον, ἐστὶν, ἀλλ' οὐ παρισταμένων ¹⁰⁾ δόγματι. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ λέγειν τὸ ἀξίωμα ¹¹⁾, τὸ ἐστὶν αὐρίον ναυμαχία, ἀληθές μὲν εἶναι δύνασθαι, οὐ μέντοι καὶ ἀναγκαῖον, ἀναγκαῖον μὲν γὰρ τὸ αἰεὶ ἀληθές, τοῦτο δὲ οὐκέτ' ἀληθές μὲν, ἐπειδὴν δ' ἡ ¹²⁾ ναυμαχία γένηται ἀληθές. Ἐἰ δὲ μὴ τοῦτο ἀναγκαῖον, οὐδὲ τὸ ὑπ' αὐτοῦ σημαίνόμενον, τὸ ἐξ ἀνάγκης ἔσεσθαι ¹³⁾ ναυμαχίαν. Ἐἰ δὲ ἐστὶν μὲν οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀληθές, ἀληθοῦς ὄντος τοῦ ἔσεσθαι ναυμαχίαν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης δὲ, ἐνδεχομένως δηλονότι, εἰ δὲ ἐνδεχομένως, οὐκ ἀναιρεῖται τὸ ἐνδεχόμενον, ὥς τινα γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πάντα λέγοντος γίνεσθαι ¹⁴⁾ κατ' ἐμαρμένην. Πάλιν ¹⁵⁾ γὰρ καὶ τοῦτο ὁμοῦ παιζόντων ἐστὶ, ὁμοῦ δὲ ἀγνοούντων, περὶ ὧν λέγουσι. Οὔτε γὰρ πᾶν τὸ ἐξ ἀνάγκης γινόμενον ἀναγκαῖον, εἴγε τὸ μὲν ἀναγκαῖον αἰδῖον, τὸ δὲ ἐξ ἀνάγκης γινόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γίνεσθαι τοιοῦτο εἶναι κεκώλυται, ὅτε τὸ ἀξίωμα τὸ τοῦτο λέγον ἀναγκαῖον, εἴγε μὴ τὸ ὑπ' αὐτοῦ σημαίνόμενον τοιοῦτο. Οὐ γὰρ πᾶν ἀξίωμα, ἐν ᾧ τὸ ἀναγκαῖον περιέχεται, ἀναγκαῖον ἤδη, οὐ γὰρ ¹⁶⁾

rium fieret eius quod factum est. Sed quia nobis cognitae non sunt causae, per quas contrarium prohiberetur, ideo dici ista improhita: haec, inquam, dicere nonne ludere est in disputationibus minime ludicris? Nam ignorare nostrum nihil refert in id, ut res sint, minusque sint. Apparet enim hoc eos dicere, sit ne aliquid in eorum numero quae possunt esse, id pendere a notitia nostra. His igitur qui causas istorum ponunt, quales sunt vates, non erunt ista quae fieri queunt, quorum ipsi causas impediētes notas habent, nobis autem erunt talia quae fieri queant, qui causas impediētes non novimus. Hoc illi modo, quem diximus, servare volentes rerum quae possunt fieri et ancipites sunt, naturam, aiunt ea quae ex Fato fiunt, quanquam fiant inevitabiliter, non tamen fieri necessario, quia scilicet agnoscunt fieri potuisse ut et contrarium fieret, voce illa posse fieri, ita ut diximus, accepta. Haec certe, ut iam diximus, ludentium sunt, non dogma serio defendentium. Huic simile est quod dicunt, enuntiātum istud, cras mari pugnabitur, posse esse verum, non tamen et necessarium: nam necessarium esse quod semper verum est; hoc vero nondum nunc esse verum, sed verum fore, ubi mari pugnabitur. Quod si res non est necessaria, aiunt illi, neque ergo necessarium est, quod istis verbis significatur, ex necessitate fiet mari praelium. Quod si non verum est hoc ex necessitate, cum tamen verum sit fore mari praelium, non tamen ex necessitate, sed ut id quod ex ancipiti causa potest fieri, si autem ambiguum, non tollitur, aiunt, sors illa anceps per eos qui defendunt omnia Fato geri. Hoc vero rursus partim ludentium est, partim id de quo loquatur ignorantium. Non enim omne quod ex necessitate fit, necessarium, si id quod ne-

ταύτη τὸ ἀναγκαῖον ἀξίωμα κρίνεται, ἀλλὰ τῷ μὴ μεταπίπτειν δύνασθαι εἰς ψεῦδος ἐξ ἀληθούς. Ἐἰ τοίνυν μὴ ἀναγκαῖον, οὐδὲν κεκώλυται ἀληθές εἶναι, ὥς τὸ ἔσται αὐρίον ναυμαχία. Ἐἰ γὰρ ὥς ἀναγκαῖον γινόμενον, διὰ τὴν τοῦ ἀναγκαίου προσθήκην, οὐκ ἀληθές, εἰ μὴ γίνοιτο ἀναγκαῖον τῇ τοῦ ἐξ ἀνάγκης προσθέσει, ἀληθές ἂν μένοι ὁμοίως τῷ χωρὶς τῆςδε τῆς προσθήκης λεγομένῳ, ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἀληθές, ἀληθές ἔσται, ἐνστάσης ¹⁷⁾ τῆς αὐρίον, ἀξίωμα τὸ ἐξ ἀνάγκης γεγενῆσθαι ναυμαχίαν, εἰ γὰρ ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἐνδεχομένως. Καὶ γὰρ εἰ ἀληθές ἐστι τὸ αὐρίον ἔσται ναυμαχία, αἰεὶ γενέσθαι ναυμαχίαν καθ' ἐμαρμένην ἔσται, εἶγε πάντα τὰ γινόμενα καθ' ἐμαρμένην, ἀλλ' εἰ καθ' ἐμαρμένην, ἀπαραβάτως, εἰ δὲ ἀπαραβάτως ¹⁸⁾, οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι, ὃ δὲ οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι, τοῦτο ἀδύνατον μὴ γενέσθαι, ὃ δὲ ἀδύνατον μὴ γενέσθαι, πῶς ὁτιόν τε τοῦτο λέγειν ἐνδέχεσθαι καὶ μὴ γενέσθαι; τὸ γὰρ ἀδύνατον μὴ γενέσθαι, ἀναγκαῖον γενέσθαι. Πάντα ἄρα τὰ καθ' ἐμαρμένην γινόμενα ἐξ ἀνάγκης ἔσται κατ' αὐτοὺς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐνδεχομένως, ὥς παίζοντες λέγουσι.

ΙΑ.

Ἀκολουθεῖ δὲ τῷ πάντα τὰ γινόμενα προκαταβεβλημέναις καὶ ὥρισμέναις καὶ προὑπαρχούσαις τισὶν αἰτίαις ἔσεσθαι, τὸ καὶ βουλευέσθαι τοὺς ἀνθρώπους μάτην περὶ τῶν πρακτέων αὐτοῖς ¹⁾. Ἐἰ δὲ τὸ βουλευέσθαι μάτην, μάτην ²⁾ ἂν ἄνθρωπος εἴη βουλευτικός. Καὶ τοι εἰ μηδὲν μάτην ἢ φύσις ποιεῖ τῶν προηγούμενων, τὸ δὲ βουλευτικὸν εἶναι ζῶον τὸν ἄνθρωπον,

cessarium est, est aeternum. Quod enim ex necessitate fit, eo ipso quod fit, habet cur aeternum non sit. Neque vero enuntiatio ea quae hoc dicit, necessaria est, si id quod per eam significatur, non est tale: non enim iam omnis enuntiatio necessaria erit, in qua necessarium aliquid continetur; neque ex eo diiudicabitur enuntiatio necessaria. Id vero tantum (necessarium est) quod transire ex vero in falsum non potest. Quod si id, quod necessarium non est, nihil vetat verum esse ut illud: cras mari pugnabitur, sed id quod non est necessarium addita demum necessarij significatione verum esse desinit: non fit autem aliquid necessarium eo quod addatur ex necessitate fieri, sed verum manet, perinde ac si additum non fuisset; verum igitur erit crastino die commissum fuisse mari praelium. Quod si ex necessitate, non sane ex eo quod ante anceps fuerat. Tum vero si quia verum est, cras mari pugnabitur, semper in fatis fuit illud mari praelium committi, certe si in fatis id fuit, erat inevitabile, et si inevitabile, iam non poterat esse ut non fieret. Quod vero non potest non fieri, id necesse est ut fiat. Quod vero impossibile est non fieri, quomodo de eo dicetur: potuit et non fieri? Nam quod impossibile est non fieri, id ut fiat necessarium. Ex ipsorum igitur sententia necessaria erant quae Fato fiunt, non autem, ut ipsi ludentes loquantur, ancipitia.

XL

Praeterea vero si cuncta quae fiunt, ea fiunt ex praeciectis et definitis et antegredientibus causis, iam frustra erit omnis hominum consultatio de rebus agendis. Quod si ita est, frustra homo factus est ad consultandum idoneus. Quod si natura eorum quae principaliter facit, nihil facit frustra; ut autem homo sit animal consultandum, id a natura est principaliter,

προηγουμένως ³⁾ ὑπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπακολούθημά τι καὶ σύμπτωμα τοῖς προηγουμένως γινομένοις γίνοιτο, συνάγοιτο ἂν τὸ μὴ ⁴⁾ εἶναι μάτην τοὺς ἀνθρώπους βουλευτικούς. Ὅτι δὲ τὸ βουλευέσθαι μάτην, πάντων γινομένων ἐξ ἀνάγκης, ῥᾷδιον γινῶναι τὴν τοῦ βουλευέσθαι χρείαν ἐιδόσω. Ὁμολογεῖται δὲ ⁵⁾ πρὸς ἀπάντων, τὸ τῶν ἄλλων ζώων τὸν ἀνθρώπον παρὰ τῆς φύσεως ἔχειν πλεον, τὸ μὴ ὁμοίως ἐκείνοις ταῖς φαντασίαις ἐπεσθαι, ἀλλ' ἔχειν παρ' αὐτῆς κριτὴν τῶν προσπιπτουσῶν ⁶⁾ φαντασιῶν περὶ τινων ὡς αἰρετῶν, τὸν λόγον, ᾧ χρώμενος, εἰ μὲν ἐξεταζόμενα τὰ φαντασθέντα, οἷα τὴν ἀρχὴν ἐφάνη, καὶ ἔστι, συγκατατίθεται τε τῇ φαντασίᾳ, καὶ οὕτω μέτεισιν αὐτά· εἰ δὲ ἄλλοῖα φαίνεται, καὶ ἄλλό τι ⁷⁾ αὖ αἰρετώτερον, ἐκεῖνο αἰρεῖται, καταλείπων τὸ τὴν ἀρχὴν ὡς αἰρετὸν αὐτῷ φανέν. Πολλὰ γοῦν ταῖς πρώταις φαντασίαις ἡμῖν ἄλλοῖα δόξαντα, οὐκέτ' ἔμεινεν ἐπὶ τῆς προλήψεως, ἐλέγξαντος ἀντὰ τοῦ λόγου. Διὸ πρακθέντα ἂν, ὅσον ἐπὶ τῇ αὐτῶν γινομένῃ φαντασίᾳ ⁸⁾, διὰ τὸ βουλευέσθαι περὶ αὐτῶν, οὐκ ἐπράχθη, ἡμῶν τοῦ τε βουλευέσθαι καὶ τῆς αἰρέσεως τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ὄντων κυρίων. Διὰ τοῦτο γὰρ οὔτε περὶ τῶν αἰδίων βουλευόμεθα, οὔτε περὶ τῶν ὁμολογουμένως γινομένων ἐξ ἀνάγκης, ὅτι μηδὲν ἡμῖν ἐκ τοῦ περὶ αὐτῶν βουλευέσθαι περιγίνεται πλεον. Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης μὲν μὴ γινομένων, ἐπ' ἄλλοις δέ τισιν ὄντων βουλευόμεθα, ὅτι μηδὲ ἀπὸ τῆς περὶ ἐκείνων βουλῆς ὄφελός τι ἡμῖν, ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν ἡμῖν μὲν πρακτῶν, παρεληλυθότων δὲ βουλευόμεθα, ὅτι μηδὲ τῇ περὶ τούτων βουλῇ πλεον τι ἡμῖν γίνεται. Βουλευόμεθα δὲ περὶ μόνων τῶν ὑφ' ἡμῶν τε πραττομένων καὶ μελλόντων, δηλον ὡς ἔξοντές τι διὰ τοῦτο πλεον εἰς τὴν αἵρεσίν τε καὶ πράξιν αὐτῶν. Εἰ γὰρ ἐν οἷς οὐδὲν ἡμῖν πλεον ἐκ τοῦ βουλευέσθαι αὐτοῦ μόνου περιγίνεται, οὐ βουλευόμεθα,

non per accessionem et consequentiam ad id quod est principale, recte hinc inferamus non frustra esse in homine vim. consulatricem. Frustra autem consultari, si cuncta necessitate proveniant, facile agnoscant, qui usum consultatricis facultatis noverint. Constat enim apud omnes unum de omnibus animantibus hominem hoc habere sibi a natura praecipuum, quod non, ut illa trahatur visionibus, sed habeat intra se iudicem accidentium visionum, an approbandae sint, rationem scilicet, qua utens, si visa expensa talia sint qualia initio putabantur, assensum eis praebet, et assensa sequitur. Quod si illa iudicentur absona, aut aliud quid praeferrī dignius, id praefert derelinquens id quod ab initio optabile ipsi videbatur. Ob id multa quae ex primis visis nobis placuerant, non mansere approbata, ratione ea refutante. Et quae facta fuissent, si valuisset visi auctoritas, facta non sunt, ideo quod de iis instituta fuit consultatio: quippe cum nos domini simus et consultandi et ex consulto faciendi dilectus. Praeterea neque de aeternis consilium capimus, neque de iis quae constant fieri ex necessitate: quia nihil de eis consultando eveniret commodi. Sed neque de eis consultamus, quae ex necessitate quidem non fiunt, sed quae in aliorum sunt potestate, quia ne ex tali quidem consultatione ulla ad nos utilitas redundare posset. Praeterea nec de eis consultamus, quae a nobis agi potuerant, sed quorum tempus elapsum est, quia ne e tali quidem consilio aliquid nobis emolumenti posset obvenire. Consultamus autem tantum de iis quae imminēt nobisque agenda sunt: nimirum quod de iis consultatio ad dilectum executionem prodesse nobis possit. Nam si in quibus ex sola consultatione nihil assequi possumus, non consultamus, sequitur nos de iis tantum consultare, de quibus consul-

δηλον ὡς ἐν οἷς βουλευόμεθα πλέον τι ἔχοντες ἐκ τοῦ
 βουλευέσθαι παρὰ τοῦ βουλευέσθαι βουλευόμεθα περὶ
 αὐτῶν ⁹⁾, ἐπ' αὐτὸ τὸ βουλευέσθαι περιγίνεται πλέον, ἢ
 περὶ τῶν ἄλλων βουλευομένοις ¹⁰⁾, ὣν προειρήκαμεν ¹¹⁾.
 Τί ποτ' οὖν τὸ περιγινόμενον ἐκ τῆς βουλῆς; τὸ ἔχον-
 τας ἡμᾶς τὴν ἐξουσίαν τῆς αἰρέσεως τῶν πρακτικῶν,
 ὃ οὐκ ἂν ἐπράξαμεν μὴ βουλευσάμενοι (τῷ ἄλλο τι
 πράξαι ¹²⁾ ἂν, διὰ τὸ εἶξαι τῇ προσπεσούσῃ φαντασίᾳ)
 τοῦτο αἰρετώτερον ὑπὸ λόγου φανέν, αἰρεῖσθαι τε
 καὶ πράττειν πρὸ ἐκείνου. "Ὁ γίνοιτ' ἂν, εἰ μὴ πάντα
 πράττομεν κατηναγκασμένως· εἰ δὲ ἐίημεν πάντα ἃ
 πράττομεν πράττοντες διὰ τινος αἰτίας προκαταβεβλη-
 μένας, ὡς μηδεμίαν ἐξουσίαν ἔχειν τοῦ πράξαι τόδε
 τι καὶ μὴ, ἀλλ' ἀπορισμένως ἕκαστον πράττειν ὥς
 πράττομεν, παραπλησίως τῷ θερμαίνοντι πυρὶ καὶ τῷ
 λίθῳ καταφερομένῳ ¹³⁾, καὶ τῷ κατὰ τοῦ πρανοῦς
 κυλιομένῳ κυλίνδρῳ ¹⁴⁾, τί πλέον ἡμῖν εἰς τὸ πράττειν
 ἐκ τοῦ βουλευέσθαι περὶ τοῦ πραχθήσομένου γίνε-
 ται; ὃ γὰρ ἂν ἐπράξαμεν μὴ βουλευσάμενοι, τοῦτο
 καὶ μετὰ τὸ βουλευέσθαι πράττειν ἀνάγκη. "Ὡς ἔ-
 ουδὲν ἡμῖν πλέον ἐκ τοῦ βουλευέσθαι αὐτοῦ τοῦ
 βουλευέσθαι περιγίνεται. Ἀλλὰ μὴν ¹⁵⁾ τοῦτο καὶ
 ἐπὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν δυνάμενοι ποιεῖν, ὡς ἄχρηστον
 ὄν παραιτούμεθα ¹⁶⁾. "Ἀχρηστον ἄρα τὸ βουλευέ-
 σθαι, καὶ ἐφ' ὧν αὐτῷ ὡς τι χρήσιμον ἡμῖν παρεχο-
 μένῳ ¹⁷⁾ χρώμεθα. "Οἷς εἶπετο ¹⁸⁾ τὸ μάτην ἡμῖν
 ὑπὸ τῆς φύσεως τοῦ βουλευτικοῦ εἶναι δεδοσθαι. "Ὡς
 προστεθέντος ¹⁹⁾ τοῦ αὐτοῖς γε τούτοις, καὶ κοινῶς
 πᾶσι σχεδὸν τοῖς φιλοσοφοῦσι δοκοῦντος, τὸ μηδὲν
 ὑπὸ τῆς φύσεως γίνεσθαι μάτην, ἀναιρεῖτο ἂν ²⁰⁾,
 ὃ εἶπετο το μάτην ἡμᾶς εἶναι βουλευτικούς. Εἶπε-
 το δὲ τοῦτο τῷ τῶν πραττομένων ὑφ' ἡμῶν μὴ ἔχειν
 ἡμᾶς τοιαύτην ἐξουσίαν, ὡς δύνασθαι τὰ ἀντικεί-
 μενα ²¹⁾.

tantibus aliqua possit praeter ipsam consultationem nobis redundare utilitas, si quidem de aliis rebus quas praediximus consultantes nihil lucramur praeter solam consultationem *). Quid igitur est, quod ex consultatione datur assequi? Quod cum ius optionis habeamus circa agenda, id quod non fecissemus, nisi consultatione fecissemus usi, (nempe quia egissemus aliud quid viso nos ferienti obedientes,) nunc id quod rationi videtur optabilius, id sumimus agimusque prae illo altero. Quae omnia recte procedunt, si non omnia ex necessitate agimus. Quod si agamus cuncta quae agimus ex causis antegressis, ita ut nulla nobis sit potestas ad agendum vel non agendum, sed definita lege id unum agamus, quod agendum nobis est, pari modo quo ignis calefacit et lapis deorsum fertur, et cylindrus in declivi volvitur, quid est quod ad agendum ex consultatione plus quam ante habebimus? Nam quod ante captum consilium eramus facturi, id ipsum ut post deliberationem agamus necesse est: quare ex consultatione nihil ad nos redibit, praeter hoc ipsum consultare. Atque cum hoc ipsum facere possimus etiam de iis quae non sunt nostrae potestatis, de eis id defugimus, ut supervacuum. Inutilis ergo omnis consultatio etiam cum ea tanquam utilitatis aliquid nobis praebitura utimur. Unde porro sequitur frustra a natura nos ita factos ut consultandi habeamus facultatem. His si addatur quod est, et isti fatentur, et philosophi pene omnes, nihil a natura frustra fieri, tolletur ex eo id quod ex ipsorum dictis infertur frustra nos ad consultandum esse aptos. Id autem recte infertur, si in ea quae agenda sunt, non id ius habeamus, ut possimus facere vel hoc vel eius contrarium.

*) *Vide notas.*

IB.

Ἀναιρουμένον δὲ ὡς ἐδείχθη τοῦ βουλευέσασθαι κατ' αὐτοὺς, ἀναιρεῖται καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν προδηλῶς. Τοῦτο γὰρ ἐφ' ἡμῖν πάντες ὅσοι μὴ θέσει τινι παρίστανται, παρειλήφασιν εἶναι, οὗ ¹⁾ ἡμεῖς μὲν καὶ τοῦ πραχθῆναι καὶ τοῦ μὴ πραχθῆναι κύριοι, οὐχ ἐπόμενοι τισιν ἔξωθεν ἡμᾶς περιστάσιν αἰτίοις, οὐδὲ ἐνδιδόντες αὐτοὺς ²⁾ α), ἢ (ἂν) ἐκεῖνα ἄγῃ ³⁾. Καὶ ἡ προαίρεσις τὸ ἴδιον ἔργον τῶν ἀνθρώπων περὶ τάντο. Ἡ γὰρ ἐπὶ προκριθὲν ἐκ τῆς βουλῆς μετὰ ὀρέξεως ὁρμῇ, προαίρεσις. Διὸ οὐδὲ ἐπὶ τοῖς ἀναγκαιῶς γινομένοις ἢ προαίρεσις, οὔτε ἐπὶ τοῖς μὴ ἀναγκαιῶς μὲν, εἰ μὴ δι' ἡμῶν ⁴⁾, ἀλλ' οὐδὲ ἐν πᾶσι τοῖς δι' ἡμῶν, ἀλλ' ἐν τούτοις τοῖς γινομένοις δι' ἡμῶν, ὧν ἡμεῖς τοῦ πράξαι καὶ τοῦ μὴ πράξαι κύριοι ἐσμέν ⁵⁾. Ὁ γὰρ βουλευόμενος περὶ τινος, ἥτοι περὶ τοῦ δεῖν αὐτὸ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν βουλεύεται, ἢ σπουδάζων ὡς περὶ ἀγαθῶν τι, ζητεῖ δι' ὧν ἂν τούτου τύχοι· καὶ μὲν ἀδυνάτῳ τινὶ ζητῶν τύχῃ ⁶⁾, τοῦ μὲν ἀφίσταται ⁷⁾, ἀφίσταται δὲ ὁμοίως καὶ τῶν δυνατῶν μὲν, οὐκ ὄντων δὲ ἐπ' αὐτῷ, μένει δὲ ⁸⁾ ἐν τῇ περὶ τοῦ προκειμένου ζητήσει, ἕως ἂν ἐντύχῃ τινὶ, οὗ τὴν ἐξουσίαν αὐτὸς ἔχειν πεπίστευται, μεθ' ὃ παυσάμενος τοῦ βουλευέσθαι ὡς ἀναγαγὼν τὴν ζήτησιν ἐφ' αὐτὸ, ὃ ἐστὶν ἀρχὴ τῶν πράξεων, ἀρχεται τῆς πρὸς τὸ προσκείμενον πράξεως. Γίνεται δὲ καὶ ἡ ζήτησις αὐτῷ ὡς ἐξουσίαν ἔχοντι τοῦ πράττειν καὶ τὰ ἀντικείμενα· καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ τὴν βουλήν ἢ ζήτησις βουλευομένῳ γίνεται, πότερον τοῦτο, ἢ τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ πρακτέον μοι, καὶ πάντα λέγειν γίνεσθαι καθ' ἐμαρμένην· ἐλέγχει γὰρ ἢ ἐν τοῖς πρακτοῖς ἀληθῆς τὰς περὶ αὐτῶν ἡμαρτημένας δόξας. Ἐν πλάνῃ κοινῶς πάντας ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς φύσεως πεπλανῆσθαι, πῶς οὐκ ἄτοπον λέγειν; ὅτι γὰρ ταύτην ἔχειν τὴν ἐξουσίαν ἐν τοῖς πρακτοῖς προειλήφαμεν, ὡς δύνασθαι διαιρεῖσθαι τὸ ἀντικείμενον, καὶ μὴ πᾶν ὃ αἰρούμεθα ἔχειν προκατα-

XII.

Iam vero sublata per istos vi consultandi, tollitur manifeste et volendi libertas. Nam omnes qui non suis placitis defixi sunt, in eo ponunt istam libertatem, quod domini simus agendi vel non agendi, ita ut non cogamur sequi causas externas aut pati nos qua dncant impelli. Est autem hic dilectus proprium hominis in hac re opus. Nam in id quod deliberatio praetulit cum appetitur, motio animi est dilectus. Quare in iis quae omnino necessario fiunt, dilectus iste locum non habet: sed nec in iis, quae citra necessitatem quidem, sed non per nos fiunt. Neque vero in omnibus quae per nos fiunt, sed in iis quae ita per nos fiunt, ut domini simus vel agendi vel non agendi. Nam quisquis de re aliqua consultat, aut consultat, an hoc facere aut non facere oporteat, aut boni alicuius cupidus quaerit, id quomodo adipiscatur. Quod si quaerenti aliquid in mentem venit quod fieri nequeat, statim ab eius cogitatione se avertit. Neque minus se avertit ab illis, quae sunt quidem per se non talia ut omnino fieri nequeant, at non in ipsius qui consultat potestate, perstatque ita de futuro quaerere, donec in aliquod deveniat, cuius se putat habere arbitrium: tum vero a consultatione longiore abstinens, ut qui quaestionem ad id perduxerit, quod agendi principium est, agere incipit id quod ex usu est. Ipsa quoque inquisitio sic ab illo instituitur tanquam qui potestatem habeat vel hoc vel contrarium agendi. In quaque enim re, quae in deliberationem venit, inquisitio fit a consultante, hoc ne faciendum ipsi, an quod contrarium est, etiam ab eo qui cuncta dicat Fato fieri. Refellit enim ipsa inter agendum veritas falso conceptas opiniones. Quomodo vero non sit absurdum dicere falli in hoc re a natura homines univer-

βεβλημένας αἰτίας, δι' αἷς οὐχ οἶόν τε ἡμᾶς μὴ τοῦτο αἰρεῖσθαι, ἱκανὴ δεῖξαι καὶ ἡ ἐπὶ τοῖς αἰρεθεῖσι γινόμενη πολλὰκις μετάνοια. Ὡς γὰρ ἐνὸν ἡμῖν καὶ τὸ μὴ ἡρῆσθαι ⁸⁾, καὶ μὴ πεπραχέναι τοῦτο, μετανοοῦμεν τε καὶ μεμνόμεθα αὐτοῖς ⁹⁾ τῆς περὶ τὴν βουλὴν ὀλιγωρίας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἰδωμεν ¹⁰⁾ μὴ καλῶς περὶ τῶν πρακτέων διαλαμβάνοντας ¹¹⁾, καὶ κείνοις ἐπικαλοῦμεν ὡς ἀμαρτάνουσιν ¹²⁾. Ἀξιοῦμεν δὲ συμβούλοις τοιοῖσδε χρῆσθαι, ὡς ἐφ' ἡμῖν ὃν τὸ τε ¹³⁾ παραλαμβάνειν αὐτοὺς συμβούλους ὄντας, ἢ μὴ παραλαμβάνειν, ὡς πράξαι ἂν ¹⁴⁾ διὰ τὴν τῶν τοιούτων παρουσίαν ἄλλα τινα ¹⁵⁾ καὶ μὴ ταῦτα ἃ πράσσομεν. Ἀλλ' ὅτι μὲν τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐπὶ τούτων κατηγορεῖται, ὣν ἐν ἡμῖν ἡ ἐξουσία τοῦ ἐλέσθαι καὶ τὰ ἀντικείμενα, γνωριμον ὃν καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἱκανὰ ὑπομνησαι καὶ τὰ προειρημένα.

II.

Τοιούτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὸ μὲν δεικνύναι τοῦτο σωζόμενον κατὰ τοὺς πάντα λέγοντας γίνεσθαι καθ' ἐμὰ μαρμένην οὐδὲ ἐπιχειροῦσι τὴν ἀρχὴν, ἴσασι γὰρ ἐπιχειρήσοντες ¹⁾ ἀδυνάτοις, ὡς δὲ ἐπὶ τῆς τύχης ἄλλο τι σημαινόμενον ὑποθέντες τῷ τῆς τύχης ὀνόματι, παράγειν πειρῶνται τοὺς ἀκούοντας αὐτῶν, ὡς σώζεσθαι καὶ αὐτοῖς ²⁾ τὸ ἀπὸ τύχης γίνεσθαι τινα. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν ποιοῦσιν, ἀναιροῦντες γὰρ τὸ ἐξουσίαν ἔχειν τὸν ἄνθρωπον τῆς αἰρέσεως τε καὶ πράξεως τῶν ἀντικειμένων, λέγουσιν ἐφ' ἡμῖν εἶναι τὸ γινόμενον ³⁾ καὶ δι' ἡμῶν. Ἐπεὶ γὰρ φασί, τῶν ὄντων τε καὶ γινομένων αἱ φύσεις, ἕτεραί τε καὶ διάφοροι, (οὐ γὰρ αἱ αὐταὶ τῶν ἐμψύχων τε καὶ τῶν ἀψύχων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐμψύχων ἀπάντων αἱ αὐταὶ πάλιν· αἱ γὰρ κατ' εἶδος τῶν ὄντων διαφοραὶ τὰς τῶν φύσεων αὐτῶν διαφορὰς δεικνύουσι). Γίνεται δὲ τὰ ὑφ' ἐκάστου γινόμενα κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν, τὰ μὲν ὑπὸ λίθου κατὰ τὴν

stos? Iam enim vidimus habere hominem in rebus agendis potestatem etiam ad contrarium se vertendi, deinde vero non omne quod deligimus habere causas praegredientes, per quas non licuit nobis aliud deligere, satis ostendit etiam ea, quae saepe dilectum sequitur, poenitentia. Tanquam enim in nobis fuerit hoc nec deligere nec agere, poenitentia ducimur, nosque ipsos accusamus de consilii hallucinatione, quin et si alios videamus in agendo non rectam instare viam, etiam illos ut peccantes, arguimus. Praeterea assumimus nobis consilii participes, utpote in nobis sito, assumamusne tales in consilium, an non assumamus, nempe ut eorum ope directi agamus et alia quaedam ab iis quae agimus. Libertatem autem volendi dici circa ea in quibus et contraria deligere possumus, tum per se notum, tum satis hoc ostendunt dicta hactenus.

XIII.

Hoc autem ut defendant ii, qui omnia Fato autumant fieri, primum ne ipsi quidem tentant. Sciunt enim se id tentaturos quod fieri nequit. At sicut fortunae vocabulo alium substituentes significatum, imponunt auditoribus ut videantur et ipsi statuere quaedam forte fortuna fieri, idem faciunt in eo quod dicitur nostrae esse potestatis. Nam sublato hominis arbitrio ad dilectum actionemque contrapositionum, id dicunt esse in nostra potestate, ad quod agendum et nos concurrimus. Nam cum, aiunt, eorum quae sunt fiuntque diversae sint multiplicesque naturae: (non enim eadem est natura et animatorum et animae expertium, animatorum quoque non eadem inter se. Quot enim sunt specierum inter se differentiae, tot documenta sunt differentium et naturarum). Fiunt autem quae a re quaque fiunt, secundum propriam suam naturam, ut a lapide secundum lapidis naturam, ab igne secundum ignis,

λίθου, τὰ δὲ ὑπὸ πυρὸς κατὰ τὴν πυρὸς, καὶ τὰ ὑπὸ ζώου κατὰ τὴν ζώου ⁵⁾. οὐδὲν μὲν τῶν κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν ὑφ' ἐκάστου γινομένων δύνασθαι φασιν ἄλλως ἔχειν, ἀλλ' ἕκαστον τῶν γινομένων ὑπ' αὐτῶν γίνεσθαι κατηναγκασμένως, κατ' ἀνάγκην, οὐ τὴν ἐκ βίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τὸ μὴ πεφυκὸς ⁶⁾, οὕτως ὄντων τῶν περισσώτων τοιούτων, ὡς ἀδύνατον ⁷⁾ αὐτῷ μὴ περιεστᾶναι, καὶ ἀδύνατον ⁸⁾ τό, τε ἄλλως πῶς καὶ μὴ οὕτω κινήσῃναι. Μήτε γὰρ τὸν λίθον εἶ ἀπὸ ὕψους ἀφαιρεθῇ τινός, δύνασθαι μὴ φέρεσθαι κάτω, μηδενὸς ἐμποδίζοντος, τῷ βαρυτέτα μὲν ἔχειν αὐτὸν ἐν αὐτῷ, ταύτην δ' εἶναι τῆς τοιαύτης κινήσεως κατὰ φύσιν ⁹⁾, ὅταν καὶ τὰ ἔξωθεν αἰτία τὰ πρὸς τὴν κατὰ φύσιν κίνησιν τῷ λίθῳ συντελοῦντα παρῇ, ὡς ἐξ ἀνάγκης ¹⁰⁾ τὸν λίθον, ὡς πέφυκε, φέρεσθαι, πᾶντως δ' αὐτῷ καὶ ἐξ ἀνάγκης παρεῖναι ταῦτα τὰ αἰτία, δι' ἃ κινεῖται τότε, οὐ μόνον μὴ δυναμένῳ ¹¹⁾ μὴ κινεῖσθαι ¹²⁾ τούτων παρόντων ¹³⁾, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνάγκης κινεῖσθαι τότε, καὶ γίνεσθαι τὴν τοιαύτην κίνησιν ὑπὸ τῆς ἐμαρμένης, διὰ τοῦ λίθου. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων λόγος· ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ἀψύχων ἔχει, οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ζώων ἔχει φασίν· εἶναι γάρ τινα καὶ τοῖς ζώοις κίνησιν κατὰ φύσιν, ταύτην δ' εἶναι τὴν καθ' ὁρμὴν, πᾶν γὰρ ζῶον ὡς ζῶον κινούμενον, κινεῖσθαι καθ' ὁρμὴν κίνησιν διὰ τῆς ἐμαρμένης διὰ ζώου γινομένην. Οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, καὶ γινομένων ὑπὸ τῆς ἐμαρμένης κινήσεων τε καὶ ἐνεργειῶν ἐν τῷ κόσμῳ; τῶν μὲν διὰ γῆς, ἃν οὕτω τύχη, τῶν δὲ δι' αἰέρος, τῶν δὲ διὰ πυρὸς ¹⁴⁾, τῶν δὲ δι' ἄλλου τινός, γινομένων δὲ τινῶν καὶ διὰ ζώων, (τοιαῦται δὲ αἱ καθ' ὁρμὴν κινήσεις) τὰς διὰ τῶν ζώων, ὑπὸ τῆς ἐμαρμένης γινομένας ἐπὶ τοῖς ζώοις εἶναι λέγουσιν. Ὅμοίως δὲ ὡς πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τοῖς ἄλλοις γινομένας ἅπασιν, τῷ δεῖν καὶ τοῖς ἐξ ἀνάγκης

ab animante secundum animantis. Dicunt deinde nihil eorum quae fiunt, secundum propriam cuiusque naturam aliter se habere posse, sed quidque eorum quae fiunt a re quaque fieri necessario, non tamen ea necessitate, quae est per violentiam, sed quia quod evenit, non potuit non evenire, eo ipso quod cum circumstantia essent talia, non potuit non ab eis consisti ac proinde nec aliter et non sic moveri: Neque enim lapidem si de sublimi iaciatur posse non ferri deorsum, si nihil impediat, nimirum quia lapis in se gravitatem habet; cui secundum naturam propria sit eiusmodi motio, uti etiam externae causae ad hanc secundum naturam motionem lapidi opitulentur, lapidem necessario ita ferri, ut natu est ferri, et praeterea itidem ex necessitate adesse ei causas alias, per quas tunc movetur, ita ut illis accedentibus non possit non moveri, imo ex necessitate tunc moveatur, fierique hanc motionem a Fato per lapidem. Eandem esse et in aliis rebus rationem. Sicut autem res se habet in animae expertibus, pari modo eam se habere dicunt in animatis, quippe et animantibus quandam esse secundum naturam motionem, eam nimirum quae fit ex appetitu; omne enim animans, quod ut animans movetur, moveri ea ratione quae est ex appetitu: hanc autem esse motionem, quae a Fato fiat per istud animans. Quae cum ita se habeant, fiantque a Fato per hoc universum motiones operationesque variae, aliae in aëre, aliae in igne, aliae in re alia; fieri quasdam et per animantia, quales sunt motiones ex appetitu. Has vero motiones quae a Fato fiunt per animantia, aiunt illi esse in animantium potestate: parique modo quod ad necessitatem attinet, fieri, motiones istas cum ex necessitate etiam causae externae tunc adsint, ita ut ipsa animantia per se et ex appetitu istam motionem, et

τὰ ἔξωθεν αἰτία παρεῖναι τότε, ὥστε αὐτὰ τὴν ἐξ ἑαυτῶν τε καὶ καθ' ὁρμὴν κίνησιν ἐξ ἀνάγκης οὕτω πως ἐνεργεῖν. Ὅτι δὲ αὐταὶ μὲν δι' ὁρμῆς τε καὶ συγκαταθέσεως, ἐκείνων δὲ αἱ μὲν διὰ βαρύτητα γίνονται, αἱ δὲ διὰ θερμότητα, αἱ δὲ κατ' ἄλλην τινὰ, ταύτην μὲν ἐπὶ τοῖς ζώοις λέγοντες, οὐκέτι δὲ ἐκείνων ἐκάστην, τὴν μὲν ἐπὶ τῷ λίθῳ, τὴν δὲ ἐπὶ τῷ πυρί. Καὶ τοιαύτη μὲν αὐτῶν ἡ περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν δόξα, ὡς δι' ὀλίγων ἐπεῖν.

ΙΑ.

Ἐνεστι δὲ ὁρᾶν, ἐν ταῦτα λέγοντες σώξουσιν τὰς κοινὰς ἐπὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν πάντων ἀνθρώπων προλήψεις. Ὅι γὰρ ἀπαιτοῦντες αὐτοὺς πῶς οἷόν τε πάντων ὄντων καθ' ἐμαρμένῃ, τὸ ἐφ' ἡμῖν σώζεσθαι, οὐκ ὄνομα μόνον τοῦ ἐφ' ἡμῖν τιθέντες τοῦτ' ἀπαιτοῦσιν, ἀλλὰ καὶ σημαινόμενον ἐκεῖνο ¹⁾ τὸ αὐτεξούσιον. Διὰ γὰρ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὸ ἐφ' ἡμῖν πεπιστεῦσθαι, ἐνθύνουσι τοὺς ἐξ ἀνάγκης πάντα γίνεσθαι λέγοντας ²⁾. Ὅι δὲ ὅτε δέον αὐτόθεν μὴ σώζεσθαι λέγειν, καὶ τοῦ μὴ σώζεσθαι ζητεῖν τε καὶ παρέχεσθαι τὰς αἰτίας, ἐπεὶ τοῦτο ἑάρων παντάπασιν ἄδοξόν τε ὄν, καὶ πολλὰ τῶν παρ' αὐτοὺς λεγόμενα περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, ὡς ἔν τε ταῦτό δεικνύναι ³⁾ συνοδεῦον τῷ τῆς ἐμαρμένης λόγῳ, διὰ τῆς ὁμοθυμίας παρακρούεσθαι τοὺς ἀκούοντας ἡγοῦνται, φεύγειν τε ⁴⁾ τὰ άτοπα ὅσα ἐπεται τοῖς μηδὲν ἐφ' ἡμῖν εἶναι λέγουσιν. Ταῦτα δὲ λέγοντας αὐτοὺς πρῶτον μὲν ἂν ἀπαιτῆσαι τις ἐνλόγως, τί δήποτε ἄλλου δι' ἄλλων γινόμενου ⁵⁾ ὑπὸ τῆς ἐμαρμένης, καὶ [διὰ τῆς οὐκείας φύσεως τῶν ὄντων ἐκάστου τῆς ἐμαρμένης ἐνεργούσης, ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων σὺδενός τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι κατηγοροῦσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ζώων μόνον; δι' ἃ γὰρ λέγουσιν ἐπὶ τῶν ζώων τὰ διὰ τοῦ ζώου γινόμενα, ταῦτ' ἐνεστι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκάστου λέγειν. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἄλλως γένοιτο τὰ διὰ τοῦ

isto modo necessario edant. Quod autem aliae fiant ex appetitu, aut insuper ex assensu, aliae per gravitatem, aliae per calorem, aliae alia ex causa, hanc quae per animantia fiunt, dicunt esse in animantium potestate, non item alias esse in potestate lapidis aut ignis. Et haec est, ut compendio dicamus, illorum de eo quod in potestate esse dicitur, sententia.

XIV.

Facile autem visu an isti qui ista dicunt communes servant omnium hominum notiones de eo quod in potestate nostra est. Nam qui ab illis quaerunt, quomodo si cuncta Fato aguntur, defendi possit esse aliquid in nostra potestate, non id quaerunt ad nomen solum respicientes, sed ad rem quae eo nomine significatur, id est voluntatis libertatem. Nam quia tale esse credunt, quod in potestate nostra esse dicitur, ideo illis contradicunt, qui cuncta ex necessitate dicunt fieri. Illi vero cum deberent dicere ob hoc ipsum non posse defendi esse aliquid in nostra potestate, et causas addere cur id defendi non possit, cum viderent esse improbabile ob multa quae ipsi in potestate nostra esse faterentur, ut hoc conciliarent cum doctrina de Fato, sperarunt se auditoribus imponere posse per voces dubii significatus et sic effugere absona illa sequentia eos qui negarent quaedam esse in nostra potestate. Eos qui sic loquuntur primum iuste quis interroget, cur cum a Fato aliud per alia fiat, fatumque operetur per naturam cuique rei propriam, de ceterarum rerum operationibus non dicant eas esse in earum potestate, sed tantum de operationibus animantium? Quod enim eos impellit, ut quae per animantia fiunt, ea dicant in potestate esse animantium, idem dici etiam de unaqua-

ζώου γινόμενα, μὴ ὁρμήσαντος τοῦ ζώου, ἀλλὰ διὰ τὸ συγκατατίθεσθαι μὲν τὸ ζῶον καὶ ὁρμῆσαι γίνεται, μὴ συγκαταθεμένου ⁶⁾ δὲ οὐ γίνεται. Ταῦτα ἐπὶ τῷ ζῳῳ φασὶν εἶναι, ἐξ ἀνάγκης μὲν ἐσόμενα ἐπ' αὐτῷ, οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως, τῷ δὲ μὴ δύνασθαι δι' ἄλλου τινὸς, ἢ διὰ τούτου γενέσθαι, μηδ' ἄλλως ἢ οὕτω διὰ τούτου, τῷ εἶναι αὐτὰ ἐπὶ τῷ ζῳῳ ὀιηθέντες. Ἀλλὰ τοῦτό γε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκάστου λέγειν ἐστίν· οὔτε γὰρ τὸ διὰ τοῦ πυρὸς γινόμενον ὑπ' ἄλλου τινὸς ἂν γένοιτο, οὔτ' ἄλλως διὰ τοῦ πυρὸς, ἢ διὰ τοῦ θερμῆναι, ὥς δ' ἐπεὶ μηδ' ἄλλως γένοιτο τὰ διὰ τοῦ πυρὸς γινόμενα, ἢ θερμῆναι τοῦ πυρὸς καὶ θερμῆναι μὲν αὐτοῦ ἔσται, μὴ θερμῆναι δὲ οὐκ ἔσται, εἴη ἂν ἐπὶ τῷ πυρὶ ταῦτα. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ ὑφ' ἐκάστου τῶν ἄλλων ἔσται λέγειν ^{6b)}. Τί γὰρ δεῖ μακρολογεῖν, γεγονότος τοῦ λεγομένου γνωρίμου; ὀνομάτων μὲν γὰρ ⁷⁾ οὐδεὶς φθόνος. Τὸ δ' ἡγεῖσθαι πλέον τι τοῖς ζώοις διδόναι, ἐν τοῖς γινομένοις δι' αὐτῶν, παρὰ τᾶλλα δι' ὧν τι ⁸⁾ καὶ αὐτῶν γίνηται, μηδὲν πλέον τοῦ ἐπ' αὐτοῖς ὀνόματος τηροῦντας αὐτοῖς, τοῦτ' αὐτὸ αἰτιατέον, ὥς αὐτῶν ἀπατωμένων, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος κοινωνίαν, ἢ ὥς τοὺς ἄλλους ἀπατᾶν προαιρουμένων. Ἐπὶ τούτῳ δὲ, ἐκεῖνο ἂν τις αὐτῶν θαυμάσειεν, τί παθόντες ἐν τῇ ὁρμῇ τε καὶ συγκαταθέσει τὸ ἐφ' ἡμῖν φασὶν εἶναι, δι' ὃ καὶ ὁμοίως ἐν πᾶσι τοῖς ζώοις τηροῦσιν αὐτό· οὐ γὰρ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐν τῷ φαντασίας προσπεσοῦσθαι εἴξαι τε ἐξ ἑαυτῶν τῇ φαντασίᾳ καὶ ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸ φανέν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἂν ἴσως εἴη τοῦ ἐκουσίου κατασκευαστικόν τε καὶ δεικτικόν. Οὐ μὴν ταυτὸν τό, τε ἐκούσιον καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν· ἐκούσιον μὲν τὸ ἐξ ἀβιάστου γινόμενον συγκαταθέσεως, ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ γινόμενον μετὰ τῆς κατὰ λόγον τε καὶ κρίσιν συγκαταθέσεως· διὸ εἰ τι μὲν ἐφ' ἡμῖν, τοῦτο καὶ ἐκούσιον, οὐ μὴν πᾶν τὸ

que re alia licet. Quia enim non aliter fiunt, quae fiunt per animantia, nisi animans moveatur appetitu, inde est quod animans rem aliquam approbet; neque enim fit, si absit approbatio: haec in potestate esse dicunt animantis, cum tamen ab eo necesse fuerit ista sic fieri. Neque enim poterat aliter se res habere: nihilominus tamen, quia res neque ab aliq fieri poterat, neque alio modo, propterea eam rem dicunt fuisse in potestate animantis. Atque hoc ipsum etiam de rerum aliarum singulis dicere licebat. Nam nec quod per ignem fit, id per rem aliam fieri poterat, neque per ignem aliter quam calefaciendo. Quare cum quae per ignem fiunt, aliter fieri nequeant, quam calefaciente igne; et eo calefaciente existent, non calefaciente non existent, erunt haec quoque in ignis potestate. Idemque de re quavis alia dicere licebit. Quid vero multis verbis opus, ubi res manifesta est? De vocabulis ipsis non invidemus. Sed quod existimant plus se aliquid animantibus tribuere circa ea quae fiunt per animantia, quam rebus aliis per quas aliqua fiunt, cum nihil aliud quam vocabuli privilegium animantibus concedant, hoc est quod merito arguitur; nimirum quia et aut ipsi vocabuli latiore usu decipiuntur, aut alios decipere quaerunt. Praeterea et hoc in illis non immerito miretur aliquis, quo inducti in motionem appetitus atque in approbatione ponant operandi libertatem: unde et in omnibus animantibus pariter id ponunt. Atque libertas agendi non in eo sita est, quod ubi visio accidit animanti, id animans vi suapte cedat viso, et appetitione moveatur ad id quod sibi obversatur: sed possit id forte efficere ac probare actionem esse sponte susceptam. Atque non idem est sponte aliquid agi quod libere. Sponte enim fit quod fit approbatione non extorta; libere vero quod

ἐκούσιον ἐφ' ἡμῖν· ἐκουσίως μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, ὅσα κατὰ τὴν ὁρμὴν τε καὶ συγκαταθέσειν τὴν ἐν αὐτοῖς ποιεῖ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτῶ τι εἶναι ⁹⁾ τῶν γινομένων ὑπ' αὐτοῦ ¹⁰⁾, ἴδιον ἀνθρώπου. Τοῦτο γὰρ ἐστὶν αὐτῷ τῷ εἶναι λογικῷ ¹¹⁾, τὸ ἔχειν ἐν αὐτῷ λόγον προσιππουσῶν φαντασιῶν, καὶ ὅλως τῶν πρακτέων τε καὶ μὴ κριτὴν τε καὶ ἐνρετὴν. Διὸ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα, ἃ εἶκει ταῖς φαντασίαις μόναις, κατ' αὐτὰς ¹²⁾ ἔχει τῶν συγκαταθέσεων τε καὶ τῶν κατὰ τὰς πράξεις ὁρμῶν αἰτίας, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔχει τῶν προσιππουσῶν ἔξωθεν αὐτῷ φαντασιῶν περὶ τῶν πρακτέων, κριτὴν τὸν λόγον, ὃ χρώμενος ἐκείστην αὐτῶν ἐξετάζει, μὴ μόνον εἰ φαίνεται τοιαύτη, ὅποια φαίνεται ¹³⁾, ἀλλὰ καὶ εἰ ἐστὶ· καὶ ἐν ἐν ἑνὶ ζῴῳ κατὰ τὸν λόγον ἄλλοισιν αὐτοῖς τοῦ φαίνεσθαι τὸ εἶναι, οὐ διότι τοιαύδε τις φαίνεται συνεχώρησεν αὐτῇ, ἀλλ' ὅτι μὴ καὶ ἐστὶ τοιαύτη, ἐνίσταται πρὸς αὐτήν. Οὕτω γοῦν καὶ ἡδέων τινῶν φαινομένων πολλάκις ἀπέχεται, καὶ τοὶ ἔχων ὀρεξεν αὐτῶν, ὅτι μὴ τὸν λόγον ἔσχε τῷ φαινομένῳ συνάδοντα· ὁμοίως δὲ καὶ συμφέροντα φαινέντα τινὰ παρητήσατο, ὅτι τῷ λόγῳ ¹⁴⁾ τοῦτο δόξαν. Εἰ δὲ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ ἐν τῇ λογικῇ συγκαταθέσει, ἢ τις διὰ τοῦ βουλευέσθαι γίνεται, αἱ δὲ ἐν τῇ συγκαταθέσει τε καὶ ὁρμῇ φασὶν εἶναι, ὅτε καὶ ἀλόγως γίνεται, δῆλοι δι' ὧν λέγουσι, ῥαθυμότερον περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν διαλαμβάνοντες, οὔτε ὁ τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ, οὔτε ἐν τίνι γίνεται ¹⁵⁾, λέγουσιν. Τὸ γὰρ εἶναι λογικὸν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ τὸ ἀρχὴν πράξεων εἶναι. Ὡς γὰρ ἄλλω ἐν ἄλλῳ τὸ εἶναι ¹⁶⁾ τῷ μὲν ζῳῷ ἐν τῷ ὁρμητικῷ, τῷ δὲ πυρὶ ἐν τῷ θερμῷ τε καὶ θερμαντικῷ, ἄλλω δὲ ἐν ἄλλῳ, οὕτω δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐν τῷ λογικῷ ¹⁷⁾. ὃ ἴσον ἐστὶ τῷ ἐν αὐτῷ ἀρχὴν ἔχειν τοῦ καὶ ἐχέσθαι τι ¹⁸⁾ καὶ μὴ. Καὶ τὸ αὐτὸ ἄμφω, ὥστε ὁ τοῦτο ἀναιρῶν ἀναιρεῖ τὸν ἄνθρωπον. Εἰοί-

ex approbatione secuta rationem atque iudicium. Sponte enim operantur et caetera animantia quae operantur secundum motionem appetitus et approbationem quae est in ipsis. Quare quicquid libere fit, idem et sponte: at non contra quicquid sponte fit, id liberum est nostraeque potestatis. Nam sponte quod efficiunt et caetera animantia, ubi operantur ea motione appetitus et approbatione, quae est intra ipsa; at in sua potestate habere quae faciat, id vero hominis proprium. Nam eo ipso est rationis particeps, quod in se habeat rationem visorum quae ipsi accidunt, omniumque agendorum et non agendorum indicem et repertricem. Quare alia quidem animantia, quae visionibus solis parent, inde habent causas tum approbationis, tum appetitus se ad operationem moventis. Homo vero adventantium ipsi extrinsecus visionum de rebus agendis rationem habet disceptatricem; qua utens visa singula ad examen vocat, non modo an talem speciem praeferant, qualem praeferunt, verum etiam an sint talia. Quod si cum ratione disquirendo inveniat aliud in specie, aliud in re esse, non ideo viso cedit, quia talis eius species se obtulit, sed quia revera tale non est, ei ob-sistit. Sic igitur ab iis quae suavia videntur saepe abstin-
 net, quanquam eorum desiderio trahatur, quia nimirum rationem non habet ei quam hauserat imagini consentane-
 am. Sic et quaedam quae videntur utilia, declinat, ratione decernente ita faciendum, Quod si liberum ius agendi est in approbatione ea, quae ratione gubernatur et consul-
 tando explicatur, illi vero illud ipsum ponunt in ea ap-
 petitus motione atque approbatione, quae etiam sine
 ratione fit, eo ipso ostendunt se supine admodum dis-
 serere de eo quod in nostra est potestate. Nam nec
 quid id sit, nec in quo exsistat, explicant. Ratione uti
 nihil est aliud, quam principium esse suarum actionum,

κασι δὲ παραλελοιπότες τὸν λόγον ἐν τῇ ὁρμῇ τὸ ἐφ' ἡμῖν τίθεσθαι. Ὅτι μὴκέτι ἐν τῷ βουλευέσθαι λέγουσιν αὐτοῖς τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι, προχωρεῖ τὸ σόφισμα. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ὁρμῆς ἔχουσι λέγειν τὸ ἐπὶ τοῖς ζώοις εἶναι τὰ γινόμενα κατ' ὁρμὴν, ὅτι μὴ ¹⁹⁾ οἷα τε χωρὶς ὁρμῆς τὰ δι' αὐτῶν γινόμενα ποιεῖν. Ἐἰ δ' ἐν τῷ βουλευέσθαι τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἔνθεν οὐκέτι αὐτοῖς εἶπετο ²⁰⁾ τὸ μὴ δύνασθαι τὰ δι' ἀνθρώπου γινόμενα ἄλλως γενέσθαι, τῷ τὸν ἀνθρώπου ὄντα βουλευτικόν, μὴ πάντα τὰ γινόμενα δι' αὐτοῦ βουλευόμενον ποιεῖν ²¹⁾. οὐ γὰρ πάντα ἃ ποιοῦμεν, βουλευσάμενοι ποιοῦμεν, ἀλλὰ πολλάκις μὲν οὐ συγχωροῦντος τοῦ καιροῦ τῶν πραχθῆναι δεόντων τῷ βουλευσάσθαι χρόνον, καὶ μὴ βουλευσάμενοί τινα ποιοῦμεν, πολλάκις δὲ καὶ δι' ἀργίαν ἢ τινα ἄλλην αἰτίαν. Ἐἰ δὲ τὰ μὲν βουλευσαμένων ἡμῶν, τὰ δὲ καὶ μὴ βουλευσαμένων γίνεται, οὐκέτι χώραν ἔχει τὸ τὰ διὰ τοῦ βουλευέσθαι γινόμενα ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι ²²⁾, τῷ μὴ δύνασθαι ἄλλως τι δι' αὐτοῦ γίνεσθαι, ὥς δ' εἰ τὰ μὲν βουλευσάμενοι, τὰ δὲ μὴ βουλευσάμενοι ποιοῦμεν, οὐκ ἔθ' οὕτως τὰ δι' ἡμῶν γινόμενα ἀπλῶς γίνεται, ὥς τὰ γινόμενα διὰ τῶν ζώων, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς, ἢ διὰ τῶν βαρέων δυνάμει σωματικῶν. Ἐἰ δ' ἔχομεν καὶ τοῦ βουλευσάμενοί τι ποιεῖν παρὰ τῆς φύσεως τὴν ἐξουσίαν, δηλὸν ὥς ἔχομεν ἐξουσίαν καὶ τοῦ διὰ τοῦ μὴ βουλευσάσθαι ²³⁾ ἄλλο τι πράξαι, καὶ μὴ πάντως τοῦτο, ὃ καὶ βουλευσαμένων ἦν ²⁴⁾, ἀνβουλευόμεθα ²⁵⁾.

sicut aliarum rerum natura in aliis proprietatibus posita est, ut animanti in motione ex appetitu, igni in calore et vi calefaciente, et sic in caeteris, ita homini in rationis principatu. Hoc autem idem valet quod in se principium habere aggrediendi aliquid vel non aggrediendi. Haec enim duo idem sunt, et qui hoc sustulerit, hominem sustulerit. Videntur autem illi omissa rationis mentione libertatem ponere in appetitus motione, et dum libertatem aiunt non esse in vi consultatrice, fallacia procedit. Nam de appetitus motione possunt dicere ea quae sic fiunt esse in animantium potestate eo quod animantia non possint sine tali motione ea facere quae per animantia fiunt. Quod si libertatem illam ponerent in consultatione, iam illis non procederet id quod aiunt, non posse quae per hominem fiunt, aliter fieri, quia, homo quanquam sit aptus ad consultandum non tamen omnia quae per ipsum aguntur, fiunt eo consultante. Non enim sane omnia quae facimus, consilio facimus, sed saepe facimus non deliberato prius, quia ita rapida est faciendi occasio, ut non concedat tempus quanto ad consultandum est opus. Saepe etiam per desidiam nostram aut alia de causa id accidit. Quod si quae facimus alia fiunt ex consilio, alia sine consilio, iam amplius dicere non licet quae per hominem fiunt, ideo in potestate esse hominis, quod aliter per homines nihil fieri possit. Nam si quae facimus, partim facimus ex consilio, partim sine consilio, non iam omnia quae facimus uno fiunt modo, sicut fiunt quae per alia fiunt animantia, vel per ignem vel per gravia duo corpora. Quod si inditam a natura habemus facultatem aliquid faciendi ex consilio, manifestum est habere nos etiam facultatem ex consilio agendi aliud quid, et non districte hoc unum, quod consultato volumus.

ΕΙ.

Τὸ δὲ ἐποχουμένων ¹⁾ τῷ εἶδει τῶν αὐτῶν περιεστώτων ² α), ὅτε μὲν οὕτως ὅτε δὲ ἄλλως ἐνεργήσῃ τις, ἀναίτιον κίνησιν εἰσάγεσθαι, διὰ τοῦτο λέγειν μὴ δύνασθαι οὐ πρᾶξει τις πρᾶξαι τὸ ἀντικείμενον, μήποτε καὶ αὐτὸ τῶν ὁμοίως τοῖς προειρημένοις παρορρωμένων; οὐ γὰρ πάντως ἀεὶ τὰ γινόμενα κατὰ αἰτίαν ἔξωθεν ἔχει τοῦ γίνεσθαι τὴν αἰτίαν, διὰ γὰρ τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν ἔστι ³⁾ τι ἐφ' ἡμῖν, ὅτι τῶν οὕτω γινομένων ἡμεῖς ἐσμεν κύριοι· ἀλλ' οὐκ ἔξωθεν τις αἰτία. Διὸ οὐκ ἀναίτιως ⁴⁾ τὰ οὕτω γινόμενα γίνονται, παρ' ἡμῶν τὴν αἰτίαν ἔχοντα. Ὁ γὰρ ἀνθρώπος ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν δι' αὐτοῦ ⁵⁾ γινομένων πράξεων, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ εἶναι ἀνθρώπῳ τὸ τοῦ πράττειν οὕτως τὴν ἀρχὴν ἔχειν ἐν αὐτῷ, ὥς τῇ σφαίρᾳ τὸ κατὰ τοῦ πρηνοῦς κυλιομένη φέρεσθαι. Διὸ τῶν μὲν ἄλλων ἕκαστον ἔπεται ταῖς ἔξωθεν αὐτῶν περιεστῶσαις αἰτίαις, ὁ δ' ἀνθρώπος οὐχ, ὅτι ἐστὶν αὐτῷ τὸ εἶναι ἐν τῷ ἔχειν ἀρχὴν τε καὶ αἰτίαν ἐν αὐτῷ, τῷ μὴ πάντως ⁶⁾ ἔπασθαι τοῖς περιεστῶσιν ἔξωθεν αὐτῷ. Ἐἰ γὰρ ἦν ἡμῖν ⁷⁾ ἡ περὶ τῶν πρακτέων κρίσις, πρὸς ἕνα γινομένη σκοπὸν, ἵσως εἴχεν τινα ⁸⁾ λόγον τὸ ἀεὶ περὶ αὐτῶν ὁμοίως ⁹⁾ ἡμῖν γίνεσθαι τὰς κρίσεις. Ἐπεὶ δ' οὐχ οὕτως ἔχει (αἰρούμεθα γὰρ ἃ αἰρούμεθα, ποτὲ μὲν διὰ τὸ καλὸν τι, ποτὲ δὲ διὰ τὸ ἡδὺ, ποτὲ δὲ διὰ τὸ συμφέρον, καὶ οὐ τὰντὰ τούτων ποιητικᾷ) ἐνδέχεται νῦν μὲν ἐπὶ τὸ καλὸν κινηθέντας ἡμᾶς τάδε τῶν περιεστώτων προκείμενα, αὐθις δὲ ἄλλα αἰρεῖσθαι ¹⁰⁾, πρὸς τὸ ἡδὺ ἢ τὸ συμφέρον τὴν ἀναφορὰν τῆς κρίσεως ποιουμένους. Ὡς γὰρ οὐ ζητοῦμεν ἄλλην τινὰ αἰτίαν δι' ἣν κατὰ βαρύτητα τὴν ἐν αὐτῇ ἢ γῇ φέρεται κάτω, ἢ δι' ἣν αἰτίαν, ἃ πρᾶσσει τὸ ζῶον, πρᾶσσει καθ' ὁρμὴν, τῷ ταύτην ἕκαστον αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἐξ αὐτοῦ πρὸς τὰ γινόμενα συντελεῖν, τοιοῦτον

XV.

Quod vero aiunt, si concedatur eundem iisdem circumsessum rebus circumstantibus posse nunc sic nunc aliter agere, propterea induci motionem quae causam non habeat, quapropter ipsi statuunt non potuisse unquam quenquam facere contrarium eius quod facturus est, videamus annon hic quoque hallucinatio par sit atque in antedictis. Non enim semper quae ex causa fiunt, extra se causam habent cur sint; dicitur enim aliquid esse in nostra potestate ob ius illud per quod nos talium dominium habemus, non autem externa aliqua causa, et ista non sine causa oriuntur, quippe quae intra nos causam habeant. Homo enim principium et causa eorum quae per ipsum aguntur, et hoc est esse hominem, eorum quae agit principium intra se habere, sicut hoc est globum esse in declivi volutatim ferri. Propterea rerum aliarum unaquaeque sequitur causas extrinsecus ipsam obsedentes, at non et homo, quia haec propria est eius natura, habere intra se agendi causam atque principium, non autem semper et omnino sequi ea, quae extrinsecus circumsistunt. Quod si nostrum de agendis iudicium semper ad unum quasi propositum signum dirigeretur, posset forte cum specie dici, de iisdem idem esse iudicium. Nunc vero cum aliter se res habeat (deligimus enim ea quae deligimus, nunc quidem propter honestum, nunc vero propter id quod suave est, saepe et propter utilitatem: et ex his non eadem fluunt effecta) eo fit ut nunc honestum respicientes de iis quae in conspectu sunt, hoc praeferramus, interdum aliud ubi ad utile aut ad suave iudicium vertimus. Sicut enim aliam non quaerimus causam, per quam terra sua gravitate deorsum feratur, aut per quam animans ex appetitus motione agat quae agit, ideo quod unumquodque eorum causam de se

ὄν τὴν φύσιν, οὕτως οὐδ' ἐπὶ τῶν ὑφ' ἡμῶν ἄλλοις ἄλλως γινομένων ¹⁰⁾ ἐπὶ περιεστῶσι τοῖς ἄλλοις, ἄλλην τινὰ αἰτίαν ἀπαιτητέον, παρ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ἄνθρωπον εἶναι, τὸ [γὰρ] ἀρχὴ ¹¹⁾ καὶ αἰτία εἶναι τῶν δι' αὐτοῦ γινομένων πράξεων. Τὸ δὲ λέγειν καὶ τοὺς βουλευσαμένους τῷ φαινόμενῳ συγκατατίθεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν φαντασίαν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ζώοις ἔπεσθαι, οὐκ ἀληθές· οὐ γὰρ πᾶν τὸ φαινόμενον φαντασία ¹²⁾. Ἡ μὲν γὰρ φαντασία ἀπλή τε καὶ χωρὶς λόγου ὑπὸ τῶν ἔξωθεν προσπιπτόντων γίνεται, ἔοικυῖα ταῖς αἰσθητικαῖς ἐνεργείαις. διὸ καὶ τὴν ἰσχὺν ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἔχει μάλιστα· φαίνεται δέ τινα καὶ διὰ λόγον τε καὶ παρασυλλογισμοῦ ¹³⁾ τὴν αἰτίαν τοῦ φαίνεσθαι λαμβάνοντα, ἃ οὐκέτ' ἂν τις φαντασίας λέγοι. Ὁ γὰρ διὰ τὸν γινόμενον παρ' αὐτῷ ¹⁴⁾ ἐν τῷ βουλευέσθαι συλλογισμὸν, συγκαταθέμενός τινι αὐτὸς αὐτῷ τῆς συγκαταθέσεως αἰτίας.

ΙΣΤ.

Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐτε σώζουσι τὸ ἐφ' ἡμῖν οἱ λέγοντες πάντα καθ' ἐμαρμένην [γίνεσθαι] (οὐ γὰρ περὶ οὗ ζητοῦμεν εἰ σώζεται κατ' αὐτούς, τοῦτο σώζεται ¹⁾) οἷγε καὶ αἰτίαν ἀποδιδόναι πειρῶνται τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν δυνατόν εἶναι τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ²⁾ ἦν ἀποδιδόασιν αἰτίαν ἐπ' ἀναιρέσει τῆς τοιαύτης ἐξουσίας, ἀληθῆς, μὴ ἔχουσά τι ἐύλογον) ἐκ τῶν εἰρημένων γνώριμον. Ἀλλὰ μὴν τοῖς ἀναιροῦσι τὸ εἶναι τι οὕτως ἐφ' ἡμῖν ἔπεται τὸ συγχεῖν τε καὶ ἀνατρέπειν, ὅσον ἐπ' αὐτοῖς τῶν ἀνθρώπων βίον. Καὶ γὰρ ἐχόντων μὲν αὐτῶ τῶν πραγμάτων ὡς ἔχει, οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τινα ³⁾ πείσαι δυνατόν μὴ πράττειν ἢ πράττουσιν ὡς ἔχοντα τοῦ καὶ πράττειν αὐτὰ καὶ μὴ πράττειν τὴν ἐξουσίαν,

ad ea quae fiunt conferat, quia scilicet talis est naturae, ita et de iis, quae a nobis alio tempore aliter fiant, iisdem rebus non circumstantibus, non alia causa quaerenda est praeter hominem. Hoc enim est hominem esse causam esse et principium earum actionum, quae per ipsum eduntur. Quod autem dicitur etiam eos qui consultant id approbare quod ipsis approbandum videtur, ac proinde eos non minus quam caetera animantia rapi visis, id verum non est. Non enim omne quod sequimur ex imaginatione visorum est, nam ista imaginatio nuda est, et absque ratione ab iis nascitur, quae extrinsecus nos feriunt, non dissimilis iis quae sensibus imprimuntur: ac propterea in mutis animantibus maximam vim habet. Quaedam autem sunt alia quae nobis sic videntur, causamque cur sic nobis videntur habent ex ratione aut etiam ex mala collectione: quae nemo recte imaginationes dixerit. Qui enim ob collectionem quam apud se consultando facit, aliquid approbat, ipse sibi eius approbationis causa est.

XVI.

Ab illis igitur qui omnia Fato aiunt fieri non relinqui libertatem agendi (neque enim id relinquunt quod an relinquunt inter nos disputatur, imo et rationem conantur reddere cur ab initio id nec esse potuerit neque aut veram esse aut probabilem eam causam quam reddunt, cur tollant istam libertatem) satis apparet ex hactenus dictis. Praeterea vero iis qui sic recte intellectam libertatem tollunt et hoc adhaeret, quod quantum in ipsis est, omnem hominum vitam confundant evertantque. Nam si ita, ut volunt, se res habeant, neque eorum cuiquam suaderi potest ut aliter agat quam agit, quasi facultatem haberet et agendi ista et non agendi; neque alii cuiquam. Tantam

μήτε γε τῶν ἄλλων τινά· τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει τὰληθές, καὶ τὴν παρὰ τῶν γινομένων μαρτυρίαν ἐναργῆ. Ἐἰ δὲ τούτων ⁴⁾ οὕτως ἐχόντων, ἰσχὺν αὐτῶν ἢ δόξα τοσαύτην λάβοι ⁵⁾, ὥς πάντας ἀνθρώπους πιστεῦσαι, ὅτι ἡμεῖς μὲν οὐδενὸς κύριοι, ἐπόμεθα δὲ τοῖς περιστάσιν αἰεὶ, τούτοις ἐνδιδόντες τε καὶ συγκατατιθέμενοι καὶ πράττομέν τε ⁶⁾ ἃ πράττομεν τῷ πάντως ὀφείλειν τοῦτο πράττειν (μὴ γὰρ εἶναι δυνατόν ἡμῖν, ὄντων τῶν περιστάσεων τοιούτων, ἄλλο τι ποιεῖν) οὐ πράττομεν δὲ πάλιν ὁμοίως, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀντιβαίνειν τοῖς περιστάσιν ὅσιν τοιούτοις, τί ἄλλο ἢ συμβήσεται ἂν πάσας ⁷⁾ ἀνθρώπους διὰ τὴν τοιάνδε πίστιν, τὰ μὲν ὅσα μετὰ πόνου τινὸς καὶ φροντίδος γίνεται, τούτοις μὲν χαίρειν λέγειν, αἰρεῖσθαι δὲ τὰς μετὰ ῥαστώνης ἡδονάς; ὥς πάντως ἐσομένων τῶν ὀφειλόντων γενέσθαι, μηδὲν αὐτοὶ περὶ αὐτῶν οἴσωσι καλόν ⁸⁾. Οὕτω δ' αὐτῶν διακειμένων, καὶ τῶν πραττομένων ἀκολουθούντων ταῖς αἰρέσεσιν αὐτῶν (οὐ γὰρ δὴ ⁹⁾ διὰ τὴν περὶ αὐτῶν ἐψευσμένην πίστιν ἄλλως πως ἔξει τὰ πράγματα ἢ ὥς ἔχει) ¹⁰⁾ ἄλλό τι, ἢ τῶν μὲν καλῶν παρὰ πάντων ὀλιγωρία τις ἔσται, (πάντων γὰρ ἡ κτῆσις τε ¹¹⁾ καὶ παρουσία τῶν τοιούτων μετὰ καμάτου περιγίνεται) τῶν δὲ κακῶν αἵρεσις, ἅτε γινομένων μετὰ ῥαστώνης τε καὶ ἡδονῆς; πρὸς ὅς τις ἂν παρὰ τούτων ¹²⁾ εἴη λόγος, ὧν πεισθέντες τοῖς δόγμασι ἦλθον ἐπὶ ταῦτα; λέγοιεν γὰρ ἂν δικαίως πρὸς αὐτοὺς, εἰ αὐτῶντο αὐτοὺς, ὅτι μὴ οἷόν τε ἦν αὐτοῖς, τῶν περιστάσεων ὄντων τοιούτων, ἄλλοιόν τι πράττειν. Οἷς πῶς ἐπιτιμήσουσιν ἐυλόγως οἱ διὰ τῶν δογμάτων τούτων αὐτοῖς διδάσκαλοι γεγονότες; μᾶλλον δὲ οὔτε ἐπιτιμήσεις, οὔτε κολάσεις ¹³⁾, οὔτε προτροπὴ, οὔτε τιμὴ, οὐτ' ἄλλό τι τῶν τοιούτων τὴν οἰκείαν σώσει κατ' αὐτοὺς γνῶσιν, ἀλλ' ἔσται καὶ τούτων ἕκαστον ¹⁴⁾ γινόμενον κατηναγκασμένως, ὥσπερ κακεῖνα, ἐφ' οἷς ταῦτα γίνεται.

veritas vim habet et ex rebus ipsis evidens testimonium. Quod si ista quae isti dicunt, cum sint talia, eam vim atque auctoritatem consequantur, ut eis credant omnes, nos nullius rei esse dominos, sed trahi nos a rebus circumstantibus, ita ut ab eis vincamur eaque approbemus, et agamus ea quae agimus, quia omnino sic agere erat necesse. (Quippe cum fieri non possit ut aliter ageremus istis rebus nos circumstantibus contraque alia non agimus ideo, quod resistere nequeamus talibus, quales sunt, rebus circum nos positis) quid aliud eveniet, quam ut omnes homines propter hanc persuasionem ea cuncta quae cum labore curaque fiunt, valere iubeant, iis autem praeferant vitam facilem et voluptatibus coniunctam, quia, cum ea tantum eventura sint, quae necessario evenient, nihil ipsi boni ex bonis actionibus sint reportaturi. Cum sic ergo affecti erunt homines et actus erunt sententiis congruentes (quippe ex eorum fallaci opinione non aliter se res habere poterunt, quam se habent) quid aliud inde exsurget, quam omnium rerum honestarum apud omnes neglectus, (talium enim et adeptio et conservatio labore constat,) et contra propensio ad prava, ut quae facile agantur et cum voluptate? Ad quos quis esse poterit sermo illorum quorum isti inducti placitis ad talia devenere? Respondebant enim illis ii qui accusabantur, non potuisse se aliud quidquam agere talibus rebus se circumstantibus: Quomodo eos iure reprehendant, qui eis per talia placita ad talem vitam magistri fuere? Imo neque obiurgationes, neque castigationes, neque exhortatio, neque laudes, nec quicquam his simile propriam suam apud eos naturam obtinere possunt. Sed horum etiam quodque fiet ex necessitate sicut illa super quibus fiunt. Quomodo enim Priami filius Alexander culpabitur, ut qui peccarit, cum Helenam raperet?

Πῶς γὰρ ἔτι Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου ἐν αἰτία εἴη, ὥς διαμαρτῶν περὶ τὴν τῆς Ἑλένης ἀρπαγὴν; πῶς δ' Ἀγαμέμνων ἐυλόγως αὐτοῦ καταψηφρίζοιτο, λέγων οὐ δ' αὐτὸς ἀναίνομαι ¹⁵); Ἐἰ μὲν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν ὑπεριδεῖν ἢ Ἀλέξανδρος τῶν τότε περιεστώτων αὐτὸν παρακαλούντων ἐπὶ τὴν ἀρπαγὴν, ἢ Μενέλαος τῶν ἀγανακτεῖν ἐπαιρόντων, ἢ Ἀγαμέμνων ἐφ' οἷς ὥς ἀναμάρτητος αὐτοῦ ^{15 a}) κατατρέχει, ἐυλόγως ἂν ἦσαν ἐν αἰτία. Ἐἰ δ' ἦν πάλαι καὶ πρόπαλαι, καὶ πρὸ τοῦ τὴν ἀρχὴν τινα αὐτῶν γενέσθαι, ἀληθές περὶ ἐκάστου προλεγόμενον τούτων ἕκαστον, ἐφ' οἷς ποιήσας ἐυθύνεται, πῶς ἂν ἔτ' αὐτοὶ τῶν γινομένων ¹⁶) τὴν αἰτίαν ἔχοιεν; Πῶς δέ τις ἐξηγήσεται καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι τὰς τε ἀρετὰς καὶ κακίας ¹⁷); Ἐπεὶ γε οὕτως ὄντων ἡμῶν ¹⁸), πῶς ἔτ' ἂν ἐυλόγως οἱ μὲν εἶεν ἐν ἐπαινοῖς, οἱ δὲ ἐν ψόγοις; Οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ συνηγορίαν τοῖς κακοῖς τὸ δόγμα τοῦτο προξενεῖ. Ὅρῳμεν γοῦν τῶν μὲν ἀγαθῶν τε καὶ καλῶν πράξεων οὐδένα τὴν ἐιμαρμένην, οὐδὲ τὴν ἀνάγκην αἰτιώμενον, τοὺς δὲ κακοὺς δι' ἐκείνην τοιούτους εἶναι λέγοντας. Ὁ πιστεύσας καὶ τοὺς φιλοσόφους λέγειν, πῶς οὐ μετὰ παρῆρησίας αὐτοὶ γε ἐπὶ ταῦτα ἐλεύσονται, τοὺς τε ἄλλους προτρέψουσιν;

IZ.

Πῶς δ' ἂν σώζοιεν τοιαῦτα λέγοντες τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν γινομένην τῶν θνητῶν πρόνοιαν; εἰ. γὰρ αἱ τε τῶν θεῶν ἐπιφάνειαι, ἃς φασὶ γίνεσθαι τισι, κατὰ τινα γίνονται προκαταβεβλημένην αἰτίαν, ὥς πρὸ τοῦ γενέσθαι τινα αὐτῶν, ἀληθές εἶναι τὸ τοῦδε μὲν ἔσεσθαι τινα ἐκ θεῶν κηδεμονίαν, τοῦδε δὲ μὴ, πῶς ἂν ἔτι τοῦτο πρόνοιάν τις ¹) δικαίως λέγοι, τὴν οὐ κατ' ἀξίαν γιγνομένην, ἀλλὰ κατὰ τινα ἀνάγκην προκαταβεβλημένην; πῶς δ' ἂν σώζοιτο καὶ ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβεία τῶν εὐσεβεῖν δοκούντων, διότι μὴ ἐπ' αὐτοῖς

Quomodo Agamemnon recte semet condemnavit dicens nec ego id nego? Nam si Alexander potestatem habuit spernendi omnia ista circumstantia, quae ad raptum eum incitabant, aut Menelaus ea, quae ad iram eum impellebant, aut Agamemnon ea ob quae semet, ut sontem accusat, iuste omnes illi culpantur. At si olim et ante olim, et antequam ullum illarum rerum initium existeret, verum fuit id quod iam de singulis diximus, id ipsum nempe, ob quod quisque reprehenditur, quomodo ipsi de his quae facta sunt culpam ferent? Tum vero quomodo quisquam explicabit in nobis esse virtutes et vitia? Quomodo si ita facti sumus, iuste alii florebunt laudibus, alii dedecore adspurgentur? Nihil enim haec sententia praebet, nisi patrociniū malis actibus. Videmus enim pulchris honestisque actionibus neminem esse qui Fatum causam adscribat, at contra qui mali sunt dicere se tales esse vi Fati, qui ubi audirent hoc et philosophos dicere, quomodo non abiecto pudore et ipsi ad talia procedent, et alios ad eadem hortabuntur?

XVII.

Quomodo autem qui sic sentiunt tueri poterunt Deorum de rebus humanis curam? Nam si Deorum ostenta, quae interdum evenisse dicuntur, facta sunt ex causa anteaacta, ita ut nondum nato illorum hominum aliquo verum fuerit a Deis aliquod huic auxilium fore, quomodo quaeso hoc ipsum curam alicui providentem vocat, si ea non ex meritis provenit, sed ex ante posita necessitate? quomodo etiam defendetur adversum Deos pietas eorum qui pii censentur, si in ipsis non fuit hoc non facere tunc cum facerent?

ἦν τὸ τοῦτο μὴ ποιεῖν οὕτω ποιούντων; Γίνοιτο δ' ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν εἰς οὓς γίνεται τι παρὰ τοὺς ἄλλους πλέον, ὅτι καὶ τούτων ἦσαν αἱ ἀρχαὶ καὶ πρὸ τοῦ τούτους εἶναι προκαταβεβλημένοι ²⁾; πῶς δ' οὐκ ἀναιροῖ ἂν ³⁾ καὶ μαντικὴν, τῆς ἀπὸ μαντικῆς χρείαις ἀναιρουμένης; τί γὰρ ἂν ἡ μαθεῖν, ἡ διὰ τὸ μαθεῖν παρὰ τῶν μαντέων φυλάσσαιτ' ἂν τις ⁴⁾, ἐι μὴ ταῦτα ἡμῖν τε μαθεῖν ⁵⁾, ἐκείνοις τε μηνῦσαι δυνατόν, ὧν τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς καὶ ποιῆσαι ἢ μὴ ποιῆσαι τι ἕκαστον ἦν καὶ πρὸ τῆς ἡμετέρας γενέσεως κατηναγκασμένοι; τοῦτε ἐμμένειν ⁶⁾ τοῖς ὑπὸ τῶν θεῶν προαγορευμένοις οὐχ' ἡμεῖς κύριοι, τῷ τῶν ἐσομένων ὑφ' ἡμῶν προκαταβεβλησθαι τὰς αἰτίας.

ΙΗ.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τὸ δόγμα τοῦτο ἀνατροπῆς αἰτίον παντὸς τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, παντί που μαθεῖν ἐξάδιον. Ὅτι δὲ καὶ ψεῦδος, ἱκανὸν μαρτύριον τὸ μὴδ' αὐτοὺς τοὺς προστάτας αὐτοῦ δύνασθαι πείθεσθαι τοῖς ὑφ' αὐτῶν λεγομένοις. Οὕτω γὰρ ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις φυλάσσουνσι τὸ ἐλεύθερόν τε καὶ ἀντεξούσιον, ὥς μὴ ἀκούσαντές ποτε παρ' ἄλλου τοιούτου τινὸς δόγματος, τοῦτο μὲν προτρέπειν ¹⁾ τινὰς πειρώμενοι, ὥς τοῦ τε ποιεῖν ἢ μὴ ποιεῖν τοῦτο τὴν ἐξουσίαν ἔχοντες αὐτοὶ, καὶ τῶν προτρεπομένων ²⁾ διὰ τοὺς παρ' αὐτῶν λόγους ³⁾ αἰρεῖσθαι τινα δυναμένων, ὧν ἔπραξαν ἂν ⁴⁾ τὰναντία αὐτῶν σιωπῶντων, τοῦτο δὲ ἐπιτιμῶντες καὶ ἐπιπλήττοντες τισὶν, ὥς οὐ τὰ προσήκοντα πράττουσιν. Ἀλλὰ καὶ συγγράμματα πλείω καταλείπουσί τε καὶ συγγράφουσι, δὲ ὧν ἀξιούσι παιδεύεσθαι τοὺς νέους, οὐχ' ὥς κεκωλυμένοι τοῦτο συγγράφειν διὰ τὸ τὰ περιεστώτα αὐτοῖς εἶναι τοιαῦτα, ἀλλ' ὥς ὃν μὲν ἐπ' αὐτοῖς συγγράφειν τε καὶ μὴ, αἰρούμενοι δὲ τὸ γράφειν διὰ φιλανθρωπίαν.

Quomodo etiam plus aliquid illi quam caeteri a Diis consequentur, quandoquidem etiam istarum rerum principia multo ante erant et prius quam isti nascerentur? Quomodo non et divinatio tollatur sublata divinationis utilitate? Quid enim opus erit discere quae vates monent, aut quid per eorum monita cavere quis poterit, si nobis ea tantum datur cognoscere, illis vero significare quae et nos cognoscere et aut facere aut non facere singula ante ortum nostrum necessitate conclusum erat? Non ergo nos arbitrium habemus ea observandi quae a Diis praesignificantur, cum iam olim causae antegressae sint eorum quae per nos sunt futura.

XVIII.

Quare facile est cuiusvis perspicere in hoc placito causam esse evertendae vitae totius. Falsum vero insuper esse quod docent, documento sit, quod nee ipsi talis doctrinae principes obsequi possunt iis, quae ab ipsis dicuntur. Ita enim in omnibus sermonibus conservant libertatem, et id quod penes nos est, quasi a nullo unquam hominum tale dogma audissent: partim cum aggrediuntur monere alios, tanquam qui liberam hoc faciendi vel non faciendi habeant potestatem, et tanquam qui admonentur per eorum sermones, aliqua facere possint, quorum fecissent contraria ipsis tacentibus: partim cum culpant et obiurgant alios tanquam facientes quae non decet. Sed et opera multa scribunt, et post se relinquunt, per quae volunt iostituere adolescentes, tanquam qui non prohibeantur ista scribere, ideo quod circumstantia sint huius vel illius modi, sed ut in potestate sua habentes id vel facere vel non facere, attamen malentes scribere ob amorem in genus humanum.

ΙΘ.

Ἐπαύσαντο δ' ἂν τῆς ἐν τοῖς λόγοις φιλοτιμίας καὶ συγχωρήσαιντο εἶναι τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐλευθερόν τε καὶ αὐτεξούσιον καὶ κύριον τῆς τῶν ἀντικειμένων αἵρεσεώς τε καὶ πράξεως, ἐπὶ περιστάσιν ἀνθρώποι δίκαιοι γίνεσθαι πεπιστευμένοι ὁμοίως ἰδιώταις καὶ νομοθέταις ²⁾). Ἔστι δὲ τοῦτο ³⁾ τὸ συγγινώσκεσθαι μὲν ἀξιους εἶναι τοὺς ἀκουσίως τοιοῦτόν τι πράξαντας, οὐχ ὡς ἐπὶ τῷ γινομένῳ πράγματι ⁴⁾ τῆς κολάσεως ὀριζομένης, ἀλλ' ἐπὶ τῷ τρόπῳ τῆς πράξεως, ὅπερ οὔτε τῶν ἄλλων τις, οὔτε αὐτῶν τούτων ὡς οὐ καλῶς ἔχον, ἀπτιᾶται. Καὶ τοι τί τῶν δι' ἄγνοιαν πραττομένων ⁵⁾, ἀμαρτανόντων ἢ βία ἤττον ἂν εἶεν συγγνώμης ἄξιοι, ἐιδότες μὲν ἃ πράττουσιν, οὐκ ἔχοντες δὲ ἐν αὐτοῖς τὴν ἐξουσίαν, τοῦ (τούτων αὐτοῖς περιστάτων ⁶⁾, ἃ πάντως αὐτοῖς καὶ ἐξ ἀνάγκης περιεστάναι δεῖ) ἄλλο τι [πράττειν,] ⁷⁾ παρ' ἃ πράττουσι; τῷ τὴν φύσιν αὐτῶν εἶναι τοιαύτην, καὶ εἶναι τὸ κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτοῖς φύσιν ἕκαστον πράττειν; ὣν πράττουσι καθ' ἡμαρμένην, ὡς τοῖς βάρεσιν ἀφεθεῖσιν ^{7 b)} ἄνωθεν τὸ φέρεσθαι κάτω, καὶ τοῖς περιφερέσει τὸ κατὰ τοῦ πρανοῦς; εἰ ἀφεθεῖεν ἀφ' αὐτοῦ, κινεῖσθαι. Ὅμοιον γὰρ τὸ τοῦ τὸν ἵππον κολάζειν ἀξιοῦν, ὅτι μὴ ἔστιν ἀνθρώπος, καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἕκαστον, ὡς ταύτης τῆς ψυχῆς ⁸⁾ καὶ μὴ βελτίονος τετυχήκασιν τινες. Ἀλλ' οὐδεὶς Φάλαρις οὕτως ὠμός τε καὶ ἀνόητος ὡς ἐπὶ τινι τῶν οὕτω γινομένων κολάζειν τὸν ποιήσαντα. Ἐπὶ τίσιν ὅν αἱ κολάσεις ἐυλόγοι ⁹⁾; οὐχ ἐπ' ἄλλοις τισίν; ἐπὶ ^{9 a)} τοῖς παρὰ τὴν αὐτῶν μοχθηρὰν αἵρεσιν γινομένοις. Ἐφ' ὧν γὰρ αὐτοὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς αἵρέσεως ἔχοντες, καταλιπόντες τὸν σκοπὸν τῶν πραττομένων, ἐφ' αὐτῶν ¹⁰⁾ ποιεῖσθαι τότε καλὸν καὶ τὸν νόμον ¹¹⁾, κέρδους ¹²⁾ χάριν, ἢ ἡδονῆς τινος, ὑπερορῶντες ἐκείνων πράττουσι τὰ φαῦλα, τούτους

XIX.

Abstinerent vero ab ambizioso certamine et concederent esse in nobis aliquid liberum et solutum, et ius habens contrariorum vel hoc vel illud et eligendi et agendi homines qui ex circumstantiis iusti censentur tam a privatis quam a legum conditoribus. Hoc autem fit si dignos habent quibus ignoscatur eos qui non sponte aliquid fecerunt, tanquam poena non definita in ipsas res quae fiunt, sed in modum quo fiunt. Est autem hoc tale quod nec alius quisquam, nec ipsi illi accusare possent, ut non recte institutum. Cum vero minus iis qui per ignorantiam decepti aut per violentiam coacti delinquant digni sint quibus ignoscatur, hi qui norunt quidem quid faciant, sed potestatem non habent talibus eos rebus circumstantibus, quae omnino illos et necessario circumstare debent, aliud quid faciendi quam quod faciunt, ideo quod talis sit eorum natura, et secundum naturam propriam ea faciunt quae faciunt fato, sicut natura est ponderosorum si de sublimi iaciantur, ferri deorsum, et rotundis circummoveri, si iaciantur per declive. Ob talia punire homines perinde habet, ac si equum punias ideo quod homo non est, aut aliorum animantium aliquod, ideo quod animam habet qualem habet, et non meliorem. At nemo Phalaris adeo simul et saevus est et amens, ut aliquem puniat, quod fecerit ea, quae istum in modum fiunt. In quibus igitur iustae sunt poenarum exactiones? in nullis aliis rebus nisi iis quae homines perverso suo dilectu delinquant. Nam quicumque, in quibus ipsi deligendi arbitrium habent derelicto proposito ut agendorum ea faciant quae honesta sunt et legi consentanea, lucro addicti aut voluptatis illecebris, illis omissis faciunt quae sunt prava, eos poenis dignos iudicant homines omnes veniamque im-

ἀξιους ἡγοῦνται κολάσεως πάντες ἄνθρωποι, συγγνώμην διδόντες τοῖς οὐχ οὕτως ἀμαρτάνουσιν. Ὅρα δὴ ¹³⁾ πᾶσι τοῖς κακοῖς τὸ θαυμαστὸν δόγμα τοῦτο παρὰ τῶν φιλοσόφων μαθοῦσιν, διδάσκειν τοὺς διδάσκοντας, ὅτι εἰσὶ καὶ αὐτοὶ συγγνώμης ἄξιοι ¹⁴⁾ οὐδὲν ἔλαττον τῶν ἀκουσίως ἀμαρτανόντων· οὐ γὰρ ὑπὸ τινος ἔξωθεν καταναγκάζοντος αὐτοὺς ποιοῦσιν ἃ ποιοῦσιν ¹⁵⁾, ὧν ἴσως ἐνὶ αὐτοῖς καὶ φυλάξασθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως τῆς ἐν αὐτοῖς οὐδὲν ὅσον τ' ἐστὶ λαθόντας ποιῆσαι ¹⁶⁾, ἥτις οὖν αὐτοῖς ¹⁷⁾ τοῖς ἀμαρτανομένοις ¹⁸⁾ αἴτιος. Ἐἰ δὲ οὐτ' ἄλλός τις οὐδ' οὗτοι δόγματος τούτου κύριοι συγγνώμην δοῖεν τινὶ ταύτην ¹⁹⁾ τῶν ἀμαρτανομένων φέροντι τὴν αἰτίαν, ὡς ψεῦδός τι καὶ ψευδῇ λέγοντι, δῆλον ὡς ὑπὸ τούτων καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὁμοίως πεπίστευται τὸ εἶναι τὸ ἐφ' ἡμῖν οὐχ ὅσον ὑπὸ τούτων πλάσσεται, ὅταν εἰς τὸ πρόβλημα μελετῶντες λέγωσιν, ἀλλ' οἷω εἶναι ²⁰⁾ αὐτῷ δεῖ, διὰ τῶν ἔργων οὗτοι τε αὐτοὶ καὶ πάντες ἄνθρωποι μαρτυροῦσιν. Ἐἰ γὰρ ἦσαν οὕτως ἔχειν πεπιστευκότες, συνεγίνωσκον ἂν πᾶσι τοῖς ἀμαρτάνουσιν, ὡς οὐκ ἔχουσι τοῦ μὴ πάντα πράττειν ἐξουσίαν.

Κ.

Ἀλλ' ὅτι μὲν ἐστὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν ὀνομάσαι ¹⁾, καὶ οὐ διὰ τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἀναιτίως τι γίνεται, τῷ τῶν οὕτω γινομένων αἰτίον τὸν ἄνθρωπον εἶναι, ἀρχὴν αὐτὸν ὄντα τῶν γινομένων ὑφ' αὐτοῦ, ἱκανὰ μὲν δεῖξαι καὶ τὰ εἰρημένα. Ἰκανῶς δ' ἂν ἐπεισθῇσαν καὶ οἱ ἀντιλέγειν πρὸς αὐτὸ πειρώμενοι, εἰ καὶ πρὸς ὀλίγον πάντα ἃ πράττουσιν ὑπέμειναν πρᾶξαι ²⁾, ὡς ἀληθεύοντες περὶ ὧν λέγουσι, πιστεύσαντες τῷ μηδὲν τῶν γινομένων ὑπὸ τινος ³⁾ οὕτω γίνεσθαι, ὡς καὶ τοῦ μὴ πράττειν αὐτὸ τὴν ἐξουσίαν ἔχοντος τότε ⁴⁾. Τῷ γὰρ τούτῳ πεπιστευμένῳ οὐκ ἐπιτιμῆσαι τινι, οὐκ ἐπαινεῖσαι τινὰ, οὐ συμβουλευσαί τινι, οὐ προτρέ-

pertiuntur illis qui non eo modo peccant. Vide nunc quomodo hominibus flagitiosis, qui hanc sententiam a philosophis hausere, instillent magistri talium, non minus ipsos venia esse dignos quam eos qui non sponte peccant. Non enim illi (sic aiunt) aliqua externa vi cogente, quae tamen forte et caveri potuit, faciunt quae faciunt, sed ab ipsa quae inter ipsos est, natura, ita ut aliter agere non potuerint, quae igitur ipsis est peccandi causa. Quod si nec alii nec illi ipsi qui sententiam istam possident, veniam daturi sunt istam adferenti peccandi causam, tanquam mendaci et falsa dicenti, manifestum est ab illis ipsis non minus quam ab aliis credi esse aliquid in nostra potestate, non quomodo illi hoc loquendi genus explicant, ubi industriam omnem conferunt ad tuendam assertionem suam, sed quale illud debere intelligi ipsis, factis et ipsi et alii homines testantur. Nam si plane crederent rem sicut dicunt, se habere, omnibus peccantibus ignoscerent, ut qui non habuerint non sic agendi libertatem.

XX.

Esse igitur revera aliquid, quod in potestate nostra dicendum sit, neque ob hanc libertatem res sine causa fieri, ideo quod quae sic fiunt, eorum causa sit homo ipse, principiumque agendi eorum, quae a se fiunt, satis manifestum faciunt iam dicta; satis etiam id sibi persuaderent ipsi illi, qui contra conantur dicere, si eorum quae agunt, vel tantillum sic agere sustinerent, tanquam vera dicentes; (id est, si persuasum haberent nihil eorum quae ab aliquibus fiunt, ita fieri, ut iidem simul non id agendi tunc habuerint libertatem.) Nam qui id sibi persuaserit, is fieri non potest ut aliquem culpet, ut aliquem laudet, ut hortetur aliquem,

ψασθαι τινα, οὐκ ἐύχασθαι θεοῖς, οὐ χάριν αὐτοῖς γνῶναι περὶ τινων, οὐδ' ἄλλο τι ποιεῖν οἰόντε τῶν ὀφειλομένων ἐν λόγῳ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν καὶ τοῦ ποιεῖν ἕκαστον, ὧν ποιῶσι τὴν ἐξουσίαν πεπιστευκότων. Ἀλλὰ μὴν ἔξω τούτων ἀβίωτος ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ³⁾, καὶ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνθρώπων ἐτι.

ΚΑ.

Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ ἡμῖν ἀνεξέταστον παραλείψω, εἰ τις ὑπόθοιτο ¹⁾ μηδὲν μᾶλλον ἀληθῆ εἶναι τὸ εἶναι τι οὕτως ἐφ' ἡμῖν, ὥς ἡμεῖς τε ἀξιούμεν ²⁾ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων φύσις ἔχειν μαρτυρεῖ, τοῦ πάντα ἐξ ἀνάγκης τε γίνεσθαι καὶ καθ' ἐμαρμένην, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἑκάτερον ἢ πιστόν ἢ ἄδηλον αὐτὸ ³⁾, ποτέρᾳ δόξῃ πείθεσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἀσφαλέστερόν τε καὶ ἀκινδυνότερον, καὶ ποῖον ψεῦδος ἀρετώτερον, πότερον, τὸ πάντων γινομένων ⁴⁾ καθ' ἐμαρμένην, τὰ μὴ οὕτως ἔχειν ⁵⁾ ὑπολαμβάνειν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἡμᾶς τοῦ τι πράξαι ἢ μὴ πράξαι κυρίους, ἢ ὄντος τινὸς καὶ ἐφ' ἡμῖν, οὕτως ὥς προειρήκαμεν, πεπεισθαι τοῦτο μὲν ψεῦδος εἶναι, πάντα δὲ καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν πραττόμενα κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν γίνεσθαι ⁶⁾ κατηναγκασμένως. Ὅν γινώριμον ⁶⁾ ὅτι οἱ μὲν ἀπάντων γινομένων καθ' ἐμαρμένην αὐτοὺς πειθόντες, ὥς ἐξουσίαν ἔχοντες τινων τοῦ τε πράττειν αὐτὰ καὶ μὴ, οὐδὲν ἂν παρὰ τήνδε τὴν πίστιν ἐν τοῖς πραττομένοις ἀμάρτοιεν, τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τῶν γινομένων τινὸς ὑφ' αὐτῶν εἶναι κύριοι ⁷⁾; ὥσθ' ὁ κίνδυνος ⁸⁾ τῆς κατὰ τούτων διαμαρτίας πρόεισι μέχρι ῥημάτων. Ἐἰ δέ γε ὄντος τινος καὶ ἐφ' ἡμῖν, καὶ μὴ ἀπάντων τῶν γινομένων ἐξ ἀνάγκης, πείθεσθαι ^{8b)} μὲν μηδενὸς ὄντας κυρίους πολλὰ παραλείπομεν τῶν δεόντως ἂν πραχθέντων ὑφ' ἡμῶν καὶ διὰ τὸ βουλευσασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ διὰ τὸ ⁹⁾ τοὺς ἐπὶ τοῖς πραττομένοις καμάτους προθύμως ὑφίστασθαι, ἀργότεροι γενόμενοι πρὸς τὸ δι' αὐτῶν τι

ut precetur Deos, ut gratias eis agat, ut denique agat quicquam eorum, quae par est fieri ab iis qui credunt in potestate esse cuiusque agere quae agit. Imo sine his vita hominum vitalis non foret, certe non humana.

XXI.

Sed nequidem sine examine transiri debet, si quis ponat nihilo verius esse aliquid in nostra potestate, sicut nos adstruimus, et ipsa nobis attestatur rerum natura, quam omnia Fati et necessitatis impulsu fieri, sed utrumvis ex aequo esse aut certum aut incertum, utram sententiam hominibus persuaderi sit tutius, et a periculo remotius, et uter error sit tolerabilior, nempe si cuncta Fato fiant, non id credere, sed existimare nos aliquid agendi aut non agendi esse dominos, an vero, si aliquid sit potestatis nostrae, ut iam esse diximus, opinari id esse falsum, contra vero cuncta quae fiunt etiam ex nostro arbitratu, ea necessario fieri. Nonne manifestum eos quidem qui licet cuncta Fato fiant, credant tamen aliquam se habere agendi vel non agendi potestatem, nihil ob hanc opinionem circa res agendas peccare, quia scilicet nunquam omnino domini erant suarum actionum; quare si quis in eo erit error, iis intra verba consistet. At vero si aliter se res habet, et aliquid est nostrae potestatis, nec cuncta fiant inevitabiliter, et nos credamus nullius actionis nos esse dominos, multa ob id possumus omittere eorum quae fieri poterant, quaeque fieri oportebat, nempe si consilium cepissemus, et si labores qui ad res agendas sunt necessarii, prompto suscepissemus animo, ad quae istis modis agenda tardiores scilicet nos fecerit ista opinio, futurum etiam nobis non curantibus id quod fieri erat necesse.

ποιεῖν, διὰ τὴν πίστιν τοῦ καὶ μηδὲν ἡμῶν πραγμά-
τευομένων περὶ τῶν πρακτέων, τὸ ὄφελον γενέσθαι.
Οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, πρόδηλον ὡς αἰρετώτερον
τοῖς φιλοσοφοῦσι τὴν ἀκινδυνότερον ὁδὸν αὐτοὺς τε
αἰρεῖσθαι, καὶ τοὺς ἄλλους ἄγειν.

ΚΒ.

Ὅτι χεῖρον δὲ τούτων προτεθεωρημένων, καὶ αὐτὰ
τὰ περὶ τῆς ἐυμαρμένης ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα παραθε-
μένους ¹⁾, ἰδεῖν εἰ τινα τοιαύτην ἔχει βίαν ²⁾, ὡς ἐύ-
λογον εἶναι διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀληθὲς οἰκειότητα καὶ
τῶν ἐναργῶν οὕτως ὑπερορᾶν. Ἔσται δὲ ἡμῖν καὶ ὁ
περὶ τούτων λόγος ἐπὶ τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον ἐστὶ χρήσι-
μος πρὸς τὰ προκείμενα. Φασὶ δὴ τὸν κόσμον τόνδε
ἓνα ὄντα, καὶ πάντα τὰ ὄντα ἐν αὐτῷ περιέχοντα,
καὶ ὑπὸ φύσεως διοικούμενον ζωτικῆς τε καὶ λογικῆς
καὶ νοεράς, ἔχειν τὴν τῶν ὄντων διοίκησιν αἰδίων κατὰ
ἐρμόν τινα καὶ τάξιν προϊούσαν, τῶν πρώτων τοῖς
μετὰ ταῦτα γινομένοις αἰτίων γινομένων, καὶ τούτῳ
τῷ τρόπῳ συνδεδεμένων ³⁾ ἀπάντων ἀλλήλοις, καὶ μήτε
οὕτω τινὸς ἐν αὐτῷ γινομένου, ὡς μὴ πάντως ἐπακο-
λουθεῖν αὐτῷ καὶ συνῆφθαι ὡς αἰτίῳ ἑτερόν τι, μήτ'
αὖ τῶν ἐπιγινόμενων τινὸς ἀπολελύσθαι δυναμένου τῶν
προγεγονότων, ὡς μὴ τινὶ ἐξ αὐτῶν ἐπακολουθεῖν ⁴⁾
ὥσπερ συνδεόμενον, ἀλλὰ παντὶ τε τῷ γινομένῳ ἑτε-
ρόν τι ἐπακολουθεῖν, ἡρτημένον ἐξ αὐτοῦ ἐπ' ἀνάγκης,
ὡς αἰτίου, καὶ πᾶν τὸ γινόμενον ἔχειν τι πρὸ αὐτοῦ,
ὃ ὡς αἰτίῳ συνήρτηται· μηδὲν γὰρ ἀναίτιως μήτε
εἶναι μήτε γίνεσθαι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τὸ μηδὲν
εἶναι ἐν αὐτῷ ἀπολελυμένον τε καὶ κεχωρισμένον τῶν
προγεγονότων ἀπάντων· διασπᾶσθαι γὰρ καὶ διαιρεῖ-
σθαι καὶ μηκέτι τὸν κόσμον ἓνα μένειν αἰεὶ, κατὰ
μίαν τάξιν τε καὶ οἰκονομίαν διοικούμενον, εἰ ἀναίτιος
τις ἐισάγοιτο κίνησις, ἣν ἐισάγεσθαι, εἰ μὴ πάντα τὰ
ὄντα τε καὶ γινόμενα ἔχει τινὰ αἰτία προγεγονότα,

Quae cum ita se habeant, in aperto est sapientiae studiosis eam viam praeferendam, quam et ipsi ineant tutius et tutius aliis monstrent.

XXII.

His bene consideratis non abs re erit in conspectu ponere, quae ab illis de Fato dicuntur, ut vidcamus ecquam illam habeant vim tantam, ut aequum sit propter eam quam ista habent cum vero propinquitatem, illa alia adeo perspicua descri. Loquemur autem ea de re quantum huic instituto conducet. Aiunt igitur: cum universum hoc unum sit, et res omnes in se contineat, et a natura regatur vivente, rationis usum et intelligentiam habente, esse in eo gubernationem quandam perpetuam, quae serie, atque connexu procedat tali, ut antecedentia post futurorum sint causae: atque ita aptis inter se et consertis rebus omnibus ita, ut in hoc toto nihil fiat, cui non sit aliud quippiam consequens et, ut causae suae, connexum, nec vero quicquam eorum quae sequuntur ita solvi posse ab antegressis rebus, ut non velut eis adiunctum sequi habeat necesse; sed omni rei quae fiat, aliud esse consequens, quod ab ea tanquam causa sua necessitatis vinculo pendeat: et contra quicquid fit id habere aliquid antepositum, cui ut causae cohaereat. Nihil quippe sine causa in hoc Mundo aut esse aut fieri quia nihil in ipso sit solutum et separatum ab antegredientibus causis. Fore enim ut divellatur dirimaturque hoc Universum, nec amplius sit unum gubernatum uno ordine atque dispensatione, si qua motio oriatur sine causa, quam induci, si non omnia quae sunt quaeque fiunt habeant causas antegressas quas ipsa necessario sequantur. Quippe ut aliud fiat sine causa, id plane simile

οἷς ἐξ ἀνάγκης ἔπεται. Ὅμοιόν τε εἶναι φασὶ καὶ ὁμοίως ἀδύνατον τὸ ἀναίτιως, τῷ γίνεσθαι τι ⁵⁾ ἐκ μὴ ὄντος. Τοιαύτην δὲ οὖσαν τὴν τοῦ παντὸς διοίκησιν ἐξ ἀπειρου εἰς ἀπειρον ἐναργῶς τε καὶ ἀκαταστράφως γίνεσθαι. Ὀύσης δὲ τινος διαφορᾶς ἐν τοῖς αἰτίοις, ἣν ἐκτιθέντες (σμήνος γὰρ αἰτίων καταλέγουσι ⁶⁾) τὰ μὲν προκαταρκτικὰ, τὰ δὲ συναίτια, τὰ δὲ ἐκτικὰ, τὰ δὲ συνεκτικὰ, τὰ δὲ ἄλλα τι· οὐδὲν γὰρ δεῖ τὸν λόγον μηκύνειν εἰς πάντα τὰ λεγόμενα ⁷⁾ παρατιθεμένους ⁸⁾ τὸ βούλημ' αὐτῶν δεῖξαι τοῦ περὶ τῆς ἐμαρμένης δόγματος). ὄντων δὲ πλειόνων ⁹⁾ αἰτίων, ἐπίσης ἐπὶ πάντων αὐτῶν ἀληθές φασιν εἶναι τὸ ἀδύνατον εἶναι, τῶν αὐτῶν ἀπάντων περισσυχότων περὶ τε τὸ αἴτιον, καὶ ὧς ἐστὶν αἴτιον, ὅτε μὲν δὴ μὴ οὕτω συμβαίνειν, ὅτε δὲ οὕτως ¹⁰⁾· ἔσεσθαι γὰρ, εἰ οὕτω γίνοιτο, ἀναίτιόν τινα κίνησιν. Τὴν δὲ ἐμαρμένην αὐτὴν, καὶ τὴν φύσιν καὶ τὸν λόγον, καθ' ὃν διοικεῖται τὸ πᾶν, θεὸν εἶναι φασίν, οὖσαν ¹¹⁾ ἐν τοῖς οὐσί τε καὶ γινομένοις ἅπασι, καὶ οὕτω χρωμένῃ ἀπάντων τῶν ὄντων τῇ οἰκείᾳ φύσει πρὸς τὴν τοῦ παντὸς οἰκονομίαν. Καὶ τοιαύτη μὲν, ὥς διὰ βραχέων εἰπεῖν, ἢ περὶ τῆς ἐμαρμένης ὑπ' αὐτῶν καταβεβλημένη δόξα.

ΚΓ.

Ἔστι δὲ τὸ ψεῦδος τῶν λεγομένων οὐ λόγων τινῶν οὐδ' ἐλέγχων ἔξωθεν δεόμενον, ἀλλ' αὐτάθεν γνώριμον. Τίς γὰρ ἔλεγχος λόγου φανερώτερος τοῦ μὴ ἐφαρμοῖζειν τούτοις περὶ ὧν λέγεται; Τὸ γοῦν πρῶτον ἐξηρημένων ὡς πάντων τῶν ὄντων αἰτίων τινῶν γινομένων ¹⁾, μετὰ ταῦτα ²⁾ καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐχομένων ἀλλήλων τῶν πραγμάτων, τῷ δίκην ἀλύσεως τοῖς πρώτοις συνηρτῆσθαι τὰ δεύτερα, ὃ ὥσπερ οὐσίαν τῆς ἐμαρμένης ὑποτίθενται, πῶς οὐ φανερώς ἀπάδει τῶν πραγμάτων ³⁾; Ἐἰ γὰρ τῶν τέχων οἱ πατέρες αἰτιοί, καὶ δεῖ

esse nec magis posse fieri, quam ut aliquid oriatur ex eo quod non sit. Talis autem cum sit huius Universi gubernatio, eam ex immenso tempore in immensum efficaciter et indeclinabiliter procedere. Cum vero sit aliqua in causis diversitas, (nam nubem illi causarum citant distinguuntque ita ut alias causas vocent primordiales, alias adiuvantes, alias individuas, alias efficientiam in se continentes, alias alio nomine; neque enim necesse est sermonem protrahere omnia referendo, cum propositum nobis sit ostendere praetextus quos habent sui de Fato placiti:) cum inquam diversimodae sint causae, ex aequo tamen de omnibus illis hoc aiunt verum, fieri nequire, ut iisdem rebus circumstantibus, tum circa causam, tum circa id, quod ex causa fluit, aliquando certum aliquid fiat, aliquando id non fiat, aut sic aut aliter fiat. Nam id si fieret, tum futuram aliquam sine causa motionem. Fatum autem ipsum et naturam et rationem per quam regantur cuncta, Deam esse dicunt, quae sit in omnibus quae sunt quaeque fiunt et sic utatur propria cuiusque rei natura ad totius summae gubernationem. Haec igitur est breviter loquendo opinio de Fato ab illis exstructa.

XXIII.

Falsitas autem eorum quae dicunt, non multis extrinsecus verbis argumentisque indiget, sed per se patet. Quae enim refutatio eorum apertior quam si ea non conveniunt rebus de quibus loquuntur? Quod enim primum dicunt, cum in omnibus rebus causae aliquae existant, alia postea subsequi et hoc modo consertis inter se rebus tanquam catena quadam pendere secunda a primis, in quo ipsam constituunt Fati naturam, quam apertissime rebus disconvenit? Nam si filiorum patres sunt causa, et ex proprietatibus quae-

κατ' οἰκειότητα τὰς ἀστίας ἀπατεῖν, ὡς ἀνθρώπου μὲν ἄνθρωπον αἴτιον εἶναι, ἵππου δὲ ἵππον, τίνος αἴτιοι τῶν μετ' αὐτοὺς οἱ τὴν ἀρχὴν μηδὲ γήμαντες. τίνος δὲ οἱ παῖδες οἱ πρὸ τῆς ἡλικίας διαφθαρέντες; πολλὰ γὰρ τῶν γινομένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὸ ποσὸν ἐλλείψεως ⁴⁾, ἢ μὴ κινηθέντα, ἢ φθαρέντα πρότερον οὐδενὸς ἔφθη γινόμενα [τῷ] κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ⁵⁾ αὐτοῖς, αἴτια. Τίνος δὲ ἐροῦσιν αἴτια τὰ ἐν τισι μέρεσι τοῦ σώματος φνόμενα περιττώματα; τίνος δὲ τὰ τέρατά τε, καὶ γινόμενα παρὰ φύσιν, ἃ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ διαμένειν οἶά τε; Ἐἰ δ' ὁ μὲν φλοιὸς ἐν τοῖς φυτοῖς ⁶⁾ ἕνεκα τοῦ περικαρπίου, τὸ δὲ περικάρπιον τοῦ κάρπου χάριν, καὶ ἀρδεύεται μὲν ἵνα τρέφηται, τρέφεται δὲ ἵνα καρποφορῇ, ἀλλ' ἔστι γε πολλὰ ἐν αὐτοῖς ἐνρεῖν, καὶ μὴ τοῦτον γινόμενα τὸν τρόπον. Τίνος γὰρ ἂν τις εἴποι τὰ σεσηπότα, καὶ τὰ ξηρανθέντα ⁷⁾ τὰ καρπῶν αἴτια τῶν μετὰ ταῦτα, τίνος δὲ τὴν τινῶν φύλλων διδυμότητα ⁸⁾; ἐξ ὧν φανερὸν τοῖς ὁρᾶν τὰληθῇ βουλομένοις τε καὶ δυναμένοις, ὅτι ὥσπερ οὐ πάντα δυνατόν ἐνεργεῖν, οὕτως οὐδὲ πᾶν ὃ ἂν γένοιτο αἴτιον καὶ ἔστιν αἴτιον ἤδη, ἢ γέγονεν ἢ γηνήσεται, ἀλλ' οὐδὲ πᾶν τὸ γεγονὸς ἐνθὺς τῷ εἶναι ἤδη καὶ αἰτιόν ἐστιν ἐσομένου τινός. Τὸ δ' ὁμοσε ⁹⁾ χωροῦντας μὲν λέγειν καὶ ταῦτα, καταφεύγειν δὲ ἐπὶ τὸ ἀδηλον εἶναι ¹⁰⁾ τίνος αἴτια ¹¹⁾, (ὥσπερ ἀμέλει καὶ ¹²⁾ ἐπὶ τῆς προνοίας τῆς κατ' αὐτοὺς ἀναγκάζονται ποιεῖν πολλάκις,) ἐνπορίαν ἐστὶ τοῖς ἀπόροις μηχανωμένων, τούτῳ γὰρ χρωμένοις ἐνέσται περὶ πάντων τῶν ἀτοποτάτων λέγειν, ὡς καὶ ὄντων, καὶ ἐνλόγους ἐχόντων τινὰς αἰτίας, ἡμῖν δὲ ἀδήλους ἔτι.

ΚΔ.

Ἄρ' οὖν τούτων οὕτως ἐχόντων ἢ ἀναιτίως ¹⁾ τι γενίσεται καὶ τοῦθ' ἡμῶν ὁ λόγος προξενεῖ, ἢ δύναται

rendae sunt causae, ita ut hominis causa sit homo, equi equus, cuius rei causae sunt primum ii, qui expertes fuere coniugii, deinde et liberi ante aetatem mortui? Multa quippe eorum quae fiunt, ideo quod non ad iustam magnitudinem excreverint, aut non commota, aut priusquam commoverentur exstincta sint, eo pervenire non potuerunt, ut rei alicuius causa per efficientiam intra ipsa constitutam fierent. Cuius praeterea causam esse dicent eas quae in quibusdam corporis partibus enascuntur superfluitates, cuius monstra et quae praeter naturam fiunt? Quorum nonnulla omnino ita conformata sunt, ut durare non possint. Quod si in plantis cortex pulpa causa, pulpa fructus ipsius, et irrigatur planta ut alatur, alitur vero, ut fructum edat; multa in illis reperire est quae non ad eum modum fiant. Quorum enim consequentium causas esse dicemus eos fructus, qui aut putruerunt aut exaruerunt, aut folia geminata? Inde manifestum fit omnibus verum conspiciere volentibus et valentibus, sicut non omnia apta sunt ad agendum, ita nec omne quod fieri causa posset, causam certe aut esse aut fuisse aut futurum esse, nec omne quod factum sit statim ab origine sua causam esse futuri cuiusdam. Haec autem ipsa agnoscere inter disputandum, sed eo confugere quod incertum sit, cuius rei istae sint causae, (quod et circa providentiam qualem ipsi statuunt facere saepe coguntur), id vero est in rebus inextricabilibus facilem moliri exitum. Nam si ita agere liceat; nihil obstat quominus de iis quae sunt plane absona, dicatur et esse ea, et ratione fundatas habere causas, sed nos latentes.

XXIV.

Haec ergo sic cum se habeant, aut fiet aliquid sine causa, et hoc est quod nos defendimus, aut certe

σώζεσθαι τὸ μηδὲν ἀναιτίως τῶν γινομένων γίνεσθαι, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἔχοντων, ὡς ἡμεῖς λέγομεν, τῶν πραγμάτων. Ἄν γὰρ παυσάμενοι τῆς ἀλύσεως τῶν αἰτίων καὶ τοῦ τοῖς πρώτοις γενομένοις λέγειν ἐξ ἀνάγκης ἔπρεσθαι τὸ αἰτίοις τισὶν ὀφείλον γίνεσθαι ³⁾, ὡς ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν τὸ αἴτιον περιέχουσιν, ἀπὸ τῶν γινομένων τε καὶ ὑστέρων τὴν ἀπόδοσιν τῶν αἰτίων ποιῶμεθα, ἔτι τε τῶν γινομένων κυρίας ζητῶμεν ⁴⁾ τὰς αἰτίας, ὥστε ἀναιτίως τι τῶν γινομένων γενήσεται, οὔτε διὰ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης καθ' ἑμαρμένην τοιαύτην πάντοθεν γινόμενον ἔσται. Ὅυκ ἐξ ἀνάγκης μὲν γὰρ ὁ Σωφρονίσκος ⁵⁾ τῷ εἶναι ἤδη καὶ πατὴρ ἔσται καὶ αἰτιός τινι τῶν μετ' αὐτόν. Ἐι μέντοι Σωκράτης εἴη ἐξ ἀνάγκης, αὐτῷ τῆς γενέσεως Σωφρονίσκος ἐξ ἀνάγκης αἰτίας. Ὡς γὰρ θεμελίου ὄντος οὐκ ἀναγκαῖον οἰκίαν γενέσθαι, οἰκίας δ' οὐσῆς προκαταβεβλήσθαι τὸν θεμέλιον ^{3 a)} ἀνάγκη, οὕτως ἔχειν ὑποληπτέον καὶ ἐν τοῖς γινομένοις φύσει τὰ αἴτια ἐξ ἀνάγκης οὐκ αὐτοῖς πρώτοις ⁶⁾ ἐξ ἀνάγκης ἐπόμενον τὸ αἰτίοις εἶναι τινῶν, ἀλλὰ τοῖς ὑστέροις γινομένοις τὸ ἐξ ἀνάγκης ἔχειν τι τῶν πρὸ αὐτῶν αἴτιον. Ἔστι δέ τινα τῶν γινομένων καὶ τοιαῦτα, ὡς ἔχειν μὲν αἰτίον τι ^{6 a)}, οὐ μὴν οἰκεῖον ⁷⁾, οὐδὲ προηγούμενον, ἀλλ', ὡς ἡμῖν ἔθος λέγειν, κατὰ συμβεβηκός. Ὁ γὰρ ἐνρεθεὶς θησαυρὸς ὑπὸ τοῦ διὰ τὸ φυτεύειν σκάπτοντος, ἔχει μὲν τὸ σκάπτειν αἴτιον, οὐ μὴν οἰκεῖον, οὐδὲ γενόμενον δι' αὐτόν· τὰ μὲν γὰρ κυρίως αἴτια, ἢ ἐξ ἀνάγκης μόνον, ὡς τούτοις δοκεῖ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπόμενον ἔχει τὸ αἴτιον ⁸⁾. τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκός οὕτως αἴτια σπανίως γίνεται τὰ τοιούτων αἴτια, ὥστε τοῖς τοῦτον τὸν τρόπον λέγουσιν ἅμα μὲν ἔπεται τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι λέγειν, ἅμα δὲ τὸ σώζειν τό, τε ⁹⁾ ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτου γίνεσθαι τινα ¹⁰⁾, καὶ εἶναι καὶ

stare simul potest, ut nihil sine causa fiat, et tamen res sic agantur, sicut nos dicimus. Nam si abstineamus catenam illam causarum nectere et dicere ubi illa prima processerint, necessario sequi ea quae ex illis ut causis fieri oportet, tanquam in suapte substantia vim illam efficiendi continentibus, sed ex iis quae fiunt et posteriora sunt, causas eorum studeamus reddere, praeterea ut illos quaeramus causas, quae dominae sunt eorum, quae a se fiunt, videbimus iam nec quicquam eorum quae fiunt, sine causa fieri neque propterea ex necessitate et fatali connexu fieri quae fiunt omnia. Non enim necessario Sophroniscus eo quod est, etiam pater est, et causa alicuius post ipsum. At si necesse fuit esse Socratem, iam ex necessitate Sophroniscus causa ei est cur exsistat. Sicut enim, non quia fundamentum est, necesse est et domum esse, sed si domus sit, omnino necesse est iactum esse fundamentum, ita etiam existimandum est, in eis quae natura fiunt, causas se habere necessarias, non quod illis primis positis necessario sit consequens, ut illas aliquarum rerum sint causae, sed quod ubi posteriora evenere, necessario habeant suas causas. Sunt enim quaedam eorum quae fiunt eiusmodi ut causam quidem habeant, non tamen propriam sibi ac principalem, sed ut nos loqui solemus, per accessionem. Nam thesaurus inventus ab eo qui plantandi causa fodiebat, habet quidem illud fodere pro causa, sed non propria, nec quae ut illud fieret, destinabatur. Quae enim proprie sunt causae, aut tantum ex necessitate agunt, ut illis placet, aut certe plerumque consequentem habent aliam causam: at quae per accessionem causae sunt, ea raro talium sunt causa. Quare si ad eum loquuntur modum, simul dicere possunt et nihil sine causa fieri et tamen quaedam fieri forte fortuna

τι ἐφ' ἡμῖν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ἐν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' οὐ φωνήν μόνον.

ΚΕ.

Πῶς γὰρ οὐ φανερῶς ψεῦδος τὸ λέγειν ¹⁾ πᾶν τὸ ἐπόμενόν τινι ἐξ ἐκείνου τὴν αἰτίαν τοῦ εἶναι ἔχειν, καὶ πᾶν τὸ προηγούμενόν τινος, αἴτιον ὑπάρχειν ἐκείνῳ. Ὁρῶμεν γὰρ ὅτι τὰ ἐφεξῆς ἀλλήλοις ὄντα τῷ χρόνῳ οὐ πάντα διὰ τὰ ἔμπροσθεν καὶ πρὸ αὐτῶν γεγονότα γίνεται· οὔτε γὰρ τὸ βαδίζειν διὰ τὸ ἀναστῆναι, οὔτε νῦξ διὰ τὴν ἡμέραν οὔτε ὁ τῶν Ἰσθμίων ἀγὼν διὰ τὸν τῶν Ὀλυμπίων, ἀλλ' οὔδε διὰ τὸν χειμῶνα τὸ θέρος. Ὅθεν καὶ θαυμάσειεν ἂν τις αὐτοὺς τὴν τῶν αἰτίων ἀπόδοσιν ²⁾ τοῦτον ποιουμένους τὸν τρόπον, ὥς αἰὲ τὸ πρῶτον γεγονὸς αἰτιασθαι τὸ ³⁾ μετὰ τοῦτο καὶ ποιεῖν ἐπισυνδεδεσίν τινα καὶ συν ἔχειαν τῶν αἰτίων, καὶ ταύτην τοῦ μηδὲν ἀναντίως γίνεσθαι φέρονται τὴν αἰτίαν. Ὁρῶμεν γὰρ ἐπὶ πολλῶν αὐτὸ καὶ τοῖς πρώτοις καὶ τοῖς ὑστέροις γινομένοις ὃν αἴτιον· τοῦ γοῦν ἀναστῆναι καὶ τοῦ περιπατῆσαι τὸ αὐτὸ αἴτιον, οὐ γὰρ τὸ ἀναστῆναι τοῦ περιπατῆσαι, ἀλλ' ἀμφοτέρων ὁ ἀναστὰς καὶ περιπατῶν αἴτιος, καὶ ἡ τούτου προαίρεσις. Ὁρῶμεν δ' ὅτι καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας τάξιν τινὰ ἔχουσῶν ⁴⁾ πρὸς ἀλλήλας ἐν καὶ τὰντὸ αἴτιον, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς τῶν καιρῶν μεταβολῆς ⁵⁾. Οὐ γὰρ ὁ χειμῶν αἴτιος τοῦ θέρους, ἀλλ' ἐκείνου τε καὶ τούτου τοῦ θείου σώματος ⁶⁾ κίνησις τε καὶ περιφορὰ, καὶ ἡ κατὰ τὸν λογὸν κύκλος ⁷⁾ ἔγκλισις, καθ' ἣν ὁ ἥλιος κινούμενος ἀπάντων ὁμοίως τῶν προειρημένων αἴτιος ⁸⁾. Καὶ ὅτι μὴ νῦξ τῆς ἡμέρας αἰτία, ἢ ὁ χειμῶν τοῦ θέρους, μηδὲ ἐμπέπλεκται ταῦτα ἀλλήλοις ⁹⁾ ἀλύσως δίχην, ἕως ἂν ταῦτα γίνεται, ἢ, εἰ μὴ οὕτως γένοιτο, διασπασθήσεται ἢ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ γινομένων τε καὶ ὄντων ἑνώσις· ἱκανὰ γὰρ τὰ θεῖα ¹⁰⁾ καὶ

ant casu: et esse aliquid in rebus positum in nostra potestate et eventus ambigui, re, non solum nomine.

XXV.

Quomodo enim non sit manifesto hoc falsum, omne quod alicui est consequens ex eo causam habere cur existat, et omne quod antegreditur rem aliam ei rei causam esse cur sit? Videmus quippe ea quae tempore sunt alia post alia, non omnia tamen fieri ob id quod prius et ante ipsa positum fuit. Neque enim ambulat quis quia surrexit, neque nox est efficiente hoc die, neque Isthmium certamen per vim Olympici, aut hiems per aestatis. Proinde miraretur quis illos si causarum seriem istum ad modum redderent, quasi semper id quod prius est causa sit posterioris, ac sic causarum connexum facerent continentiamque inter ipsas, et cur id facerent adferrent causam quod sine causa nihil fiat. Videmus enim multis in rebus tam eius quod antecessit, quam eius quod consequitur unam eandemque esse causam. Sed et surgendi et ambulandi causa est eadem. Nam non ipsum surgere causa est ambulandi, sed utriusque causa est is ipse qui surgit et ambulat, eiusque deliberata voluntas. Sic etiam noctis et diei quae certum inter se ordinem habent una eademque causa est. Pariter se res habet in anni tempestatibus. Non enim hiems causa est aestatis, sed et huius et illius causa est motio ac rotatio caelestis corporis et eius flexio per obliquum circulum. Nam Sol ad eum modum se movens omnium illarum tempestatum causa est. Non ergo nox causa diei, neque hiems aestatis, neque catenae in modum ista inter se dum fiunt, cohaerent; ut ni id fiat, discessura sit Mundi et eorum quae in Mundo sunt fiuntque adunatio. Sufficiunt enim caelestia corpora et eorum rotatio.

ἡ τούτων περιφορὰ τὴν τῶν γινόμενων ἐν τῷ κόσμῳ συνέχειαν φυλάσσειν. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ περιπατεῖν ἀναιτιον, ἐπεὶ μὴ ἐκ τοῦ ἀναστῆναι τὴν αἰτίαν ἔχει, ὥστ' οὐχ οὕτως αἰτίων ἐιρμὸς ὑπὲρ αὐτῶν λεγόμενος ¹¹⁾ ἐνλόγως ἂν τοῦ μηδὲν ἀναιτιῶς γίνεσθαι φέροιτο τὴν αἰτίαν. Ὡς γὰρ αἱ κινήσεις καὶ οἱ χρόνοι ἔχουσι μὲν τινα αἰτίαν, οὐ μὴν οὔτε ἡ κίνησις τὴν πρὸ αὐτῆς, οὔτε ὁ χρόνος τὸν πρὸ αὐτοῦ χρόνον, οὕτως ἔχει καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς τε καὶ τὰ δι' αὐτῶν γινόμενα πράγματα. Τῆς μὲν γὰρ συνεχείας τῶν αἰτίων ἐστὶ τις αἰτία, δι' ἣν ὁ κόσμος εἰς τε καὶ αἰδιος κατὰ τὸ αὐτό τε καὶ ὡσαύτως αἰεὶ διοικούμενος. Καὶ δεῖ ταύτην ζητεῖν τε καὶ παραλαβεῖν τὴν αἰτίαν ¹²⁾. οὐ μὴν χορῇ ¹³⁾ τοιαύτην ὑπολαμβάνειν, ἕως ¹⁴⁾ ἐκ τοῦ πρεσβυτέρου γίνεσθαι τὸ νεώτερον, ὡς ὁρῶμεν γινόμενον ἐπὶ τῆς τῶν ζώων γενέσεως· εὐλογον δὲ καὶ ἀρχὴν τινα ἐν τοῖς αἰτίοις εἶναι λέγειν, οὐκέτι ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἀρχὴν καὶ αἰτίαν ἔχουσαν. Οὐ γὰρ εἰ πάντα τὰ γινόμενα αἰτία ἔχει, ἥδη καὶ πάντων εἶναι τινὰς αἰτίας ἀνάγκη· οὐ γὰρ πάντα τὰ ὄντα γίνεται. Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον τὸ λέγειν ἐπ' ἀπειρον εἶναι τὰ αἰτία, καὶ τὸν ἐιρμὸν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπισύνδεσιν, ὡς μήτε πρῶτον τι εἶναι ^{14a)} μήτε ἔσχατον; τὸ γὰρ μηδὲν εἶναι πρῶτον ¹⁵⁾ αἰτίον λέγειν, ἀναιρεῖν ἐστὶ τὸ αἰτίον, ἀναιρουμένης γὰρ ἀρχῆς ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸ μετ' αὐτὴν ἀνάγκη. Ἀναιροῖτο δὲ καὶ ἐπιστήμη κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ¹⁶⁾, εἴγε ἐπιστήμη μὲν ἐστὶ κυρίως ἡ τῶν πρῶτων αἰτίων γνῶσις. Οὐκ ἐστὶ δὲ κατ' αὐτοὺς ἐν τοῖς αἰτίοις τὸ πρῶτον, οὐ πᾶσά τε τάξεως παράβασις ἀναιρετικὴ τῶν ἐν οἷς γίνεται· γίνεσθαι γὰρ ἔνια καὶ παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως τάξιν οὐκ ἀδύνατον, ἃ οὐ πάντως τῆς βασιλείας ἥδη γίνεται φθαρτικὰ ¹⁷⁾, οὐδὲ εἰ τι τούτων ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται, πάντως ἥδη τοῦτο λύει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου,

ad conservandam rerum quae in Mundo sunt, continuitatem. Neque ideo ambulatio causa caret, quia ex surgendo causam non habet: neque recte ad adstruendam causarum inter se aptarum seriem rationem istam adferunt, quod sine causa nihil fiat. Sicut enim motiones et tempora habent suas causas, non quidem motio antegressam motionem, neque tempus id quod praecessit tempus, pariter se habent et in operationibus, quae in illis et per illa fiunt. Istius vero continentiae eorum quae fiunt est causa aliqua, per quam Mundus unus et sempiternus per idem eodemque modo perpetim regitur: quae sane causa inquirenda, non praetermittenda est, non tamen talis existimanda est, ut semper ex eo quod est antiquius, fiat id quod est recentius, quomodo in animantium ortu contingere videmus. Rationi enim congruit, ut causarum aliquod sit principium quod aliam ante se causam principiumque non habeat. Non enim si omnia quae fiunt causam habent, ideo et omnium (quae sunt) aliquas necesse est esse causas. Non enim quae sunt ea fiunt omnia. Quomodo enim non sit absonum, dicere sine fine causarum procedere numerum, talemque earum esse seriem atque nexum, ut nulla sit aut prima aut ultima? Nam dicere nullam esse primam causam, id omnem causam negare est. Quippe si principium tollas, necesse est tolli etiam quod post ipsum est, atque ea ratione tolletur etiam scientia. Nam scientia proprie est primarum causarum notitia. At secundum illos in causis nihil est primum. Neque vero omnis ordinis transgressio ea perimit in quibus fit. Fieri enim potest ut contra regis ordinationem aliqua fiant, quae tamen non evadunt regnis exitialia. Nec si quid tale in Mundo fiat,

καθάπερ οὐδὲ τὴν τοῦ οἴκου καὶ τὴν τοῦ δεσπότου ¹⁸⁾
ἢ τυχοῦσα τῶν οἰκετῶν ῥαδιουργία.

ΚΣΤ.

Ἄ δὲ ἀποροῦσι πρὸς τὸ εἶναι τοιοῦτον ἐφ' ἡμῖν, ὁποῖον ἢ κοινὴ πρόληψις τῶν ἀνθρώπων πεπίστευκεν, ἀπορεῖν μὲν οὐκ ἄλογον· τὸ δὲ τοῖς ἀπορουμένοις ἐποχουμένους ὡς ὁμολογουμένοις, ἀναιρεῖν μὲν τὰ οὕτως ἐναργῆ ¹⁾, σκιαγραφίαν δὲ τινα καὶ παιδιὰν ἀποφαίνειν τὸν ἀνθρώπων βίον καὶ συνάγωνίζεσθαι τοῖς ἀπορουμένοις καθ' αὐτῶν, πῶς οὐ ²⁾ παντάπασι ἀλογον ³⁾; Οὐ γὰρ τῷ μὴ ⁴⁾ δυναμένῳ λύειν τινὰ τῶν Ζήνωνος λόγων τῶν κατὰ τῆς κινήσεως, ἡδὴ κίνησιν ἀναιρετέον, ἱκανωτέρα γὰρ ἢ τοῦ πράγματος ἐνάργεια ⁵⁾ πρὸς συγκατάθεσιν πάσης τῆς διὰ λόγων ἀναιρούσης αὐτὸ πιθανότητος.

Οὐ χεῖρον δὲ ⁶⁾ ἴσως καὶ ἡμᾶς τῶν ἀπορουμένων ὑπ' αὐτῶν, οἷς μάλιστα θαρρόνῃσι, ταῦτα προχειρισμένους ἐξετάσαι πῶς ἔχει· ἴσως γὰρ οὐδὲν ἄγαν φανεῖται εἰς αὐτά. Ἔστι δὴ τι τῶν ἀπορουμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ τοιοῦτον. Εἰ, φρασι, ταῦτά ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, ὧν καὶ τὰ ἀντικείμενα δυνάμεθα. Καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις οἷτε ἔπαινοι, καὶ οἱ ψόγοι, προτροπαί τε καὶ ἀποτροπαί, κολάσεις τε ⁷⁾ καὶ τιμαί, οὐκ ἔσται τὸ φρονίμοις εἶναι καὶ τὰς ἀρετὰς ἔχειν ἐπὶ τοῖς ἔχουσιν, ὅτι μηδὲ εἰσι ⁸⁾ τῶν ἀντικειμένων κακιῶν ⁹⁾ ταῖς ἀρεταῖς δεκτικοί ¹⁰⁾. Ὁμοίως δὲ οὐδὲ αἱ κακίαι ἐπὶ τοῖς κακοῖς· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ μὲν τούτοις ¹¹⁾ τὸ μηκέτ' εἶναι κακοῖς. Ἀλλὰ μὴν ἄτοπον τὸ μὴ λέγειν τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας ἐφ' ἡμῖν, μηδὲ τοὺς ἐπαινούς καὶ τοὺς ψόγους ἐπὶ τούτων γίνεσθαι. Οὐκ ἄρα τὸ ἐφ' ἡμῖν τοιοῦτον ¹²⁾.

ob id interitura sit Mundi beatitas, ut nec domus et patris familias ob servorum negligentiam.

XXVI.

Quod vero dubitant an talis sit in nobis libertas, qualem fert hominum communis et anticipata opinio, ea dubitatio non sine omni est ratione. Sed quod istis dubitatis tanquam iam plane in confesso positus eo provehuntur, ut tollant ea qua sunt manifestissima, umbram vero et ludum faciant res omnes humanas, et contra haec omnia pugnent pro illis dubiis, quomodo non a ratione sit remotum? Non enim, si quis solvere non potest Zenonis argumenta, quibus motionem oppugnat, ideo neganda est ulla esse motio. Validior enim ad assensum impetrandum rerum evidentia, quam omnis, quae contra affertur, verborum illecebra.

At vero nec abs re erit dubitationum eas, quibus illi maxime fidunt, in manus sumere, et quid in se habeant expendere. Fortasse enim reperiemus nihil in iis, quae obiectant, esse magni. Si, aiunt: id in nostra est potestate, cuius et contraria agere possumus, et circa res tales versantur laudationes et vituperationes, hortamenta et dehortationes, poenae et praemia, non erit in potestate hominum proborum esse probos et virtutes in se habere: quia scilicet recipere in se non possunt vitia, quae istis virtutibus sunt contraria. Sic neque vitia in vitiosorum hominum erunt potestate, neque enim in eorum potestate est, ut mali non sint. Atqui absolum sit dicere non esse in nostra potestate virtutes et vitia. Non igitur tale est quale creditur id quod in potestate nostra esse dicitur.

KZ.

Οἱ συγχωρήσαντες ἀναποβλήτους τὰς ἀρετάς τε καὶ κακίας εἶναι ὥσως προχειρότερον λαμβάνοντες λέγοιεν ἂν ¹⁾ κατὰ τοῦτο τὰς ἕξεις ἐπὶ τοῖς ἔχουσιν εἶναι, καθόσον πρὸ τοῦ λαβεῖν αὐτάς, ἐπ' αὐτοῖς ἦν ²⁾ καὶ μὴ λαβεῖν. Ὅι τε γὰρ τὰς ἀρετάς ἔχοντες, ἐξόν καὶ τὸ τῶν βελτιόνων ἀμελεῖν ³⁾, ἐλόμενοι τὰ βελτίω, αὐτοῖς αἰτίοι τῆς τῶν ἀρετῶν ἐγένοντο κτήσεως, οἳ τε τὰς κακίας ἔχοντες, παραπλησίως. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν λόγος. Καὶ γὰρ τῶν τεχνιτῶν ἕκαστος πρὸ μὲν τοῦ τέχνην ἔχειν, εἶχε καὶ τοῦ μὴ γενέσθαι τὴν ἔξουσίαν· γενόμενος δὲ οὐκέτ' ἔσται κύριος τοῦ μὴ γεγονέναι τε καὶ εἶναι τοιοῦτος. Αἱ γὰρ γενέσεις τῶν τοιούτων ἐφ' ἡμῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως τὸ ἀληθές ἐπὶ τε τῶν μελλόντων, καὶ ἐπὶ τῶν ὄντων ⁴⁾ τε καὶ γεγονότων, ὅτι τὸ μὲν ὄν τε ⁵⁾ καὶ γεγονὸς οὐχ ὅσον τε ἦν μὴ εἶναι ἢ μὴ γεγονέναι, τὸ δὲ μέλλον γίνεσθαι ἐνδέχεται καὶ μὴ γίνεσθαι· διὸ πρὸ μὲν τοῦ τὴν ἀρετὴν ἔχειν τόνδε τινα ἀληθές ἦν τὸ ἐνδέχεσθαι καὶ μὴ γενέσθαι τοιοῦτον. Ὁ δὲ τοιοῦτον γίνεται, τοῦτο καὶ γενόμενον ἀληθές ὄντω λέγειν γεγονέναι. Ἐἰ μὲν οὖν ἐκ γενετῆς ὁ φρόνιμος τοιοῦτος, καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις ⁶⁾ ὑπὸ φύσεως αὐτῶ δεχομένοις εἶχε παρ' ἐκείνης λαβὼν, οὐδ' ὅλως ἂν ἦν ἐπ' αὐτῷ τὸ εἶναι τοιούτω, ὥσπερ οὐδὲ τὸ εἶναι δίποδι, ἢ λογικῷ ⁷⁾, οὐδ' ἂν ἐπηρεῖτο ἔτι ἐπὶ τῷ τοιοῦτος εἶναι, ἀλλ' ἐθαυμάζετο, ὥς ἔχων παρὰ τῆς θείας φύσεως δῶρον τηλικούτον. Ὡς γὰρ τῶν ὑγιαίνοντων ⁸⁾, ὅσοι μὲν ἀσθενεῖς ὄντες τὴν φύσιν, διὰ τῆς οἰκειᾶς ἐπιμελείας εἰσὶ τοιοῦτοι, τούτους μὲν ἐπαινοῦμεν, ὥς ἑαυτῶν πρόνοιαν τὴν προσήκουσαν ποιουμένους, δι' ἣν πρόνοιαν οὐκ εἰσιν ἐν τῷ νοσεῖν, τοὺς δὲ ἐκ φύσεως ὑγιεινοὺς, καὶ τοὺς μὴ νοσοῦντας ⁹⁾ ἄνευ πραγματείας καὶ φροντίδος, οὐκέτι μὲν ἐπαινοῦμεν, μακαρίζομεν δὲ, ὥς χωρὶς καμάτων

XXVII.

Ad haec illi qui negant virtutes et vitia posse amitti, forte id sumentes quod facile est dicent, ideo firmas animi constitutiones dici in nostra esse potestate, quia in ipsorum potestate fuit eas adipisci vel non adipisci. Nam qui virtutes possident cum meliora quae spernere potuerant, praetulerint, ipsi sibi causa fuerunt adipiscendarum virtutum, parique modo ii qui vitia habent. Nec dispar in artificibus ratio. Nam artificum quisque priusquam artem est consecutus, libertatem habuit etiam ne talis evaderet. At postquam talis factus est, non amplius in potestate habet ne factus sit talis. Nam ortus rerum talium in nostra libertate sunt positi. Ac propterea non similis est veritas de rebus futuris et de rebus quae fuere vel sunt. Nam id quod aut est, aut fuit, ut non sit aut non fuerit, fieri nequit. At id quod futurum est potest et non fieri. Quare antequam hic homo virtutem possideret, verum erat fieri posse ut non talis evaderet. Quod autem fit tale, de eo etiam cum peractum est, verum semper est tale fuisse. Si ergo qui probus est, ab ortu talis esset, et non haec super quae natura ipsi dederat, haberet amplius, sed a natura ut alia ita ut hoc accepisset, non fuisset in potestate eius esse talem, non magis quam esse bipedem aut rationis participem. Neque vero laudari ob id posset quod talis esset, sed potius esset admirationi, ut qui a divina natura domum tale esset consecutus. Sicut enim benevalentium eos laudamus, qui cum a natura essent imbecilles, suapte cura ut recte valerent sunt consecuti, eique debeant quod non aegrotant. At eos qui natura sunt sani et malorum expertes sine sua cura atque opera, non laudamus quidem, sed beatos praedicamus, ut qui sine labore id sint adepti, quod etiam cum labore alii sibi partum velint. Idem certe

τοῦτο ἔχοντας, ὁ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαπητὸν, εἰ μετὰ καμιάτου παρείη, τὸν αὐτὸν τρόπον, εἰ θ' α) καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἀρετῶν ἐποιοῦμεν ἂν, εἰ ἦσαν ἐκ φύσεώς τισι παροῦσαι, ὅπερ ἀμέλει ποιοῦμεν ἐπὶ τῶν θεῶν. Ἐπεὶ δὲ ἀδύνατον ἡμῖν τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἀδύνατον δεῖ παρὰ τῆς φύσεως ἀπαιτεῖν· (αὕτη γὰρ δυνατῶ τε καὶ ἀδυνάτω μέτρον· τελειότης μὲν γὰρ ἡ ἀρετὴ, καὶ ἡ ἀκρότης τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάστων) ἀδύνατον δὲ ἀτελές τι ὂν ἐν τελειότητι εἶναι, ἀτελές δὲ τὸ γενόμενον ἐνθὺ τῷ γενέσθαι ¹⁰⁾, οὐδὲ τὴν ἀρετὴν οἷόν τε τῷ ἀνθρώπῳ συμφῦναι ¹¹⁾. (Ὁ μὲντοι ¹²⁾ ἀσύμβολος ἡ φύσις αὐτῷ πρὸς τὴν κτῆσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἔχει παρ' αὐτῆς δύναμιν τε καὶ ἐπιτηδειότητα δεκτικὴν αὐτῆς, ἣν οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων ἔχει, καὶ διὰ τήνδε τὴν δύναμιν ὁ ἀνθρώπος τῶν ἄλλων ζώων φύσει διαφέρει, καὶ τοι τῶν ἄλλων ζώων ἀπολειπόμενος ἐν τοῖς σωματικοῖς πλεονεκτῆμασιν. Ἐἰ μὲν οὖν οὕτως εἴχομεν ¹³⁾ παρ' αὐτῆς τὴν δύναμιν τὴν τῶν ἀρετῶν δεκτικὴν, ὥς προϊόντες καὶ τελειούμενοι καὶ ταύτην λαμβάνειν, ὥς τὸ περιπατεῖν, ὥς τὸ ὀδόντας, ὥς τὸ γένεια φύνειν, ὥς ἄλλο τι τῶν ἐπιγνωμένων ἡμῖν κατὰ φύσιν, οὐδ' οὕτως ἂν ἐφ' ἡμῖν ἦσαν αἱ ἀρεταί, ὥσπερ οὐδὲ τῶν προειρημένων τι· ἐπεὶ δὲ μὴ ¹⁴⁾ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὰς κτώμεθα, εἰ γὰρ ἦν ¹⁵⁾ ὥσπερ τὰ ἄλλα, οὕτω δὲ καὶ φρόνησίς τε καὶ ἀρετὴ τοῖς ἀνθρώποις συγγενῇ, πάντες ἂν, ἢ οἷγε πλεῖστοι, ὥσπερ τῶν ἄλλων κατὰ φύσιν, αὐτῶν τυγχάνοιεν ¹⁶⁾, οὐδὲ τὴν δύναμιν τὴν ¹⁷⁾ τῶν ἀρετῶν δεκτικὴν μόνην, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς παρ' ἐκείνης ἂν εἴχομεν ¹⁸⁾, καὶ οὐδὲν οὐδ' οὕτως ἂν ἔδει ἐπαίωνων ἢ ψόγων ἢ τινὸς τῶν τοιούτων, ἐπὶ δὲ ταῖς ἀρεταῖς τε καὶ κακίαις θειοτέραν πρόφασιν τε καὶ οὐσίαν τῆς παρουσίας αὐτῶν εἴχομεν ¹⁹⁾. Ἐπεὶ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, οὐ γὰρ τοὺς πάντας, οὐδὲ τοὺς πλείστους ὀρῶμεν τὰς ἀρετὰς ἔχοντας, ὁ τῶν κατὰ φύσιν γινόμενων ση-

similiter aut etiam hoc amplius faceremus circa virtutes, si aliquibus a natura adessent: nimirum sicut facimus erga Deos. Cum vero id fieri nequeat, nec id quod fieri nequit a natura requirendum sit (ipsa enim eius quod fieri potest aut non potest, mensura est, virtus quidem consummatio est et supremum quod cuiusque natura pertingit) fieri autem nequit ut quod inchoatum est tantum, consummationem suam habeat: inchoatum autem quiddam est quidque cum primum nascitur, sequitur ut virtus cum homine nasci nequeat. At non tamen natura nihil ad huius boni adeptionem confert. Sed habet ab ipsa homo aptitudinem et facultatem, per quam accipere virtutem potest, quae aptitudo nulli alii tributa est animanti. Et hoc est in quo homo a caeteris animantibus naturaliter distat, cum in multis commodis ad corpus pertinentibus ab animantibus aliis vincatur. Quod si hanc aptitudinem virtutum capacem sic accepissemus a natura, ut processu aetatis consummatiores facti, ita eam acciperemus sicut vim ambulandi, sicut dentes, sicut barbam accipimus, aut alia quae nobis per naturam superveniunt, ne sic quidem in nostra potestate essent virtutes, non magis certe quam illa quae iam designavimus. Nunc vero non isto modo virtutes adipiscimur. Alioquin si prudentia et omnis virtus alia homini cognata esset, eas aut omnes homines aut plerique consequerentur, ut alia naturae bona; non solam aptitudinem, sed ipsas etiam virtutes natura haberemus adeoque nullus esset aut laudationibus aut vituperationibus locus, cum et in virtutibus et in vitiis cur in homine essent causa et origo ex divina quadam esset natura. At vero id non est, neque enim aut omnes aut plurimos videmus ad virtutem pervenire, quod signum est eorum quae ex natura fiunt, sed multum est si unus aliquis id ad-

μειόν ἐστιν, ἀλλ' ἀγαπητὸν ἓνα που λαβεῖν ²⁰) τοιοῦτον, ὅς δι' ἀσκήσεώς τε καὶ διδασκαλίας δείκνυσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζωᾷ φυσικὴν πλεονεξίαν, δι' αὐτοῦ προστιθεὶς τὸ ἀναγκαῖον ἐνδεὸν ἡμῶν τῇ φύσει, διὰ τοῦτο ἐφ' ἡμῖν τί ²⁰ α) ἐστὶν ἡ τῶν ἀρετῶν κτῆσις, καὶ οὐκ ἄχρηστοι, οὔτε μάτην οὔτε οἱ ἐπαινοὶ, οὔτε οἱ ψόγοι, οὔτε αἱ πρὸς βέλτιον ²¹) προτροπαὶ, οὐδ' ἡ διὰ τῶν βελτιόνων ἐθῶν κατὰ τοὺς νόμους ἀγωγή. Τῶν μὲν γὰρ φύσει τισὶν ὑπαρχόντων οὐδὲν οἶόντε ὑπὸ τινος ἔθους ἁλλοῖον γενέσθαι. Οὐχ οὕτω πολλάκις τὸ βάρος ἔχον ἀναρρῶσθαι, ὥς ἐθισθῆναι κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἄνω φέρεσθαι· τὰ δὲ ἦθη τῶν ἀνθρώπων τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα διὰ τῶν διαφερόντων ἐθῶν γίνεται, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν φύσει πρώτας τὰς ἕξεις ²²) κτησάμενοι οὕτως ἐνεργοῦμεν κατ' αὐτάς, οὐ γὰρ ἰδόντες πολλάκις τὴν ὁρατικὴν ἕξιν κτώμεθα, ἀλλ' ἔχοντες αὐτὴν οὕτως ὁρῶμεν· ἐπὶ δὲ τῶν οὐ φύσει ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τὰς ἕξεις κτώμεθα. Οὐ γὰρ ἄλλως τέκτων τις ἂν γένοιτο μὴ πολλάκις ἐνεργήσας τὰς τοῦ τέκτονος ἐνεργείας, κατὰ τὰς ὑποθήκας τοῦ διδάσκοντος· ὥστ' ἐπεὶ καὶ τὰς ἀρετὰς οὕτω κτώμεθα (ἐνεργοῦντες γὰρ καὶ τὰ σωφρονικὰ γινόμεθα σώφρονες) οὐκ ἂν ἡμῖν ὑπάρχοιεν φύσει.

ΚΗ.

Οἱ δὲ φάσκοντες ἐξ ἀνάγκης ἡμᾶς εἶναι τε καὶ γινεσθαι τοιοῦτους, καὶ μὴ καταλιπόντες ἡμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ταῦτα πράττειν τε καὶ μὴ, δι' ὧν ἂν τοιοῦτοι γενοίμεθα, καὶ διὰ τοῦτο μήτε τοῖς κακοῖς γενομένοις ἐξεῖναι μὴ ταῦτα πράττειν, ἃ πράττοντες γίνονται τοιοῦτοι, μήτε τοῖς ἀγαθοῖς, πῶς οὐχ ὁμολογήσουσι κάκιστον γεγονέναι τῶν ζώων ἀπάντων ὑπὸ τῆς φύσεως τὸν ἄνθρωπον, δι' ὃν φασὶ πάντα τὰ ἄλλα γενέσθαι ὥς συντελέσαντα ¹) πρὸς τὴν τούτου σωτηρίαν; Ἐἰ γὰρ ἡ μὲν ἀρετὴ τε καὶ ἡ κακία μόναι κατ'

ipiscatur, qui ope institutionis et exercitationis re ipsa ostendit id, in quo homo naturae dono caeteris animantibus praestat, a se addens id quod naturae deest, quodque ad eam perficiendam est necessarium. Et ideo est in nostra potestate virtutis adeptio, neque inutiles sunt frustra repertae laudes et vituperationes, et in melius hortamenta, neque institutio ad recta assuefaciens praescripta legibus. Eorum quippe quae natura nobis insunt, nihil est quod possit assuetudine mutari. Quantumvis saepe rem ponderosam sursum mittas, non assuefacias eam contra naturae suae proprietatem sursum ferri: at mores hominum huius et istiusmodi fiunt pro diversa adsuetudine. Et in rebus quidem naturalibus primum habemus agendi facilitatem, ex qua deinde agimus. Neque enim saepe videndo videndi facilitatem consequimur, sed quia eam habemus, ideo videmus. Contra vero in iis quae non a natura fiunt, per actiones consequimur agendi facilitatem. Neque enim aliter faber quis fiat, nisi saepe ediderit actiones fabriles secundum magistri praecepta. Quare cum eodem modo consequamur virtutes (nam multum agendo ea quae temperanti conveniunt, temperantes evadimus) non sunt eae in nobis per naturam.

XXVIII.

Qui vero dicunt necessario nos tales tum esse tum fieri, neque nobis libertatem relinquunt agendi et non agendi ea per quae tales evadimus, ac propterea nec iis qui mali sunt facti liberum concedunt fuisse non ea agere per quae tales sunt facti, neque itidem iis qui boni sunt, nonne fateri debent pessimum omnium animalium a natura effectum esse hominem, cuius tamen causa dicunt extitisse res caeteras ut eius saluti opitularentur? Si enim ex ipsorum sententia sola virtus solumque vitium, illa quidem bonum est, hoc

αὐτοὺς ἢ μὲν ἀγαθὸν, ἢ δὲ κακὸν, καὶ οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων οὐδέτερου τούτων ἐστὶν ἐπιδεκτικὸν, τῶν δὲ ἀνθρώπων οἱ πλείστοι κακοὶ, μᾶλλον δὲ ἀγαθὸς μὲν εἰς ἢ δεύτερος ὑπὲρ αὐτῶν γεγονέναι μυθεύεται, ὥσπερ τι παράδοξον ζῶον καὶ παρὰ φύσιν, σπανιώτερον τοῦ Φοίνικος ²⁾ τοῦ παρ' Αἰθιοπίων, οἱ δὲ πάντες κακοὶ καὶ ἐπίσης ἀλλήλοις τοιοῦτοι, ὥς μηδὲν διαφέρειν ἄλλον ἄλλου, μαίνεσθαι δὲ ὁμοίως πάντας, ὅσοι μὴ σοφοὶ, πῶς οὐκ ἂν ἀθλιώτατον ζῶον πάντων ὁ ἀνθρώπος εἴη, ἔχων τὴν τε κακίαν καὶ τὸ μαίνεσθαι σύμφυτα αὐτῷ, καὶ συγκεκληρωμένα; Ἀλλὰ τὰ μὲν ³⁾ τὰς παραδοξολογίας ⁴⁾ αὐτῶν τὰς ἐν ταῖς δόγμασιν ἐξετάζειν, δι' ὧν πρὸς τῇ ἀληθείᾳ διαφωνοῦσι πλείστον ⁵⁾, παραιτητέον τοῦ νῦν· ἐπανιτέον δὲ ὅθεν ἐξετραπόμεθα.

ΚΘ.

Ἐδείξαμεν δὲ ὅτι οὕτως ἐπ' αὐτῷ τῷ φρονίμῳ τὸ εἶναι τοιοῦτον, ὅτι τῆς τοιαύτης ἔξεως ¹⁾ καὶ τῆς κτήσεως αὐτῆς αἴτιος, τῷ καὶ τοῦ ²⁾ α) μὴ γενέσθαι τοιοῦτος ἔχειν πρότερον τὴν ἐξουσίαν· τὴν μὲν οὖν ἔξιν μηκέτ' ἔχειν ἐπ' αὐτῷ ²⁾, ὥσπερ οὐδὲ τῷ αὐτὸν ὑπὸ ἕνους ἀφέντι τὸ στῆναι, καὶ τοι τοῦ ῥίψαι τε καὶ μὴ τὴν ἐξουσίαν ἔχοντι· ἐπ' αὐτῶν δὲ τῶν ἐνεργειῶν, ὧν τὴν ἔξιν ἔχων ἐνεργεῖ, καὶ μὴ ποιῆσαί τινα. Καὶ γὰρ εἰ ὅτι μάλιστα εὐλογον τὸ τὸν φρόνιμον κατὰ τὸν λόγον καὶ τὴν φρόνησιν ἐνεργείας ἐνεργεῖν, πρῶτον μὲν οὐχ ὠρισμένως, αἱ δὲ τινες τοιαῦται ἢ μέχρι τοῦδε ἐνεργούμεναι, ἀλλ' ἔστιν ἐν πλάτει ³⁾ τινὲς πάντα τὰ γινόμενα κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ⁴⁾, καὶ τὸ παρὰ μικρὸν ⁵⁾ ἐν τούτοις οὐκ ἀναιρεῖ τὸ προκειμένον· ἔπειτα δὲ οὐ κατηναγκασμένως ὁ φρόνιμος ὧν αἰρεῖται τι πράττει ⁶⁾, ἀλλ' ὥς καὶ τοῦ μὴ πράξαι τι τούτων αὐτὸς ὧν κύριος. Εὐλογον γὰρ ἂν δόξαι ποτε τῷ φρονίμῳ καὶ ὑπὲρ τοῦ δεῖξαι τὸ τῶν ἐνεργειῶν ἐλευ-

vero malum, neque ullum aliud est animal istorum capax, plerique autem homines mali, imo vix unus et alter bonus fuisse ab illis docetur tanquam animal admirabile ac praeter naturam, et eo qui apud Æthiopes esse memoratur, Phoenice rariss, rursum vero mali omnes inter se pares, ita ut nihil aliud alio distet; insaniunt autem omnes qui non sunt sapientes, quomodo non misserrimum omnium animantium sit homo habens a natura et vitium et insaniam sibi pro sorte attributa. Sed quae illi paradoxa in dogmatis suis dicunt, quatenus a vero dissideant, expendere, in praesens maxima ex parte praetermittendum est; revertendum vero in viam unde digressi sumus.

XXIX.

Ostendimus autem ideo in potestate esse hominis probi quod talis sit, quia eiusmodi assuetudinis per quam probitas acquiritur, ipse sibi causa est: quippe qui et ne talis fieret libertatem antea habuit. Iam vero non amplius habere illam agendi facilitatem, sive firmam constitutionem non est in ipsius potestate, sicut nec stare in eius sit potestate, qui se de alto praecipitem iecit, cum tamen libertatem habuerit se praecipitandi vel non. At vero ad actiones quod attinet, quas ex illa facilitate agit, earum quasdam potest et non edere. Quanquam enim maxime credibile est virum probum editurum actiones rationi et prudentia convenientes et non abscisse necesse est ut actiones sint tales, quales sunt, et ut eo usque procedant. Est enim latitudo quaedam in eius generis actionibus, et modica declinatio id de quo hic agimus non evertit. Deinde non necessario vir probus id deligit agendum quod agit, sed ut dominus aliquid eorum etiam non agendi. Ra-

θερον, καὶ μὴ ποιῆσαι ποτε τὸ γινόμενον ⁷⁾ ἂν ἐυλόγως ὑπ' αὐτοῦ, εἰ προείποι τις αὐτῷ μάντις ἐξ ἀνάγκης αὐτὸν τοῦτο πράξειν. Τοῦτό τοι καὶ οἱ μάντις εἶναι λέγουσί τε ὑφορώμενοι ^{1 α)}, φεύγοντες τοὺς παραπόδας ἐλέγχους, οὐδὲν τοιοῦτο λέγουσι τοῖς ἐλέγξει δυναμένοις, ἀλλ' ὥσπερ τὸ τοὺς χρόνους ὀρίζειν τῶν προλεγόμενων ὑπ' αὐτῶν, ὡς ἐσομένων, ὡς ἐυέλεγκτον φυλάσσονται, οὕτω φεύγουσι καὶ τὸ προλέγειν τι καὶ μαντεύεσθαι ⁸⁾ τοῖς δυναμένοις παραχρῆμα τὸ ἀντικείμενον ποιῆσαι τοῦ μαντεύματος.

Α.

Τὸ δὲ λέγειν ἐύλογον εἶναι τοὺς θεοὺς τὰ ἐσόμενα προειδέναι (ἄτοπον γὰρ τὸ λέγειν ἐκείνους ἀγνοεῖν τι τῶν ἐσομένων) καὶ τοῦτο λαμβάνοντας κατασκευάζειν πειρᾶσθαι δι' αὐτοῦ τὸ πάντα ἐξ ἀνάγκης τε γίνεσθαι, καὶ καθ' ἐμαρμένην, οὔτε ἀληθές, οὔτε ἐύλογον. Τῆς μὲν γὰρ φύσεως τῆς τῶν πραγμάτων τοῦτο χωρούσης ¹⁾, οὐδένας ²⁾ ἐυλογώτερον εἰδέναι μᾶλλον τῶν θεῶν τὰ μέλλοντα, ἀδυνάτου δ' οὐσης ³⁾ τὴν τοιαύτην πρόρρησιν καὶ πρόγνωσιν δέχεσθαι, οὐδὲ τοὺς θεοὺς ἐύλογον εἶτι γίνεται τὸ εἰδέναι τί τῶν ἀδυνάτων ^{3 α)}. Τὰ γὰρ ἀδύνατα τῇ αὐτῶν φύσει ⁴⁾ καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς τὴν αὐτὴν φυλάττει φύσιν. Ἀδύνατον γὰρ καὶ τοῖς θεοῖς ἢ τὸ τὴν διάμετρον ποιῆσαι τῇ πλευρᾷ σύμμετρον, ἢ τὰ δις δύο πέντε εἶναι, ἢ τῶν γεγονότων τι μὴ γεγονέναι ⁵⁾. Οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν βούλονται τι τῶν ἀδυνάτων ⁶⁾ (οὕτω γὰρ ἦν ἐν τοῖς λεγομένοις δυσχωρία,) οἷς ὁμοίως ἀδύνατον καὶ τὸ ἐν οἰκείᾳ φύσει ἔχον τὸ δύνασθαι γενέσθαι τε καὶ μὴ, ὡς ἐσόμενον πάντως ⁷⁾, ἢ ὡς μὴ ἐσόμενον, οὕτω προειδέναι. Ἐἰ γὰρ ἡ περὶ αὐτῶν πρὸ αὐτῶν πρόγνωσις ἀναιρεῖ τὸ ἐν αὐτοῖς ἐνδεχόμενον, δῆλον ὡς εἰ σώζοιτο τοῦτο, ἀδύνατος ἂν ἡ περὶ αὐτῶν πρόγνωσις εἴη. Ὅτι γὰρ

tionis enim esse videbitur interdum viro probo vel in hoc, ut ostendat libertatem suam circa actiones id non agere, quod cum ratione facturum fuerat, puta si vates aliquis praedixisset illum necessario hoc facturum. Et hoc ipsum quia prospiciunt vates metuunt ne illico refellantur, non solent talia dicere apud eos, qui ipsos statim possunt falsi revincere. Ac sicut tempora definire eorum quae futura dicunt, ut deprehensioni opportunum defugiunt, sic etiam cavent in vaticinando aliquid dicere illis qui statim contrarium eius quod fert vaticinatio, efficere possunt.

XXX.

Quod vero amplius dicunt par esse credi Deos futura praenosse, absonum enim dictu eos aliquid imminuentium ignorare, deinde hoc sumto ex eo parant adstruere omnia necessario et fataliter fieri, id nec verum est, nec probabile. Nam si natura rerum id capiat, neminem magis credibile est ventura nosse quam Deos: at cum natura talem praedictionem praesensionemque non capiat, ne Dii quidem credi debent nosse quae nosci nequeunt. Quae enim omnino per naturam fieri nequeunt, ea etiam apud Deos eam servant naturam. Nam etiam apud Deos fieri nequit ut dimetiens linea sit par lateri, aut ut bis duo sint quinque, aut ut quod factum est infectum sit. Ac ne volunt quidem quicquam eorum quae fieri nequeunt. (Esset enim in iis quae diximus repugnantia quaedam) et talis est etiam in eo, quod suapte natura potest fieri aut non fieri, tanquam omnino aut futurum aut non futurum praenoscat. Nam si praenotio posita tollit eventus ambiguum, manifestum est ut hoc maneat fieri nequire ut certa de eo sit praenotio. Sic autem se rem habere ex ipsorum sententia apertum est, inde quod hoc sumto Deos praenosse ventura inde inferunt

καὶ ἐν κατὰ τούτους τοῦτο οὕτως ἔχει, δῆλον ἐκ τοῦ λαβόντας αὐτούς, ὅτι οἱ θεοὶ προγινώσκουσι τὰ μέλλοντα, δι' αὐτοῦ κατασκευάζειν τὸ ἐξ ἀνάγκης αὐτὰ γίνεσθαι, ὡς οὐκ ἂν ἐν μὴ οὕτω γίνοιτο προγνωσμένων. Ἐν δὲ τῇ τῶν θεῶν προγνώσει τε καὶ προαγορεύσει τὸ ἀναγκαῖον ἔπεται, καὶ κατ' αὐτούς ἐν μὴ τὸ ἀναγκαῖον ἐν τοῖς γινομένοις εἴη, οὐκ ἂν κατ' αὐτούς ⁸⁾ οἱ θεοὶ προγινώσκουσιν τὰ μέλλοντα, ὥστε καὶ αὐτοὶ τὴν αὐτὴν ἀδυναμίαν τοῖς θεοῖς φυλάσσουσιν (ἐν γὰρ κατ' ἀδυναμίαν χρή καὶ ἀσθενείαν λέγειν γίνεσθαι τὸ τὰ ἀδύνατα μὴ δύνασθαι) οὐ δὲ τῷ θεῷ πλέον τι δύνασθαι διὰ τῆς προῤῥήσεως ἀνάπτουσιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ προλαμβάνειν τοῦτο τὴν φύσιν τὴν τῶν πραγμάτων τοιαύτην εἰσάγουσιν οὐδαμῶς ἀκολουθῶν καὶ συνωδὰ τοῖς γινομένοις τε καὶ ἐναργέσι λέγοντες. Τούτῳ γὰρ προσχωμένοις ⁹⁾ ἐνέσται πάντα τὰ ἀδύνατα δεικνῦναι, τῷ εὐλόγον ἐῖναι μὴ ἀγνοεῖν αὐτὰ τοὺς θεοὺς, δύναται γὰρ τις ^{9a)} λαβὼν τὸ ἄτοπον εἶναι τοὺς θεοὺς μὴ εἰδέναι τὸ ἄπειρον, πόσων ἐστὶ [θήμενος] μέτρων ¹⁰⁾ τοῦτο προσλαμβάνειν τὸ δυνατόν ἐῖναι γινώσκεισθαι τὸ ἄπειρον πόσων ἐστὶ μέτρων, ἐν δὲ τοῦτο δυνατόν, εἶναι τὸ ἄπειρον ὠρισμένων τιῶν μέτρων ¹¹⁾. ἐν γὰρ μὴ ἦν, οὐδ' ἂν οἱ θεοὶ ᾔδεσαν αὐτὸ πόσων ἐστὶ μέτρων. Ἐπεὶ δὲ ἐν τὸ προγινώσκειν τα μέλλοντά ἐστι, τὸ ὁποῖά ἐστι ¹²⁾, τοιαῦτα αὐτὰ γνωρίζειν ὄντα (ἄλλο γὰρ τὸ προγινώσκειν τοῦ ποιεῖν) δῆλον ὅτι τὰ ἐνδεχόμενα προγινώσκων ὡς τοιαῦτα προγινώσεται· οὐ γὰρ πρόγνωσις τὸ ἐνδεχόμενον ὡς ἐσόμενον ἀναγκαίως ἔσεσθαι λέγειν· ὥστε καὶ οἱ θεοὶ τὰ ἐνδεχόμενα ὡς ἐνδεχόμενα ἂν προγινώσκουσιν, ὧ οὐ πάντως ἀκολουθήσει τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν· οὕτω δὲ καὶ προλεγόντων ἀκούομεν. Οἱ γὰρ μετὰ τοῦ συμβουλευέν τινὰ αἰρεῖσθαι τε καὶ πράττειν ἂν χρὴ, προλέγοντες, οὐχ ὡς ἐξ ἀνάγκης

cuncta fieri ex necessitate, quia scilicet, ni id esset, non possent ista praenosci. Quod si ex Deorum praesignificatione ac praenotione necessitas etiam apud istos contra quos nos disputamus recte infertur, si iam in rebus non sit necessitas, consequens erit etiam ex ipsorum sententia non praenosci futura ne a Diis quidem. Itaque et ipsi aliquam impotentiam Diis relinquant, si modo impotentiae sive infirmitatis est ea non posse quae fieri nequeunt. Nihil igitur plus potentiae per praedictiones Diis adstruunt. Sed quia has anticipato sumpunt, ideo et naturam rerum introducunt, quae isti sumptioni consentiat. Dicunt interim ea quae nec consequentia sunt, nec consentanea iis quae fiunt, et in conspicuo sunt posita. Nam si a ratione qua isti argumentantur argumentari licet, licebit iam omnia quae fieri non possunt probare esse, ideo quod non credibile sit ea a Diis ignorari. Sic aliquis pro certo sumens absonum esse a Diis ignorari infinitum, quod in se habeat certi generis mensuras, mox assumet sciri posse quantae mensurae sit id quod infinitum est: quod si hoc sciri potest, certo infinitum habere definitum mensurarum talium numerum. Nam si id non sit, iam ignoraturos Deos, quantarum mensurarum sit id quod est infinitum. Quandoquidem vero praenosse futura est ea praenosse qualia sunt (aliud enim est praenosse, aliud efficere) manifestum hinc est eum, qui praenovit res ambigui eventus eas praenosse ut tales. Non enim id sit praenosse id quod ambigui eventus est, dicere necessario futurum. Quare et Dii quae ambigui sunt eventus praenoscent ut talia, ac proinde non omnino inferri poterit necessitas ex tali praenotione. Et sane sic audimus eos futura praesignificare. Nam qui postquam consilium dedere ad diligenda et agenda ea quae agere expedit, praedicunt

ἔσομένων περὶ ὧν προλέγουσι ¹³⁾). Καθόλου δὲ ἐν μὲν πάντα τοῖς θεοῖς δυνατά ¹⁴⁾ φασιν εἶναι, ἔσται δὲ καὶ τὰ ἀδύνατα ἐκείνοις δυνατά, οὐ μὴν δειχθήσεται διὰ τῆς ἐκείνων περὶ τῶν μελλόντων προγνώσεως, τὸ πάντα ἐξ ἀνάγκης τὰ γινόμενα γίνεσθαι. Ἐνὶ δὲ συγχωροῦσι τὰ ἀδύνατα καὶ τοῖς θεοῖς εἶναι τοιαῦτα, πρῶτον μὲν αὐτοὺς χρὴ δεικνῦναι δυνατὴν εἶναι τὴν τοιάνδε πρόγνωσιν, εἰδ' οὕτως αὐτὴν ἀνατιθέναι τοῖς θεοῖς. Οὔτε γὰρ ἐναργὲς οὐδ' ὑπὸ τῶν γνωζόμενων ὁμολογούμενον τὸ ταύτην τὴν περὶ τῶν μελλόντων πρόγνωσιν ποιῆσθαι τοὺς θεοὺς. Ἡμεῖς μὲν ἄν οὐτε ἀναιροῦμεν μαντικὴν, οὔτε τὴν πρόγνωσιν τῶν θεῶν, ὥς ἔχει φύσεως τὰ πράγματα, οὕτως αὐτοὺς περὶ αὐτῶν προλέγειν λέγοντες.

ΚΑ.

Ἄλλ' οὐδὲ ἀφαιρούμεθα τῶν ἀνθρώπων τὸ ἀπὸ μαντικῆς χρήσιμον, ὃ γίνεται ¹⁾ τῷ δύνασθαι τινα καὶ φυλάξασθαι τι μὴ φυλαξάμενον ἂν, μὴ συμβουλευσάντος τοῦ θεοῦ. Οἱ δὲ ὑμνοῦντες ²⁾ τὴν μαντικὴν καὶ κατὰ τὸν αὐτῶν λόγον μόνον σώζεσθαι λέγοντες αὐτὴν, καὶ ταύτῃ πίστει ³⁾ τοῦ πάντα καθ' ἐμαρμένην γίνεσθαι χρώμενοι, πρὸς τῷ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν, προσέτι καὶ ἄτοπα τινα καὶ ἀλλότρια παντάπασιν θεῶν περὶ αὐτῶν ^{3 a)} τολμῶσι λέγειν. Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπα τὰ περὶ αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα; Απορούντων γάρ τινων πρὸς αὐτοὺς, τί δὴ ποτε, ἐν πάντα τὰ γινόμενα ἐξ ἀνάγκης γίνεται, αἱ παρὰ τῶν θεῶν μαντεῖαι μὲν γίνονται συμβουλαῖς ἐοικυῖαι, ὥς δυναμένων δι' αὐτῶν ἡκουσαν ⁴⁾ καὶ φυλάξασθαι τι καὶ ποιῆσαι τῶν ἀκουσάντων, καὶ δὴ καὶ τὸν τῷ Λαίῳ δοθέντα χρησμὸν παρ' ἐχομένων ⁵⁾, δι' ὃ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Πύθιος περὶ τοῦ μὴ δεῖν παιδοποιεῖσθαι

aliquid, ii non praedicunt de futuris omnibus, ut necessario futuris. Tum vero si omnia dicant Diis esse talia ut fieri possint, iam et quae fieri non possunt, apud Deos erunt talia quae fieri possunt, ac propterea non poterunt probare per praenotionem, quam Diu habent de rebus futuris, omnia quae fiunt necessario fieri. Si vero contra concesserint quae fieri nequeunt, etiam apud Deos esse talia, iam primum illos ostendere oportet illam talem praenotionem esse eorum quae fieri possunt, deinde eam Diis adscribere. Neque enim evidens est, neque ex iis quae fiunt in confesso positum, talem praenotionem futurorum esse apud Deos. At nos neque divinationem neque Deorum praenotionem tollimus, sed prout res natura se habent, ita eos praesignificare dicimus.

XXXI.

Neque etiam auferimus hominibus utilitatem quam ex divinatione capere possunt, quia fieri potest ut quis aliquid caveat, quod alioqui caviturus non fuerat, nisi Deo monente. At illi qui vim divinatricem attolunt, et eam defendi negant posse, nisi ea ratione quam ipsi sequuntur et hoc utuntur argumento, quo omnia probent Fato geri, praeterquam quod veri nihil dicunt, multa de Diis dicunt absona et Diis minime convenientia. Quomodo enim non sint absona, quae illi de Diis dicunt? Cum enim aliqui adversus eos disputant, cur si cuncta de necessitate fiunt, quaedam oracula dentur in consilii modum, quasi qui ea audiunt, possint ob id quod audierunt aliquid aut cavere aut facere, et ad hoc adferunt oraculum Laio datum per quod Apollo Pythius eum monet ne liberos seriat:

Ἐι γὰρ φυτεύσεις παῖδα 6), ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς 7).

Καὶ πᾶς σὺς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.

φασίν, ὡς κηρύττει τὰ συγγράμματα αὐτῶν, οὕτως αὐτὸν χρῆσαι, μὴ ὡς οὐκ εἰδότα 8) ὅτι μὴ πεισθήσεται (πάντως γὰρ μᾶλλον ἥδει) ἀλλ' ὅτι μηδὲν μὲν αὐτοῦ τοιοῦτον χρήσαντος, οὐδὲν ἔμελλε τῶν 5) κατὰ τὴν περιπέτειαν τὴν περὶ τὸν Λαίον τε καὶ τὸν Οἰδιπουν γινομένων γίνεσθαι· οὔτε γὰρ ἂν ἐξέσθην ὁ Λαῖος τὸν γενόμενον αὐτῷ παῖδα, ὡς ἐξέσθην, οὐτ' ἀναιρεθεῖς ὁ παῖς ὑπὸ τοῦ βονκόλου, καὶ δοθεὶς πρὸς εἰσποίησιν τῷ Κορινθίῳ Πολύβῳ, ἀνδρωθεὶς καὶ περικτυγὼν τῷ Λαίῳ κατὰ τὴν ὁδόν, ἀγνοῶν τε καὶ ἀγνοούμενος ἀπέκτεινεν αὐτόν. Οὐ γὰρ ἂν ποτε ὡς υἱὸς ἔνδον παρ' αὐτῷ τρεφόμενος 10) ἠγνόησε τοὺς γονεῖς, ὡς τὸν μὲν αὐτῶν ἀποκτεῖναι, τὴν δὲ 11) ἀγαγέσθαι πρὸς γάμον. Ὅπως οὖν ταῦτα πάντα σωθῇ καὶ πληρωθῇ τὸ τῆς ἐμαρμένης δρᾶμα, φαντασίαν ὁ θεὸς διὰ τοῦ χρησμοῦ τῷ Λαίῳ παρέσχεν ὡς δυναμένῳ φυλάξασθαι τὰ λεγόμενα, καὶ ἐπεὶ μεθυσθεὶς ἐπαιδοποίησατο, ἐξέσθην τὸ γενόμενον παιδίον, ὡς διαφθερῶν, ἥτις ἔκθεσις αἰτία τῶν ἀνοσιῶν μύθων ἐγένετο. Ἐῖτα τίς ταῦτα λέγων πῶς ἢ σώζει μαντικὴν, ἢ περὶ θεῶν ἐυσεβείας 12) διδάσκει προλήψεις, ἢ χρησιμὸν τι δείκνυσιν ἔχουσιν τὴν μαντικὴν; Ἡ μὲν γὰρ μαντικὴ δοκεῖ τῶν μελλόντων προαγόρευσις εἶναι, οἱ δὲ τὸν Ἀπόλλω ποιητὴν ὧν προαγορεύει ποιοῦσιν. Ὁ γὰρ οὐκ ἂν οὕτως ἐγένετο μὴ τοῦτον τὸν τρόπον χρήσαντος τοῦ θεοῦ, καὶ ἂν διὰ τοῦτο οὕτως ἔχρησεν 13), ὅπως γένηται τὰ ἐπ' αὐτοῖς γενόμενα, πῶς οὐκ ἔργα τοῦ χρήσαντος, ἀλλ' οὐ μὴνυσις τῶν ἰσομένων; Ἀλλ' εἰ καὶ δεῖ πλέον τι τῶν ἄλλων μάντεων ἔχειν τοὺς θεοὺς, ὡς καὶ συμπράσσειν τοῖς ἰσομένοις πρὸς τὸ γίνεσθαι συνεργοῦμενον, καὶ γὰρ οἱ ποιηταὶ τοῦτό γε περὶ θεῶν ὑμνοῦντες διατελοῦσιν, ὅτι ἄρα εἰσι δοτῆρες ἑαῶν 14),

*Te namque perimet, si qua erit proles tibi,
Atque inde tota sanguine undabit domus.*

Respondent illi, ut in ipsorum operibus legitur, ita Apollinem oraculum edidisse, quasi nesciret eum non pariturum, cum tamen maxime id sciret. Factum autem id, quia ni ita datum esset oraculum, nihil eventurum fuisset illorum admirabilium casuum, qui Laio et Oedipo evenere. Neque enim exposuisset natum sibi filium Laius, sicut exposuit, neque filius a bubulco educatus, datusque in adoptionem Corinthio Polybo, ad virilem proventus aetatem et obviam factus Laio occidisset ignarus ignarum. Neque enim ignorasset parentes suos, si domi apud eos educatus esset, ita ut alterum occideret, alteram sibi faceret coniugem. Ut igitur haec omnia starent ac impleretur Fato nexa Fabula, Deus per oraculum hanc cogitationem iniecit Laio, posse ab ipso caveri praedicta, et cum inebriatus prolem sevisset, exposuit ille natum sibi filium tanquam vitam ei ademturus. Quae expositio causa fuit eorum, quae cum detestatione in scena audimus. At qui dicit talia, quomodo aut divinationem defendit, aut notitias servabit, unde pietas in Deum nascitur, aut utilitatem aliquam in vaticiniis monstrat? Nam vaticinatio creditur esse praedictio futurorum; illi autem Apollinem faciunt opificem eorum quae praedicit. Quod enim futurum non fuerat, nisi eo modo Deus dedisset oraculum, et quidem ob id ipsum sic dedisset, ut quae postea secuta sunt, fierent, quomodo non opus sunt magis dantis oraculum quam futurorum praesignificatio? Quod si etiam aliquid plus caeteris vatibus Deos habere oportet, ita ut et opitulentur ad rem futuram, ut ea sic pro- vecta fiat (nam et Poëtae id de eis perpetuo celebrant esse eos bonorum datores) at secundum ea quae illi

κατὰ δὲ τὰ ὑπὸ τούτων λεγόμενα, εἰς ἀγαθὸν μὲν οὐδὲν ὁ Πύθιος τῷ Λαῖῳ συνεργεῖ ¹⁵⁾, ἀγωνίζεται γὰρ καὶ πάντα πράττει πρὸς τὸ μηδὲν τῶν ἀνοσιωτάτων τε καὶ ἀσεβεστάτων παρελθεῖν τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὧν ἀκούσας τίς οὐκ ἂν ἐυσεβεστέραν εἴποι τὴν λεγόμενῃ ὑπὸ τῶν περὶ Ἐπίκουρον ἀπρονοήσιαν τῆς τοιαύτης προνοίας; Πῶς δὲ συνῶδὰ ἀλλήλοις τὸ ὁμοῦ μὲν θεὸν λέγειν τὴν ἐμαρμένην καὶ χρῆσθαι τοῖς οὐσί τε καὶ γινομένοις ἐν τῷ κόσμῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ αὐτοῦ τε τοῦ κόσμου, καὶ τῆς τῶν ἐν αὐτῷ τάξεως, ὁμοῦ δὲ τοιαῦτα περὶ αὐτῆς λέγειν, ὡς παραλαμβάνειν πρὸς τὰς πράξεις τὰς ἀνοσιωτάτας ¹⁶⁾, διὰ τὴν περὶ αὐτὰ σπουδὴν, καὶ τὸν Πύθιον σύνεργον; Ἐπὶ τίνων γὰρ σωτηρίᾳ ἐροῦσι χρῆσθαι τὴν ἐμαρμένην πατρὸς ὑπὸ παιδὸς ἀναιρέσει ¹⁷⁾, καὶ γάμῳ μητρὸς καὶ παιδὸς ἀνοσίῳ; καὶ γενέσει παιδῶν ἀδελφῶ καὶ πατρί ¹⁸⁾; τί τῆς ἐν κόσμῳ διοικήσεως ἐκ τούτων ἔχειν ἐύλογον τὴν σωτηρίαν, ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλω φοβεῖσθαι μὴ τι παρελθῇ τούτων ἄπρακτον; πότερον ἐμπόδια ¹⁹⁾ μὴ γινόμενα τῇ τῶν ἀνθρώπων κατὰ πόλεις τε καὶ νομοὺς ²⁰⁾ οἰκῇ, ἢ τῇ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου σωτηρίᾳ, ἢ τῇ τῶν θείων ἐντάκτῳ τε καὶ αἰδίῳ περιφορᾷ, ἢ τίνι τῶν ἐξ ὧν τὸν κόσμον συνεστάναι τε καὶ διοικεῖσθαι συμβέβηκεν; Ἀῆλον δ' ὅτι καὶ ἄλλόν τινα μῦθον πάλιν ἀκούσωσιν παρὰ τινος τῶν τραγωδοποιῶν, οἷς ἔργον τὰ τοιαῦτα πλάσματα, ἢ γυναικῶνα ²¹⁾ διαζήλοτυπίαν ἐπιβουλευσαμένην μὲν ἀλλοτρίοις τέκνοις, ἀποκτείνασαν δὲ τὰ ἑαυτῆς, ἢ, Θυέστην τινὰ δυστυχή γέροντα τῶν σαρκῶν τῶν παιδιῶν αὐτοῦ ἐσθίωντά, Ἀτρεΐδῳ τινὸς ἀδελφοῦ τοιαύτην παραθέντος αὐτῷ τράπεζαν, πιστεύουσι δὴ ²²⁾ τοῖς μύθοις ὡς γεγρονόσι, καὶ τὴν ἐμαρμένην τε καὶ πρόνοιαν δι' αὐτῶν κατασκευάζουσιν, ὥσπερ ἔργον ποιούμενοι ἃ βούλονται κατασκευάζειν δι' αὐτῶν τῶν κατασκευῶν ἀναιρεῖν. Καὶ

dicunt, ad nihil boni Pythius Laio utilis fuit. In hoc enim agit, in hoc laborat omnia, ne quid impii ac nefandi domus ista effugiat. Quae audiens aliquis nonne magis piam dixerit Epicuri sententiam de improviso cuncta fieri, quam talem providentiam? Quomodo vero haec inter se concordant, Deum dicere esse Fatum, eumque uti iis quae sunt fiuntque in Mundo ad conservandum tum Mundum ipsum, tum eorum quae in eo sunt, ordinem, atque interim talia de Fato dicere, assumi nempe ab eo ad actiones maxime abominandas, ob ingens erga illas studium, etiam Pythium adiutorem? Ad quarum enim rerum conservationem dicent Fatum usum fuisse patris caede per filium facta, incestis nuptiis filii cum matre, et generatione filiorum patris simul ac fratris? Quid horum est quod ad mundi gubernationem credi posset aliquid salutare adferre, ut etiam Apollo timere deberet, ne quid eorum maneret infectum? An ista ni evenissent, impedimentum id futurum fuerat hominum habitationi per oppida et pagos, aut perpetuandis elementis, unde constat hic mundus, aut caelestium corporum ordinatae ac perenni rotationi, aut alicui earum rerum, per quas constituitur, aut ratione gubernatur mundus? Pro certo etiam habendum, si aliam aliquam fabulam audiverint a tragoediarum scriptore aliquo, quibus mos est talia fingere, puta mulierem quae per aemulationem insidiatur alienis liberis, interficiat vero suos, aut miserum senem Thyestem suorum liberorum carne vescentem, Atreo scilicet fratre tales ei apparante epulas, credituros illos istis fabulis tanquam rebus veris, et per illa exstructuros Fatum suum, ac providentiam, tanquam id haberent propositum, quae adstruunt per ea quae adstruunt evertere. Atqui multo erat aequius istas narrationes reiicere propter absona quae conse-

τοι μακροῦ βέλτιον ἦν καὶ ἐυγνωμονέστερον ἀναιρεῖν τὰς ὑποθέσεις διὰ τὴν τῶν ἐπομένων αὐταῖς ἀτοπίαν, ἢ τοῖς οὕτως ἀτόποις ²³⁾ διὰ τὰς ὑποθέσεις παρίστασθαι. Οἱ δὲ καὶ πιστεύουσι τοῖς ἀτοπωτάτοις ῥαδίως καὶ τοῦ κατὰ λόγον αὐτὰ γενέσθαι αἰτίας τινὰς λέγειν οὐκ ὀκνοῦσιν.

AB.

Ἀλλὰ τῶν μὲν τοιούτων ἄλλης. Ἰκανὸν γὰρ ἐφ' ἐκάστου τὸ ἐνδείξασθαι τὴν τῆς δόξης ἀτοπίαν. Ἰκανῶς δ' οἶμαι δεδηλωσθαι πῶς λέγεται τὸ ἐπὶ τῷ φρονίμῳ εἶναι τὸ φρονεῖν, καὶ τοι μὴ δυναμένῳ τὸ οὐ φρονεῖν ¹⁾. Οὐ γὰρ ὅτι νῦν ὅτε ἐστὶ φρόνιμος ἐπ' αὐτῷ τὸ εἶναι τοιούτῳ (ἦν γὰρ ἂν καὶ τοῦ νῦν μὴ φρονεῖν κύριος) ἀλλ' ὅτι πρὸ τοῦ τοιοῦτος γενέσθαι, εἶχεν ὥσπερ δὴ τοῦ γενέσθαι, οὕτω δὲ καὶ τοῦ μὴ γενέσθαι τοιοῦτος τὴν ἐξουσίαν, καὶ δι' ἣν προειρηκαμεν αἰτίαν ²⁾ πρὸς τὸ γενέσθαι τοιοῦτος συνήργησεν αὐτῷ. Ἐπὶ δὲ τῶν θεῶν οὐκέτ' ἂν τὸ εἶναι τοιούτοις (ὅπερ ἦν καὶ αὐτὰ ἐν τοῖς ὑπ' ἐκείνων ἀπορουμένοις) ὅτι γὰρ ἐστὶν αὐτῶν ἐν τῇ φύσει τὸ τοιοῦτον ³⁾, οὐδὲν δὲ τῶν οὕτως ὑπαρχόντων, ἐπ' αὐτῷ. Διὰ τοῦτο γὰρ τὰ ἐκείνων ἀγαθὰ τίμια τε καὶ μακαριστα, μεῖζόν τι τῶν ἐπαινετῶν ἀγαθῶν ἔχοντα, ὅτι τὴν ἀρχὴν ἢ φύσιν αὐτῶν [τοῦ χείρονος] ἀνεπίδεκτός ἐστιν ⁴⁾, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ κτήσει ⁵⁾ τῶν ἀρετῶν ἐπαινούμεθα, ὅτι τῆς φύσεως ἡμῶν ἐπιδεκτικῆς οὐσης καὶ τοῦ χείρονος, οὐκ ὠκνήσαμεν πρὸς τὰ βελτίω, καὶ τῶν μὲν χειρόνων ἀνδρωτὶ καὶ χωρὶς καμάτων περιγίνεσθαι δοκούντων, τῆς δὲ ἀρετῆς μετὰ πόνων τε καὶ μετὰ καμάτων καὶ πολλῶν ἰδρώτων. Ἐχει μὲν τοι καὶ ὁ φρόνιμος ἐπὶ τῶν καθέκαστα πράξεων τοῦ καὶ μὴ πράττειν αὐτὰς τὴν ἐξουσίαν, εἴποτε καὶ κείνοις πράξεις τινὲς γίνοντο περὶ τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ἄλλως ἔχειν. Οὐ γὰρ ἀφήρηται τὴν ἐξουσίαν οὔτε ὁ Πυθίος τοῦ τῷ αὐτῷ χρῆσθαι τί καὶ

quantur, quam tam absona propter illas narrationes defendere. At illi absurdissima quaeque credunt perfacile, et cur rationis sit ista fieri, causas addere non dubitant.

XXXII.

Sed de his satis. Sufficit enim in quaque re ostendere adversariae sententiae absona. Supra autem satis explicatum arbitror quomodo dicatur probitas esse in viri probi potestate, quanquam is non possit nunc non esse probus. Dicitur enim hoc non quod nunc probus est, id ipsum esse in ipsius potestate: (id enim si esset, iam libertatem haberet etiam ut sit non probus) sed quia, antequam talis fieret, habebat libertatem, per quam talis fieret vel non fieret, ac ob eam quam ante attulimus causam ipse sibi ut talis fieret, opitulator fuit. In Deorum autem potestate non est ut tales sint, quod et ipsum unum est ex iis quae illi obiectant. Nam quod tales sunt, in eorum natura continetur. Quae autem sunt eius generis ea non sunt in potestate. Propterea ipsorum bona veneranda sunt et beata appellanda, quia plus aliquid in se habent quam quae laudantur bona, quia omnino natura ipsorum [deterioris] non erat capax. Nos autem de bonorum adoptione laudamur, quia cum natura nostra etiam peioris erat capax, non segnes fuimus ad meliora, idque cum peiora nobis sine sudore et labore adesse videantur, virtus autem cum labore et molestiis et sudore multo. Verum insuper qui probus est, habet etiam circa singulas actiones non agendi libertatem, siquidem actiones quasdam edit circa ea, quae possent se et aliter habere. Neque vero hanc libertatem adimit vel Pythius oracula

μὴ ⁶⁾, οἷτε ὁ Ἀσκληπιὸς τοῦ προΐστασθαι. Πάντες γοῦν σχεδὸν ἄνθρωποι καταφεύγουσιν ἐπ' αὐτὸν, ἔνθα ἂν ἐπιφανέστατος ἦ, πεπιστευκότες ὅτι τοῖς σπουδαζουσιν αὐτὸν ἔχειν ἰατρὸν μᾶλλον τῶν οὐ σπουδαζόντων ἐπιδίδωσιν αὐτόν ⁷⁾.

ΑΓ.

Τὸ δὲ λέγειν ἡγεῖσθαι τοὺς οὐχ ἡγούμενους ἐν τῷ σώζεσθαι τὴν καθ' ὁρμὴν τῶν ζώων ἐνέργειαν, ἥδη σώζεσθαι καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν, τῷ μὴ πᾶν ¹⁾ τὸ καθ' ὁρμὴν γινόμενον ἐπὶ τοῖς ὁρμῶσιν εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο ἐρωτᾶν, εἰ μὴ ἐνεργημά τι τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐστί, καὶ λαβόντας ἐπὶ τούτῳ πάλιν ἐρωτᾶν, εἰ μὴ τῶν ἐνεργημάτων ²⁾ τὰ μὲν εἶναι δοκεῖ καθ' ὁρμὴν, τὰ δὲ οὐ καθ' ὁρμὴν, ὃ λαβόντας πάλιν προστιθέναι τούτῳ, τὸ μήτε τῶν ἐνεργημάτων μὲν, μὴ καθ' ὁρμὴν δὲ εἶναι τι ἐφ' ἡμῖν, καὶ αὐτοῦ συγχωρουμένου ³⁾ ἐπὶ τούτοις λαμβάνειν, τὸ πᾶν τὸ καθ' ὁρμὴν γινόμενον ἐπὶ τοῖς οὕτως ἐνεργοῦσιν εἶναι, ἐπειδὴ ἐν μηδενὶ τῶν ἄλλως ἐνεργουμένων ἐστί, καὶ διὰ τούτου ⁴⁾ λέγειν σώζεσθαι κατ' αὐτοὺς καὶ τὸ τοιοῦτον ἐφ' ἡμῖν, ὃ δυνατόν ὑφ' ἡμῶν γενέσθαι τε καὶ μὴ, εἶναι δὴ καὶ τὰ οὕτω γινόμενα ἐν τοῖς καθ' ὁρμὴν γινομένοις, ἐστί πῶς οὐ παντάπασιν ἀγνοούντων ταῦτα πρὸς ἃ ποιοῦνται τοὺς λόγους; Οὐ γὰρ εἰ ἐν τοῖς καθ' ὁρμὴν ἐνεργουμένοις τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι συγκεχώρηται διὰ τοῦ λόγου, ἥδη πᾶν τὸ καθ' ὁρμὴν ἐνεργούμενον ἐφ' ἡμῖν. Ταῦτα γὰρ μόνον τῶν καθ' ὁρμὴν γινομένων τὸ ἐφ' ἡμῖν ἔχει, ὅσα κατὰ λογικὴν ὁρμὴν ἐνεργεῖται. Λογικὴ δ' ἐστὶν ὁρμὴ ἐν τοῖς βουλευτικοῖς τε καὶ προαιρετικοῖς ⁵⁾ γινομένη, τουτέστιν ἡ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἐπὶ τούτοις γίνεται, τῶν γὰρ ἄλλων ζώων αἱ καθ' ὁρμὴν ἐνέργειαι οὐ τοιαῦται, ὅτι μηκέτ' ἐν ἐκείνοις ἔξουσίᾳ τοῦ καὶ μὴ τι ποιῆσαι τὸ καθ' ὁρμὴν ἐνεργ-

dando aut non dando, aut Aesculapius curam nostri gerendo. Ferme omnes homines ad ipsum concurrunt, ubi praesentissimum est eius auxilium, cum hac opinione plus eum favere eis qui operam dant ut ipsum habeant sibi praestitem, quam in id operam nullam impendentibus.

XXXIII.

Quod autem dicunt illi eos qui non putant, cum defenditur animantium ex appetitu motio, eo ipso defendi id quod est in nostra potestate, non existimare in appetentium esse potestate talem ex appetitu motionem, et propterea interrogant annon actus vel motio sit quod in nostra potestate est, hocque ipsis concessio iterum interrogant, annon actuum alii exstant ex appetitione, alii absque ea; quo concessio rursum addunt eorum quae sine appetitione fiunt nihil esse in nostra potestate: quo rursum dato, addunt ulterius, omne quod appetitione fit esse in potestate facientium, quandoquidem id non reperiatur in aliter facientibus, ac proinde dicunt a se quoque defendi in tantum quod in nostra potestate est, quantum nos id possimus facere vel non facere, quae autem ita a nobis fiant, ex appetitu fieri: nonne haec omnia sunt verba ignorantium contra quid disputent? Non enim si ob id quod dicunt conceditur in iis quae cum motione ex appetitu fiunt, conspici id quod est in nostra potestate, eo sequitur omne id quod ex motione appetitus fit, esse in nostra potestate. Illa enim sola eorum quae ex appetitu fiunt, in potestate nostra sunt, quae fiunt ex appetitu rationis particeps. Rationis autem particeps appetitus est in iis quae consultant et deligunt, id est humanus, ubi fit istis praeceudentibus. Nam aliorum animantium ex appetitu motiones non sunt istiusmodi, quia in ipsis non est

γούμενον ⁶⁾. Διὸ ἐν ταῖς καθ' ὁρμὴν ἐνεργείαις τὸ ἐφ' ἡμῖν, οὐ μὴν διὰ τοῦτο πᾶσα καθ' ὁρμὴν ἐνέργεια γινομένη τὸ ἐφ' ἡμῖν ἔχει.

ΑΔ.

Πῶς δ' οὐκ ἀγνοούντων τὰ ὑφ' αὐτῶν γινόμενα ¹⁾ τὸ τῇ ἀληθείᾳ τῶν γινομένων, ἣν ἀναιροῦσι διὰ τοῦ δόγματος, αὐτῇ κεχρησθαι ²⁾ α) πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀναιροῦντος αὐτὴν ²⁾ δόγματος; Λαβόντες γὰρ τὸ ἕκαστον τῶν συνεστώτων φύσει καθ' ἐμαρμένην εἶναι τοιοῦτον, ὁποῖόν ἐστι, ὡς ταύτου ὄντος τοῦ τε φύσει καὶ τοῦ καθ' ἐμαρμένην, προστιθέασι τὸ, οὐκοῦν κατὰ τὴν ἐμαρμένην καὶ αἰσθησεται τὰ ζῶα καὶ ὁρμήσει. Καὶ τὰ μὲν τῶν ζώων ἐνεργήσει μόνον ³⁾, τὰ δὲ πράξει τὰ λογικά, καὶ τὰ μὲν ἀμαρτησεται, τὰ δὲ κατορθώσει. Ταῦτα γὰρ τούτοις κατὰ φύσιν μὲν. ὄντων δὲ καὶ ἀμαρτημάτων καὶ κατορθωμάτων, καὶ τῶν τοιούτων φύσεων καὶ ποιότητων μὴ ἀγνοουμένων καὶ ἔπαινοι μὲν καὶ ψόγοι, καὶ τιμαὶ καὶ κολάσεις ⁴⁾. ταῦτα γὰρ οὕτως ἔχει ἀκολουθίας τε καὶ τάξεως. Οὐ μὴν ἀκολουθεῖ ἔτι ταῦτα τοῦτον γίνεσθαι τὸν τρόπον τοῖς τὴν φύσιν τε καὶ τὰ γινόμενα κατὰ φύσιν εἰς τὴν ἐμαρμένην τε καὶ τὴν ἀνάγκην μεταφέρουσι. Κατὰ φύσιν μὲν γὰρ τοῖς πρακτικοῖς τε καὶ λογικοῖς ζώοις τὸ καὶ ἀμαρτάνειν καὶ κατορθοῦν δύνασθαι, τῷ μᾶλλον αὐτῶν ποιεῖν κατηραγκασμένως. Καὶ τοῦτ' ἀληθές ἐστι καὶ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, οὐ μὲν τοι γε, ὅτι πάντα ⁵⁾ ἃ ποιοῦμεν ἐξ ἀνάγκης ἡμᾶς ποιεῖν λέγουσιν, ἔπειτα τοὺς μὲν κατορθοῦν τῶν λογικῶς ἐνεργούντων, τοὺς δὲ ἀμαρτάνειν, ἐξ ἀνάγκης δε πάντα ποιοῦμεν· καθ' οὓς ἀδύνατον μὲν τῶνδε τινῶν περιεστώτων μὴ πράσσειν ἡμᾶς, τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης

libertas faciendi vel non faciendi id ad quod appetitu moventur. Reperitur ergo id quod in potestate esse dicimus in operationibus quae appetitu se movente fiunt: at non contra omnis quae appetitu se movente fit operatio, in se habet id quod in potestate esse dicitur.

XXXIV.

Annon vero non est ignorantium quid dicant veritate rerum quae fiant, quam ipsi per sua tollunt placita, uti adstruendo placito, quod ei veritati repugnat? Sumentes enim hoc, eorum quae per naturam existunt unumquodque Fato esse tale quale est, quasi idem sit esse natura et Fato, addunt deinde, Fato igitur animantia et sentiunt et ex appetitu moventur: et quaedam animantia operantur tantum, alia vero cum ratione agunt partim probe, partim improbe. Haec vero cum natura sint talia id est proba vel improba, quia tales naturae et qualitates non ignotae sunt, ideo oriuntur laudationes et vituperationes, praemia et poenae. Haec enim inter se consequentiam et ordinem habent. At vero non consentaneum est haec ad eum modum fieri, si eos sequimur qui naturam et quae ex natura fiunt; ad Fatum necessitatemque referunt. Naturale quidem est animantibus cum ratione agentibus posse et recte et prave agere, eo quod neutrum faciant ex necessitate. Et hoc certe verum est et sic se habet. Non autem illud quod adiungunt omnia ex necessitate nos agere; et tamen quosdam cum ratione opera edentium recte agere, peccare alios, sed ita ut ex necessitate agamus haec omnia. Hoc secundum ipsos fieri non potest, ut talibus positis rebus circumstantibus non sic agamus ut agimus. Ea vero quae nos circumstant, et propter quae agimus, ex necessitate nos circumstant. At

ἡμᾶς αἰεὶ περιστήσεται ταῦτα δι' ἃ πράσσομεν· οὐ γὰρ τὸν ὅπως οὖν χαριέν ποιοῦντα κατορθοῦν τις λέγει, ἀλλ' οὐδ' ἁμαρτάνειν τὸν ὅπως οὖν φανῶν τι πράττοντα, ἀλλ' ὅπως οὖν ἐν ἐξουσίᾳ τις ὢν τῶν χειρόνων, ἀρεῖται καὶ πράσσει τὰ βελτίω ⁶⁾, τοῦτον λέγομεν κατορθοῦν. Τὸν γοῦν τὰ αὐτὰ ταῦτα ἀπὸ τύχης ποιήσαντα οὐκέτι λέγομεν κατορθοῦν, ὡς τοῦ κατορθοῦν τὴν κρίσιν οὐκ ἀπὸ τῶν πραττομένων ἔχοντος μόνον, ἀλλὰ παλὺ πρότερον ἀπὸ τῆς ἕξεως τε καὶ δυνάμεως ἀφ' ἧς πράσσεται. Καὶ ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τῶν ἁμαρτημάτων. ⁷⁾ Οἷς δὲ ἡ ἐξουσία ⁷⁾ τοῦ πράττειν ἄλλὰ τινα παρ' ἃ πράττουσιν ὑπὸ τῶν περιστῶτων ἀφήρηται, οὐδὲν αὐτοῖς συντελοῦσιν ^{7 a)} εἰς τὸ τὰ αὐτοῖς περιεστῆναι δι' ἃ πράττουσιν, πῶς ἂν ἔτι τούτους τις ἢ ἁμαρτάνειν, ἢ κατορθοῦν λέγοι; οὔτε γὰρ τῆς τοιαύτης ἕξεως, ἀφ' ἧς, τῶνδε τινῶν περιστῶτων, περὶ τὰ τάδε τινα πράττειν ὁρμὴ ⁸⁾ γίνεται, αὐτὸς ἐστὶν ἐν ἐξουσίᾳ, ὅτε τοῦ τὰ περιστῶτα τοιαῦτα εἶναι. Διὰ τοῦτο γὰρ τῶν ἀλόγων ζώων οὐδὲν τούτων κατηγορεῖται. Ἀγόμενος δὲ ἐπὶ τὸ πράττειν ὑπὸ τε ἕξεως καὶ περιστάσεων τινῶν, μηδενὸς κύριος αὐτὸς τοῦ μὴ τοῦταν ἔχειν τὸν τρόπον, οὐδ' ἂν ἁμαρτάνειν ἔτι, ἢ κατορθοῦν ἐπὶ τοῖς οὕτω πραττομένοις λέγοιτο. Ἐπεὶ δὲ οἱ τε ἔπαινοι καὶ ψόγοι, κολάσεις τε καὶ τιμαὶ ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασι τε καὶ κατορθώμασι, ὡς καὶ αὐτοὶ λέγουσιν, δῆλον ὡς ἀναιρουμένων τούτων, ἀναιροῦντ' ἂν κακίων ἕκαστον· τὸ γὰρ κατορθοῦν ἐπὶ τῶν θεῶν οὐ κυρίως ἂν λέγοιτο, ἀλλ' ὡς ἴσον τῷ τὰ ἀγαθὰ ποιεῖν. Εἰ γε ἐν οἷς μὲν τὸ κατορθοῦν, ἐν τούτοις καὶ τὸ ἁμαρτάνειν, ἀνεπίδεκτον δὲ τῶν ἁμαρτημάτων ⁹⁾ τὸ θεῖον, διὰ τοῦτο οὐδὲ ¹⁰⁾ ἐπαινοῦμεν τοὺς θεοὺς, τοῦ ὅτι κρείττους εἰσιν κατ' ἐπαίμους καὶ τὰ ἐφ' οἷς οἱ ἔπαινοι, κατορθώματα.

vero nos non quemvis qui aliquid faciat quod placet, dicimus recte agere, nec delinquere eum qui quovis modo aliquid facit indecens; sed tum demum cum quis libertatem habens ad peiora, deligit et agit meliora, eum dicimus recte agere. Nam si quis forte fortuna eadem faciat, eum recte agere non dicimus, quia ut recte aliquid agi iudicetur, non id ab actionibus pendet solis, sed multo ante ab animi constitutione et efficacia ex qua fiunt. Eademque in delictis ratio. Illis vero libertas agendi alia quam quae agunt a rebus circumstantibus abripitur, ipsis in id nihil contribuentibus, ut talia ipsos circumstant propter quae agunt. Et tales quomodo quis dicat aut delinquere aut recte agere? Nam neque in potestate quis sua habet, aut ne sit in tali animi statu, qui nascitur ex appetitione ad haec aut illa agenda, ubi tales res circumstant, nec quo minus tales res eum circumstant. Nam ob has causas nullum animal mutum de talibus accusamus. At vero qui ad agendum trahitur ab isto animi statu et istis rebus circumstantibus, quorum omnium ne ita se habeant ipse dominus non est, is certe nec in iis quae sic agit, recte agere nec delinquere dici potest. Cum vero laudationes et vituperationes locum habeant circa ea quae recte aguntur aut quae peccantur, etiam ipsis fatentibus apertum est his sublati etiam illa tolli. De Diis autem agere recte non proprie dicitur: sed forte dici potest eos bona facere, nimirum quia in quibus est recte agere, in iis est et peccare. Non est autem peccandi capax natura divina. Et propter hoc non laudamus Deos quia maiores sint et positi, tum supra laudes, tum supra virtutum actiones, quae laudari solent.

ΛΕ.

Μηδὲ ἐκεῖνον δὲ παραλείπομεν τὸν λόγον, ὃ θαρ-
 ροῦσιν ὡς δεικνύναι δυναμένῳ ¹⁾ τῶν προκειμένων τι.
 Λέγουσι γάρ· οὐκ ἔστι ²⁾ μὲν τοιαύτη ἡ ἔιμαρμένη,
 οὐκ ἔστι δὲ πεπρωμένη, οὐδὲ ἔστι πεπρωμένη ³⁾ οὐκ
 ἔστι δὲ αἴσα, οὐδὲ ἔστι μὲν αἴσα, οὐκ ἔστι δὲ νέμεσις,
 οὐκ ἔστι μὲν νέμεσις ⁴⁾, οὐκ ἔστι δὲ νόμος, οὐδὲ ἔστι
 μὲν νόμος, οὐκ ἔστι δὲ λόγος ὀρθὸς προστακτικὸς μὲν
 ὢν ποιητέον, ἀπαγορευτικὸς δὲ ὢν οὐ ποιητέον· ἀλλὰ
 ἀπαγορεύεται μὲν τὰ ἀμαρτανόμενα, προσταττέται
 δὲ τὰ κατορθώματα· οὐκ ἄρα ἔστι μὲν τοιαύτη ἡ
 ἔιμαρμένη, οὐκ ἔστι δὲ ἀμαρτήματα καὶ κατορθώματα·
 ἀλλ' εἰ ἔστιν ἀμαρτήματα καὶ κατορθώματα, ἔστιν
 ἀρετὴ καὶ κακία· εἰ δὲ ταῦτα, ἔστι καλὸν καὶ αἰσχρόν·
 ἀλλὰ τὸ μὲν καλὸν ἐπαινετὸν, τὸ δὲ αἰσχρὸν ψεκτόν·
 οὐκ ἄρα ἔστι μὲν τοιαύτη ἡ ἔιμαρμένη, οὐκ ἔστι δὲ
 ἐπαινετὸν καὶ ψεκτόν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπαινετὰ τιμῆς
 ἄξια, τὰ δὲ ψεκτὰ κολάσεως· οὐκ ἄρα ἔστι μὲν τοι-
 αύτη ἡ ἔιμαρμένη, οὐκ ἔστι δὲ τιμὴ καὶ κόλασις,
 ἀλλ' ἔστι μὲν τιμὴ γέρωσις ἄξιωσις, ἡ δὲ κόλασις ἐπαν-
 ὀρθωσις ⁵⁾· οὐκ ἄρα ἔστι μὲν τοιαύτη ἡ ἔιμαρμένη·
 οὐκ ἔστι γέρωσις ἄξιωσις καὶ ἐπανόρθωσις. Ἐἰ δὲ ταῦτα
 ἀφήρηται ⁶⁾ μὲν εἶναι πάντων γινομένων καθ' εἰ-
 μαρμένην κατορθώματα τε καὶ ἀμαρτήματα, καὶ τι-
 μαι καὶ κολάσεις, καὶ γέρωσις ἄξιωσις καὶ ἐπαινοὶ
 καὶ ψόγοι.

ΛΣΤ.

Ἀλλὰ ταῦτά γε εἰ μὲν ὑπὸ τινων αἰτίων περιεστώ-
 των αὐτοῖς οὕτως ἀναγκάζονται λέγειν, συγγινώσκων
 αὐτοῖς ἄξιον, καὶ οὐδὲν δεῖ οὐθ' ἡμᾶς περὶ τῶν ὑπ'
 ἐκείνων κατ' ἀνάγκην λεγομένων πολυπραγμανεῖν, οὔτε
 ἐκείνους περὶ τῶν οὐχ ὁμοίως αὐτοῖς λεγόντων (ἐκά-
 στοις γὰρ τῶν λεγομένων τε καὶ δοξάντων αἰτία ¹⁾) ἡ
 τῶν περιεστώτων δύναμις) καὶ οὐδὲν δεῖ τοὺς λέγοντας

XXXV.

Sed ne illam quidem argumentationem omittamus, qua illi confisi aliquid se quod ad rem sit conficere posse existimant. Sic enim aiunt: Non potest esse tale Fatum, quin sit etiam Decretum, nec Decretum nisi et sors, nec sors, nisi et sortis distributio, nec ea nisi etiam sit lex, nec lex nisi sit recta ratio quae praecipiat quae sunt facienda, prohibeat vero quae non facienda. Sed prohibentur delicta, praecipiuntur recte facta. Non igitur est tale Fatum, nisi etiam sint peccata et recte facta; sed si sint peccata et recte facta sequitur, esse virtutem, esse vitium, quod si virtus est et vitium, est aliquid honestum, aliquid turpe. Quod autem honestum, laudabile: quod turpe, vituperabile. Non ergo sequitur si tale sit Fatum, nihil esse laudabile aut vituperabile. Atqui laudabilia digna praemio, vituperabilia supplicio digna: Quare rursum non sequitur, si tale Fatum sit, nulla fore praemia aut supplicia. At est praemium honoris attributio, poena vero emendatio. Non ergo sequitur si Fatum sit tale, nullam fore honoris attributionem nullamque emendationem. Quod si haec ita se habent, hinc consequitur, etsi Fato fiant quae fiunt, esse tamen recte facta, esse delicta, esse laudes et vituperationes, esse praemia et poenas, esse honorum attributiones et emendationes.

XXXVI.

At enim si ista dicere a rebus circumstantibus coguntur, digni sunt quibus ignoscatur: neque nos oportet sollicitos esse de iis quae illi ex necessitate dicunt, neque illos de iis qui ab ipsis dissentanea defendunt, quandoquidem et earum quae dicunt, et eorum quae sentiunt, causa est vis rerum circumstantium: nec accusandi sunt qui sic vel sic loquuntur, cum ut sic

αἰτιασθαι ²⁾), οὐδὲν εἰς τὸ οὕτω λέγειν συντελοῦντας,
 εἶγε μήτε τῶν περιεστώτων, μήτε τῆς ἑξέως, καθ' ἣν
 ὑπὸ τῶν περιεστώτων οὕτως αὐτοὺς κινεῖσθαι συμβέ-
 βηκεν, τὴν αἰτίαν ἔχουσιν ἐν αὐτοῖς. Ἐἰ δὲ ἐξουσίαν
 ἔχομεν καὶ χειρόν τι καὶ βέλτιον εἰπεῖν, τίς οὐκ ἂν
 αὐτῶν θαυμάσαι τὴν σύνθεσιν τοῦ λόγου ὡς πέριτ-
 την ³⁾ καὶ ἐξ ὁμολογουμένων καὶ ἐναργῶν συνάγουσαν
 τὸ μὴ δεῖν, ὣν ἦν τὸ ἄρα τῆς περὶ τοὺς συλλογισμοὺς
 ἀσχολίας μακροῦς; Θέμενοι γὰρ τὸ τὴν ἐιμαρμένην
 χρῆσθαι πᾶσι τοῖς γεγονόσι τε καὶ γινομένοις καθ' ἐι-
 μαρμένην, πρὸς τὴν ἀκώλυτον τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων
 ἐνεργειαν, οὕτως ὡς γέγονεν ἕκαστον αὐτῶν, καὶ φύ-
 σεως ἔχει, λίθῳ ὡς λίθῳ, φυτῷ δὲ ὡς φυτῷ, ζῷῳ
 δὲ ὡς ζῷῳ, εἰ δὲ ὡς ζῷῳ, καὶ ὁρμητικῷ, ἐν τῷ τιθέναι
 τὸ χρῆσθαι αὐτὴν τῷ ζῷῳ ὡς ζῷῳ τε καὶ ὁρμητικῷ;
 καὶ γίνεσθαι τὰ ὑφ' αὐτῶν διὰ τῶν ζῶων γινόμενα
 κατὰ τὴν τῶν ζῶων ὁρμὴν, ἐπομένων καὶ τούτων τῶν
 ἐξ ἀνάγκης περιεστώτων αὐτὰ τότε αἰτίαις ⁴⁾, ἅτινα
 ἂν ἡγούμενοι διὰ τοῦ τὸ ⁵⁾ καθ' ὁρμὴν ἐνεργεῖν τὰ
 ζῶα τηρεῖν, ἐν τῷ ἅπαντα γίνεσθαι καθ' ἐιμαρμένην,
 καὶ τὸ ⁶⁾ ἐφ' ἡμῖν εἶναι τι τηρεῖν. Τούς τε ἄλλους
 οὖν ἐρωτῶσι λόγους, καὶ δὴ καὶ τὸν προειρημένον,
 ἐμοὶ δοκεῖ, ὡς οὐκ ἄληθει πιστεύοντες τοσοῦτον αὐτῷ;
 ὅσον διὰ μῆκος τε καὶ πληθὺς ὀνομάτων καὶ ἀσαφεῆ
 σύνθεσιν παράξειν ⁷⁾ ἡγούμενοι τοὺς ἀκούοντας. Ἰδω-
 μεν δὲ τὸ λεγόμενον ἡμεῖς, καὶ [διὰ τοῦ] ⁸⁾ τὰ πολλὰ
 τῶν κειμένων ὀνομάτων παραιτησάμενοι τὸ νῦν, τὴν
 δὲ πεπρωμένην, καὶ τὴν αἰσαν, καὶ τὴν νέμεσιν ὑφε-
 λόντες, οἷς ὀνόμασιν ἐφ' ὧν αὐτοῖς δοκεῖ σημαινόμενων
 χρῶνται, ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐξετάσωμεν. Ἄξιον γὰρ μα-
 θεῖν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀκολουθίας ταύτης ⁹⁾. οὐ γάρ
 ἔστι μὲν τοιαύτη ἡ ἐιμαρμένη, οὐκ ἔστι δὲ νόμος ¹⁰⁾.
 Ἐἰ γὰρ τὰ μὲν γινόμενα καθ' ἐιμαρμένην ἔπεται
 τοῖς ἐξ ἀνάγκης αὐτὰ περιεστῶσιν αἰτίοις, καὶ οὐχ

loquantur, nihil ipsi conferant, quandoquidem neque rerum circumstantium, neque eius animi status in quem rebus sic circumstantibus semper transmoventur, causam in se habent. Quod si potestatem habemus et melius et peius aliquid dicendi, quis non miretur supervacuam quam illi faciunt, sermonum structuram ex confessis et evidentibus hoc colligentem, nullum esse usum longae ad argumenta nectenda sumptae operae? Nam cum ponant Fatum uti omnibus iis quae ex Fato facta sunt aut fiunt ad inevitabilem quem operatur effectum; ita ut quodque natum est et ut per naturam se habet; lapide ut lapide, planta ut planta, animante ut animante, quod si ut animante, certe ut nato motionem habere ex appetitu: quia scilicet ponunt Fatum uti animante ut animante, id autem est, ut apto moveri ex appetitu: ac fieri quae a Fato fiunt, per animantia secundum animantium motionem ex appetitu, et ea ipsa necessario sequi res circumstantes ut causas, quarum causarum ductum servare animantia operando secundum appetitus motionem. Et quia omnia Fato fiunt, etiam in nostra esse potestate id praescriptum servare. Haec cum sic dicunt et alia quae interrogando proponunt, videntur mihi id facere non tam quod vero confidant, quam ut diu trahendo in longum et multiplicando voces, et in obscurum eas implicando imponant auditoribus. Verum nos nunc quid dicant videamus, et praetereuntes multa, quae illi usurpant, nomina, ut destinatum et sortem et distributionem, quae illi quibus volunt significationibus utuntur, exquiramus caetera. Operae pretium enim est cognoscere necessitatem illius consequentiae; Fieri nequit ut tale sit Fatum et non sit lex. Nam si quae Fato fiunt, sequuntur necessario causas circumstantes,

ὁῖόν τε τὸν καθ' ὁρμὴν ¹¹⁾ ἐνεργοῦντα μὴ ἀκολουθεῖν
 τούτοις τοῖς αἰτίοις, καὶ τὴν αἰτίαν τὴν ἐξ αὐτοῦ
 πάντως ἐκείνοις συνάπτειν ¹²⁾, ὥς τε οὐδὲ τὸν ἀπὸ
 ὑψους ἀφέντα λίθον μὴ κάτω φέρεσθαι, ἢ τὴν σφαί-
 ραν κατὰ τοῦ πρανοῦς μὴ κυλίεσθαι ¹³⁾ ἀφεθείσαν
 κατ' αὐτοῦ, τίς ἔτι χρεῖα νόμων; ὥς γὰρ ὁ λίθος οὐκ
 ἂν ὑπὸ τοῦ λέγοντος μὴ δεῖν κάτω φέρεσθαι κωλυθείη
 ποτ' ἂν, τῷ αὐτός τε τὴν φύσιν εἶναι τοιοῦτος, τὰ τε
 ἑξωθεν αἰτία ἔχειν σύνεργα πρὸς τοῦτο, οὕτως οὐδὲ
 ἡμῶν τις πεισθείη ποτ' ἂν λόγῳ ἢ νόμῳ ἄλλως ἄξι-
 οῦντι πράττειν, παρὰ τὴν τῶν περιστῶτων ἀνάγκην.
 Οὐ γὰρ πλέον τι ἡμῖν ἐκ τοῦ συνιέναι τῶν προστασ-
 σομένων ὑπὸ τῶν νόμων, ἔχουσι προκαταβεβλημένας
 αἰτίας, αἷς περιστώσαις ἀκολουθεῖν τὴν ὁρμὴν ἀνάγκη.
 Οὕτω δὲ ἀναιροῦτ' ἂν τὸ ἐκ τῶν νόμων χρήσι-
 μον, εἴγε οἱ μὲν νόμοι προστακτικοὶ μὲν εἰσι τῶν ποι-
 ητέων, ἀπαγορευτικοὶ δὲ τῶν οὐ ποιητέων, οὐχ ἔπεται
 δὲ τῇ τῶν νόμων προσταξί τὸ καθ' ὁρμὴν ¹⁴⁾ ἡμᾶς
 ἐνεργεῖν, ὅταν τὰ περιστῶτα αἰτία ἐξ ἀνάγκης ἡμᾶς
 ἐπ' ἄλλὰ τινα κινή τε καὶ φέρῃ. Ἀναιρουμένου δὲ διὰ
 τὴν τοιαύτην ἐμαρμένην τοῦ ἀπὸ τῶν νόμων χρησί-
 μον, ἀναιροῦντ' ἂν καὶ οἱ νόμοι. Τί γὰρ ὄφελος ¹⁵⁾
 νόμων, οἷς πείθεσθαι τὴν ἐξουσίαν ὑπὸ τῆς ἐμαρμέ-
 νης ἀφηρημέδα; οὐκ ἄρα τῷ τοιαύτῃ εἶναι τὴν ἐ-
 μαρμένην ἔπεται τὸ νόμον εἶναι, ἐναντία γὰρ ἐμαρ-
 μένη τε καὶ νόμος, εἴγε ὁ μὲν νόμος προστακτικός
 ἐστι τῶν πρακτέων τε καὶ μὴ, ὥς τῶν πραττόντων ^{15 a)}
 δυναμένων αὐτῷ πείθεσθαι κελεύοντι, διὸ καὶ τοὺς μὴ
 πειθομένους ὥς ἀμαρτάνοντας ζημοῖ, τιμῶν τοὺς πει-
 θομένους ὥς κατορθοῦντας, ἡ δὲ ἐμαρμένη πάντα τὰ
 γινόμενα ἀναγκάως τε καὶ δι' ὁμοίας αἰτίας φησὶ γί-
 νεσθαι ¹⁶⁾, τῶν δὲ δι' ὁμοίας γινομένων ¹⁷⁾ αἰτίας
 οὐχ ὁῖόν τε τὰ μὲν ἀμαρτήματα λέγειν, τὰ δὲ κατορ-
 θώματα. Εἰ γὰρ λέγει τις καὶ τὸν νόμον ἐν τοῖς

nec fieri potest ut qui ex appetitus motione operatur, non sequatur illas causas, cum causa quae ex ipso et istis causis sit adiuncta, sicut nec de sublimi loco iactus lapis non potest non ferri deorsum, aut globus per declive deiectus non rotari, quae ultra erit legum utilitas? Sicut enim lapis nihil impeditur, si quis dicat eum non debere deorsum ferri, cum ipse natura ita sit factus, et ad id opitulentur causae externae, sic neque nostrum quisquam persuaderi poterit aut ratione aut lege, quae eum velit aliter agere, quam fert a circumstantibus necessitas. Nihil enim nobis accidet commodi ex intellectu eorum, quae legibus iubentur, si causae ante iactae sunt, quibus circumstantibus necessario trahatur motio appetitus. Ac sic tollitur omnis quae est ex legibus utilitas, si leges quidem vim habeant iubendi quae facienda sunt et vetandi quae non sunt facienda, non sequitur autem legis imperio id quod ex appetitus motione facimus, ubi circumstantes causae alio nos movent ac rapiunt. Sic autem per tale Fatum submota legum utilitate tolluntur et leges. Nam utilitate legum id est libertate obediendi legibus Fatum nos spoliatur. Longe ergo abest ut sequatur legem esse, ideo quod sit Fatum. Imo pugnant inter se Fatum et lex. Nam lex quid sit faciendum praecipit, tanquam ii qui agunt possint praecipienti parere, unde et sibi non parentes lex ut sotes punit, at contra obediens afficit praemiis ut recte agentes. At fati opinio dicit omnia quae fiunt et necessario fieri, aut ex causa simili. Quae autem simili ex causa fiunt, eorum iniquum sit alia dicere delicta, alia recte acta. Nam si quis dicat etiam legem esse inter necessarias illas, et a Fato ante iactas causas, manifestum est in iis quae legi consentanea agunt, etiam legem fore

ἀναγκαίοις τε καὶ προκαταβεβλημένοις ὑπὸ τῆς ἐμαρμένης αἰτίοις εἶναι, δῆλον ὥς καὶ τοῖς πράσσουσι κατ' ὁρμὴν τὰ κατ' αὐτὸν ¹⁸⁾, ἐν τοῖς περιεστῶσιν αἰτίοις καὶ αὐτὸς ἔσται κατηναγκασμένος, οὐ περιστήσεται δὲ τοῖς πράττουσι τὰ μὴ κατ' αὐτόν ¹⁹⁾. Οἱ δὲ ταύτην τοῦ μὴ πράσσειν τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἔχοντες τὴν αἰτίαν, πρόδηλον ὥς οὐκ ἂν ψέγοιντο (πῶς γὰρ ἄξιοι;) τὸ γοῦν ²⁰⁾ ἐν τοῖς περιεστῶσι κατ' ἀνάγκην αἰτίοις, οἷς μὴ ἔπεςθαι κατ' ὁρμὴν οὐχ οἰόντε, οὐκ ἦν ἐκ τῶν νόμων αἰτία, κατ' ἀνάγκην τινὰ καὶ ἐμαρμένην παρεῖναι κεκωλυμένη. Ἀλλὰ οὕτως γε οὐδ' ἂν νόμος ἐτι εἴη, ἔχων καίπερ θεμένους αὐτόν ²¹⁾, εἶγε χρὴ τοῦτω πείθεσθαι λέγειν ἐξ ἀνάγκης ἐπομένους, καὶ τοὺς μὴ πειθόμενους ὑπὸ ἀνάγκης τινὸς πείθεσθαι κεκωλυμένους, ὥστε πολὺ ἂν ἄληθέστερον εἴη συνειλημμένον τὸ· Ἐἴ ἐστι τοιαύτη ἐμαρμένη, οὐκ ἐστι νόμος, ἀναιρουμένου δὲ νόμου, καὶ σὺν αὐτῷ ἁμαρτήματός τε καὶ κατορθώματος, ἀναιροῦτ' ἂν (ὥς καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς ἀκολουθίας ἐλάβανον τῆς κατὰ τὸν λόγον,) ἀρετὴ τε καὶ κακία, καὶ τὸ εἶναι τι ἐν ἀνθρώποις αἰσχρὸν τε καὶ καλόν, καὶ ἐπαινετόν τε καὶ ψεκτόν, καὶ τιμῆς τε καὶ κολάσεως ἄξιον. Οὐδὲν ἄρα μένει τοῦ ὑπὸ τοῦ μετὰ τοσαύτης τέχνης ἠρωτημένου λόγου κατασκευασμένου ²²⁾. Ἀκολουθήσει τε αὐτοῖς ἀρξαμένων κάτωθεν, ἀκολουθία, ἣν ἔπεςθαι λέγουσι τοῖς ἀναιρεῖν πειρωμένοις τὸ ἐφ' ἡμῖν εἶναι, ὥς αὐτοὶ τηροῦντες ²³⁾ ὁμολογουμένως αὐτὸ, διὰ τὸ προβάλλειν ἄλλοις ἀφαιρεῖν αὐτὸ ²⁴⁾, τῷ μὴ δοκεῖν ἔχουσθαι ὃ καὶ διαφρεύγειν ἡγοῦνται ²⁵⁾. Ἐἴ γὰρ μὴ εἰσι τιμαὶ, μηδὲ κολάσεις οὐδὲ ἐπαινοὶ, οὐδὲ ψόγοι, εἰ δὲ μὴ ταῦτα, οὐδὲ κατορθώματά τε καὶ ἁμαρτήματα, εἰ δὲ μὴ ταῦτα, οὐδὲ ἀρετὴ καὶ κακία, εἰ δὲ μὴ ταῦτα φασὶν ὅτι μηδὲ θεοὶ. Ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον, τὸ μὴ εἶναι μήτε τιμὰς ²⁶⁾ μήτε κολάσεις ἔπεται τῷ πάντα γίνεσθαι

coactam esse inter causas circumstantes: non fore autem inter causas circumstantes ej, qui non secundum legem agat. Qui vero istam habent causam, ut non secundum legem agant, evidens est immerito eos vituperari. Quomodo enim id merentur, cum inter causas necessario circumstantes, quas appetitus motio non poterat non sequi, non fuerit legis efficientia per necessitatem quandam et fatum adesse prohibita? Et sic lex, etiam si sint qui eam condant, lex non erit, si dicendum qui legem sequuntur, parere ei necessario et qui non parent, ne pareant necessitate aliqua impediri. Itaque multo verior erit illa collectio. Si tale est Fatum, iam nulla est lex, sublata autem lege, et simul delictis recteque actis, una tolletur, (ut ipsi sumunt ex vi rationis esse consequens) virtus et vitium et esse aliquid hominibus honestum ac turpe, laudabile et vituperabile, et praemio aut poena dignum. Nihil ergo illis manebit confectum argumentatione ex tanti artificii interrogationibus constructa. Quod si ab infimo inceperis, premet eos ea consequentia, qua premi aiunt eos, qui probare conantur ab ipsis tolli id quod est, in nostra potestate. Nam cum aperte id fatendum dicant, alios accusent quod illud tollant; non interim vident se eo ipso teneri quod effugere se existimant. Nam si non sunt praemia nec poenae, nec laudationes quidem sunt et vituperationes. Quod si ista non sunt nec peccata sunt, nec recte acta: Quod si ista non sunt, nec virtus nec vitium. Quod si ista non sunt, dicunt ipsi ne Deos quidem esse. At illud primum nulla esse praemia nullasque poenas sequitur ex eo quod cuncta Fato fieri dicantur, ut demonstratum est. Quare illud ultimum ut abso-

καθ' ἑμαρμένην, ὡς δέδικται. Τὸ τελευταῖον ἄρα, ὃ ἄτοπον καὶ ἀδύνατον, ἀναιρετέον ²⁷⁾, τὸ πάντα γίνεσθαι καθ' ἑμαρμένην, ὃ τοῦθ' εἶπετο ²⁸⁾.

AZ.

Ἰδωμεν δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ λόγον ἡρωτημένον, εἰ μὴ τὰς ὁμοίας ἀνάγκας ἔχει· λέγει δὲ οὕτως. Οὐ πάντα μὲν ἔστι καθ' ἑμαρμένην, οὐκ ἔστι δὲ ἀκώλυτος καὶ ἀπαρεμπόδιστος ἢ τοῦ κόσμου διοίκησις, οὐδὲ ἔστι μὲν τοῦτο, οὐκ ἔστι δὲ κόσμος· οὐδὲ ἔστι μὲν κόσμος, οὐκ εἰσὶ δὲ θεοί· εἰ δὲ εἰσι θεοὶ, εἰσὶν ἀγαθοὶ οἱ θεοί· ἀλλ' εἰ τοῦτο, ἐστὶν ἀρετή· ἀλλ' εἰ ἐστὶν ἀρετή ¹⁾, ἔστι φρόνησις· ἀλλ' εἰ τοῦτο, ἔστιν ἡ ἐπιστήμη ποιητέων τε καὶ οὐ ποιητέων· ἀλλὰ ποιητέα μὲν ἔστι τὰ κατορθώματα, οὐ ποιητέα δὲ τὰ ἀμαρτήματα, οὐκ ἄρα πᾶν μὲν γίνεται καθ' ἑμαρμένην, οὐκ ἔστι δὲ ἀμάρτημα καὶ κατόρθωμα· ἀλλὰ τὰ μὲν κατορθώματα καλὰ, τὰ δὲ ἀμαρτήματα αἰσχροῦ, καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπαινετὰ, τὰ δὲ κακὰ ψεκτά. Οὐκ ἄρα πάντα μὲν εἰσι καθ' ἑμαρμένην, οὐκ ἔστι δὲ ἐπαινετὰ καὶ ψεκτά, ἀλλ' εἰ τοῦτο, οὐκ εἰσιν ἐπαινοὶ καὶ ψόγοι· ἀλλ' ἂ μὲν ἐπαινοῦμεν, τιμῶμεν, ἂ δὲ ψέγομεν, κολάζομεν, καὶ ὁ μὲν τιμῶν γεραίρει, ὁ δὲ κολάζων ἐπανορθοῖ. Οὐκ ἄρα πάντα μὲν γίνεται καθ' ἑμαρμένην, οὐκ ἔστι δὲ γεραίρειν καὶ ἐπανορθοῦν. Καὶ οὗτος δὴ ὁ λόγος ἀπὸ τῆς αὐτῆς παλαιστρας ὧν δῆλον ὡς διὰ τῶν αὐτῶν ἂν ψευδὴς ὧν ἐλέγχοντο. Πρῶτον μὲν γὰρ τίς συγχωρήσει προχείρως τὸ· οὐ πάντα μὲν ἔστι καθ' ἑμαρμένην, οὐκ ἔστι δὲ ἀκώλυτος καὶ ἀπαρεμπόδιστος ἢ τοῦ κόσμου διοίκησις, ἐν τῷ γίνεσθαι τὰ μὲν ἐξ ἀνάγκης, τὰ δὲ ἐνδεχομένως, καὶ τούτων τὰ μὲν κατὰ φύσιν ²⁾, τὰ δὲ κατὰ προαίρεσιν τε καὶ λόγον, τὰ δὲ καθ' ὁρμὴν, τὰ δὲ ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως· ἀναιρεῖται δὲ πάντα τὰ αὐτὰ ^{3 a)} ὑπὸ τῆς ἑμαρμένης, οὐκ ἄρα ἀνεμπόδιστος ⁴⁾ οὐδὲ ἀκώλυτος ἢ τοῦ κόσμου διοίκησις μένοι ⁵⁾.

num et quod fieri non possit, negandum est, nempe cuncta Fato fieri, unde caetera illa sequebantur.

XXXVII.

Videamus autem et alterum nexum interrogationum quem faciunt, et annon eundem exitum habeat. Is talis est: Si non Fato fiunt omnia, non est mundi gubernatio talis, quae prohiberi impediriue nequeat. Quod si hoc ita se habet, non est Mundus, si Mundus non est, nec Dii sunt. Si vero Dii sunt, sunt boni. Si boni sunt, est virtus. Si est virtus, est et prudentia. Si est prudentia, est ergo cognitio rerum faciendarum et non faciendarum. Faciendae autem sunt actiones, quae recte se habent; non faciendae vero eae, in quibus peccatum est. Sequitur ergo nisi Fato fiant omnia, nihil recte fieri, nihil peccari. At quae recte fiunt honesta, peccata turpia: honesta vero laudabilia, mala vituperabilia. Sequitur ergo, nisi Fato fiant omnia, nihil esse quod sit laudabile et vituperabile. Atqui sunt laudationes et vituperationes. Et quae laudamus praemio afficimus; quae vituperamus ea punimus et qui praemium dat, honore afficit; qui punit, emendat. Coheret ergo omnia Fato non fieri, et nullas esse tributiones honorum et castigationes. Hic ergo sermo ex eadem desumptus palaestra per eadem quae diximus, falsi convincetur. Primum enim quis facile concesserit illud: Nisi Fato fiant omnia non est Mundi gubernatio, quae prohiberi impediriue nequeat? Fiunt enim quaedam ex necessitate, quaedam eventu ambiguo, et horum quaedam per naturam, quaedam ex dilectu et ratione, quaedam appetitus motione: quaedam aut forte fortuna aut casu. Haec autem omnia per unum Fatum tollantur. Non ergo manet iam Mundi gubernatio improhibita et minime

Ἄλλ' ἐι συγχωρηθεῖη τοῦτό τε καὶ τὸν κόσμον εἶναι ⁶⁾. καὶ τοῦ κόσμου ὄντος, θεοὺς· (καὶ τοι κατ' Ἐπικούρου ἐκτὸς ὄντας αὐτοῦ) ⁷⁾ καὶ τοὺς θεοὺς ἀγαθοὺς εἶναι, ἐι δὲ καὶ ⁸⁾ τὸ ἀρετὴν εἶναι τοῖς θεοῖς ἐπόμενον, πῶς τῷ τὴν τῶν θεῶν ἀρετὴν εἶναι, ἔποιτ' ἂν τὸ εἶναι φρόνησιν; τίς γὰρ ἢ τῆς ἀκολουθίας ταύτης ἀνάγκη; Ἐἰ μὲν γὰρ ἦν ἐιλημμένον τὸ, τὴν ἀνθρώπων ἀρετὴν εἶναι, ἔποιτ' ἂν τούτῳ καὶ ἡ φρόνησις; Ἐπεὶ δ' ἐκ τῶν κειμένων ἐιληπται τὸ τὴν τῶν θεῶν ἀρετὴν εἶναι ⁹⁾, πῶς ἂν ἔτι ἔποιτο τῇ τῶν θεῶν ἀρετῇ φρόνησις; οὐ γὰρ τὰς αὐτὰς ἀρετὰς οἷον τε λέγειν εἶναι τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν, ὅτε γὰρ ἄλλως ἀληθὲς τὸ τὰς τῶν τοσοῦτον ¹⁰⁾ ἀλλήλων κατὰ τὴν φύσιν διεστώτων τὰς αὐτὰς τελειότητάς τε καὶ ἀρετὰς λέγειν· οὐθ' οἱ πρὸς αὐτῶν περὶ αὐτῶν λεγόμενοι λόγοι, οὐθ' ἐυλόγον τι ¹¹⁾ ἐν αὐτοῖς ἔχουσιν. Ἀνθρώπου δὲ ἡ φρόνησις ἀρετὴ, ἢ ἔστιν, ὥς φασίν, ἐπιστήμη ποιητέων τε καὶ οὐ ποιητέων, ἐν οἷς γὰρ οἷον τε μὴ πραχθῆναι ¹²⁾ τι καὶ τῶν ποιητέων, ἐν τούτοις ἡ τῶν ποιητέων καὶ οὐ ποιητέων ἐπιστήμη γῶραν ἔχει. Ἀλλὰ μὴν πάντων γινομένων καθ' ἐμαρμένην ἄχρηστος ἡ γνώσις τῶν ποιητέων τε καὶ μὴ· τί γὰρ ὄφελος τῆς τοιαύτης γνώσεως τοῖς μηδὲν ὦν πράττουσι φυλάσασθαι δυναμένοις; Ἐἰ δὲ μηδὲν ἢ τούτων ἐπιστήμη χρήσιμον, ἀναιροῖτ' ἂν ἡ φρόνησις· ὥς εἶναι τὴν ἀκολουθίαν ἀληθεστέραν τὴν, ἐἴ ἔστιν ἐμαρμένη, μὴ εἶναι φρόνησιν. Καθ' ὃν γὰρ λόγον ὁ νόμος ἀνηρεῖτο, κειμένης τῆς ἐμαρμένης, κατὰ τοῦτον ἀναιρεθῆσεται καὶ φρόνησις, ἥς ἀναιρουμένης δῆλον ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ἀναιροῖτ' ἂν καὶ ¹³⁾ τῶν κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τὴν πρὸς φρόνησιν τιθεμένων.

ΔΗ.

“Ὅτι δὲ μηδὲ οἱ ἐκ τοῦ δεικνύναι τὴν καθ' ὁρμὴν κίνησιν τοῖς ζώοις μένουσαν πάντων γινομένων καθ' ἐμαρμένην σώζουσι τὸ ἐφ' ἡμῖν (εἰ μὴ βούλοιτό τις ἀπλῶς

impedita. Quod si hoc etiam condonetur et esse Mundum, et eo posito, esse Deos (quanquam ex Epicuri sententia Dii extra Mundum sunt,) et Deos esse bonos, et inde sequatur esse Diis virtutem, quomodo ex eo, quod aliqua sit Deorum virtus, colligent esse et prudentiam? Quae enim huius coniunctionis necessitas? Nam si positum sit esse hominum aliquam virtutem, recte inde inferretur esse et prudentiam? Cum vero ex antedictis collectum fuerit, esse aliquam Deorum virtutem, quomodo ex Deorum virtute consequetur prudentia, quae est virtus humana? Neque enim dicere possumus easdem esse virtutes Deorum hominumque: nec enim in Diis etiam verum est eorum quae tam multum distant suapte natura, easdem esse consummationes atque virtutes, nec quae illi de his rebus dicunt, probabile aliquid continent. Est autem humana virtus prudentia: Est enim, ut et ipsi aiunt, scientia faciendorum et non faciendorum. Si enim fieri potest ut aliquid non agatur eorum quae facienda sunt, locum habet ista scientia faciendorum et non faciendorum. At si cuncta Fato fiant, inutilis est scientia faciendorum et non faciendorum. Qui enim talis scientia utilis eis, qui nihil eorum quae agunt, vitare possunt? Quod si scientia illa ad nihil est utilis, tollitur iam prudentia: ita ut multo melior sit ista consequentia: si est Fatum, non esse prudentiam. Nam quomodo lex tollitur Fato admissio, eodem modo tollitur et prudentia. Qua sublata sequitur, ut tollantur et alia illa, quae posita prudentia poni ab illis statuuntur.

XXXVIII.

Iam vero quod illi non eo quod ostendunt manere animantibus ex appetitu motionem, etiamsi omnia Fato fiant, ob id relinquunt nobis id quod in nostra est po-

τὸ ὑπὸ τινος κατὰ τὴν οἰκίαν γινόμενον φῶσιν, ἐπὶ ἐκείνῳ λέγειν, ἄλλο τι σημαινόμενον τοῦ ἐφ' ἡμῖν ἐισάγων ¹⁾, παρὰ τὸ πεπιστευμένον τε καὶ προειλημμένον, ὃ φαμέν εἶναι διὰ τὸ ἔχειν ἡμᾶς ἐξουσίαν τῶν ἐν τοῖς πραττομένοις ἀντικειμένων φθάνει διὰ τῶν πρώτων πλεονάκως ἐιρησθᾶί τε καὶ δεδεῖχθαι. Παραπλήσιοι δὲ τούτοις καὶ ὅσοις ἄλλοις εἰς σύστασιν τοῦδε τοῦ δόγματος λόγοις παρατίθενται, ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον ῥημάτων τὴν κομψείαν ἔχοντες, οὐκ ἐκ τῆς πρὸς τὰ πράγματα περὶ ὧν λέγονται, συμφωνίας τὴν πίστιν λαμβάνοντες.

10.

Ταῦτα ὑμῖν ¹⁾, ὧς θειότατοι αὐτοκράτορες, τῆς Ἀριστοτέλους δόξης περὶ τε ἐμαρμένης καὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν κατ' ἐμὴν δόξαν, τὰ κεφάλαια, καθ' ἣν δόξαντες εἰς τε θεοὺς ἐνσεβήσομεν, τὰ μὲν εἰδότες αὐτοῖς χάριν, ἀνθ' ὧν φθάνομεν ὑπὲρ αὐτῶν εὖ πεπονθότες, τὰ δὲ αἰτούμενοι παρ' αὐτῶν ὡς ὄντων καὶ τοῦ δοῦναι καὶ τοῦ μὴ κυρίων ²⁾. Ἐσόμεθα δὲ περὶ τε ὑμᾶς ³⁾ καὶ περὶ τοὺς ὑμῖν ὁμοίους ἄρχοντας ἐυχάριστοι ⁴⁾, ταῦτα πράττοντας εἰς ὑμᾶς ⁵⁾, ἃ ποιεῖ ὑμῶν οἰκεία προαίρεσις ⁶⁾ πράττειν ὑμᾶς, αἰρέσει τοῦ βελτίονος καὶ τῷ περὶ τὴν κρίσιν αὐτοῦ φροντίζειν ποιῶντας ἃ ποιεῖτε, ἀλλ' οὐ προκαταβεβλημένοις τισὶν αἰτίοις ἐπομένους, οἷς ἀναγκαῖον ἐπεσθαι ⁷⁾, ἢ ἂν ἐκεῖνα ἄγῃ. Ποιησόμεθα δὲ καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν, ὡς ὄντες αὐτοὶ κύριοι τοῦ βελτίους ἢ χείρους γενέσθαι. Τούτων γὰρ μόνον κύριός τις, ὧν καὶ τοῦ μὴ πράττειν αὐτὸς ⁸⁾ ἔχει τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὰ ἄλλα δὲ, ὅσα πράττομεν κατὰ τὸν βίον, ὅτι μόνως ἐν λόγῳ πράττειν ἂν ⁹⁾ δοκοῖμεν, εἰ κατὰ τὴν Ἀριστοτέλους δόξαν περὶ αὐτῶν ¹⁰⁾ ἀποδιδόημεν τὰς αἰτίας, διὰ ¹¹⁾ παντὸς ἐπειράθην ὑμῖν παραστήσαι ¹²⁾ τοῦ λόγου.

testate, (nisi quis velit omnino quicquid ab aliquo secundum suam naturam fit, dicere esse in eius potestate, inducens novam significationem eius quod est in potestate, diversam ab ea quae creditur, quaeque in anticipata est opinione, quam nos hanc dicimus, habere nos libertatem in rebus agendi contraria) apparet ex praecedentibus saepe a nobis et dictum esse et probatum. Huic autem sermoni similes sunt et alii, quos ad defensionem sui dogmatis promunt. Habent enim plerique quandam intra verba stantem argutiam, sed non fidem sibi adstruunt ex consonantia cum rebus, de quibus sermones isti sunt instituti.

XXXIX.

Haec sunt, divinissimi Imperatores, Aristotelicae sententiae de Fato et de libertate volendi, ut ego quidem arbitror, praecipua capita, secundum quae sentientes, pii erimus adversus Deos, partim gratias illis agentes pro bonis quae illi in nos contulere: partim poscentes alia ab ipsis, ut qui dandi et non dandi sint domini. Erimus etiam grati adversus vos et principes tales quales vos estis, persuasi ea vos pro nobis agere, quae ex vestro proficiscuntur dilectu praeferente id quod est melius et curam sumente id diiudicandi, non autem tractos anteiactis quibusdam causis, quas ducentes sequamini inevitabiliter. Impendemus etiam studium virtuti, ut qui libertatem habemus, per quam aut meliores aut peiores evadamus. Horum enim solummodo quisquam et dominus, quae et non faciendi habet libertatem: Et alia omnia quae cum rationis usu agimus, ita demum agere sicut oportet, si ex Aristotelis sententia causas actionum reddamus, hoc est quod per omnem hunc sermonem conatus sum vobis ostendere.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ

ἐκ τῶν περὶ ψυχῆς.

(Ex Codice Havniensi Fabriciano.)

MZ.

Περὶ τύχης.

Τύχη δὲ καὶ τὸ αὐτόματον ὅτι μὲν ἐστὶν ἐν τοῖς
 ὄντιν, ἱκανὴ περὶ αὐτῶν ἢ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων πρόλη-
 ψις μαρτυροῦσα. Τί δὲ ποτὲ ἐστὶν ἑκάτερον αὐτῶν καὶ
 περὶ τίνα τῶν ὄντων, οὐκέθ' οἱ πολλοὶ τῆς τῶν δεδογμέ-
 νων διδασκαλίας κύριοι ¹⁾. Οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἀλ-
 λήλοις συμφωνοῦσι περὶ τῶνδε, συμφωνοῦντες ἐν τῇ
 περὶ τοῦ εἶναι ἑκάτερον δόξῃ. Ἄξιον τοίνυν ἐπιστῆσαι,
 τίς ποθ' ἢ φύσις αὐτῶν καὶ περὶ τίνα τῶν ὄντων γίγνε-
 ται. Δοκεῖ τοίνυν ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰτίοις καὶ ταῦτα
 καταριθμεῖσθαι· καὶ γὰρ ἡ τύχη αἰτία δοκεῖ τῶν γιγνο-
 μένων ἀπὸ τύχης, καὶ τὸ αὐτόματον τῶν τοιούτων.
 Ὀντων τοίνυν αἰτίων τεττάρων ²⁾, περὶ ὧν πολλάκις
 ἡμῖν λέγειν ἔθος, τοῦ τε ὑλικοῦ καὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος,
 καὶ τοῦ ποιητικοῦ, καὶ τοῦ τέλους, ἐν τούτοις ἀνάγκη
 καὶ τούτων ἑκάτερον εἶναι, εἰ γε ἐστὶν αἰτία. Ὡς μὲν
 οὖν ὕλην τὴν τύχην οὐδεὶς ἀν' αἰτιάσαιτο τῶν γιγνομέ-
 νων δι' αὐτά· οὐ γὰρ ὑποκείμενόν τι ἡ τύχη σχηματι-
 ζόμενόν τε καὶ εἰδοποιούμενον ὑπὸ τινος ὡς ὕλη ³⁾.
 ὑπομένουσα γὰρ αὐτὴ δέχεται τὸ εἶδος, καὶ ἐστὶν αἰτία
 τῶν γιγνομένων ὡς ἐνυπάρχουσα τοῖς ἐξ αὐτῆς γεγο-

E I U S D E M
DE FORTUNA ET DE FATO
 ex Libro II. de anima. Cap. XLVII. et XLVIII.

(*Interprete Angelo Caninio Anglariensi.*)

XLVII.

De Fortuna.

Fortunam et casum inter entia connumerari satis testari potest communis omnium hominum, quae de ipsis habent anticipatio. Quid vero sit utrumque eorum, et circa quae entia versetur, multitudo doctorum accuratius definire hactenus non potuit. Neque enim secum ipsi neque cum aliis conveniunt de his, cum tamen esse utrumque eorum communi sententia fateantur. Discutiendum igitur et perpendendum est, quae-nam utriusque natura sit, et circa quas res fiant. Videntur itaque haec quoque inter causas connumerari. Nam et Fortuna videtur esse causa eorum quae a fortuna et casus eorum quae a casu fiunt. Cum igitur causae quatuor sint, de quibus saepe disserere solemus, materialis, formalis, effectiva et finis, in his necesse est utrumque eorum esse, si modo causae sunt. Fortunam itaque et casum tanquam materiam rerum quae per ipsa fiunt causas esse, nullus (arbitror) affirmabit. Nam Fortuna non est subiectum quoddam effiguratum et formatum ab aliquo, ut materia, quae manens et subsistens formam accipit, et est causa eorum quae

νόσιν. Ἡ δὲ τύχη καὶ τὸ αὐτόματον ἐν τοῖς δι' αὐτὰ
 γιγνόμενοις οὐκ ἔστιν ἐνύπαρχον· τὸ γὰρ αὐτὸ τοῦτο
 γιγνόμενον κατὰ τύχην, οὐκ ἔχει τὴν τύχην ἐν αὐτῷ·
 διὰ ταῦτα δὲ οὐδ' ὥς εἰδός τε καὶ τὸ τί ἦν εἶναι ⁴⁾ αἰτία
 ταῦτα τοῖς δι' αὐτά· τὸ μὲν γὰρ εἶδος ἐνυπάρχει τῷ
 οὐ αἰτιόν ἐστι, γιγνόμενον ἐν τῇ ὕλῃ καὶ μένον, τούτων
 δὲ οὐδέτερον. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὥς τέλος καὶ τὸ οὐ ἔνεκεν
 αἰτίον ἢ τύχῃ τε καὶ τὸ αὐτόματον· οὐδενὶ γὰρ τῶν
 γιγνόμενων ἡ τύχη σκοπός· ἐκάστω μὲν γὰρ τῶν γιγνο-
 μένων ἔνεκέν τινος ὠρισμένος ὁ σκοπός, ἀόριστον δὲ
 τούτων ἐκάτερον. Ἀλλὰ μὴν εἰ ἐν μηδενὶ τῶν τριῶν
 αἰτίων τούτων ἔστιν ἡ τύχη, ἢ οὐδενός ἐστιν αἰτία, ἢ
 εἴη ἂν ἐν τοῖς ποιητικοῖς. Καὶ μὴν τὰ ποιητικὰ αἰτία
 τινὸς ἔνεκεν ποιεῖ τὰ γιγνόμενα πρὸς αὐτῶν, καὶ ἔστιν
 αὐτοῖς ὠρισμένον τι τέλος προκειμένον, ὥσπερ ἡ τε
 φύσις, καὶ ἡ τέχνη ⁵⁾, καὶ ἡ προαίρεσις, οὐδενὶ τε
 τούτων τὰντὸν, οὔτε τὸ αὐτόματον, οὔτε ἡ τύχη. Ἄλλο
 γάρ τι παρὰ ταῦτα τούτων ἐκάτερον εἶναι δοκεῖ. Καὶ
 τὰ μὲν ἔστιν ὠρισμένα, καὶ ἐφ' ὠρισμένον ἄγει τί·
 ἄστατον ⁶⁾ δὲ καὶ ἀόριστον τὸ τῆς τύχης. Εἰ δὴ δοκεῖ
 μὲν αἰτία τινῶν εἶναι, μηδενὶ δὲ ἔστι τῶν αἰτίων τὰντὰ,
 κινδυνεύει ἢ μηδ' ὅλως εἶναι, ἢ ἄλλός τις αἰτίων τρό-
 πος ζητητέος. Μηδὲ ὅλως μὲν οὖν λέγειν εἶναι αὐτὰ,
 ἄτοπον, πράγματα τοσαύτην ἰσχὺν ἐν τοῖς οὖσιν ἔχειν
 πεπιστευμένα· ἄλλος δὲ τίς ποτ' ἂν εἴη παρὰ τοὺς
 προειρημένους τρόπους ⁷⁾ αἰτίων; Μήποτ' οὖν, ἐπεὶ ⁸⁾
 τῶν αἰτίων τὰ μὲν ἔστι καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ κατὰ συμ-
 βεβηκός· ἔστι γὰρ τινα καὶ κατὰ συμβεβηκός αἰτία·
 τὸ γὰρ τῷ καθ' αὐτὸ καὶ κυρίως αἰτίῳ τινὸς συμβεβη-
 κός, κατὰ συμβεβηκός αἰτίον, καὶ αὐτὸ τοῦτο προη-
 γουμένως ἦν αἰτίον, ὃ τοῦτο συμβεβήκει. Ὁ μὲν γὰρ
 ἰατρὸς αἰτίον ⁹⁾, καθ' αὐτὸ τῆς ὑγείας, ὁ δὲ λευκὸς
 κατὰ συμβεβηκός, εἰ εἴη τῷ ἰατρῷ τοῦτο συμβεβηκός·
 τὸ γὰρ συμβεβηκός τῷ ποιοῦντι ποιητικὸν αἰτίον κατὰ

fiunt, tanquam existens in iis quae ex ipsis efficiuntur. Fortuna vero et casus in iis quae per ipsa fiunt, non existunt: id enim quod per fortunam efficitur, non habet in se fortunam. Et igitur neque ut forma, et id quid erat esse causae sunt iis quae per ipsa fiunt. Forma enim inest in eo cuius causa est, et fit in materia et manet: horum autem neutrum. Atque neque ceu finis et id cuius causa, Fortuna et casus causae esse possunt: Nulli enim eorum quae gignuntur Fortuna scopus est. Unicuique enim eorum quae fiunt, finitus ac certus scopus est, horum autem utrumque indefinitum est. Atqui si in nulla harum trium causarum Fortuna consistere potest, aut nullius rei causa est, aut certe inter effectivas ponenda erit. Verum causae effectivae alicuius rei causa faciunt ea quae ab ipsis fiunt, atque est ipsis certus quidam ac definitus finis propositus, ceu natura et ars atque electio. Sed nihil horum idem cum fortuna et casu est. Aliud enim quiddam utrumque horum esse videtur et ab illis diversum. Praeterea illa definita ac certa sunt, et ad aliquam rem definitam ac certam ducunt. Fortuna vero varia, incerta et instabilis est. Si igitur aliquarum rerum causae esse videntur, nec cum ulla ex causis conveniunt, aut penitus nihil sunt, aut certe alius causarum modus quaerendus est. At ea omnia non esse si quis asserat, absurde id faciet, cum res sint quae tantum in entibus posse creduntur. Qui vero potest esse alius praeter praedictos causarum modos? Nam igitur in causis aliae sunt per se, aliae per accidens? Sunt enim quaedam causae quoque per accidens. Id enim quod causae per se et proprie alicuius accidit, causa per accidens est, et ipsum eius praecipue ac principaliter causa erat, cui hoc eontigerat. Medicus quippe causa est per se sanitatis, albus vero

συμβεβηκός· ἔτι γὰρ κατὰ συμβεβηκός ὁ ἰατρός ποιη-
 τικὸν ἰσχυρότερος φέρεται εἰπεῖν ¹⁰⁾ ἂν τῷ ὑγιαζόμενῳ
 τοῦτο ἢ συμβεβηκός. Ἐπεὶ τοίνυν ἵστί τῶν αἰτίων τὰ
 μὲν καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκός, καὶ ἐν τοῖς
 καθ' αὐτὰ αἰτίοις οὐχ οἷόν τε τιθέναι τὴν τύχην,
 ἐν τοῖς κατὰ συμβεβηκός ἂν εἴη· τὰ μὲν γὰρ ὠρισμέ-
 να οὐ κατὰ συμβεβηκός ἂν εἴη· τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκός
 ἀόριστα τε καὶ ἄστατα, ὅποιον καὶ τὸ τῆς τύχης εἶναι
 φιλεῖ· ἀόριστα γὰρ τὰ τῷ καθ' αὐτὸ καὶ κυρίως αἰ-
 τίῳ συμβεβηκέναι δυνάμενα ἅπαντα, καὶ αὐτὰ κατὰ
 συμβεβηκός αἰτία γίνονται. Ἀλλ' εἰ κατὰ συμβεβηκός
 αἰτίον ἢ τύχη, δεῖ τιμὴν τῶν κυρίως αἰτίων λεγομένων
 αὐτὴν συμβεβηκέναι. Ἐπεὶ οὖν δοκεῖ ποιητικὸν εἶναι
 τινος ἢ τύχη (τὰ γὰρ κατὰ τύχην ἀπὸ τύχης φασὶ
 γίνεσθαι τε καὶ γεγονέναι,) τῶν ποιητικῶν αἰτίων
 τιμὴ ταῦτα ὑπάρχειν ἀνάγκη, εἴγε φυλάξει τὴν χώραν τῶν
 αἰτίων. Ἀλλὰ μὴν τὰ κυρίως αἰτία ποιητικὰ φύσις τε καὶ
 τέχνη καὶ προαίρεσις· πάντα μὲν γὰρ τὰ κυρίως ὠρι-
 σμένα ¹¹⁾ ποιητικὰ, ἕνεκά τινος τέλους τὰ πρὸς αὐτῶν
 γιγνόμενα ποιεῖ. Ὁρῶμεν δὲ πάντα τὰ τινος ἕνεκεν
 γιγνόμενα, ὑπὸ τούτων γιγνόμενά τινος· τούτων ἄρα
 τιμὴ συμβεβηκεν ἢ τύχη. Ἐπεὶ δὲ δοκεῖ ἐν τοῖς προαι-
 ρητικοῖς εἶναι τὰ κατὰ τύχην, (ταῦτα γὰρ ἀπὸ τύχης
 γίνεσθαι φασίν, ὧν χάριν καὶ προελοίμεθα τι πράξαι
 πρὸς τὸ τυχεῖν αὐτῶν, ἐφ' ὧν τὴν ἐντυχίαν λέγομεν, ἢ
 πρὸς τὸ μὴ πράξαι, ὧν τὴν δυστυχίαν κατηγοροῦμεν)
 εἴη ἂν ἢ τύχη τοῖς κατὰ προαίρεσιν γιγνομένοις ἐπό-
 μενον, καὶ ἐν τούτοις αἰτία κατὰ συμβεβηκός. Ὅταν
 γὰρ πράττουσιν τι κατὰ προαίρεσιν ἡμῖν ἀπαντήσῃ μὴ
 τὸ προκείμενον τέλος κατὰ τὴν προαίρεσιν, ἄλλο δὲ
 τι κατὰ συμβεβηκός γένηται, ἢ κατὰ προαίρεσιν γενο-
 μένη πρᾶξις αἰτία τοῦ ἀπαντήσαντος μὲν, οὐ προκει-
 μένου δέ. Λέγομεν δὲ τοῦτο ἀπὸ τύχης γεγονέναι·
 τῷ τε γὰρ σκάπτοντι κατὰ προαίρεσιν τοῦ φυντεῦσαι

per accidens, si id medico accidens fuerit. Praeterea per accidens medicus est causa effectiva gracilitatis, exempli causa, si illi qui curatur, id accidens fuerit. Quum igitur causarum quaedam per se, quaedam per accidens, et inter causas per se poni non potest ipsa Fortuna, reliquum est ut ad causas per accidens revocetur: quae enim finita ac fixa sunt, per accidens esse non possunt: quae autem per accidens, indefinita atque instabilia sunt, cuiusmodi Fortuna quoque esse solet. Indefinita enim quae causae per se et proprie sic dictae accidere possunt, omnia et ipsa causae per accidens fiunt. Sed si Fortuna est causa per accidens, oportet ut alicui causarum, quae proprie dicuntur, accidat. Quum igitur Fortuna alicuius rei effectiva causa esse videtur (quae enim per Fortunam sunt, a Fortuna dicimus fieri et facta esse) certe opus est, ut in aliqua effectivarum causarum insit, si modo locum causarum servatura sit. Atqui causae proprie effectivae sunt natura, ars et propositum sive electio; omnia enim, quae proprie finite ac certe effectiva sunt, gratia alicuius finis ea, quae ab ipsis fiunt, efficiunt. Sed videmus omnia quae alicuius rei causa fiunt, ab aliquo horum fieri: Horum igitur alicui accidit ipsa Fortuna. Quum vero in rebus voluntariis videtur esse Fortuna (ea enim a Fortuna fieri dicimus, quorum gratia si statuerimus agere aliquid, ut ea assequamur, in quibus bonam Fortunam dicimus, aut si non assequamur, de quibus malam Fortunam praedicamus). Fortuna itaque hominis voluntatem ac propositum sequetur, et in his causa erit per accidens. Quoties enim nobis aliquid ex proposito agentibus, non propositus finis occurrat, ut volebamus, sed aliud quid per accidens fiat, actio illa ex proposito causa est eius quod occurrit, sed non propositi, tunc dici-

χάριν ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυροῦ τινος
 ἑρέσεις, ἀπὸ τύχης φαινόμεν τὴν ἑρέσειν τοῦ θησαυροῦ
 γεγενῆσθαι· οὐκ ἀπὸ τύχης δὲ, εἰ τούτου χάριν ἔσκαπ-
 τε. Τότε μὲν γὰρ ἦν οὐ κατὰ συμβεβηκὸς τὸ σκάπ-
 τεῖν τῆς ἑρέσεως αἰτίον, ὥσπερ οὐδὲ τὸ φυτεῦσαι·
 νῦν δὲ κατὰ συμβεβηκὸς, οὐ γὰρ τούτου χάριν ἐγίγνετο.
 Ἡ γοῦν τύχη ἐστὶ τὸ κατὰ προαίρεσιν γιγνόμενον, ὅταν
 αἰτίον τινος γένηται κατὰ συμβεβηκὸς, ἀορίστῳ ¹³⁾ δὲ
 αἰεὶ αἰτίον οὕτως τὸ τινὸς χάριν γιγνόμενον γίγνοιτο,
 καὶ εἴη ἂν ἡ τύχη αἰτία κατὰ συμβεβηκὸς· οὐχ ἀπλῶς
 δὲ, ἀλλ' ἐν τοῖς ποιητικοῖς τοῖς ἕνεκά του γιγνομένοις,
 καὶ τούτων ἐν τοῖς κατὰ προαίρεσιν. Οὐ γὰρ λέγομεν
 τὸ ἀπὸ τύχης ἐν τοῖς κατὰ φύσιν γιγνομένοις, ὅταν
 ἄλλο τι παρὰ τὸν τῆς φύσεως σκοπὸν γένηται, ὥσπερ
 τὰ τέρατα· καὶ γὰρ τούτων ἐστὶ μὲν τὸ φύσει γιγνό-
 μενον κατὰ συμβεβηκὸς αἰτίον· οὐ μὲν τύχης τοῦτο.
 Ἀλλ' οὐδ' ὦν τὰ κατὰ τέχνην γινόμενα κατὰ συμβεβη-
 κὸς αἰτία γένηται, ὥς ἐπὶ τῇ τῶν διαστρόφων ¹⁴⁾,
 οὐδὲ ἐπὶ τούτων ἡ τύχη τὴν αἰτίαν ἔχει. Ἐν τοῖς κα-
 τὰ προαίρεσιν ἄρα, ὥς ἔφαμεν. Ὅταν μὲν οὖν τὸ
 γιγνόμενον κατὰ προαίρεσιν δεξιῶ τινος κατὰ συμβε-
 βηκὸς αἰτίον γένηται, ὥς τὸ σκάπτειν τῆς ἑρέσεως
 τοῦ θησαυροῦ, ἐντυχίαν τοῦτο λέγομεν, ὅταν δὲ φανέ-
 λου, δυστυχίαν· οἷον εἰ σκάπτων ὑπὸ τινος ἑρπετοῦ ¹⁵⁾
 δηχθεῖ τις ἐν αὐτῷ τῷ σκάπτειν ἑυρεθέντος, οὐκ ὄν-
 τος ἐπιτηδείου, τῆν ἄλλως τοῦ τόπου πρὸς ἑρπετὰ τοι-
 αῦτα· εἰ γὰρ πλήθους ὄντος ἑρπετῶν ὅδε ὥρτηται
 ἀπερισκέπτως, οὐ τύχη τούτῳ τῆς πληγῆς αἰτία, ἀλλ'
 ἀβουλία τις οἰκεία καὶ ἀπρονοησία. Καὶ τὸ μὲν τῆς
 τύχης τοιοῦτόν τε καὶ οὕτως αἰτίον, τὸ δὲ αὐτόματον
 ἐῴθε μὲν καὶ ἐπὶ ¹⁶⁾ τῶν ἀπὸ τύχης γιγνομένων κατ-
 ηγορεῖσθαι, οὐ μὲν ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ τῶν φύσει.
 Ὅταν γὰρ τῷ γενομένῳ φύσει ἄλλο τι ἐπακολουθήσῃ,
 ἀλλὰ μὴ οὐ χάριν ἐγίγνετο, αὐτομάτως τοῦτο λέγομεν

mus id per Fortunam factum esse. Fodienti enim agrum ex proposito plantandi gratia, si ex fossione occurrat thesauri alicuius inventio, a Fortuna dicimus inventionem thesauri factam esse: non tamen a Fortuna, si eius rei causa fodiebat. Tum enim non per accidens ipsa fossio inventionis thesauri causa esset, quemadmodum neque ipsa plantatio: nunc vero est per accidens; non enim huius rei gratia fiebat. Fortuna igitur est id quod ex proposito et voluntate fit, cum causa alicuius rei fiat per accidens; indefiniti enim semper causa est. Atqui ita id quod alicuius gratia fit, fieri poterit, et erit Fortuna causa per accidens, non simpliciter tamen, sed in effectivis, quae alicuius rei gratia fiunt, et quae ex proposito fiunt. Non enim dicimus a Fortuna in iis quae a natura fiunt, quoties aliud quid praeter naturae scopum gignatur, ut monstra. Quin etiam ne in iis quidem, quorum, quae ex arte fiunt, causae per accidens fiunt, ut v. c. in dissonantiis; neque in iis inquam Fortuna causa est. Fortuna igitur est in iis quae ex proposito fiunt. Quoties itaque id quod ex proposito fit alicuius rei laetae et felicitis causa per accidens fuerit, ut fossio inventionis thesauri; bonam fortunam id vocamus; cum rei malae causa exstiterit, infortunium, velut si quis inter fodiendum ab aliquo serpente ictus fuerit, qui inter fodiendum inventus sit, cum alioqui is locus a serpentibus infestari non soleret: si enim, cum ibi esset serpentium copia, hic inconsiderate foderit, non est Fortuna ictus horum causa, sed illius improvida temeritas. Et Fortuna quidem eiusmodi causa est. Casus autem solet etiam in iis, quae a Fortuna fiunt praedicari, veruntamen potius in rebus naturalibus. Quoties enim rei quae natura fit, aliud quid occurrat, non id, cuius gratia fiebat, et temere et casu id fa-

γεγονέναι, ὥσπερ τὰ τέρατα. "Όταν γὰρ μὴ οὐ χάριν τέλους γίγνεται ¹⁷⁾, τὸ γιγνόμενον φάσει γένηται, μάτην καὶ αὐτὸ λέγομεν γεγονέναι, καὶ τὸ ἐπακολουθῆσαν αὐτῷ, ὅτι κατὰ συμβεβηκὸς αἴτιον τὸ μάτην γεγονὸς ἐστίν ¹⁸⁾, αὐτομάτως φαιμέν γεγονέναι· καὶ ἀπλῶς πᾶν τὸ τῷ κατὰ φύσιν γιγνομένῳ ἐπακολουθῆσαν, οὐκ ὄν οὐ χάριν ἐγένετο, αὐτομάτως λέγεται γεγονέναι. "Οὕτως ὁ κατενεχθεὶς λίθος ¹⁹⁾ καὶ οὕτως πως πεσὼν, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καθέζεσθαι δύνασθαι, αὐτομάτως τήνδε τῆς φύσεως θέσιν ἔσχεν ἐπακολουθῆσασαν τῇ φυσικῇ τοῦ λίθου διὰ τὴν βαρύτητα καταφορᾷ. "Ομοίως δὲ καὶ ὁ διὰ τὴν τροφήν ἐλθὼν ²⁰⁾ ἐπὶ τόνδε τὸν τόπον ἵππος, σωθεὶς δὲ διὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν πολεμίων· καὶ γὰρ τούτῳ ἡ φυσικὴ τῆς τροφῆς ὄρεξις τῆς σωτηρίας αἰτία, οὐκ ἐλθόντι τοῦ σωθῆναι χάριν. Τὸ δὲ λέγειν τὴν τύχην αἰτίαν ἄδηλον ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ ²¹⁾, οὐκ ἔστι φύσιν τινα τύχης τιθέμενων, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς τὰ αἰτία ποιᾷ σχέσει τὴν τύχην εἶναι λεγόντων· ἔσται τε οὕτως τὸ αὐτὸ τῷ μὲν ἀπὸ τύχης, τῷ δὲ οὐ· ὅταν ὁ μὲν αὐτοῦ γνώσκῃ τὴν αἰτίαν, ὁ δὲ ἄγνοῃ. Προσέτι τε ἐπεὶ πλείω τοῦ αὐτοῦ αἰτία, εἶγε τετραχῶς ²²⁾, ὣν τὰ μὲν ἐνδέχεται εἰδέναι, τὰ δὲ μή· τὸ αὐτὸ τι ἅμα τῷ αὐτῷ καὶ ἀπὸ τύχης καὶ οὐχὶ ἀπὸ τύχης ἔσται ²³⁾, ἂν τὰ μὲν τινα τῶν αἰτίων αὐτοῦ γνωρίζῃ, τὰ δὲ ἄγνοῃ· οὐ γὰρ διώρισται παρὰ τὴν ποτέρου τῶν αἰτίων ἄγνοιαν ἡ τύχη. "Εἰ γὰρ λέγοιεν μὴ τὴν τισὶν ἀνθρώποις αἰτίαν ἄδηλον εἶναι τὴν τύχην, ἀλλὰ τὴν καθόλου πᾶσιν ἀνθρώποις, οὐδ' ὅπως εἶναι τι συγχωροῖεν ἂν τὴν τύχην, διδόντες τε εἶναι μαντικὴν, καὶ τῶν ἀδήλων δοκούντων εἶναι τοῖς ἄλλοις γνωστικὴν αὐτὴν τιθέμενοι. "Εἰ γὰρ τοῦτο διορίζειν βουλόμενοι λέγοιεν τὴν ἄδηλον τοῖς ἀνεπισημοσιν αἰτίαν τύχην, ἔσται κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ τὰ κατὰ τὰς ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας γινόμενα τοῖς

ctum esse dicimus, velut monstra. Cum enim non cuius finis gratia fiebat id quod factum est, naturaliter fiat, temere id et casu factum esse dicimus: et id quod consecutum est quum quod frustra sit, est causa per accidens, casu factum esse dicimus: et penitus omne id, quod rem quae naturaliter fit consecutum est, non existens cuius gratia fiebat, temere et casu factum esse dicitur. Ita lapis, qui delapsus sit atque eo modo ceciderit, ut locum ad sedendum praebere possit, casu hunc situm habuit, qui sequutus est naturalem lapidis propulsionem propter gravitatem: similiter equus, qui pabuli aviditate ad hunc locum se recepit, et propterea incolumis ab hostibus evasit. Naturalis enim ille cibi appetitus salutis causa exstitit, cum ipse tamen non venerit ut servaretur. Illi vero qui ita definiunt Fortunam, esse scilicet causam ignotam humanae rationi et abditam, naturam Fortunae non constituunt, sed in quali hominum habitudine ad causas Fortunam esse statuunt: Nam hoc pacto idem alicui erit a Fortuna, alicui non, si hic eius causam noverit, ille autem ignoret. Praeterea quum causae plures sunt eiusdem rei (quadripartito enim divisae sunt) quarum quasdam scire contingit, quasdam ignorare, fiet ut idem simul eidem sit a Fortuna et non a Fortuna, si ipsius causas quasdam cognoscat, quasdam ignoret. Non enim definitum est, propter cuius causarum ignorantiam Fortuna sit. Si enim dicant, non causam quibusdam hominibus ignotam esse Fortunam, sed eam quae omnibus omnino ignota sit, certe nihil quicquam esse Fortunam fatebuntur, si concedant esse vaticinandi artem, qua res aliis ignotas cognoscere statuunt. si enim id distinguere ac definire volentes dicant Fortunam esse causam ignotam inscientibus et imperitis, hac ratione igitur ea quae ex scientiis et artibus fiunt,

ἀνεπιστήμοσί τε καὶ ἀτέχνους ἀπὸ τύχης. Ὅτε γὰρ ὁ μὴ τέκτων οἶδε τῶν τεκτονικῶν τὴν αἰτίαν, οὐδ' ὁ μὴ μουσικὸς τῶν μουσικῶν, οὔτε ἄλλος τις ἄτεχνος τὰ τῆς τέχνης· ἐν γὰρ τῷ τὰς αἰτίας εἰδέναι τῶν γινομένων κατὰ τέχνην ἢ τέχνη.

ΜΗ.

Περὶ ἐιμαρμένης ¹⁾.

Περὶ τῆς ἐιμαρμένης ἄξιον ἐπισκέψασθαι, τί τέ ἐστι καὶ ἐν τίσι τῶν ὄντων. Τὸ μὲν γὰρ εἶναι τε τὴν ἐιμαρμένην, ἱκανῶς ἢ κοινῇ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις· ἢ γὰρ φύσις οὐ κενὸν οὐδὲ ἄστοχον ²⁾. Ὁ γὰρ Ἀναξαγόρας ³⁾ οὐκ ἀξιόπιστος ἀντιμαρτυρῶν τῇ κοινῇ δόξῃ· λέγει γὰρ οὗτός γε, μηδὲν εἶναι τὴν ἐιμαρμένην ὅλως, ἀλλ' εἶναι κενὸν τοῦτο τὸννομα ⁴⁾. Τί δέ ποτ' ἐστὶ καὶ ἐν τίσιν, οὐκέθ' ἢ τῶν ἀνθρώπων πρόληψις ἱκανὴ τοῦτο μνηῦσαι· οὔτε γὰρ ἀλλήλοις οὔτε αὐτοῖς περὶ τοῦδε συμφωνεῖν δύνανται· πρὸς γὰρ τοὺς καιροὺς καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν περὶ τῆς ἐιμαρμένης μεταβάλλουσι δόξαν. Ποτὲ μὲν γὰρ ἀπαράβατόν τι καὶ ἀναπόδραστον τὴν ἐιμαρμένην τίθενται, καὶ πάντα γε τὰ τε ὄντα καὶ τὰ γιγνόμενα ὑποτάσσουσιν αὐτῇ, ποτὲ δέ ⁵⁾ ἐστὶν αὐτῶν καὶ τὸ παρὰ τὴν ἐιμαρμένην ἀκοῦσαι πολλάκις λεγόντων, καὶ τὸ παρὰ μοῖραν. Καὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἷς μὲν μήτε τὰ τῆς τύχης εὖ κυρεῖ ⁶⁾, μήτε τι μᾶλλον τὰ τῆς γνώμης τε καὶ τῆς οἰκείας προαιρέσεως ἑρῶνται, ἐπὶ τὴν ἐιμαρμένην ὥς χρησφύγετον ⁷⁾ καταφεύγουσι, τὴν αἰτίαν τῶν μὴ δεόντως πεπραγμένων τε ἢ πραττομένων ἑαυτοῖς ἀφ' ἑαυτῶν ἐπ' ἐκείνην μεταφέροντες, καὶ πάντα γε φασὶν οὗτοι τότε γίνεσθαι καθ' ἐιμαρμένην· μεταπεσούσης δὲ τῆς τύχης ἐπὶ τὸ βέλτιον, οὐκέτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς δόξης μένουσιν. Οἷς δὲ τὰ τῆς οἰκείας

ipsis inscientibus et artium ignaris a Fortuna erunt. Non enim qui faber non est, rerum fabrilium causam novit, neque qui non est musicus, musicarum, neque alius ullus artis ignarus ea quae ex arte fiunt cognoscit. Ars enim in cognitione eorum, quae ex arte fiunt, consistit.

Cap. XLVIII.

De Fato.

De Fato considerandum est ac perspicendum quidnam sit et in quibus. Esse enim Fatum satis communis hominum anticipatio declarat. Natura enim non est vana neque mutabilis. Quippe Anaxagorae fides haud est habenda, qui communi opinioni refragari ausus est. Ait enim nihil esse ipsum Fatum penitus, sed vanum esse ac temerarium id nominis. Quid vero sit Fatum et in quibus versetur, communis opinio satis explicare non potest: neque enim secum ipsi neque cum aliis de hac re convenire possunt; iuxta occasiones enim et circumstantias sententiam quoque de Fato mutant. Quandoque enim rem insuperabilem et inevitabilem Fatum esse statuunt, et omnia entia omniaque quae fiunt, Fato subiciunt. Quandoque vero eos audire licet dicentes aliquid praeter Fatum esse et praeter Parcam. Et quam saepissime quibus neque fortuna dextre cadit, neque consilia aut propria proposita stabiliuntur, ad Fatum tanquam ad quoddam asylum confugiunt, et culpam rerum, quae non recte geruntur aut gestae ab ipsis sunt, a se in Fatum transferunt, et omnia ii tunc affirmant fieri secundum Fatum; Ubi vero fortuna in melius ceciderit, non amplius in eadem sententia manent. Quibus vero ex sententia aliquid cesserit a fortuna, sibi potius quam Fato causam illius rei adscribunt. Alii sunt qui om-

γνώμης δεξιὰ, καὶ ταύτῃ συνῶδά τὰ παρὰ τῆς τύχης, εἰς ἑαυτοὺς μᾶλλον ἢ τὴν ἑμαρμένην τὴν αἰτίαν τῶν γιγνομένων ἀνάπτουσιν. Ἄλλοι δ' αὖ τῶν ⁸⁾ μὲν δεξιῶν ἀπάντων ἢ ἑαυτοὺς ἢ τὸ θεῖον αἰτιῶνται, ἐπὶ δὲ τοῖς χείροσιν ἐπιβοῶνται τὴν ἑμαρμένην. Ἐἰσὶ δὲ τινες καὶ γόητες ἄνθρωποι, οἱ τινες κατανοήσαντες τὴν τῶν πολλῶν ἀσθένειαν περὶ τὴν τῆς ἑμαρμένης καὶ τῶν κατ' αὐτὴν γιγνομένων κρίσιν, καὶ τὸ ῥᾶδιον αὐτῶν διὰ φιλαυτίαν καὶ τὸ μηδὲν αὐτοῖς συνεῖναι δεξιόν, πρὸς πίστιν τοῦ πάντων τῶν ἁμαρτανομένων τὴν ἑμαρμένην αἰτιᾶσθαι, ἀποφαίνονται πᾶν τὸ γινόμενον γίγνεσθαι κατ' ἑμαρμένην, καὶ τέχνην ὑποκρίνονται τινα τοιαύτην, κατ' ἣν φασὶν οἰοί τε εἶναι πάντα προ-γινώσκειν τε καὶ προμηνύσειν τὰ ὁπωσοῦν ἐσόμενα, τῷ μηδὲν αὐτῶν γίγνεσθαι χωρὶς ἀνάγκης τινὸς, ἣν ἑμαρμένην λέγουσι· καὶ λαβόντες βοηθοὺς τοὺς καὶ τῆς τέχνης αὐτῶν αἰτίους, ἀναπείδουσι τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων, ἐν ταῖς περιστασίαις αὐτοῖς ἐπιτιθέμενοι καὶ ταῖς συμφοραῖς μόνον οὐκ ἐυχόμενοις τοῦθ' οὕτως ἔχον φανῆναι, κατὰ τινα τριβὴν τε καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα σύνεσιν ⁹⁾ καὶ τῆς ἐν τοῖς τοιούτοις ἀκολουθίας θεωρίαν προλέγοντες ἐυστόχως τινὰ τῶν τοῖς οὕτως ἔχουσιν ἀκολουθῶς ἐσομένων, ὥς δὴ τοῦτ' ἐκ τῆς τέχνης τῆς περὶ τὴν ἑμαρμένην λέγοντες μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὑπὲρ τῆς τοιαύτης κακοτεχνίας ἐκλέγοντες, ἀσμένως αὐτοῖς τῶν πειρωμένων διδόντων ὡς βοηθοῖς καὶ συνηγόροις τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων. Οἱ καὶ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων ἀναπεπείκασι, δι' ἀργίαν ἀρεμένους τοῦ σκοπεῖν, ὅπη ποτὲ ταῦτα ἔχει, καὶ τίς ἢ τάξις ἐν τοῖς οὕσι τῆς ἑμαρμένης, πάντα τὰ γινόμενα κατ' ἑμαρμένην γίγνεσθαι λέγειν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μηδὲ οἱ πάντες τὴν ἑμαρμένην ἐπιβοῶμενοι ἐν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσιν ἐκείνη φαίνονται πάντα πεπιστευκένας, (ἱκανὸν γὰρ τάληθές μαχομένους αὐτοὺς ἀποφῆναι

nium rerum felicium aut sibi aut Deo causam attri-
buunt; in adversis vero Fatum inclamant et criminan-
tur. Sunt praeterea quidam praestigiatores, qui cum
multitudinis imbecillitatem de Fato animadverterint, et
iudicium eorum quae Fato fiunt, facilitatem item ipsius
plebis ex amore sui contractam, et quae nullius rei
honestae sibi conscia sit, ut comprovent omnium er-
ratorum Fatum culpandum esse, omne quod fit Fato
fieri pronuntiant. Artem quoque eiusmodi simulant,
qua profitentur omnia quae quoquo modo futura sint
praesciri atque praedici posse, quum nihil eorum sine
necessitate quadam fiat quod Fatum vocant. Et ad-
scitis sociis et adiutoribus, qui etiam ipsius artis
auctores sunt, seducunt ac decipiunt homines quam
plurimos, in circumstantiis et calamitatibus ipsos ado-
rantes, qui propemodum precantur, ut id ita se
habere appareat. Quod consuetudine quadam et usu
circa res eiusmodi, et collatione contemplationeque
consecutionis in talibus rebus faciunt. Praedicunt enim
quaedam commode et ingeniose eorum, quae conse-
quenter iis qui ita habent, futura sunt, idque tanquam
ex arte circa Fatum ita esse pronuntiant. Et merce-
des non paucas pro tali perversa arte colligunt: li-
benter enim dant, qui experiuntur, tanquam adiutoribus
ac defensoribus propriorum errorum. Quibus suis
nugis bonam hominum partem deceperunt, qui propter
socordiam quaerere praetermittunt, quonam modo
haec habeant, et quis ordo Fati in entibus, ut omnia
secundum Fatum fieri dicantur. Verum quum non illi
quidem, qui summopere Fatum invocant, in actionibus
vitae omnia ipsi Fato credere videntur (satis enim
ostendit veritas eos qui falsa credunt, sibi repugnare)
nos igitur altius ducto exordio videre par est, quae-
nam sit natura Fati, et in quibus et quam diu vim

τοὺς τὰ ψεύδη πεπιστευμένους λέγειν) ἄξιον ἡμᾶς ἀνωθεν
 ἀρξαμένους ἰδεῖν τίς ποτέ ἐστιν ἡ φύσις καὶ ἐν τίσι καὶ
 μέχρι πόσου τὴν ἰσχὺν ἔχει. Καὶ πρῶτόν γε περὶ ποῖα
 τῶν ὄντων ¹⁰⁾ εὐλογον αὐτὴν λέγειν εἶναι, διασκεψόμε-
 θα· τοῦτο γὰρ φανερόν γενόμενον πρὸ ἔργου ¹¹⁾ γενή-
 σεται καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τὰ ζητούμενα περὶ αὐτῆς. Τὸ
 μὲν οὖν πᾶσι τοῖς ὄνσιν ἐπιτάσσειν αὐτὴν, καὶ πάντα
 λέγειν εἶναι τὰ ὄντα καθ' ἐμαρμένην, ὁμοίως αἰδιὰ τε
 καὶ μὴ, οὔτε εὐλογον ἄλλως οὐθ' ὑπὸ τῶν ὑμνούντων
 μάλιστα τὴν ἐμαρμένην ὡς αἰτίαν τῶν γιγνομένων ἀπάν-
 των, ὁμολογούμενον. Ὅύτε γὰρ τὰ αἰδία καθ' ἐμαρ-
 μένην εἶναι τοιαύτην λέγειν εὐλογον· γελοῖον γὰρ τὸ τὴν
 διάμετρον ¹²⁾ ἀσύμμετρον τῇ πλευρᾷ λέγειν εἶναι καθ'
 ἐμαρμένην, ἢ τὸ τρίγωνον διὰ τοῦτο δυσὶν ὀρθαῖς ἴσας
 ἔχειν τὰς ἐντὸς γωνίας· καὶ καθόλου τὰ αἰεὶ κατὰ τὰ
 αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα οὐδαμῶς εὐλογον καθ' ἐμαρ-
 μένην οὕτως ἔχειν λέγειν. Ἀλλ' οὐδὲ τὰ γιγνομένα
 πάντα· ὅσα γὰρ καὶ τούτων εὐτακτόν τε καὶ ὠρισμένην
 ἔχει τὴν γένεσιν τε καὶ κίνησιν, ἔξω πίπτει καὶ ταῦτα
 τῆς ἐμαρμένης. Οὐ γὰρ καθ' ἐμαρμένην ὁ ἥλιος ἐν
 χειμεριναῖς ἢ θεριναῖς τροπαῖς γίγνεται, οὐδὲ ἕκαστον
 τῶν ἀστρον ἐμαρμένην αἰτίαν ἔχει τῆς οἰκείας φορᾶς·
 ἀλλ' ἐστὶν ὡς περ κατὰ τὸ εἶναι καὶ τὴν οὐσίαν ἐλεύθερα
 τῆς τοιαύτης οὐσίας ^{12 a)}, οὕτως δὲ καὶ κατὰ τὰς οἰκείας
 ἐνεργείας. Διὸ τῶν μὲν αἰδίων ἢ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ
 ὡσαύτως αἰεὶ γιγνομένων οὐδενὸς αἰτίον ἢ ἐμαρμένη,
 δοκεῖ δὲ ἐν τοῖς ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ τὸ τῆς ἐμαρμέ-
 νης ἔργον εἶναι. Ἐν γὰρ τοῖς ἐπιτηδείοις ὅσον ἐπὶ τῇ
 φυσικῇ παρασκευῇ πρὸς τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐμαρμένης
 ἰσχύς εἶναι δοκεῖ, ἐν θατέρῳ τῶν ἀντικειμένων κατέ-
 χούσα αὐτὰ καὶ φυλάττουσα κατὰ τινα τάξεως ἀκολου-
 θίαν. Ἄ γὰρ οὐκ ἂν οὕτως ἔχει ¹³⁾ ἄνευ τῆς ἐμαρ-
 μένης, ταῦτα παρὰ τῆς ἐμαρμένης ἐν τῇδε τῇ τάξει
 φυλάττεσθαι δοκεῖ· τοιαῦτα δὲ ἐστὶν οὐκ ἀλλὰ τινα

nabeat. Ac primum quidem circa quas res id versari dicendum sit, inspiciamus. Id enim, ubi declaratum fuerit, operae pretium fuerit etiam reliqua quaerere de ipso. Ipsum igitur Fatum omnibus rebus adiungere et omnia entia secundum Fatum esse dicere, tam sempiterna quam non, neque alioqui rationabile est, neque ab iis, qui maxime Fatum decantant ceu causam omnium rerum quae fiunt, admissum ac concessum. Neque enim rationi consentaneum est ut sempiternum secundum Fatum esse dicamus. Ridiculum quippe est si quis dimetientem lateri inaequalem esse secundum Fatum asserat, aut triangulum propterea duabus rectis aequales habere angulos extrinsecos, et penitus ea quae semper secundum eadem et eodem modo se habent, absurdum est si quis secundum Fatum ita ipsa habere asseveret. Quin etiam ne omnia quidem quae gignuntur. Quaecumque enim horum ordinatam et certam generationem habent et motum, ipsa quoque extra Fatum posita sunt. Non enim Fato Sol in hierno aut aestivo solstitio versatur, neque ullum astrorum Fato causam suae lationis acceptam fert: sed velut iuxta essentiam et substantiam libera sunt a tali causa, ita quoque in propriis actibus. Quare rerum sempiternarum aut quae secundum eadem et eodem modo semper se habent, nullo pacto Fatum causa existit; sed videtur in rebus generationi et corruptioni subiectis Fatum versari. In iis enim quae, quantum ad naturalem apparatus pertinet, apta sunt et comparata ad opposita, vis Fati versari videtur, in altero oppositorum cohibens ea et conservans, secundum quandam ordinis consequentiam. Quae enim sine Fato non ita se habere posse videntur, ea a Fato in hoc ordine conservari videntur. Talia autem sunt non alia entia, quam ea quae sunt in generatione et cor-

τῶν ὄντων, ἢ τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ· ὥστε ἐνταῦθα ποῦ καὶ τὸ τῆς ἐμαρμένης. Ἐπεὶ μὲν καὶ τούτων τὰ μὲν κατὰ τέχνην τε καὶ λόγον τεχνικόν τινα, τὰ δὲ κατὰ προαίρεσιν, τὰ δὲ κατὰ φύσιν γίνεται, σκεπτέον ἐν τίσι τούτων τὸ τῆς ἐμαρμένης, εἰ μὴ οἷόν τε ἐν πᾶσι. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τέχνην γινόμενα καθ' ἐμαρμένην εἶναι τε καὶ γίνεσθαι λέγειν, οὐδαμῶς ταῖς περὶ τῆς ἐμαρμένης δόξαις συνῶδόν· γελοῖον γὰρ τὸ τὴν κλίνην ¹⁴⁾ ἢ τὸ βάθρον καθ' ἐμαρμένην γεγονέναι λέγειν, ἢ τὴν λύραν ἡρμόσθαι καθ' ἐμαρμένην· οὕτω γὰρ ἐροῦμεν πᾶσαν τέχνην ἐμαρμένην. Ἀλλ' οὐδ' ὧν προαίρεσις αἰτία, ταῦτα καθ' ἐμαρμένην ἂν εἴη· τούτων γὰρ ἐν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ καὶ οὐκ ἔξωθεν, ἢ δὲ ἐμαρμένη οὐκ ἐν ἡμῖν· καὶ γὰρ εἰ καὶ περὶ ταῦτα ἐστὶν ἡ ἐμαρμένη, περὶ αὐτὰ καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἀλλὰ ἄλλο γέ ἐστι τοῦ ἐφ' ἡμῖν. Ἀφαιρετέον ἄρα τῆς ἐμαρμένης καὶ τῶν ἐν γενέσει τὰ γινόμενα κατὰ τέχνην τε καὶ προαίρεσιν. Τούτων δ' ἀφηρημένων, λοιπὸν καταλείπεται ταῦτα, οἷς ἡ φύσις τῆς γενέσεως αἰτία, ἐν οἷς δὲ καὶ δοκεῖ δυναστεύειν τὸ τῆς ἐμαρμένης. Εἰ γὰρ τις ἐπιστήσας ἐξετάζειν βούλοιτο τὰς δόξας τὰς περὶ τῆς ἐμαρμένης καταβεβλημένας, οὐ περὶ ἄλλα τινα, οὐδὲ ἐν ἄλλοις αὐτὰς ἐνρήσει τὴν ἐμαρμένην τιθείσας, ἀλλ' ἐν τοῖς γινόμενοις φύσει· καὶ τούτων μάλιστα ἐν τῇ τῶν ζώων καὶ τῶν ἐκ συγκρίσεων τῶν ἐν γενέσει ¹⁵⁾· οὐ γὰρ τὸ τὴν τῶν στοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὴν καθ' ἐμαρμένην γίνεσθαι λέγειν πᾶν τι συνηθές. Ὅντος τοίνυν τοῦ καθ' ἐμαρμένην ἐν οἷς προειρήκαμεν, καὶ τούτου γνωρίμου γεγονότος, ἀκόλουθον ἂν εἴη μετὰ τούτου ζητῆσαι πότερον τοιοῦτόν ἐστιν, ὥς ἀναγκαῖόν τε εἶναι καὶ ἀπαράβατον κατὰ τὸν ποιητὴν τὸν λέγοντα·

Μοῖραν δ' οὕτινα ¹⁶⁾ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.

ruptione, quare in his Fatum versabitur. Verum quum ex his quaedam in arte et ratione quadam artificiali, quaedam ex proposito, quaedam ex natura fiant, considerandum est in quonam horum sit Fatum, si, ut in omnibus sit, impossibile est. Res sane quae ex arte fiunt, si quis secundum Fatum et esse et fieri asserat, nequaquam opinionibus de Fato consentiet. Ridiculum quippe est lectum aut scamnum Fato factum esse dicere aut lyram modulationi accommodatam secundum Fatum; ita enim omnis ars Fato esse dicetur. Quin ne ea quidem quorum causa est propositum, Fato esse possunt. Horum enim in nobis principium est, non autem extrinsecus; Fatum vero in nostro arbitrio non est. Nam etsi Fatum circa ea versetur, circa quae versatur etiam liberum arbitrium, tamen differt a libero arbitrio. Quae igitur ex arte et proposito fiunt, a Fato auferenda sunt: his autem ablatis, reliquuntur ea, quorum generationis causa est natura, in quae Fatum imperium habere videtur. Si quis autem exactius et diligentius disquirere voluerit eas sententias, quae de Fato recitatae sunt, non circa alia neque in aliis ipsas inveniet Fatum constituere, quam in iis quae naturaliter fiunt. Et in iis ipsis praesertim animalibus et quae ex eorum collatione generantur. Neque enim usitatum est, ut mutuum elementorum transmutationem Fato fieri dicamus. Cum itaque Fatum in iis versetur quae supra memoravimus, cumque id delaratum sit, consequens hinc esset quaerere, utrum tale exsistat, ut necessarium ac inevitabile sit, ut poeta inquit.

*Non quisquam Fatum bonus, aut sit pessimus ille,
Devitare potest, ubi primum viderit auras.*

ἢ τοιούτων, οἷον καὶ παραβαίνεσθαι, καὶ μὴ πάντῃ τὸ ἀναγκαῖον ἔχειν ἐν αὐτῇ. Ἐκ μὲν οὖν τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων περὶ τὰδε κρίσεως οὐδέτερον ἔχομεν βεβαίως τούτων τιθέμενον. Ποτὲ μὲν γὰρ τὸ τῆς ἐμαρμένης ὕμνουσιν ὡς ἀναγκαῖον, ποτὲ δὲ οὐ πάντῃ τὴν συνέχειαν αὐτὴν πιστεύουσι σώζειν. Καὶ γὰρ οἱ διὰ τῶν λόγων ὑπὲρ αὐτῆς ὡς οὐσης ἀναγκαίως διατεινόμενοι σφόδρα, καὶ πάντα ἀνατιθέντες αὐτῇ, ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσιν οὐκ εἰκόασιν αὐτῇ πεπιστευκέναι· τύχην γοῦν πολλάκις ἐπιβοῶνται, ἄλλην ὁμολογοῦντες εἶναι ταύτην αἰτίαν τῆς ἐμαρμένης· ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς οὐ διαλείπουσιν ἐνχόμενοι, ὡς δυναμένου τινὸς ὑπ' αὐτῶν διὰ τὰς ἐνχὰς γενέσθαι παρὰ τὴν ἐμαρμένην· ἀλλὰ καὶ βουλευόνται περὶ τῶν πρακτέων αὐτοῖς, καὶ τοι καὶ ταῦτα καθ' ἐμαρμένην εἶναι λέγοντες, καὶ συμβούλους παρακαλοῦσι, καὶ μαντεῖαις οὐκ ὀκνοῦσι χρῆσθαι, ὡς ἐνὸν αὐτοῖς, εἰ προμάθοιεν ¹⁷), φυλάξασθαι τι τῶν ἐμαρμένων. Ἐπεὶ δὲ οὗτοι μὲν αὐτοῖς περιπίπτουσι περὶ τὰ μέγιστα φανερώς οὕτως διαφωνίαν ἔχοντες (ἀπιθανώταται γοῦν εἰσιν αὐτῶν αἱ πρὸς τὴν τούτων συμφωνίαν ἐνρεσιλογίαι) δοκεῖ δὲ ἐν τοῖς ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ καὶ τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι, ὃ τοῦ μηδὲν ἀναγκαιῶς ἐν τούτοις ἐν οἷς ἂν ᾗ, γίνεσθαι αἰτιόν ἐστιν, ἄξιον ἐστὶν ἐπιστῆσαι περὶ τούδε, εἰ τέ ἐστιν εἰ τε μὴ. (Αὕτη γὰρ ἡ φύσις ὁρισθεῖσα πρὸς τὸ τὴν τῆς ἐμαρμένης οὐσίαν ἐνρεῖν ἡμῖν τὰ μέγιστα συμβάλλεται). Ἰκανὴ μὲν οὖν ἡ χρῆσις ἡ κοινὴ συστήσαι τὴν ἐνδεχομένην φύσιν· οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ τῶν ἐξ ἀνάγκης πάντα γίνεσθαι λεγόντων ἐν τῷ ζῆν καὶ ταῖς κατὰ βίον ἐνεργείαις οὐ μαρτυρεῖ τῷ δύνασθαι τινα καὶ τῶν γιγνομένων μὴ γίνεσθαι, καὶ τῶν μὴ γιγνομένων γίνεσθαι· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ τοῦτο δεῖξαι ῥᾶδιον. Πολλὰ γὰρ τῶν γιγνομένων τὰ μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ ἀπὸ τάντομάτου γίνεσθαι

an vero tale sit, ut possit declinari, nec penitus in se necessitatem habeat. Ex communi quidem hac de re hominum iudicio, neutrum horum firmiter statuere possumus. Quandoque enim Fatum decantant ac celebrant tanquam necessarium; quandoque autem non prorsus Fatum continuitatem conservare credunt. Nam qui multis verbis conati sunt ostendere Fatum necessarium esse, omnia ipsi attribuentes, in actionibus postea vitae non videntur ipsi fidem habere. Nam fortunam plerumque inclamant, fatentes hanc diversam causam a Fato esse. Quin deos nunquam precari cessant, ceu aliquid ab illis propter preces possit etiam praeter Fatum effici. Sed consultant quoque de rebus a se agendis: atqui cum haec quoque Fato fieri dicant, tamen consiliarios arcessunt, et oracula quoque adire non verentur; tanquam possint, si praedidicerint cavere ab aliquo, quod Fato decretum sit. Quamobrem quum hi sibi refragantur, circa res maximas adeo aperte dissensionem habentes, merito igitur fictae illae rationes, quas ad horum concordiam addunt, a vero et a fide prorsus alienae sunt. Videtur porro in iis quae generantur et corrumpuntur, contingentia quoque esse, quae ut nihil necessario fiat in iis in quibus sit, causa est. Perquirendum igitur ac discutiendum de eo, siue sit, siue non sit. Haec enim natura definita ad reperiendam Fati substantiam nobis summopere conducit. Satis sane est communis usus ad constitutionem contingentis naturae: nullus enim ne eorum quidem, qui omnia ex necessitate fieri affirmant in vita et actionibus vitae, non testatur posse quaedam eorum quae fiunt, non fieri, et eorum quae non fiunt, fieri. Quinetiam id ratione ostendere perfacile est. Multa enim eorum quae fiunt partim a natura partim a casu fieri in confesso est. Esse autem aliquid

πεπίστευται, τὸ δ' εἶναι τι καὶ ἐφ' ἡμῶν οὕτως ἐναργές
 ἐστίν, ὥς μὴδὲ τοὺς τὰ τῆς ἐμαρμένης ὡς ἀναγκαῖα
 πάνν κρατύνειν πειρωμένους ¹³⁾ ἀντιβλέπειν δύνασθαι
 τῷδε τῷ δόγματι. Ἀλλὰ μὴν εἰ ἐστὶν ἐφ' ἡμῶν τι, καὶ
 τοῦτο περὶ ταῦτά ἐστι, παρ' ἃ καὶ τὴν ἐμαρμένην
 εἶναι συμβέβηκεν, ἀναιρεῖται τὰ τὴν ἐμαρμένην ἀπα-
 ράβατόν τε καὶ ἀκώλυτον καὶ ἀναγκαῖον εἶναι· ὧν γὰρ
 ἡμεῖς ἐσμὲν ἀρχαὶ ἐλέσθαι τε καὶ μὴ, ταῦτα ἀδύνατον
 κατηναγκάσθαι λέγειν. Ἀλλὰ μὴν ἀνάγκη τοῖς λέ-
 γουσι τὴν ἐμαρμένην εἶναι, περὶ ταῦτα λέγειν εἶναι,
 περὶ ἃ καὶ τὰ ἐφ' ἡμῶν. Ἐἴτε γὰρ τὰ τέλη μόνα γίγνε-
 σθαι καθ' ἐμαρμένην λέγομεν, εἴτε καὶ τὰς πράξεις,
 αἷς ἐπεσθαι τὰ τέλη συμβέβηκεν, ἀμφοτέρως ἀκολου-
 θεῖ περὶ τὰ αὐτὰ λέγειν εἶναι τὴν ἐμαρμένην, περὶ ἃ
 καὶ τὰ ἐφ' ἡμῶν. Ἐἰ μὲν οὖν τὰς πράξεις καθ' ἐμαρ-
 μένην λέγοι τις, αὐτόθεν δῆλον τὸ κείμενον· ἐν γὰρ
 ταύταις ἐστὶ καὶ τὸ ἐφ' ἡμῶν· εἰ δὲ τὰ τέλη μόνον, ὧν
 αἱ πράξεις χάριν, ἀκολουθεῖ δὲ ταῖς τοιαῖςδε πράξεσι
 τὰ τοιαύδε τέλη (οὐ γὰρ δὴ τοῖς ὅπως οὖν πραχθεῖσιν
 ἔπεται τὰντὸν τέλος) ἀνάγκη καὶ τὰς πράξεις, αἷς ἀκο-
 λουθήσει τὰ τοιαῦτα τέλη, καθεύμαρθαι λέγειν. Οὐ
 γὰρ ἀκολουθήσει τὸ καθ' ἐμαρμένην τέλος μὴ προηγη-
 σαμένων τῶν ἐπὶ τοῦτο ἀγουσῶν πράξεων· καὶ τὸ ἐφ'
 ἡμῶν δὲ περὶ ταῦτα· Ὅτι γὰρ ἐστὶ τι ἐφ' ἡμῶν, δῆλον
 καὶ ἐκ τῶνδε ἂν γένοιτο, εἴγε δεῖ περὶ τῶν ἐναργῶν
 ἀποδείξει χρῆσθαι. Ἐκ τε γὰρ τοῦ μὴδὲν μὲν τῶν ¹⁹⁾
 ὑπὸ τῆς φύσεως προηγουμένως γιγνομένων γίγνεσθαι
 μάτην, ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ὅν ²⁰⁾ τὸ βουλευέσθαι
 φύσει, ὅν δὲ καὶ ²¹⁾ προηγούμενον ἔργον τῆς φύσεως,
 εἰ γε τούτῳ δοκεῖ μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων ἀνθρώπος
 διαφέρειν, μάτην γίνεταί [γεγονότος κενῶς] ²²⁾ εἰ μὴ
 δὲν ἐκ τῆς βουλῆς ὁ βουλευόμενος ἐλέσθαι χύριος.
 Ἀλλὰ γὰρ ὡς ἔχοντες τούτου τὴν ἐξουσίαν ²³⁾ αὐτοὶ γε
 ἐφ' αὐτῶν βουλευόμεθα περὶ τῶν πρακτέων ἡμῶν, ἀλλ'

etiam in nostro arbitrio, id vero adeo perspicuum est, ut ne illi quidem, qui res Fati tanquam necessarias corroborare enituntur, huic placito reclamare possint. Atqui, si aliquid est in nostro arbitrio, idque circa ea versatur, circa quae versari Fatum contingit, iam tollitur Fatum esse inevitabile, insuperabile, necessarium. Quorum enim nos principia sumus ut eligamus vel non, haec impossibile est, ut coacta et necessaria esse dicantur. Atqui necesse est eos qui asserunt Fatum esse, circa ea versari dicere, circa quae versantur quae in nostro arbitrio sunt. Sive enim solos fines dicant secundum Fatum fieri, sive actiones quas fines sequuntur, contingit utroque modo ut circa eadem Fatum unoque modo sit, circa quae versantur quae in voluntate nostra posita sunt. Si igitur quisquam actiones quoque Fato esse dicat, hinc patet positio, in his enim est quoque liberum arbitrium; si autem fines dumtaxat, quorum gratia actiones sunt, sed post tales actiones tales fines sequuntur, (non enim ea, quae quomodocunque facta sunt, sequitur idem finis) necesse est igitur ut actiones quoque, quas fines eiusmodi sequantur, Fato coactas esse dicant. Non enim sequetur finis secundum Fatum nisi actiones praecesserint quae eo perducant. Et liberum etiam arbitrium circa haec versatur. Esse enim aliquid in nostro arbitrio, hinc etiam colligi potest, si modo in evidentibus demonstrationes adducendae sunt, primum quod nihil eorum quae a natura praecipue fiunt, frustra fiat: in hominibus autem est consultatio naturaliter, et praecipuum etiam naturae opus (siquidem ea maxime videtur homo a reliquis animantibus distare,) certe frustra et temere facta erit, si consultans nihil ex consilio eligere potest. Verum tanquam id in nostra potestate sit, nos ipsi de rebus nobis agendis consulta-

οὐκ εἰζαντες ταῖς φαντασίαις τοῖς ἀλόγοις τῶν ἄλλων ζῶων παραπλησίως αὐταῖς ἐπόμεθα, συμβούλους τε παρακαλοῦμεν, οὓς ἂν εἰδῶμεν πλεον τι δυναμένους ἡμῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν προκειμένων, καὶ τὴν αἵρεσιν συνάρασθαι. Ἦδη δὲ περὶ τῶν μειζόνων καὶ χαλεπωτέρων οὐκ ὀκνοῦμεν συμβούλους καὶ τοὺς θεοὺς παρακαλεῖν, ἀξιοῦντες παρ' αὐτῶν μαθεῖν ἢ διὰ χρησμῶν ἢ διὰ συμβούλων, ἢ δι' ὀνειρῶν.²⁴⁾ ὁποτέρᾳ χρὴ μᾶλλον ἡμᾶς ἐλέσθαι τῶν ζητουμένων. Ἰκαναὶ δὲ καὶ αἱ νομοθεσίαι τοῦτο συστήσαι²⁵⁾, ἐν αἷς διδασκαλίαις τε τινῶν κελεύεται καὶ προστάσσεται τὰ ποιητέα, καὶ τιμῶνται μὲν οἱ πειθόμενοι τούτοις, κολάζονται δὲ οἱ μὴ. Ἀλλὰ μὴν ὄντος γέ τινος ἐφ' ἡμῖν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενόν ἐστιν· εἴγε ἐφ' ἡμῖν ἐστι τό τε προᾶν καὶ τὸ μὴ. Τούτου δὲ ὄντος, ἀδύνατον ἀναγκαῖον εἶναι τὸ τῆς ἐμαρμένης, ὃν ἐν τούτοις, ἐν εἷς καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἔχει χώραν. Ἰκαναὶ δὲ καὶ αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐνχαί, τῶν μὲν ἀποτροπὴν τινῶν αἰτουμένων παρ' αὐτῶν, τῶν δὲ δόσιν ἀγαθῶν, ὥς ὄντων τινῶν ἐνδεχομένων καὶ γενέσθαι καὶ μὴ, διὰ τὴν ἡμετέραν αἴτησιν ὑπὸ τῶν θεῶν συστήσαι τὸ εἶναι τινα ἐνδεχόμενα. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐκ τῆς φυσικῆς συστάσεως τῶν ὄντων ἐκάστου τοῦθ' οἶόν τε καταμαθεῖν. Ἡ γὰρ φύσις αὐτὴ τοῖς μὲν ἐξ ἀνάγκης οὕσί τε καὶ γιγνομένοις οὐδεμίαν ἐπιτηδειότητα πρὸς ἀντικείμενον ἔδωκε, τὴν δὲ ἀνεπιτηδειότητα πρὸς ἀδύνατα· μάτην γὰρ ἔξειν ἔμελλε τὴν ἐπιτηδειότητα πρὸς τὴν εἰς ταῦτα μεταβολὴν, ὄντα καὶ ἀδύνατα ἄλλως ἔχειν. Ὁρῶμεν γὰρ ὅτι οὔτε τὸ πῦρ²⁶⁾ ἔχει δύναμιν ψυχρότητος ἐν αὐτῷ, οὔτε ἡ χιὼν μελανίας, οὔτε τὰ βάρεια κουφότητος, μένοντά γε τὰντὰ ἅ ἐστιν²⁷⁾, οὔτε τί τῶν αἰδίων τοῦ φθαρῆναι. Τοῖς δὲ οὐκ ἀναγκαῖόν ἐν θατέρῳ τῶν ἀντικειμένων ἀφωρισμένως εἶναι τε καὶ μένειν τὰντὰ, καὶ τῆς εἰς τὸ ἀντικείμενον μεταβολῆς ἐκ φύσεως ἔχειν τὴν παρα-

mus, non autem assensi imaginationibus, ut alia animantia rationis expertia, illas sequimur. Consiliarios quoque adhibemus, quos videamus plus aliquid ad iudicationem et electionem propositi prodesse. Iam vero de maioribus ac difficilioribus ipsos Deos consiliarios advocare non veremur, rogantes ab ipsis dicere aut per oracula, aut per consiliarios (vates) aut per somnia quaedam, utra nos potius eligere oporteat ex quaesitis. Satis autem id quoque comprobare possunt legum sanctiones, quibus doctrina quorundam imperatur et iubetur, quae sint agenda: et honorantur qui illis parent, mulcantur qui minime. Contingens quoque est, siquidem in nostro arbitrio est facere hoc vel non facere. Cum vero id ita sit, impossibile est ut Fatum sit necessarium, cum in iis versetur, in quibus etiam liberum arbitrium locum habet. Satis item possunt vota et preces, quae Diis funduntur, cum alii aversionem et fugam alicuius rei ab ipsis petant, alii bonorum largitionem, tanquam quaedam contingant et esse et non propter nostram petitionem a Diis, satis inquam probare possunt esse quaedam contingentia. Quin etiam ex naturali cuiusque entis constitutione id facile cognosci potest. Natura enim in iis quae ex necessitate sunt et fiunt, nullam aptitudinem ad opposita dedit, sed ineptiam ad impossibilia. Frustra enim habuissent aptitudinem ad mutationem in has res, cum impossibile esset ea aliter habere. Videmus enim ignem neque frigiditatis potestatem in se habere, neque nivem nigredinis, neque gravia levitatis, si modo eadem maneant quae sunt. Neque sempiternis dedit ut corrumpi possint. Quibusdam autem elargita est, ut non necessario in altero oppositorum essent definite et manerent. Atque haec a natura praeparationem mutationis in oppositum habent. Eiusmodi plurima

σκευήν. Τοιαῦτα τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ πλείστα, οἷς μὴ ἔστι θάτερον τῶν ἀντικειμένων σύμφυτον· ἕκαστον γὰρ αὐτῶν οἷόν τε τὰ ἀντικείμενα πάσχειν τε καὶ μὴ, τοῦτο ἐνδέχεται παθεῖν ²⁸⁾ τε καὶ μὴ παθεῖν. Ὅ δὲ ἐνδέχεται μεταβάλλειν εἰς τὸ ἀντικείμενον, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐξ ἀνάγκης, ἐν ᾧ φθάσαν ἔστιν αὐτῶν. Συνίστησι δὲ τὸ μὴ πάντα ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι τὰ γιγνόμενα, τό τε ἐφ' ἡμῖν, ὡς ἔφαμεν, καὶ ἡ τύχη ἱκανὴ διακόψαι τὴν συνέχειαν τῶν ἐν τάξει τινὲ γίγνεσθαι δοκούντων. Ἐἰ δὲ οὐδὲν μὲν ἤττον ἐναργὲς τῆς ἐιμαρμένης τὸ εἶναι τι ἐφ' ἡμῖν, καὶ τὸ γίγνεσθαι καὶ ἀπὸ τύχης πολλὰ καὶ ἀπὸ αὐτομάτου, καὶ ὅλως ἐν τοῖς ἐν γενέσει, ἐν οἷς ἔστι καὶ ἡ ἐιμαρμένη, εἶναι καὶ τὴν τοῦ ἐνδεχομένου φύσιν, τοῦτο δὲ ἀναιρεῖ τὸ ἀναγκαῖον, ἀδύνατον εἶναι τὴν ἐιμαρμένην ἀναγκαῖόν τι καὶ παραβαθῆναι μὴ δυνάμενον. Ἀλλὰ μὴν ὁμολογεῖται πάντα τὰ κατ' ἐιμαρμένην γιγνόμενα κατὰ τάξιν καὶ ἀκολουθίαν γίγνεσθαι τινα, καὶ τι ἐφεξῆς ἔχειν ἐν αὐτοῖς. Οὐ γὰρ δὴ τοῖς ἀπὸ τύχης ὅμοια τὰ τῆς ἐιμαρμένης· ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἄστατά τε καὶ σπανίως γιγνόμενα καὶ σχεδὸν ἀναίτια, τὸ δὲ κατ' ἐιμαρμένην πᾶν τὸ νυναντίον· εἰρμὸν γοῦν αἰτίων φασὶν αὐτὴν εἶναι. Ἀλλ' οὐδὲ τῷ κατὰ προαίρεσιν ²⁹⁾ ταυτὸν ἡ ἐιμαρμένη δοκεῖ εἶναι· διακόπτεσθαι γὰρ ³⁰⁾ τὸ συνεχὲς αὐτῆς ὑφ' ἡμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας προαιρέσεως πολλάκις. Ἀλλὰ μὴν ἐν τοῖς γενητοῖς τε καὶ φθαρτοῖς ταῦτα ὁρῶμεν αἰτία παρὰ τὴν συνιστάσαν ³¹⁾ φύσιν αὐτὰ καὶ δημιουργοῦσαν προαίρεσιν τε καὶ τὸ αὐτόματον καὶ τὴν τύχην· οὐ γὰρ ἐν τούτοις τὸ κατὰ τέχνην, ὣν οὐδενὶ ταυτὸν τὸ τῆς ἐιμαρμένης εἶναι δοκεῖ. Λείπεται ἄρα τὴν ἐιμαρμένην μηδὲν ἄλλο ἢ τὴν οἰκίαν φύσιν εἶναι ἐκάστου. Οὐ γὰρ δὴ ἐν τῷ καθόλου καὶ κοινῷ τὸ τῆς ἐιμαρμένης, οἷον ἀπλῶς ζῶων, ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν τοῖς κατ' ἕκαστα, Σωκράτει τε καὶ Καλλίᾳ. Ἐν

sunt eorum quae generantur, et corrumpuntur, quibus non est alterum oppositorum innatum. Unumquodque potest opposita pati et non, id est contingit pati et non pati. Quod autem contingit mutari in oppositum, id non est ex necessitate, in quocunque ipso-
rum prius fuerit. Liberum igitur arbitrium non omnia quae fiunt, et necessitate fieri probat; iudicio quoque est fortuna quae continuitatem eorum, quae serie quadam fieri videntur, rescindere potest. Si igitur nihil minus evidens quam Fatum, aliquid in nostro arbitrio esse, et multa a fortuna et a casu fieri, et omnino in rebus generationi obnoxiiis, in quibus est Fatum, esse quoque naturam contingentis, eo vero tolli necessitatem, impossibile igitur est ut Fatum res quaedam sit necessaria, et quam transgredi impossibile sit. Atqui in confesso est omnia quae secundum Fatum fiunt, secundum ordinem quandam et consequentiam quandam fieri, et seriem quandam habere in se ipsis. Non enim res Fortunae similes sunt eventis ipsius Fati; illae enim instabiles sunt, et raro fiunt, et fere sine causa; id vero quod secundum Fatum est, totum contrarium: catenam igitur causarum ipsum esse dicunt. Quin neque idem quod ea quae ex proposito fiunt Fatum esse videtur: eius enim continuitas a nobis et nostro proposito saepenumero rescinditur, Atqui in generabilibus et corruptibilibus has videmus esse causas praeter naturam, quae ipsa constituit ac fabricat, Electionem, Casum et Fortunam. In iis enim non est ars, cum quorum nullo Fatum idem esse videtur. Reliquum igitur est ut Fatum nihil aliud sit quam propria natura uniuscuiusque. Non enim in universali et communi est Fatum, ut in genere in animalibus, hominibus, sed in singularibus, Socrate et Callia. In his autem propria natura principium et

δὲ τούτοις ἡ ἰδία φύσις ἀρχὴ καὶ αἰτία τοιάδε, οὗσης τῆς κατὰ ταῦτα γιγνομένης τάξεως. Ἀπὸ γὰρ ταύτης ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν καὶ οἱ βίοι καὶ αἱ τῶν βίων γίνονται καταστροφαί, μὴ ἐμποδισθείσης ὑπὸ τινων. Ὁρῶμεν γὰρ, ὅτι καὶ τὸ σῶμα, τῷ τοιόνδε ἢ τοιόνδε ἐκ φύσεως εἶναι καὶ ἐν νόσοις γίγνεται καὶ ἐν φθοραῖς, ἀκολούθως τῇ φυσικῇ συστάσει· οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης· ἱκαναὶ γὰρ ἐκκροῦσαι τήνδε τὴν τάξιν ἐπιμέλειαί τε καὶ αἰσθάνων ὑπαλλαγὰς καὶ προετάξεις ἰατρῶν, καὶ συμβουλία θεῶν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἑυροὶ τις ἂν παρὰ τὴν φυσικὴν κατασκευὴν διαφοροὺς γινομένης καὶ τὰς πράξεις καὶ τὰς προαιρέσεις καὶ τοὺς βίους. Ἦθος γὰρ ³²⁾ ἀνθρώπων κατὰ τὸν Ἡράκλειτον, δαίμων, τουτέστι φύσις. Ὡς ἐπιπλεῖστον γὰρ ταῖς φυσικαῖς κατασκευαῖς τε καὶ διαθέσεσι καὶ τὰς πράξεις, καὶ τοὺς βίους, καὶ τὰς τῶν βίων καταστροφὰς ἀκολουθεῖν συμβέβηκε. Τῶν μὲν γὰρ ἀνιμάχων ³³⁾ καὶ φιλοκινδύνων φύσει βίαιός τις καὶ ὁ θάνατος ὡς ἐπιτοπλεῖστον· αὕτη γὰρ ἐιμαρμένη τε καὶ φύσις αὐτοῦ· τῷ δὲ ἀκολάστῳ καὶ ἐν ἡδοναῖς ζῶντι ὁ ἐν ταῖς ἀκρασίαις, καὶ τῷ καρτερικῷ ὁ δὲ ὑπερβολῆς πόνων καὶ κακοπαθειῶν· τῷ δὲ ἀνελευθέρῳ ὁ ἐκ τῆς περὶ τὸ ἀδιάφορον σπουδῆς, δι' ἣν ἀδικοῦσι καὶ αὐτῶν ὀλιγωροῦσι καὶ πονοῦσιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν· διὰ τοῦτο γοῦν ἐιώθασιν καὶ ἐπιλέγειν τοῖς τοιούτοις, ὡς αὐτὸς αὐτῷ γέγονεν αἴτιος τοῦ θανάτου. Τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ καθ' ἐιμαρμένην, οὔτε τὴν μαντικὴν ἐροῦμεν ἄχρηστον ἔτι, προορῳμένην τε τὸ κατὰ φύσιν ἀποβησόμενον, καὶ βοηθοῦσαν διὰ τοῦ συμβουλευεῖν τε καὶ κελεύειν ἐνίστασθαι τῇ τῆς φύσεως χείρονος ἀκολουθίᾳ. Ἀλλ' οὐδ' ἡ τῆς τύχης ἀναιρεθήσεται φύσις, ἀλλ' ἔξει τινῶν αἰτιῶν ³⁴⁾ συμπύπτει ³⁵⁾ τοῖς γιγνομένοις κατὰ προαίρεσιν. Ἔτι δὲ μᾶλλον τὸ θεῖον καὶ αἱ ἐκ τούτου βοηθίαι, καὶ αἱ παρ' ἡμῶν ἐνχαί τε καὶ δεήσεις τὴν οἰκίαν

causa talis est eius ordinis, qui secundum eadem sit. Ab hoc enim semper vitae et vitarum discessionem fiunt, nisi impedita ab aliquo sit. Videmus enim corpus, quod tale vel tale ex natura sit, in morbos cadere, et in corruptiones, qualis est naturalis constitutio; non tamen ex necessitate. Possunt enim tollere hunc ordinem, tum curationes, tum aëris mutationes, et iussa medicorum, et consultationes Deorum. Eodem autem modo in anima quoque invenire aliquis potest praeter naturalem apparatus, differentes fieri et actiones et electiones et vitas. Mos enim hominum, ut inquit Heraclitus, Deus est, hoc est Natura. Quam saepissime enim naturaliter praeparationibus et dispositionibus actiones quoque et vitas et vitarum mutationes similes esse contingit. Rixatorum enim et audacium, violenta quaedam mors est cum plurimum: hoc enim est Fatum et natura ipsorum: Intemperantis autem et voluptatibus dediti mors est in immoderata intemperantia: Fortis et patientis mors propter laborum et aerumnarum tolerantiam: Avari et sordidi propter nimium studium et anxiam curam rei indifferentis (hoc est divitiarum) tum quia iniusti sunt, et se ipsi negligunt, et supra vires laborant. Quare de iis dicere solent ipsos sibi mortis causam praeuisse. Cum igitur eiusmodi sit quod secundum Fatum est, neque artem vaticinandi inutilem esse dicemus, quae adhuc praevidet id quod naturaliter futurum est, et opem fert quum consilium dat, et iubet naturae deterioris consecutioni adversari: quin neque natura fortunae tollitur, sed habitu quarundam causarum coincidit cum iis quae fiunt ex proposito. Multo enim magis Deus et eius auxilia, et nostrae preces ac rogationes proprium locum servabunt, cum eiusmodi sit id quod Fato fit. Conveniet etiam cum his id quod dicitur;

χώραν φυλάξουσιν, ὄντος τοῦ τῆς ἐμαρμένης τοιούτου. Ὁμολογήσει δὲ τούτοις καὶ τὸ λεγόμενον, ὅτι πολλὰ καὶ παρὰ μοῖραν γίνεται καὶ παρὰ ἐμαρμένην, ὥς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει

Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν 35) δόμον ἄιδος ἐσαφίκηαι.

Συνίσταται δ' ἂν ἥδε ἡ δόξα καὶ ὑπὸ 36) τοὺς μάντις, ἐν οἷς προλέγουσι μὴ πάντα ἐπιτυγχάνειν. Ἐι δὲ μὴ τήνδε τὴν δόξαν περὶ τῆς ἐμαρμένης τοὺς ἀνθρώπους ἔχειν συμβέβηκε, θαυμαστὸν οὐδέν. Οἱ γὰρ πολλοὶ τοῖς μὲν τύποις οὐ κακῶς περὶ τῶν πραγμάτων στοχάζονται, ἐν δὲ τοῖς καθ' ἕκαστα καὶ ἐν τῇ διορίζειν τε καὶ ἐξακριβοῦν πολλὰ διαμαρτάνουσι· τὸ μὲν γὰρ φύσεως, τὸ δὲ ἐπιστήμης ἔργον. Ἦδη δὲ τοῦ τῆς ἐμαρμένης ὀνόματος Ἀριστοτέλης μνημονεύει καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν μετεωρολογουμένων 37) οὕτως· „Ἀλλὰ „πάντων τούτων αἴτιον ὑπολείπεται, ὃ, τι γίγνεται „διὰ χρόνων ἐμαρμένων· οἷον ἐν ταῖς κατ' ἐνιαυτὸν „ῥαῖς χειμῶν, οὕτω περιόδου τινὸς μεγάλης, μέγας „χειμῶν 37).” Ἔοικε δὲ διὰ τε τούτων τὴν ἐμαρμένην τὴν φύσιν λέγειν· οὗτοι γὰρ ἐμαρμένοι χρόνοι, χειμῶν τε καὶ τῶν ἄλλων, οἱ φυσικὰς τὰς ἀνταποδόσεις ἔχοντες, οὐκ ἔχουσιν αὐτὰς ἀπαραβάτους τε καὶ κατηναγκασμένας, Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως οὕτως πάλιν ἐμαρμένης μνημονεύει· „Ἄρα οὖν καὶ γενέσεις εἰσὶ βίαιοι καὶ οὐχ „ἐμαρμέναι, αἷς ἐναντίαί αἱ κατὰ φύσιν.” Δι' ὧν πάλιν, ὅτι τῷ τῆς ἐμαρμένης ὀνόματι ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν γιγνομένων χοῖται, γνώριμον. Ἐι γὰρ μὴ τῷ ἐμαρμένῳ φαῖναι εἶναι ἐναντίον τὸ κατὰ φύσιν, τῷ δὲ παρὰ τὴν ἐμαρμένην τὸ καθ' ἐμαρμένην ἐναντίον, ταύτων ἂν εἴη τῷ κατὰ φύσιν τὸ καθ' ἐμαρμένην. Οὐ γὰρ δὴ πλείω οἷον τε ἐνὶ ὄντι τῷ μὴ καθ' ἐμαρμένην ἐναντία λέγειν εἶναι, τό τε καθ' ἐμαρμένην

multa etiam praeter Parcam fieri et praeter Fatum, ut alicubi poëta ostendit inquires

Non praeter Fatum tenebras penetrabis Avernii.

Haec enim opinio vatibus favebit, in quibus praediciunt non omnia se assequi. Quod si non hanc opinionem homines de Fato habere contingit, non est mirum. Multitudo enim in nominum formationibus quidem non male res assequitur, in particulari vero et in definiendo et exactius examinando plerumque errat ac labitur. Illud enim naturae, hoc scientiae opus est. Iam vero de nomine Fati Aristoteles mentionem facit in primo Meteororum hoc modo: „Sed „omnium horum causa censenda est, quia fiunt per „tempora fato decreta ac certa, velut in tempestatibus anni hiems, et in ambitu temporum maiore „magna hiems.” Videtur autem dicere Fatum naturam esse, haec enim sunt tempora Fato decreta ac statuta, hiems et reliqua, quae naturales cum habeant mutationes, non habent ipsas inevitabiles et coactas. Quin etiam in quinto Naturalis auscultationis ita rursum meminit de Fato: „Num ne igitur „etiam generationes violentae sunt et non statutae „Fato, quibus contrariae sunt naturales?” Et iterum liquet eum Fati nomine in rebus quae naturaliter fiunt, uti. Si enim rei Fato non decretae dicit contrarium esse id quod secundum naturam est, illi vero quod est secundum Fatum id quod non est secundum Fatum contrarium est; ergo idem erit id quod secundum naturam est cum eo quod est secundum Fatum. Non enim possibile est ut uni quod est non secundum Fatum plura contraria esse dicantur. Et id quod secundum Fatum est, aperte ipsi

προδήλως ὄν ἐναντίον αὐτῷ, καὶ τὸ κατὰ φύσιν μὴ ἄλλο ὄν τοῦ καθ' ἑμαρμένην. Φανερώτατα δὲ Θεόφραστος δείκνυσι ταῦτόν ὄν τὸ καθ' ἑμαρμένην τῷ κατὰ φύσιν ἐν τῷ Καλλισθένει ³⁸), καὶ Πολύζηλος ³⁹) δὲ ἐν τῷ οὕτως ἐπιγραφομένῳ περὶ ἑμαρμένης συγγράμματι.

contrarium est, et quod est secundum naturam non diversum est ab eo quod est secundum Fatum. . Apertissime vero Theophrastus ostendit in Callisthene idem esse quod secundum Fatum est cum eo, quod est secundum naturam, Polyzelus quoque in libro qui de Fato inscribitur.

ἈΜΜΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ἙΡΜΕΙΟΥ

Εἰς τὸ 10^{ον} Ἀριστοτέλους περὶ Ἑρμηνείας
Τμήμα Δευτερον ὑπομνήμα.

α.

Τῶν οὖν εἰρημένων τριῶν ἀντιθέσεως ¹⁾ κατὰ πάντα χρόνον ὁμοίως ἔχουσιν κατὰ τὸ ποιεῖν ἀντίφασιν ἢ μὴ ποιεῖν, τὰς καθ' ἕκαστα προτάσεις φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐπὶ μὲν τῆς ἀναγκαίως ὕλης, καὶ ἀδυνάτου διαιρεῖν κατὰ πάντα χρόνον ὠρισμένως τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν ἀναγκαῖαν ὕλην τὴν μὲν κατάφασιν ἀληθεύειν ἀνάγκη, τὸ ἀναγκαίως ὑπάρχον ὑπάρχειν λέγουσαν, τὴν δὲ ἀπόφασιν ψεύδεσθαι, ἅτε ἀναιροῦσαν τὸ ἀναγκαίως ὑπάρχον· κατὰ δὲ τὴν ἀδύνατον τὴν μὲν κατάφασιν ψεύδεσθαι τὸ ἀδύνατον ὑπάρχειν λέγουσαν, τὴν δὲ ἀπόφασιν, ἅτε ἀναιροῦσαν αὐτὸ, ἀληθεύειν. Κατὰ δὲ γε τὴν ἐνδεχομένην ὕλην, οὐκέτι φησὶν ὁμοίως αὐτὰς ἔχειν κατὰ πάντα χρόνον λαμβανομένας πρὸς τὴν διάκρισιν τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψευδοῦς. Ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ παρεληλυθότος καὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἅτε δὲ ²⁾ τοῦ πράγματος ἐκβεβηκότος, περὶ οὗ ὁ λόγος, φανερόν ἐστίναι τῶν καθ' ἕκαστα προτάσεων τὴν τε ἀληθεύουσαν καὶ τὴν ψευδομένην. Ἐν γὰρ τύχοι λουόμενος, ἢ λουσάμενος χθὲς ὁ Σωκράτης, ἢ μὲν κατάφασις ἀληθεύει ἢ λέγουσα, Σωκράτης χθὲς

AMMONII HERMIÆ
COMMENTARIUS
IN SECTIONEM II. LIBRI ARISTOTELIS.

De Interpretatione Parte octava.

(Hugone Grotio interprete.)

§. 1.

Cum igitur tres praedictae oppositiones secundum omnem temporis varietatem pari modo se habeant, in eo quod faciant vel non faciant contradictiones, affirmat Aristoteles enuntiationes particulares in materia quidem necessaria et impossibili verum et falsum definire dispescere aut distribuere secundum omne tempus. Cum enim materia sit necessaria, necesse est Affirmationem veram esse, aientem quippe illud esse quod necessario est, Negationem vero falsam esse, ut quae tollat istud, quod necessario existit. Cum vero materia sit impossibilis, aequè necesse est Affirmationem falsam esse, aientem quippe illud esse, quod est impossibile *). In materia vero ancipite non eodem modo habere se dicit enuntiata quovis sumta tempore in differentia veri et falsi. Nam in praeterito tempore ac praesenti, quippe cum iam res de qua sermo est, evenit, apertum esse alteram de re quaque enuntiationem esse veram, falsam vero alteram. Nam si aut

*) Hic demum incipit Hugonis Grotii versio. Initium Capituli dedimus ex interpretatione editoris Londinensis.

ελοῦσατο· ἡ δὲ ἀπόφασις ἀναιρεῖν πειρωμένη τὸ ὑπάρ-
χον ἢ ὑπάρξαν, δῆλον ὅτι ψευδὴς ἔσται· καὶ ἐι τύχοι
μὴ λουόμενος, ἢ μὴ λελουμένος, τῇ προτεραίᾳ δηλο-
νότι, τὴν μὲν ἀπόφασιν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον,
καὶ τὸν παρεληλυθότα λαμβανομένην ἀληθεύειν ἀνάγκη,
τὴν δὲ κατάφασιν ὑπάρχειν ἢ ὑπάρξει λέγουσαν τὸ μὴ
ἐκβεβηκὸς, ψεύδεσθαι. Κατὰ δέ γε τὸν μέλλοντα
χρόνον, διαιρεῖν μὲν καὶ οὕτω φησὶ τὰς καθ' ἕκαστα
προτάσεις τὸ, τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος, οὐκ ἐτι μέντοι
ὁμοίως ταῖς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, ἢ τὸν παρω-
χικότα λαμβανομέναις. Οὐ γὰρ ἔτι ὠρισμένως ἔστιν
εἰπεῖν, ποτέρα μὲν αὐτῶν ἀληθεύσει, ποτέρα δὲ ψεύ-
σεται, οὕτω τοῦ πράγματος ἐκβεβηκός, δυναμένου
μὲν τοι καὶ ἐκβῆναι καὶ μὴ ἐκβῆναι.

β.

Τοῦτο μὲν τοι τὸ θεώρημα τὸ νῦν ὑπ' Ἀριστοτέλους
κινούμενον, δοκεῖ μὲν εἶναι λογικόν, κατὰ ἀλήθειαν δὲ
πρὸς πάντα τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας ἔστιν ἀναγκαῖον·
κατὰ τε γὰρ τὴν ἡθικὴν φιλοσοφίαν πᾶσαν ἀνάγκη
προσλαμβάνειν, ὥς οὐ πάντα ἐστὶ τε καὶ γίνεται ἐξ
ἀνάγκης, ἀλλ' ἔστι τινὰ καὶ ἐφ' ἡμῖν. Ἐπεὶ γὰρ κύ-
ριοι πράξεων τινῶν ὄντες, καὶ ἐφ' ἡμῖν ὄν ἐλέσθαι ἢ
μὴ ἐλέσθαι τάδε τινὰ, καὶ πράττειν ἢ μὴ πράττειν, τὰς
μὲν ἐπαινετάς, τὰς δὲ ψεκτάς εἶναι τῶν τε προαιρέ-
σεων καὶ τῶν πράξεων λέγομεν, καὶ περιτρέπειν ¹⁾ μὲν
τοὺς πέλας ἀξιούμεν ἐπὶ τὰς καλὰς καὶ ἀγαθὰς πράξεις,
ἀποτρέπειν δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων. Καὶ μὲν τοι καὶ πρὸς
φυσιολογίαν χρήσιμον φαίνεται τὸ θεώρημα. Ζητήσῃ
γὰρ καὶ ὁ φυσιόλογος εἴτε πάντα ἐξ ἀνάγκης γίνεται
τὰ γινόμενα, εἴ τε τινὰ ἀπὸ τύχης καὶ ἐκ ταυτομάτου.
Καὶ πρὸς τὴν λογικὴν μέθοδον ὡσαύτως. Ἀπὸ γοῦν
τοῦτο ἔστι τὸ νῦν ζητούμενον, εἴτε πᾶσα ἀντίφασις
ἀφωρισμένως διαιρεῖ τὸ ἀληθὲς παρὰ τὸ ψεῦδος, εἴτε
ἔστι τις καὶ ἀορίστως ταῦτα διαιροῦσα. Ἐκτεινόμενον

lavetur nunc; aut heri lotus sit Socrates, vera erit aiens enuntiatio: Socrates lavat, Socrates heri lavit; negans vero oratio, quae auferre nititur id quod est aut fuit, manifesto falsa est. Contra si neque lavet nunc, neque heri laverit Socrates, negantem enuntiationem sive de praesenti, sive de praeterito sumtam veram esse necesse est, contra eam quae id ait esse aut fuisse, quod nec est, nec fuit, falsam. Circa tempus vero futurum dicit etiam in eis enuntiationes de re quaque aut veras esse aut falsas, non tamen eodem modo quo circa tempus aut praesens aut praeteritum. Neque enim definite dici potest, utra earum vera sit futura, utra falsa, quamdiu res non evenit, potestque vel evenire vel non evenire.

§. 2.

Ista quae hic ab Aristotele movetur quaestio videtur quidem ad hanc disputandi artem pertinere: ceterum ad omnes philosophiae partes usum habet necessarium. Nam ad moralem partem sapientiae omnino id assumi necesse est, non omnia ex necessitate esse ac fieri, sed esse et quaedam in nostra potestate. Quia enim quarundam actionum sumus domini, et in nobis est haec talia deligere aut non deligere, facere aut non facere, ideo quosdam dilectus esse laudabiles, alios vituperari dignos dicimus, itidemque actiones. Et ad honestas quidem et probas alios volumus adhortari, dehortari vero a contrariis. Verum etiam ad naturae cognitionem utilis videtur haec quaestio. Nam et naturae scrutator solet quaerere an omnia ex necessitate fiant, an vero nonnulla forte et casu. Sed neque minus ad disputandi artem hoc pertinet. Hoc ergo iam quaeritur, an omnis repugnantia enuntiationum definite se dispescat in verum et falsum, an quaedam indefinite. Sed et in primam sapientiam

δὲ τὸ θεωρήμα καὶ ἐπὶ τὴν πρώτην φιλοσοφίαν ¹ α) ἐνρῆ-
σεις. Ζητήσῃ γὰρ καὶ ὁ θεόλογος, κατὰ τίνα τρόπον
ὑπὸ τῆς προνοίας διακυβερνᾶται τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πράγ-
ματα, καὶ εἴτε πάντα ὠρισμένως καὶ ἐξ ἀνάγκης γίνε-
ται τὰ γινόμενα, καθάπερ τὰ ἐπὶ τῶν αἰδίων ὑπάρ-
χοντα, ἢ ἐστὶ τινὰ καὶ ἐπὶ ἐνδεχομένων ἐκβαίνοντα,
ὧν τὴν γένεσιν ἐπὶ μερικᾶς δηλονότι καὶ ἄλλοτε ἄλλως
ἐχούσας αἰτίας ἀνάγειν ἀνάγκη.

Καὶ οὐδὲ τοὺς πάννυ ἰδιωτικῶς διακειμένους τῶν
ἀνθρώπων ἐνρῆσεις ἀμελοῦντας τῆς περὶ τούτου τοῦ
θεωρήματος ἐννοίας, ἀλλὰ τοὺς μὲν ὡς πάντων ἐξ
ἀνάγκης γιγνομένων τὰς αἰτίας ὧν ἀμαρτάνουσιν ἐπὶ
τὴν ἐμαρμένην ἢ τὴν πρόνοιαν, τὴν τε θεϊαν καὶ τὴν
δαιμονίαν ἀναφέρειν πειρωμένους, καθάπερ ὁ ἀπαι-
δεύτως παρ' Ὀμήρῳ λέγων

— — — — — Ἐγὼ δ' οὐκ ἀτίως ἐμὶ ²)

Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφῶιτις Ἑριννύς.

τοὺς δὲ, ὡς ὄντων τινῶν καὶ ἐφ' ἡμῖν, ἀπομαχομένους
μὲν τοῖς πάντα ἀναγκάζουσιν, ἀξιοῦντας δὲ ἡμᾶς ὡς
αὐτοκινήτους παιδείας τε καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν
ποιεῖσθαι.

γ'.

Τοσαύτην οὖν δύναμιν ἔχοντος τοῦ θεωρήματος
πρὸς πάντα ἡμῶν τὸν βίον ἀναγκαῖον, ἡγοῦμαι τῶν
πάντα ἀναγκάζειν ¹) πειρωμένων λόγων τοὺς δοκοῦντας
παρέχειν τινὰ τοῖς ἀκούουσιν ἀπορίαν ἐκθέσθαι τε καὶ
διαλύσαι· δύο δὲ τούτων ὄντων, τοῦ μὲν λογικωτέρου,
τοῦ δὲ πραγματειωδεστέρου, ὁ μὲν λογικώτερος προά-
γεται ὡς ἐπὶ τίνος ἡμῶν ἐνεργείας, οἷον τῆς κατὰ τὸ
θεριῖν τὸν τρόπον τοῦτον. Ἐἰ θεριεῖς, φησὶν ²),
οὐχὶ τάχα μὲν θεριεῖς, τάχα δὲ οὐ θεριεῖς, ἀλλὰ πάν-
τως θεριεῖς, καὶ εἰ μὴ θεριεῖς, οὐχὶ τάχα μὲν θεριεῖς,
ἀλλὰ πάντως οὐ θεριεῖς· ἀλλὰ μὴν ἐξ ἀνάγκης ἢ τοι
θεριεῖς, ἢ οὐ θεριεῖς. Ἀνίρηται ἄρα τὸ τάχα, εἶπερ

extendi hanc quaestionem facile intelligas. Nam et Theologus quaeret quemadmodum Providentia res humanas gubernet, etiam an omnia definite et ex necessitate fiant quae fiunt, ut illa quae insunt rebus aeternis, an vero sint et quaedam eventus ancipitis, quorum originem ad causas particulares et alio tempore aliter se habentes referre oporteat.

Sed neque plane rudes reperias cogitationes super hanc quaestionem negligere; sed et hos quidem, tanquam omnia fiant necessario ea quae peccant imputare Fato, aut providentiae divinae aut geniali, ut ille qui inscite apud Homerum dicit

- - - - - *Non hic ego causa, sed ipse*

Iupiter ac Fatum quaeque aëre regnat Erinnys.

Alios vero, velut aliquid sit in nostra potestate, opponere se omnia necessitati subiicientibus, velle autem ut nos ipsi, utpote qui a nobis ipsis moveamur, curam sumamus institutionis et virtutis.

§. 3.

Cum ergo haec quaestio tantam vim habeat ad omnem vitam, operae pretium mihi esse videtur argumenta necessitati cuncta supponere volentium ea quae maxime audientibus negotium facere possunt, et exponere et dissolvere. Cum autem argumenta eius generis sint duo, alterum magis in disputatione et verbis, alterum magis in rebus est positum; illud quod est disputatorium, materiam capit ab aliqua nostrarum actionum, puta messione, in hunc modum. Si metes, non forte metes et non metes, sed omnino metes, et si non es messurus, pari modo non forte metes, forte non metes, sed omnino non metes.

μήτε κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ θεωρεῖν πρὸς τὸ μὴ θεωρεῖν ἔχει χώραν, ἐξ ἀνάγκης τοῦ ἐτέρου τούτων ἐκβαίνοντος, μήτε κατὰ τὸ ἐπόμενον ὁποτέρᾳ ὄντων ὑποθέσεων. Τὸ δὲ τάχα ἦν τὸ εἰσφέρον τὸ ἐνδεχόμενον· οἶχεται ἄρα τὸ ἐνδεχόμενον. Πρὸς τοῦτον ὄν τὸν λόγον ῥᾷδιον ἀπαντᾶν, λέγοντας, ὡς ὅταν φάσκητε τὸ, εἰ θεωρεῖς, οὐχὶ τάχα μὲν θεωρεῖς, τάχα δὲ οὐ θεωρεῖς, ἀλλὰ πάντως θεωρεῖς, πῶς ἀξιοῖτε υποτίθεσθαι τὸ θεωρεῖν, ὡς ἀναγκαῖον, ἢ ὡς ἐνδεχόμενον; Ἐἰ μὲν γὰρ ὡς ἐνδεχόμενον, ἔχομεν τὸ ζητούμενον· εἰ δὲ ὡς ἀναγκαῖον, πρῶτον μὲν αὐτὸ αἰτεῖτε τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον συγχωρεῖσθαι ὑμῖν ὡς ἐναργές. Ἐπειτα ἀληθές μὲν ἔσται τὸ πάντως θεωρεῖν, οὐκέτι μὲν τοι χώραν ἔξει τὸ λέγειν· ἀλλὰ μὴν ἤτοι θεωρεῖς ἢ οὐ θεωρεῖς. Πῶς γὰρ τοῦ ἐτέρου τούτων ἐκβαίνοντος ἀναγκαίως, τοῦ δὲ ἐτέρου δηλονότι ἀδυνάτου ὄντος, χώραν ἔχει τὸ λέγειν, ἀλλὰ μὴν ἢ τόδε ἐστὶν ἢ τόδε; ὥστε οὐ πρόεισιν αὐτὴ τέως αὐτοῖς ἢ ἐπιχείρησις.

δ.

Ὁ δὲ γε ἕτερος τῶν λόγων οὕτως ὢν πραγματειώδης καὶ δυσανεπίβλεπτος, ὥστε καὶ πολλοὺς τῶν ἐπιστατικωτέρων εἶναι δοκούντων ἀπάγεσθαι πρὸς τὴν ἀναιρουσαν τὸ ἐνδεχόμενον δόξαν, πρόεισιν ἐκ διαιρέσεως τοιαύτης. Οἱ θεοί, φασιν, ἤτοι ὠρισμένως ἴσασι τὴν ἔκβασιν τῶν ἐνδεχομένων, ἢ παντάπασιν οὐδεμίαν αὐτῶν ἔχουσιν ἐννοιαν, ἢ, καθάπερ ἡμεῖς, ἀόριστον αὐτῶν ἔχουσι τὴν γνῶσιν· ἀλλ' ἀγνοεῖν μὲν οὐδὲν τῶν ὄντων αὐτοὺς ἐνδέχεται, τὰ πάντα παραγαγόντας τε καὶ διακοσμοῦντας, νοῦς τε παντελῶς ἀμιγείς πρὸς ὕλην ὄντας· μᾶλλον δὲ εἰ χρὴ τὸ ἀκριβέστερον φάναι, καὶ ὑπὲρ τὴν νοερὰν αὐτὴν ιδιότητα ¹⁾, τὴν ὄντως ἑαυτῶν ὑπαρξιν ἰδρυμένους. Οὐτε γὰρ αὐτόματον ἐροῦμεν εἶναι τῶν ὄντων τὴν φύσιν τε καὶ

Perit igitur illud forte, quando nec in oppositione metendi et non metendi locum habet, cum alterutrum horum necessario sit eventurum, neque in eo quod consequens est utrivis parti istius disiuncti; at illud forte erat unde inferebatur ambiguum eventus, auferitur ergo et illud ambiguum. Huic argumento facile obviam ibitur, si dicamus: cum vos hoc dicitis, si metes non forte metes, forte non metes, quomodo velitis ponere illud metes, an ut necessarium, an ut eventus ambigui? Si ut eventus ambigui, iam habemus id quod quaerimus, si vero ut necessarium, iam primum id vobis vultis concedi ut perspicuum, quod ipsum in quaestione est. Deinde sic verum erit omnino hunc esse messurum, neque locum habere poterit illud, quod ab ipsis dicitur: at vero aut metes, aut non metes. Quomodo enim, cum alterum sit necessario, alterum sit eorum quae fieri nequeant, locus sit isti locutioni? At vero aut hoc erit aut istud, ita ut non procedat illis quod modo conabantur.

§. 4.

Alterum vero argumentum in rebus est positum, tantamque in se difficultatem habet, ut multos etiam eruditos coëgerit concedere sententiam, quae ancipites eventus tollit. Procedit autem ex tali partitione: Dii, aiunt, aut definitè norunt eventus ancipitium, aut nullam omnino de iis habent perceptionem, aut habent cognitionem indefinitam, sicut nos. Atqui credi non debet ignorare aliquid rerum eos qui cuncta produciunt ac gubernant, qui mentes sunt omnino impermixtae cum materia, aut potius, si loquendum est exactius, qui vere super ipsam proprietatem intelligentem existentiam suam collocatam habent. Neque enim dicimus aut casu exstitisse hanc rerum naturam atque or-

τάξιν, οὔτε τοὺς θεοὺς ἔυλογον ἢ ἀγνοεῖν ἄπερ παρά-
 γουσιν, ἢ ὡς τινὰς ἀφερεπόνους κατολιγωρεῖν τῆς τε
 γνώσεως αὐτῶν καὶ τῆς διακοσμήσεως. Τὸ γὰρ ὑπο-
 λαμβάνειν ὡς ἐργώδη τε καὶ ἄσχολον ποιοῦμεν τὸν
 τῶν θεῶν βίον, καὶ ἄμοιρον τῆς τοῖς θεοῖς προσηκού-
 σης ἔμφρονος ῥαστώνης ¹ α), ἐπιμελεῖσθαι τῶν κατὰ
 μέρος αὐτοὺς ἀποφαινόμενοι ²), μὴ συννεωραχότων ἐστὶ
 τὴν ὑπεροχὴν τῆς τῶν θεῶν γνώσεώς τε καὶ δυνάμεως
 πρὸς τὴν ἡμετέραν, καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν ταύτην
 ἀξιούντων ἐκ τῶν περὶ ἡμᾶς τὰ κατὰ τοὺς θεοὺς
 σταθμᾶσθαι, καὶ τὴν ἡμετέραν ἀσθενεῖαν ἐπ' ἐκείνους
 μεταφέρειν· ὡς τοῦ μὲν βασιλέως ἡλίου ² α) ἅπαντα
 ἅμα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καταλάμπειν δυνάμενου (πλὴν ἐι
 μὴ τισιν ἀντιφράττοιτό ³) ποτέ τινα τῶν μὴ διαφανῶν
 ἀλλὰ στερεῶν σωμάτων) τῆς δὲ ἀσωμάτου καὶ παντά-
 πασιν αὐτοῦ τῶν θεῶν δυνάμεως οὐ δυνάμενης ἀπαρα-
 ποδίστως τε καὶ ἀθρόως ἅπασιν ἅμα παρεῖναι τοῖς
 οὖσιν, οὐδενὸς ἀντιφράττειν αὐτῇ δυνάμενου, πλὴν τῆς
 ἡμετέρας ἀνεπιτηδεϊότητος ³ α)· οὐδὲ τότε κατ' ἀλήθειαν
 τῆς προνοίας τῶν θεῶν παραποδιζομένης, οὐ πρὸς
 τὴν γνῶσιν τῶν καθ' ἡμᾶς, ἢ πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν,
 ἀλλὰ ἡμῶν αὐτῶν παραπλήσια πασχόντων τοῖς ὑπὸ τὸ
 φῶς τὸ ἡλιακὸν καθεύδουσιν, ἢ καὶ μύουσιν. Ὡς περ
 γὰρ ἐκεῖνοι τῆς μὲν θερμότητος τῆς ἀπὸ τοῦ ἡλίου
 τοῖς τῆδε παρεχομένης τυγχάνουσι, τῆς δὲ φωτιστικῆς
 αὐτοῦ δυνάμεως ἑαυτοὺς ἀποστεροῦσι διὰ τὴν οἰκίαν
 αἵρεσιν, ἀλλὰ οὐ διὰ τινὰ τοῦ θεοῦ μῆνιν ἀναστέλ-
 λοντος ἀπ' αὐτῶν τὰς οἰκίας ἀκτῖνας, οὕτω καὶ οἱ
 διὰ τινὰ κακοζῶσαν ἔξω τῆς προνοίας τῶν θεῶν λεγό-
 μενοι πίπτειν, οὐ παντάπασιν εἰσιν αὐτῆς ἔξω. Οὐ
 γὰρ ἂν γένοιτό τις, ὅπερ φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ξένος ⁴),
 ἢ οὕτω σμικρὸς, ὥστε καταδύς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς
 λαθεῖν τὴν ἅπαντα καὶ τὰ σμικρότατα ἐποπτεύουσιν
 πρόνοιαν, οὐδὲ οὕτω μέγας ⁵), ὥστε ὑπερπῆγναι τὸν

dinem, aut Deos credibile est vel ignorare quae producant, aut tanquam laboris intolerantes negligere eorum notitiam ac regimen. Nam putare Deorum vitam constitui molestam et negotiosam, et expertem eius non sollicitae tranquillitatis quae Deis conveniat, si eos dicamus curam gerere rerum particularium, id vero eorum est qui non intelligunt excellentiam divinam tum cognitionis tum potentiae supra nostram, et ob eius rei ignorationem volentium ad nostrum modum expendere res divinas, et nostram invalentiam in ipsos transferre Deos; quasi vero possit quidem rex astrorum sol omnia simul quae in mundo sunt illustrare, nisi forte impingat in aliqua non dilucida, sed compacta corpora, incorporea autem illa et materiei expers Deorum vis non possit una sine impedimento cunctis adesse rebus, cum nulla sit quae ei possit obstandere, praeter unam nostram naturam parum idoneam. Quanquam ne nunc quidem, si verum loqui velimus, impeditur Deorum providentia aut in cognitione rerumstrarum, aut in earum curatione, sed nos ipsi paria patimur ac illi qui sole lucente aut dormiunt aut claudunt oculos. Nam sicut illi calore quidem fruuntur qui a sole datur terram hanc habitantibus, vi autem illuminante semet orbant dilectu proprio, non autem Dei aliqua invidia radios ab eis suos avertentis, sic et qui ob pravam vitae genus dicuntur excedere de Dei providentia, non tamen omnino extra eam sunt. Nemo enim est, ut hospes ille ait Atheniensis, vel ita parvus, ut in profundo terrae descendens latere possit providentiae omnia etiam minima inspectanti; aut tam magnus, ut supra caelum volare possit et se ponere extra regentem cuncta providentiam; sed cum nobis de suo Deorum potestates bona largiri valeant, his

οὐρανὸν καὶ γενέσθαι ἐξω τῆς διακοσμοῦσης τὰ ὅλα προνοίας, ἀλλὰ τῶν αὐτόθεν ὕμενουσῶν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ δυνάμειν τῶν θεῶν ἑαυτοὺς ἀποστερήσαντες, τυγχάνουσιν ἀναγκαιῶς τῶν διὰ τιμωρίας καὶ κολάσεως περιεργουσῶν αὐτοὺς εἰς τὸ κατὰ φύσιν ⁶).

ε.

Τούτων οὖν κατὰ τε τὰς κοινὰς καὶ ἀδιαστρόφους τῶν ψυχῶν ἐννοίας ¹) ὁμολογουμένων ὄντων καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Νόμων ἐναργῶς ἀποδεδειγμένων, οὔτε ἄγνοεῖν ἡμέτερα τοὺς θεοὺς δυνατόν, οὔτ' ἀόριστον αὐτῶν γνῶσιν ἔχειν, ὥσπερ εἰκάζοντας περὶ τῶν ἐκβησομένων. Πρῶτον μὲν γὰρ ὡς Τιμαῖος ²) ἡμᾶς ἐδίδαξε, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης θεολογῶν ἀποφαίνεται, καὶ πρὸ τούτων Παρμενίδης, οὐχ ὁ παρὰ Πλάτῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν τοῖς οἰκείοις ἔπεσιν ³), οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς θεοῖς οὔτε παρεληλυθὸς, οὔτε μέλλον, ἀλλὰ τούτων ⁴) μὲν ἑκάτερον οὐκ ὄν, τὸ μὲν οὐκέτι, τὸ δὲ οὐπω, καὶ τὸ μὲν μεταβεβληκὸς, τὸ δὲ πεφυκὸς μεταβάλλειν. Τάδε τοιαῦτα τοῖς ὄντως οὖσι, καὶ μεταβολὴν οὐδὲ κατ' ἐπίνοιαν ἐπιδεχομένοις προσαρμόττειν ἀμήχανον. Προηγείσθαι γὰρ ἀνάγκη τὸ παντελῶς ἀμετάβλητον τοῦ ὁπωσοῦν μεταβάλλοντος, ἵνα καὶ μένη μεταβάλλον, ὥς τε ἐπὶ θεῶν, ἀρχῆς ἐχόντων πρὸς τὰ ὄντα λόγον ⁵), τὸ παρεληλυθὸς ἢ τὸ μέλλον θεωρεῖσθαι ἀδύνατον, ἀλλὰ πάντα παρ' αὐτοῖς ἐν τῷ νῦν ἐστι τῷ αἰωνίῳ ἰδρυμένα, τῶν χρονικῶν μέτρων ἅμα τῇ ὑποστάσει τοῦ παντός ἀναφαινομένων, καὶ μόνα μετρούντων τὰ κατὰ χρόνον ἔχοντα ἢ τὴν ὑπόστασιν ἢ τὴν ἐνέργειαν· ὥστε καὶ τὴν εἰκαστικὴν γνῶσιν πόρρω που τῶν θεῶν, καὶ ἐν τῇ ἀποπερατώσει τῆς λογικῆς ζωῆς ⁷) ἀπερρίθθαι ἀναγκαῖον. Ἐπειτα πῶς ἂν δόξαιμεν κατὰ βραχὺ γοῦν σωφροσύνης μετέχειν, τῇ γνώσει τῶν θεῶν μηδὲν πλέον ἀξιούντες τῆς ἡμετέρας ἀπονέμειν, ἀλλὰ τολμῶντες ἀμφίβολον αὐτὴν καὶ ἀόριστον ὁμολογεῖν; Τῆς γὰρ

se illi privantes incidunt in poenas et supplicia ipsos mutantia in conditionem naturae suae congruentem.

§. 5.

Haec igitur cum ex communibus et non corruptis animorum notionibus per se pateant, et in decimo legum libro (Platonis) perspicue demonstrantur, fieri non potest ut aut ignorent nostra Dii, aut indefinitam de iis habeant notitiam, tanquam coniectantes de futuris. Primum enim sicut Timaeus nos docuit, et ipse Aristoteles de divinis agens pronuntiat, et ante hos Parmenides, non apud Platonem tantum, sed et in propriis carminibus: nihil est apud Deos aut exactum aut futurum, neque horum alterum potest dici esse, quia illud non ultra sit, hoc vero nondum, illud mutatum iam, hoc in proximo ut mutetur. Talia enim iis qui semper sunt et mutationem ne cogitando quidem recipiunt attribuire absonum. Necesse est enim id quod omnino est immutabile antecedit rem quamlibet mutantem, ut ea mutans maneat. Quare cum Dii ad omnia principii habeant rationem, non potest in illis aut praeteritum cogitari aut futurum; sed omnia eis in uno nunc perpetuo sunt collocata, cum temporum mensura una cum Universi huius exstantia coeperit, eisque solis dimetiendis sit apta quae secundum tempus suam habent aut constantiam aut operationem. Quapropter et cognitio coniecturalis longe a Diis releganda, et ad infimos fines vitae rationalis deicienda est. Et quomodo igitur eo veniimus immodestiae, ut putemus nos eius cognitionis quae apud Deos est esse participes, nihil ei valentes tribuere plus quam nostrae, cum et illam facimus dubiam et indefinitam.

ἀντὴς ἔσται διανοίας, μᾶλλον δὲ ἀνοίας καὶ τῶν ἀλό-
 γων ζώων τὴν γνῶσιν παραβάλλειν πρὸς τὴν ἡμετέραν,
 μεταδιδόναι δὲ κακείοις τῆς ἀντιλήψεως τῶν καθόλου
 καὶ τῶν νοητῶν. Ὅλως δέ, ἐι πᾶσα ἀνάγκη τῶν ὄντων
 ἀπάντων αἰτίους εἶναι τοὺς θεοὺς, ἢ προσαιτίους, πῶς
 ἂν ἔχοι λόγον ἢ ἀγνοεῖν αὐτοὺς τὰ οἰκεία γεννήματα,
 ἢ τὰ τῶν οἰκείων γονυμάτων ἀποτελέσματα, ἢ τὰ ὑπὲρ
 ἐκείνων καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον γινόμενα, ἢ ὥσπερ
 αὐδὲν αὐτοῖς προσηκόντων, οὐδὲ ἐπ' αὐτοῖς κειμένων,
 ἀμφίβολον ἔχειν τὴν γνῶσιν; κατ' οὐδετέρας δὲ τούτων
 ὑποθέσεων ἐπιμελεῖσθαι τοὺς θεοὺς τῶν περὶ ἡμᾶς
 δυνατὸν, κατὰ τὸν θεοῖς ⁷⁾ προσήκοντα τρόπον τῆς προ-
 νοίας. Τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀπ' αὐτῆς τῆς οὐσίας τῶν προ-
 νοουμένων ποιουμένους αὐτῶν τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ὥσπερ
 ἐκ πρύμνης ⁸⁾ αὐτὰ διακοσμοῦντας, οὐ τῷ βουλευέσθαι
 περὶ αὐτῶν, ὡς οἱ πρὶνταί λέγουσιν, ἔνδεια γὰρ ἢ βου-
 λευσις φρονήσεως, οὐδὲ τῷ ἄλλοτε ἄλλο βουλευέσθαι
 καὶ ποιεῖν, ἀλλότριον γὰρ τοῦτο τῆς μιᾶς καὶ ἀπλῆς
 καὶ ἀτρέπτου παντάπασιν αὐτῶν ἐνεργείας, καὶ μόνους
 προσῆκον τοῖς ὑπὸ χρόνου μετρουμένοις, καὶ μετὰ
 προαιρέσεως τὰς ἐνεργείας ποιουμένοις, ἀλλ' αὐτῷ,
 φρασι, τῷ εἶναι, καθάπερ ὁ ἥλιος οὐ βουλευόμενος,
 αὐδὲ κινούμενος, ἀλλὰ τῷ εἶναι καὶ αἰεὶ μένειν ἐπινοη-
 θεὶς, πληροὶ τὰ μετέχειν δυνάμενα τοῦ οἰκείου φωτός.
 Οὔτε οὖν τὴν πρόνοιαν αὐτῶν οὕτω γίγνεσθαι δυνατὸν,
 οὔτε τὸ εὐχεσθαι καὶ ἱκετεύειν αὐτοὺς ὑπὲρ ὑετοῦ τυ-
 χόν, ἢ σωτηρίας καρπῶν, ἢ νίκης, ὧν τὴν ἔκβασιν
 ἀγνοοῦσι, πόρρω ἂν ἐμπληξίας εἴη. Εἰ δὲ ταῦτα καὶ
 ἀδύνατα καὶ οὔτε λέγειν, οὔτε διανοεῖσθαι ὅσια, καὶ
 ὑπὲρ αὐτῆς ἐλεγχόμενα τῆς πείρας, ὡς αἱ πολύστοιχοι
 τῶν θείων ἐνεργειῶν πραγματεῖται καὶ τὰ καθ' ἑκάστην
 ὡς ἐπιεῖν ἡμέραν γινόμενα τοῖς ἐφιστάνειν αὐτοῖς
 δυναμένοις ⁹⁾ σημαίνουσι, δῆλον ὅτι καὶ διατάττεσθαι
 ὑπὸ τῶν θεῶν τὰ ἐνδεχόμενα ῥητέον καὶ ὠρισμένως

Paris hoc sit cogitationis, imo potius incogitantiae, ac si cognitionem quae penes muta est animantia, cum nostra aequiparemus atque illis etiam tribuamus perceptionem rerum universalium et intellectui soli patentium. Ac plane si necessarium est Deos esse, omnium quae sunt causas unicas vel inter causas, quomodo rationi erit consentaneum, aut ignorare eos suos foetus, aut suorum foetuum opera, aut quae ab eis quovis modo efficiuntur, aut de iis tanquam ad se non pertinentibus, neque in ipsorum potestate positae dubiam habere cognitionem, cum, utrumvis horum ponas, fieri nequeat ut res nostras curent Dii eo curandi modo, qui ipsorum providentiae conveniat? Qui modus is est, ut ex ipsa natura eorum quae curantur curam gerant, et velut ex puppe gubernent, non consultando, sicut de eis loquuntur poëtae (consultatio enim indigentia est prudentiae), nec quod alias alia decernant ac faciant; id enim dissentaneum est ab ipsorum operatione una semper et simplici et immutabili, et solis iis convenit, quae tempus dimetitur, quaeque ex dilectu suas operationes edunt, sed ipso, quod dici solet suo esse, sicut Sol, non consultans neque immutationi obnoxius, sed eo ipso quod est et semper manet, si res recte intelligatur, implet omnia suo lumine quae illud participare sunt idonea. Quod si illo quo dicunt modo consistere potest providentia, precari et sacra facere ad impetrandos puta imbres, aut frugum copiam aut victoriam, quarum nempe rerum eventum Dii ignorent, non longe abest ab insania. Quod si ista sic se habere non possunt, imo et dictu cogitatuque sunt impia, ipsaque experientia refelluntur, ut et multiplicia divinarum operationum negotia, et ea quae fiunt ut ita dicamus quotidie, considerare volentibus ostendunt, dicendum certe ea

γινώσκεισθαι αὐτῶν τὴν ἔκβασιν. Μᾶλλον γὰρ ἦν εἰκὸς τὰ αἰδία τῶν πραγμάτων περιορᾶσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἔρημα τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτοῖς προνοίας, ἢ τὰ ῥευστὴν ἔχοντα φύσιν, ἔπερ ἐκεῖνα μὲν ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν φύσεως τὸ ὠρισμένον ἔχει, καὶ ἄτρεπτον, τοιαύτην θέοθεν τὴν ὑπόστασιν ἐληγχότα, τὰ δὲ ἐν γενέσει, διὰ τὸ ῥευστὸν τῆς οἰκείας ὕλης, ἐν παντοδαπῇ μεταβολῇ φέρεσθαι πεφυκότα, οὐτ' εἶναι οὔτε συνέχεσθαι καὶ διακοσμεῖσθαι δυνατόν, μὴ πολλῆς τυχόντα τῆς τῶν αἰεὶ ὡσαύτως ἔχόντων δημιουργικῆς τε καὶ προνοητικῆς αἰτίας, οὐ μόνον τῆς ὀλιγωτέρας καὶ ἐξηρημένης, ἀλλὰ καὶ τινὸς μερικωτέρας καὶ προσεχεστέρας· ὥπερ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς παῖδας ὁρῶμεν πλείονος δεομένους ἐπιμελείας ἢ τοὺς ἀνδρας, καὶ τοὺς ἀνοήτους ἤπερ τοὺς ἔμφορους. Ἐἰ δὲ γινώσκουσιν οἱ θεοὶ τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ὠρισμένως γινώσκουσιν (ἵνα μὴ, ὅπερ ἐλέγομεν, ἀόριστον αὐτῶν ποιῶμεν τὴν γνῶσιν) καὶ ἴσασιν ὅτι μόνον τὸ ξύλινον τεῖχος σώσει τὰς Ἀθήνας ἐκ τῶν βαρβαρικῶν κινδύνων, καὶ ἡ θεία Σαλαμὶς ἀπολεῖ τὰ τέκνα τῶν γυναικῶν, καὶ ὁ Κροῖσος τὸν Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, καὶ ὁ Λαῖος τεκνοποιῶν ἄρδην ἀνατρέψει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν, δῆλον ὅτι οὐχ οἰόντε ταῦτα μὴ ἐκβαίνειν, εἰ δὲ μὴ, ψεύδεσθαι αὐτοὺς ἀναγκαῖον. Λυοῖν οὖν θάτερον, ἢ πάντα ἀναγκαίως, καὶ ὡς εἰκὸς ὑπὸ τῶν θεῶν γινώσκεισθαι τε καὶ προλέγεσθαι, φήσομεν ἐκβαίνειν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ὄνομα ἔσται κενὸν ¹⁰), ἢ οὔτε γινώσκεισθαι ὑπὸ τῶν θεῶν, οὔτε προνοεῖσθαι τὰ τῆδε φήσομεν. Ἀλλὰ μὴν τοῦτο ἀδύνατον· οἴχεται [ἄρα] ¹¹) τὸ ἐνδεχόμενον.

5.

Πρὸς τοῦτον οὖν τὸν λόγον δυσαντίβλεπτον, ὥπερ ἐλέγομεν ὄντα καὶ ὑπ' αὐτῆς δοκοῦντα τῆς ἐναργείας χραιτύνεσθαι, ὡς αἱ τῶν μαντείων προρρήσεις δηλοῦ-

quae ancipitia nos dicimus a Diis retineri et eorum eventum definito praenosci. Imo multo magis sit credibile aeterna a Diis deseri et abdicari a propria quadam providentia, quam haec quae fluxam habent naturam, cum illa ex suapte natura habeant non definitam atque immutabilem, quia talem dicuntur accipere exstantiam, haec vero quae sunt genita, ob propriae materiae fluxionem omnimoda mutatione agitari nata neque esse neque contineri, neque ordinari possunt, nisi multum trahant ab efficientia opifice ac provida semper eodem modo se habentium, non tantum illa toti praesidente et suprema, sed et a magis particularibus magisque propinquis; sicut et in humano genere pueros videmus maioris egere curationis quam viros, et improvidos quam prudentes. Quod si norunt Dii futura quae ancipitia dicimus et definito norunt, ne ut dixi, incertam faciamus eorum cognitionem, sed norunt solo muro ligneo salvas fore Athenas a barbarorum impetu, et quod divina Salamis perdet mulierum sobolem, et quod Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim, et quod Laius liberos serens funditus suam evertet domum, perspicuum hinc est non potuisse ista non fieri; id enim si esset, necesse erat mentiri Deos. Alterum ergo de his duobus admittendum est, aut omnia necessario fieri, atque ita ut a Diis cognosci praedicique possint, aut quod anceps dicitur, inane esse nomen, neque a Diis aut cognosci aut curari quae hic aguntur. Hoc vero cum esse non possit, tollitur id quod anceps dicitur.

§. 6.

Adversus hoc argumentum, quod diximus esse difficile repugnatum, ideo quod confirmari videatur ab ipsa rerum evidentia, cui et vaticinantium praedictiones

σιν ἀπαντῶντες ἡμεῖς κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ Ἰαμβλίχου ὑφήγησιν ¹⁾, τὰ διάφορα μέτρα τῶν γνώσεων διαιρεῖν ἀξιόσωμεν λέγοντες, ὥς ἡ γνώσις μέση οὕσα τοῦ τε γινώσκοντος καὶ τοῦ γινωσκομένου, ἔπειρ ἔστιν ἐνέργεια τοῦ γινώσκοντος περὶ τὸ γινωσκόμενον, ὅϊον τῆς ὀψευς περὶ τὸ λευκὸν, ποτὲ μὲν κρειττόνως γινώσκει τὸ γινωσκόμενον τῆς αὐτοῦ τοῦ γνωστοῦ φύσεως, ποτὲ δὲ χειρόνως, ποτὲ δὲ συστοίχως. "Ὅτι μὲν γὰρ τὸν νοῦν τὸν ἡμέτερον τὰς πολιτικὰς τῶν πράξεων προχειρίζομενον, λέγομεν γινώσκειν τὰ καθέκαστα τῶν πραγμάτων ἀναφέροντες ταῦτα ἐπὶ τὰ καθόλου, καὶ δι' ἐκείνων ὡς οἰκείων γινώσκειν αὐτὰ πειρώμενον, δῆλον ὅτι κρείττονα ταῦτα ἐροῦμεν εἶναι τοῦ γινωσκομένου τὴν γνῶσιν, ἔπειρ μεριστὸν μὲν καὶ ἐν μεταβολῇ τὸ καθ' ἕκαστον, ὃ δὲ λόγος καθ' ὃν ταῦτα ὁ νοῦς ὁ πρακτικὸς γινώσκει, ἀδιαίρετός τε καὶ ἀμετάβλητος. "Ὅταν δὲ αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρεφόμενος καὶ κατὰ τὰς καθαρτικὰς ἐνεργῶν ἀρετὰς τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ θεωρῇ, σύστοιχον εἶναι ἀνάγκη τῷ γινωσκομένῳ τὴν γνῶσιν. "Ὅταν δὲ γε ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ ἀκρότατον τῆς ἑαυτοῦ τελειότητος καὶ τὰς θεωρητικὰς τῶν ἀρετῶν προχειρίζόμενος θεωρῇ τὰ περὶ τῶν θείων διακοσμήσεων, καὶ ὅπως ἐκ τῆς μιᾶς τῶν πάντων ἀρχῆς αὐταὶ παράγονται, καὶ τίς ἐκάστης ἢ ιδιότης, χεῖρονα εἶναι ἀνάγκη τοῦ γινωσκομένου τὴν γνῶσιν. Τούτων ὅντων οὕτως ἐχόντων, ῥητέον τοὺς θεοὺς γινώσκειν μὲν πάντα τὰ γεγονότα, καὶ τὰ ὄντα, καὶ τὰ ἐσόμενα ἢ μέλλοντα τὸν θεοῖς προσήκοντα τρόπον, τοῦτο δὲ ἐστὶ μιᾶ καὶ ὠρισμένη καὶ ἀμεταβάτῳ ²⁾ γνώσει, διόπερ καὶ τῶν ἐνδεχομένων περιεληφέναι τὴν εἰδησιν, ἅτε καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ παράγοντας, καὶ τῶν μὲν αἰδίων οὐσιῶν αἰτίους ὄντας, τῶν δὲ γεννητῶν προσαιτίους, κατὰ τὰς οἰκείας ἐκάστοις αὐτῶν ἐνεργείας, καὶ ὅϊον ὁρῶντας οὐκ αὐτὰς μόνον τὰς οὐσίας, ἀλλὰ καὶ

testimonium praebeant, nos contra euntes ex disciplina divini Iamblichi diversas cognitionis mensuras distinguentes dicemus, cum cognitio medium quid sit inter quod cognoscit, et quod cognoscitur (est enim actio cognoscentis circa id quod cognoscitur sicut actio visus est circa album) interdum illa melius cognoscit id quod cognoscitur, quam est rei cognoscendae natura, interdum peius, interdum pariliter. Nam cum mentem nostram res civiles tractantem dicimus cognoscere res singulas referendo eas ad universalia, et per haec ut sibi proprias istas illas perspicere conando, certe hic cognitionem dicemus esse potiore re cognita, siquidem partibiles et in mutatione positae res singulae: at ratio per quam mens activa istas noscit, impartibilis atque immutabilis. Ubi vero mens in se conversa, et secundum virtutes operans purgatrices suam conspicit substantiam, tunc parilem necesse est esse cognitionem cum eo quod cognoscitur. Ubi vero mens eadem scandens ad suae perfectionis fastigium, et contemplativas virtutes tractans speculatur ea quae ad divinas gubernationes pertinent, et quo modo illae omnes ex uno communi omnium principio procedant, et quae cuiusque proprietas, tum necesse est cognitionem deteriore esse eo quod cognoscitur. Haec cum ita se habeant, dicendum est Deos nosse quidem omnia quae fuere et quae sunt, et quae imminet aut eventura sunt, eo modo qui Deus conveniat, hoc est una ac definita ac immutabili cognitione, unde et rerum ancipitium cognitionem eos complecti, ut qui omnia quae in Mundo sunt, producant, et rerum aeternarum unicae sint causae, eorum vero quae gignuntur causae adiutrices secundum proprias cuique eorum operationes, et tanquam qui introspectent non tantum rerum substantias, sed

τὰς δυνάμεις αὐτῶν καὶ τὰς ἐνεργείας, τὰς τε κατὰ φύσιν καὶ τὰς παρὰ φύσιν, ὅπερ παρὰ φύσιν ³⁾ συνεισῆλθε τῇ ἀναγκαίᾳ τῆς ὑποβάσεως τῶν ὄντων ὑφέσει, τοῖς καὶ τούτου μετέχειν ποτὲ πεφυκόσιν, οὐ προηγουμένως, ἀλλὰ κατὰ τὸν λεγόμενον τῆς παρυστοστάσεως τρόπον, γινώσκειν μὲν τοι τὰ ἐνδεχόμενα κριτόνως τῆς αὐτῶν ἐκείνων φύσεως, διόπερ ταῦτα μὲν ἀόριστον ἔχοντα τὴν φύσιν, δύνασθαι τε ἐκβαίνειν καὶ μὴ ἐκβαίνειν, ἐκείνους δὲ ἅτε κριτόνως τῆς φύσεως αὐτῶν τὴν γνῶσιν αὐτῶν προειληφότας, ὠρισμένως καὶ ταῦτα εἰδέναι ⁴⁾. Καὶ γὰρ τὰ μεριστὰ τῶν πραγμάτων ἀμερίστως καὶ ἀδιαστάτως γινώσκειν αὐτοὺς ἀναγκαῖον καὶ τὰ πεπληθυσμένα ἰνοειδῶς, καὶ τὰ ἐγχρονα αἰωνίως, καὶ τὰ γεννητὰ ἀγεννήτως. Οὐ γὰρ συμπαραθεῖν τῇ ῥύσει τῶν πραγμάτων τὴν τῶν θεῶν γνῶσιν ἀνεξιμέτιστα λέγειν, οὐδὲ εἰναί τε ἐπ' ἐκείνων ἢ παρεληλυθός, ἢ μέλλον, οὐδὲ λέγεσθαι ἐπ' αὐτῶν; ὡς ἐν Τιμαίῳ παρειλήφραμεν, τὸ ἦν ἢ τὸ ἔσται, μεταβολῆς τινος ὄντα σῆμαντικά, μόνον δὲ τὸ ἔστι, καὶ τοῦτο οὐ τὸ συναρμυζόμενον τῷ τε ἦν καὶ τῷ ἔσται, καὶ ἀντιδιαίρουμένον αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸ πάσης χρονικῆς ἐμφάσεως ἐπινοούμενον, καὶ τὸ ἀτρεπτον αὐτῶν καὶ ἀμετάβλητον σημαῖνον, ὅπερ καὶ ὁ μέγας Παρμενίδης πάντῃ νοητῷ ὑπάρχειν ἀποφαίνεται.

Οὐ γὰρ ἔην ⁵⁾, οὐδ' ἔσται (φησὶν) ὁμοῦ πᾶν, ἔστι δὲ μῶνον.

Καὶ οὐ χρὴ νομίζειν ὅτι ἀναγκαίαν ἔξει τὴν ἐκβασιν ἃ λέγομεν ἐνδεχόμενα, διὰ τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν ⁶⁾ γινώσκεσθαι ὠρισμένως, οὐ γὰρ διότι γινώσκουσιν αὐτὰ οἱ θεοὶ, διὰ τοῦτο ἀναγκαίως ἐκβήσεται, ἀλλ' ἐπειδὴ φύσιν ἔχοντα ἐνδεχομένην καὶ ἀμφίβολον, πέρας ἔξει πάντως ἢ τοῖον, ἢ τοῖον, διὰ τοῦτο τοὺς θεοὺς εἰδέναι ἀναγκαῖον ὅπως ἐκβήσεται. Καὶ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τῇ μὲν φύσει τῇ ἑαυτοῦ ἐνδεχόμενον, τῇ δὲ γνῶσει τῶν

etiam earum potestates atque actus, tum qui secundum naturam, tum qui praeter naturam sunt, quae quidem praeter naturam dicta necessario cohaerent submissis rerum gradibus in iis rebus quae natae sunt etiam talis rei participes, non principaliter, sed per eum modum qui dicitur adexistentiae. Cognoscere autem Deos ea quae sunt incipitia melius quam fert eorum natura; quia haec quidem naturam habentia per se indefinitam possunt et evenire et non evenire, ipsi vero, ut qui naturae sint potioris horum cognitionem antecesserunt, ita ut etiam definito ista norint. Nam et res partibiles impartibiliter et indistanter eos nosse necesse est, et multiplicia uniformiter, et temporalia aeternae, et genita ingenite. Neque enim audebimus dicere cum fluxione rerum una cursitare Deorum cognitionem aut esse aliquid apud eos, aut praeteritum aut futurum, neque apud eos dici, quod nos Timaeus docet, hoc fuit, hoc erit, quae voces mutationis in se significationem habent, sed tantum est, et hoc ipsum non connumeratum cum illo fiat et erit, atque ab eis contra distinctum, sed cogitatum ante omnem temporis indicationem, ita ut Deorum immutabilitatem et invariabilitatem significet: quod etiam magnus Parmenides omni rei quae intellectu solo percipitur adesse affirmat, sic enim ait:

Non fuit, aut erit hoc, sed tantum dicimus: est hoc.

Neque existimandum est necessarium habitura eventum ea quae incipitia dicimus, quia a Deis definito noscuntur. Non enim, quia id sciunt Dii, ideo necessario ista evenient, sed quia naturam habentia ambiguum et in utrumque proclivem, exitum habebunt talem aut talem, propterea Deos necesse est scire quomodo res exitura sit, estque idem natura quidem sua anceps,

θεῶν οὐκέτι ἀόριστον ἀλλ' ὠρισμένον. Ἀήλον δὲ ὅτι καὶ τῇ ἡμετέρα γνώσει δυνατόν ὠρισμένως ποτὲ γινώσκεισθαι τὸ ἐνδεχόμενον, ὅτε οὐδὲ κυρίως ἔτι ἔστιν ἐνδεχόμενον, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖ τοῖς προσηγασμένοις αἰτίοις τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως. Τὴν γοῦν σφαῖραν τὴν ἡρεμοῦσαν ἐν παραλλήλῳ τῷ ὀρίζοντι ἐπιπέδῳ, δυνατόν μὲν τοῦ ἐπιπέδου τὴν αὐτὴν ἔχοντος θέσιν κινεῖσθαι τε ὑπὸ τινος καὶ μὴ, τοῦ μέντοι ἐπιπέδου κλιθέντος, μὴ κινεῖσθαι ἀδύνατον. Διὰ ταῦτα καὶ τοὺς ἰατροὺς ὀρῶμεν ὅτε μὲν οὐδὲν θαρρόντως ἀποφαίνεσθαι περὶ τῶν ἀρρώστων, εἴτε ὑγιανοῦσιν, εἴτε φθαρήσονται, ὡς ἂν ἐνδεχομένων ὄντων ἀμφοτέρων, ὅτε δὲ ἀνενδοιάστως περὶ τοῦ ἐτέρου τούτων ὡς τῷ ἀρρώστῳ πάντως τοι ὑπάρξαντος ἀποφαινομένους.

ζ.

Ἐπεὶ δὲ τινες θρασύτερον ἀναστρεφόμενοι περὶ τὴν ζήτησιν τοῦ προκειμένου θεωρήματος οἰοῦνται δεικνύναι μὴδὲ τοῖς θεοῖς ὠρισμένην ὑπάρχουσαν γνῶσιν τῶν ἐνδεχομένων, χρησμοὺς παράγοντες ἡμῖν περὶ τῶν μελόντων ἀμφιβόλως ἀποφνηαμένους, ῥητέον πρὸς αὐτοὺς, ἅπερ ὁ μέγας φησὶ Συριανὸς, ὅτι πρῶτον μὲν ἐφιστάνειν ἐχρῆν, ὡς ἄλλη μὲν ἔστιν ἡ τῶν θεῶν γνῶσις καὶ νόησις, ἑτέρα δὲ ἡ τῆς προφητιδὸς ἐνέργεια, κινηθείσης μὲν ἐκ θεοῦ, τεκούσης δὲ ἐν αὐτῇ καὶ λόγον μεριστὸν, καὶ μέτρα, καὶ γνῶσιν ἀμφίβολον. Οὐ γάρ τοι τὸ ἐλλαμπόμενον τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τὸ ἐλάμπρον, ἔπειτα δὲ ὅτι καὶ τοῦ συμφέροντος ἕνεκεν τῶν ἀκουόντων πολλάκις ἀμφίβολοι δίδονται χρησμοί, τὴν διάνοιαν αὐτῶν γυμνάζοντες ¹⁾. Χρῶνται γὰρ ἡμῖν ὡς αὐτοκινήτοις οἱ θεοὶ, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τὰ περὶ ἡμᾶς κυβερνώσι, καὶ πάντα ἡμῖν κατὰ τὴν ἡμῶν αὐτῶν ἀξίαν ἀπονέμουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως καὶ τολμηρὰ, καὶ τῶν προκειμένων εἰς ἐξέτασιν μακρὰν ἀποπλανώμενα.

Deorum autem notitiae non indefinitum, sed definitum. Imo manifestum est etiam nostra cognitione posse interdum definito nosci id quod anceps est, cum scilicet non ultra proprie est anceps, sed necessario sequitur antegressas cur fiat causas. Nam ut globus iam quiescens in plano, quod circulo finitori sit aequidistans, aut moveatur mox ab aliquo, aut non moveatur, fieri utrumque potest manente plani natura; at si planum inclinetur, iam fieri nequit ut non moveatur. Ideo et medicos videmus, nunc quidem nihil audentes affirmare de aegrotantibus, sintne ad sanitatem redituri an interituri; quia utrumvis videatur fieri posse, alias vero sine haesitatione asserere horum alterum, tanquam quod omnino aegrotanti eveniturum sit.

§. 7.

Quoniam vero nonnulli audacius se gerentes circa propositae iam quaestionis indaginem confidunt probare se posse ne Diis quidem adesse definitam rerum ancipitium cognitionem, adducentes oracula quaedam de futuris rebus, verbis loquentia dubiis, dicendum eis quod magnus Syrianus dicit, primum quidem considerandum, aliud esse Deorum cognitionem atque intellectionem, aliud vero operationem fatidicae motae quidem a Deo, sed in se pariente et rationem partibilem et carmina et notitiam dubiam. Non enim quod illustratur idem est cum eo quod illustrat, deinde etiam ob commodum audientium dari interdum dubia oracula, ut horum intelligentia exerceatur. Utuntur enim Dii nobis, ut qui a nobis ipsis moveamur et ad eum modum res nostras gubernant, omniaque nobis ita ut meremur distribuunt. Sed haec forte audacia et ab eo quod nunc examinamus procul recedentia.

η.

Ὅλος δὲ ὁ πάντα ἀναγκάζων λόγος πότερον καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης συμβαίνειν τοῖς ἀνθρώποις φησὶ, τὸ λέγειν ὅτι πάντα ἡνάγκασται, ἢ ἐφ' ἡμῖν κείσθαι τὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς γενέσεως τῶν πραγμάτων δόξας; Ἐι μὲν γὰρ τὸ δεύτερον ἁληθές, οὐκ ἄρα πάντα ἐξ ἀνάγκης, εἰ δὲ τὸ πρότερον, πῶς δοξάζουσί τινες τὸ ἀντικείμενον, ὅτι πολλά ἐστιν ἐφ' ἡμῖν; τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς φύσεως τῆς πάντα ἀναγκαζούσης (ὡς ὁ ἐκείνων λόγος) κινεῖσθαι παρὰ φύσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ καταψηφίζεσθαι τῶν ἀπ' αὐτῆς γιγνομένων, παντελῶς ἄλογον καὶ παραπλήσιον ὡς εἰ τις ἰατρικὴν τέχνην διδάσκων δι' αὐτοῦ τούτου παρεσκεύαζε τοὺς διδασκομένους τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης, ἧς μετέχονται ¹⁾ ἀναιρεῖν. Καὶ τοι τὸν μὲν τεχνίτην ἐκτὸς ποιῆσαι τι τῶν παρὰ τέχνην, οὐ καθ' ὃ τοιοῦτος, αἶον τὸν ἱατρὸν δοῦναι φθορὸν ἢ δηλητήριον ²⁾, ἅτε ψυχὴν αὐτοκίνητον ἔχοντα, καὶ τῆς τέχνης μηδὲν συντελούσης πρὸς αὐτὴν τῆς ψυχῆς τὴν τελειότητα, τοῦ δὲ σώματος ἢ τῶν ἐκτὸς ἐπιμελουμένης. Τὴν μέντοι φύσιν ὑπεραντίον τι τῷ οἰκείῳ τέλει ποιεῖν ἀμήχανον. Οὐ μὲν οὐδ' ὡς περὶ τῶν τεράτων, οὕτω καὶ τῶν δοξῶν πλεονεξίαν τῆς ὕλης ἢ ἔνδειαν αἰτιασόμεθα. Οὔτε γὰρ πλάττειν αὐτοῖς βουλομένοις ῥάδιον ἀποδοῦναι τῶν διαφορῶν δοξῶν ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὕλην διαφορᾶς τὰς αἰτίας, οὔτε πάντων ἔτι τὴν ἐμαρμένην αἰτίαν εἶναι ὁμολογήσουσιν. Ἀλλὰ τούτων μὲν ἄλλος.

§. 8.

At vero dissertationes quae eo tendunt, ut cuncta probentur necessario fieri an hoc etiam volunt, hoc quoque hominibus necessario accidere, ut dicant omnia necessario fieri, an vero in nostra esse potestate positas opiniones de modo quo res fiunt? Nam si posterius verum est, non iam omnia erunt ex necessitate; sin prius est verum, quomodo sunt qui docent contrarium, multa scilicet esse in nostra potestate? Nam ut a natura cuncta necessario efficiente, sicut illorum fert sententia, nos moveamur praeter naturam ad condemnanda ea quae a natura fiunt, plane a ratione alienum est, et tale ac si quis medicam artem docens hoc ipso discipulos suos in id instruat, ut principia tollant eius artis quam discere cupiunt. Et tamen fieri potest artificem quaedam facere contra artem, non qua talis est, puta medicum dare abortivum aut venenum, quia scilicet animum habeat qui a sese moveatur, et ars nihil saepe confert ad perfectum animi statum, quod is maiorem habeat curam corporis aut rerum externarum. At ut natura suo proposito contrarium aliquid faciat, fieri plane non potest. Non enim sicut in eventibus, ita in opinionibus ad materiae abundantiam aut penuriam causa referri potest. Neque enim etiamsi fingendi sibi audent licentiam facile ipsis erit dissidentium opinionum causas ex materiae diversitate accersere, ac proinde adstruere non poterunt Fatum causam esse rerum omnium. Sed de his satis.

ΠΛΟΤΙΝΟΥ ΕΝΝΕΑΔΟΣ Γ. ΔΟΓΟΣ Α.

Περὶ ἐιμαρμένης.

Α.

Πάντα τὰ γινόμενα καὶ τὰ ὄντα ἤτοι κατ' αἰτίας γίνεται τὰ γινόμενα καὶ τὰ ὄντα, ἢ ἄνευ αἰτίας ἄμφω, ἢ τὰ μὲν ἄνευ αἰτίας, τὰ δὲ μετ' αἰτίας ἐν ἀμφοτέροις, ἢ τὰ μὲν γινόμενα μετ' αἰτίας πάντα, τὰ δὲ ὄντα τὰ μὲν ἐστὶν αὐτῶν μετ' αἰτίας, τὰ δὲ ἄνευ αἰτίας, ἢ δὲ μετ' αἰτίας ἢ ἀνάπαλιν, τὰ μὲν ὄντα, μετ' αἰτίας πάντα, τὰ δὲ γινόμενα τὰ μὲν οὕτως, τὰ δὲ ἐκείνως, ἢ οὐδὲν αὐτῶν μετ' αἰτίας. Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν αἰδίων, τὰ μὲν πρῶτα εἰς ἄλλα αἰτία ἀνάγειν οὐχ οἶόν τε πρῶτα ὄντα· ὅσα δὲ ἐκ τῶν πρώτων ἤρτηται, ἐξ ἐκείνων τὸ εἶναι ἐχέτω, τὰς τε αὖ ἐνεργείας ἐκάστων ἀποδιδούς τις ἐπὶ τὰς ¹⁾ ἀναγέτω, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εἶναι αὐτῶν, τὸ τοιάνδε ἐνεργεῖαν ἀποδιδόναι. Περὶ δὲ τῶν γιγνομένων ἢ ὄντων μὲν αἰ. οὐ τὴν αὐτὴν δὲ ἐνεργεῖαν ποιουμένων αἰ, κατ' αἰτίας ἅπαντα λεκτέον γίνεσθαι· τὸ δὲ ἀναίτιον οὐ παραδεκτέον, οὔτε ἐν παρεγκλίσει κεναῖς χώραν διδόντων ²⁾, οὔτε κινήσει σωμάτων τῇ ἐξαίφνης, ἢ οὐδενὸς προηγησαμένου ὑπέστη, οὔτε ψυχῆς ὁρμῇ ἐμπλήκτῳ, μηδενὸς κινήσαντος αὐτὴν εἰς τό τι πρᾶξαι, ὥν πρότερον οὐκ ἐποίει. Ἡ

P L O T I N I
ENNEADIS III. LIBRI I.

De Fato.

(*Eodem Hugone Grotio interprete.*)

Cap. I.

Ea quae sunt quaeque fiunt necesse est per causas fieri quae fiunt et esse quae sunt, aut sine causa utraque, aut in utrisque alia per causas alia sine causis, vel omnia quae fiunt causas habere: eorum vero quae sunt alia habere causas, alia esse sine causis, aut contra quae sunt habere causas, quae vero fiunt partim habere, partim non habere, aut plane nihil esse per causam. In aeternis ergo quae sunt prima, ad alias causas referri nequeunt, cum sint prima. Quae vero ex illis pendent, inde etiam habent quod sunt: operationes vero cuiusque ad ipsas naturas referuntur. Id enim est ipsorum esse talem de se operationem promere. De iis vero quae fiunt, aut sunt quidem semper, sed non eandem semper de se edunt operationem, dicendum omnia ex causis fieri; sine causa vero perfici aliquid non est recipiendum: neque locum danto declinationibus in inani, neque motioni subitae corporum, quae ex nulla re antecedente exstiterit, neque animae appetitui temere exorto, cum nihil sit quod eam moveat ut agat aliter quam fecit antea.

αὐτῷ γε τοῦτῳ μείζων ἂν τις ἔχοι αὐτὴν ἀνάγκη, τὸ μὴ αὐτῆς εἶναι, φέρεσθαι δὲ τὰς τοιαύτας φορὰς, ἀβουλήτους τε καὶ ἀναιτίους οὐσας. Ἡ γὰρ τὸ βουλητὸν, τοῦτο δὲ ἢ ἔξω ἢ εἰσω, ἢ τὸ ἐπιθυμητικὸν ³⁾ ἐκίνησεν, ἢ ἐν μηδὲν ὀρεκτὸν ἐκίνησεν, οὐδ' ἂν ὅλως ἐκινήθη. Γιγνομένων δὲ πάντων κατ' αἰτίας, τὰς μὲν προσεχεῖς ἐκάστω ῥάδιον λαβεῖν καὶ εἰς ταύτας ἀνάγειν· οἷον τοῦ βαδίσαι εἰς ἀγορὰν, τὸ οἰηθῆναι δεῖν τινα ἰδεῖν ἢ χρέος ἀπολαβεῖν, καὶ ὅλως τοῦ τὰδε ἢ τὰδε ἐλίσθαι καὶ ὀρμῆσαι· ἔπειτα δὲ τὸ φανῆναι ἐκάστω τὰδε ποιεῖν. Καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τὰς τέχνας ἀνάγειν, τοῦ ὑγιαίνειν ἢ ἱατρικῇ καὶ ὁ ἱατρὸς, καὶ τοῦ πλουτῆσαι θησαυρὸς ἐνρεθεῖς, ἢ δόσις παρὰ τοῦ, ἢ ἐκ πόνων ἢ τέχνης χρηματίσασθαι, καὶ τοῦ τέκνου ὁ πατήρ, καὶ ἔτι σύνεργον εἰς παιδοποιεῖαν ἄλλο πρὸς ἄλλου ⁴⁾ ἦκον, οἷον οἰτία τοιάδε, ἢ καὶ ὀλίγῳ προσώτερα ἐνρουσα ⁵⁾ εἰς παιδοποιίας ἢ γυνή, ἐπιτήδεος εἰς τόκους καὶ ὅλως εἰς φύσιν.

B.

Μέχρι μὲν οὖν τούτων ἐλθόντα ἀναπαύεσθαι, καὶ πρὸς τὸ ἄνω μὴ ἐθελῆσαι χωρεῖν, ῥαθυμὸν ἴσως καὶ οὐ κατακούοντος τῶν ἐπὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπὶ τὰ ἐπέκεινα αἰτία ἀνιόντων. Διὰ τί γὰρ τῶν αὐτῶν γενομένων, οἷον τῆς σελήνης φανεισάσης ὁ μὲν ἤρπασεν ὁ δὲ οὐ, καὶ τῶν ὁμοίων ἐκ τοῦ περιέχοντος ἡκόντων ὁ μὲν ἐνόσησεν, ὁ δὲ οὐ, καὶ πλούσιος ὁ δὲ πένης ἐκ τῶν ἐργῶν; Καὶ τρόποι δὴ καὶ ἥθη διάφορα καὶ τύχαι ἐπὶ τὰ πόρρῳ ἀξιοῦσιν ἵεναι ¹⁾. Καὶ οὕτω δὴ αἰεὶ οὐχ ἰστάμενοι, οἱ μὲν ἀρχὰς σωματικὰς θέμενοι, οἷον ἀτόμους, τῇ τούτων φορᾷ καὶ πληγαῖς καὶ συμποκαῖς πρὸς ἀλληλα ἕκαστα ποιοῦντες, καὶ οὕτως

Nam hoc ipso maior eum premeret necessitas, quod non esset sui iuris, sed tali ferretur incitu qui nec voluntarius esset, nec ex causa aliqua procederet. Nam id quod volumus animum commovit sive intus sive extra, aut id quod cupimus, aut si nihil eorum quae expetimus fuit quod commoveret animum, certe commoveri non potuit. Quod si fiunt omnia ex causis, proximas effectis rebus facile est invenire, et ad eas effectus ipsos redigere: puta eundo in forum, quod opus fuit videre aliquem, aut debitum recipere, et generatim cur quis haec eligat, et deinde appetitu ad ea concitetur, quod ita faciendum visum est ipsi. Et nonnulla quidem horum, artibus accepta feruntur ut recuperatio sanitatis medicinae et medico; divitiae thesauro invento aut liberalitati alterius, aut labori aut artificio quaestuosos; filius patri, et si quid aliud opitulatum est ad generationem, alterum alteri superveniens, ut cibi quidam aut etiam inter ea quae propiora sunt, reperta foemina apta ad pariendum: generatim vero natura ipsa.

II.

Ad haec ubi ventum sit, ibi conquiescere nec ad superiora ascendere videri potest esse hominis degeneris, neque eis auseultantis, qui ad primas et trans omnia causas ascendunt. Cur enim cum eadem existant, puta cum luna appareat, alius furatur alius non furatur, et cum ab iis rebus quae nos circumplectuntur eadem ad nos fluant, alius aegrotavit, alius bene valet, ex iisdem operibus hic dives fit, pauper alius? Tum vero vivendi rationes moresque diversi nec minus fortunae volunt nos ire longius: et sic nusquam reperientes ubi stare possint, alii principia statuentes corporea, puta ea quae dicunt insecabilia, horum in-

ἔχειν καὶ γίνεσθαι, ἥ ἐκεῖνα συνέστη, ποιῇ τε καὶ πάσχει, καὶ τὰς ἡμετέρας ὁρμὰς καὶ διαθέσεις ταύτη ἔχειν ὡς ἂν ἐκεῖναι ποιῶσιν, ἀνάγκη ταύτην καὶ τὴν παρὰ τούτων εἰς τὰ ὄντα εἰσάγουσι. Καὶ ἄλλα δέ τις σώματα ἀρχὰς διδῶ, καὶ ἐκ τούτων τὰ πάντα γίνεσθαι, τῇ²⁾ παρὰ τούτων ἀνάγκῃ δουλεύειν ποιῇ τὰ ὄντα. Οἱ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἐλθόντες ἀπ' αὐτῆς κατάγουσι πάντα, διὰ πάντων φοιτήσασαν αἰτίαν, καὶ ταύτην οὐ μόνον κινοῦσαν³⁾, ἀλλὰ καὶ ποιοῦσαν ἕκαστα λέγοντες, ἐμαρμένην ταύτην καὶ κυριοτάτην αἰτίαν θέμενοι, αὐτὴν οὖσαν τὰ πάντα· οὐ μόνον τὰ ἄλλα ὅσα γίνεται, ἀλλὰ καὶ τὰς ἡμετέρας διανοήσεις ἐκ τῆς ἐκείνης ἵεναι κινήματων· οἷον ζώου μορίων μὴ κινουμένων ἐκάστων ἐξ αὐτῶν, ἐκ δὲ τοῦ ἡγεμονοῦντος ἐν ἐκάστῳ τῶν ζώων. Ἄλλοι δὲ τὴν τοῦ παντὸς φορὰν περιέχουσαν καὶ πάντα ποιοῦσαν τῇ κινήσει, καὶ τοῖς τῶν ἄστρον πλανωμένων τε καὶ ἀπλανῶν σχέσεσι καὶ σχηματισμοῖς πρὸς ἄλληλα, διὰ τὴν ἐκ τούτων πρόρρησιν⁴⁾ πιστούμενοι ἕκαστα ἐντεῦθεν γίνεσθαι ἄξιουσι. Καὶ μὴν καὶ τῶν αἰτιῶν ἐπιπλοκὴν πρὸς ἄλληλα, καὶ τὸν ἄνωθεν εἰρμόν, καὶ τὸ ἔπεσθαι τοῖς προτέροις αἰεὶ τὰ ὕστερα, καὶ ταῦτα ἐπ' ἐκεῖνα ἀνιέναι δι' αὐτῶν γεγόμενα καὶ ἄνευ ἐκείνων οὐκ ἂν γενόμενα δουλεύειν τε τοῖς πρὸ αὐτῶν τὰ ὕστερα. Ταῦτα εἰ τις λέγει, ἐμαρμένην ἕτερον τρόπον εἰσάγων φαίνεται. Λιτούς δὲ ἂν τις θέμενος καὶ τούτους⁵⁾, οὐκ ἂν τοῦ ἀληθοῦς ἀποτυχάνοι. Οἱ μὲν γὰρ ἀφ' ενός τινος τὰ πάντα ἀναρτῶσιν· οἱ δὲ οὐχ οὕτω. Λεχθήσεται δὲ περὶ τούτων. Νῦν δὲ ἐπὶ τοὺς πρώτους ἰτέον τῷ λόγῳ· εἰτ' ἐφεξῆς τὰ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτέον.

citu et percussu atque inter se cohaesione omnia aiunt sic se habere, et fieri, prout illa coaluerint, ex eo et agere et pati, quin et nostras ex appetitu motiones et constitutiones animi perinde se habere ut illa afferint, necessitatem hanc et quae inde consequitur ad res omnes protendunt. Quod si quis alia corpora statuatur esse principia, unde fiant omnia, idem omnia statuit subiecta fluenti inde necessitati. Qui vero ad principium veniunt universi, etiam hi ab eo deducunt omnia, dicentes eam esse causam quae per omnia penetrat, hanc esse unicam quae cuncta non moveat tantum, sed et efficiat, hanc esse dicentes Fatum et causam proprie dictam, quae omnia efficiat ut omnia non modo caetera quae fiunt, sed et cogitationes nostrae ex ipsius motionibus procedant, plane quasi membra animantis, quorum singula non moventur ex se, sed ex eo quod in quoque animante principale est. Alii vero circumactionem universi quae nos complectitur dicunt sua motione causam esse cur fiant singula, fidemque habentes stellarum tum vagantium, tum stabilium mutuis inter se habitibus et figurationibus, ob ea quae inde praedici solent inferunt singula fieri. Inde esse quod causae inter se complicantur, inde nexum a summis, et quod ex prioribus posteriora sequantur, et ad ea redeant, unde facta sint et sine quibus non extitissent, et ita subiecta sint antecedentibus consequentia. Haec qui dicat, eum apparet alio modo Fatum inducere. Sed et hos qui in duas classes partietur a vero non aberrabit. Nam alii ab uno omnia suspendunt, alii non item. De his dicetur suo loco. Nunc vero sermo ad primos illos redire debet, ut de caeteris suo ordine videamus.

Γ.

Σώμασι μὲν οὖν ἐπιτρέψαι τὰ πάντα ἢτε ἀτόμοις, ἢτε τοῖς στοιχείοις καλουμένοις, καὶ τῇ ἐκ τούτων ἀτάκτῳ φορᾷ τάξιν καὶ λόγον καὶ ψυχὴν τὴν ἡγουμένην γεννᾶν, ἀμφοτέρως μὲν ἀτοπον καὶ ἀδύνατον· ἀδυνατώτερον δὲ, εἰ οἷόν τε λέγειν, τὸ ἐξ ἀτόμων. Καὶ περὶ τούτων πολλοὶ εἰρηνται λόγοι ἀληθεῖς. Ἐν δὲ δὴ θεϊτό τις τοιαύτας ἀρχὰς, οὐδ' οὕτως ἀναγκαῖον οὔτε τὴν κατὰ πάντων ἀνάγκην, οὔτε τὴν ἄλλως ἐμαρμένην ἐπισθαι. Φέρε γὰρ πρῶτον ἀτόμους εἶναι· αὗται τοίνυν κινήσονται, τὴν μὲν εἰς τὸ κάτω (ἔστω γὰρ τι κάτω) τὴν δὲ ἐκ πλαγίων ὅπῃ ἔτυχεν, ἄλλαι κατὰ ἄλλα, οὐδὲν δὴ πάντως ¹⁾), τάξεώς τε οὐκ οὐσης. Τὸ δὲ γινόμενον ταῦτο ὅτε γέγονε πάντως, ὥς τε οὔτε προῤῥήσις ²⁾ οὔτε μαντικὴ τὸ παράπαν ἂν εἴη, οὔτε ἥτις ³⁾ ἐκ τέχνης (πῶς γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀτάκτοις τέχνη;) οὔτε ἥτε ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπινοίας· δεῖ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὠρισμένον τὸ μέλλον εἶναι. Καὶ σώμασι μὲν ἔσται ⁴⁾ παρὰ τῶν ἀτόμων πάσχειν πληττομένοις, ἅπερ ἂν ἐκεῖναι φέρωσιν ἐξ ἀνάγκης, τὰ δὲ ψυχῆς ἔργα καὶ πάθῃ τίσι κινήσει τῶν ἀτόμων ἀναθήσει τις; ποία γὰρ πληγὴ ἢ κάτω φερομένης, ἢ ὀπουοῦν προσκρουούσης, ἐν λογισμοῖς τοιοῖςδε ἢ ὁρμαῖς τοιαῖςδε ἢ νοήσεσιν ⁵⁾ ἢ ποιήσεσιν ἀναγκαίαις εἶναι ἢ ὅλως εἶναι ⁶⁾); Ὅταν δὲ δὴ ἐναντιῶται ψυχὴ τοῖς τοῦ σώματος παθήμασι, κατὰ ποίας δὲ φορᾶς ἀτόμων ὁ μὲν γεωμετρικὸς ἀναγκασθήσεται εἶναι, ὁ δὲ ἀριθμητικὴν καὶ ἀστρονομίαν ἐπισκέπτεται, ὁ δὲ σοφὸς ἔσται ⁷⁾); Ὅλως γὰρ τὸ ἡμέτερον ἔργον καὶ τὸ ζῶσις εἶναι ἀπολείται, φερόμενων ἢ τὰ σώματα ἄγει, ἠδ' οὖντα ἡμᾶς, ὥσπερ ἄψυχα σώματα. Τὰ ἀντὰ δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς ἕτερα σώματα αἰτία τῶν πάντων τιθεμένους, καὶ ὅτι θερμαίνειν μὲν καὶ ψύχειν ἡμᾶς, καὶ φθείρειν δὲ τὰ ἀσθενέστερα· δύναται ταῦτα.

III.

Corporibus itaque omnia tribuere sive insecabilibus, sive illis quae elementa dicuntur, et ex eorum inordinato incitu ordinem et rationem et animam praesidentem deducere, utrumque sane et absurdum est et fieri nequit. Quod si ita licet loqui, minus potest esse ut ex insecabilibus corpusculis cuncta exsistant: quae de re verissima dicta sunt alibi. Quod si quis tales statuatur causas, ne sic quidem necesse erit statuere aut rerum omnium necessitatem, aut cuiusque generis factum. Demus enim esse corpuscula insecabilia, illa igitur ferentur alia deorsum; (ponamus enim esse aliquid alio inferius) alia ex transverso, prout casus tulerit, alia aliorum: non autem certa motione quia nullus adhuc erit ordo. At quod sic ortum est, quando ortum est, feretur motione certa. Nulla igitur erit praedictio, nulla vaticinatio, non illa ex arte. (Quomodo enim ars circa ordinis expertia) non altera ex instinctu divino afflatuque. Nam et in his oportet id quod futurum est, esse definitum. Et corpora quidem necessario patientur eos ictus quos eis inferrent minuta ista corpuscula. At animi opera ac effectus quibus tandem corpusculorum istorum motionibus attribuere quis poterit? Quis enim ictus corpusculi insecabilis deorsum perlati aut aliquo modo offensus efficiet ut tales, et tales sint rationis disceptationes aut motiones appetitus, aut intellectiones aut effectiones, ut sint necessario aut ullo modo, praesertim ubi anima se opponit corporis perturbationibus? quibus denique illorum corpusculorum cursitationibus fiet ut hic sit geometra, alius artem sideralem vel numerariam tractet, sapiens sit alius. Omnino enim nostrum hoc est opus: ac ne animantia quidem erimus, si ferimur, quo nos trudent corporalia, sicut trudi solent

Ἔργον δὲ οὐδέν τῶν, ὅσα ψυχὴ ἐργάζεται, παρὰ τούτων ἂν γίνοιτο· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρας δεῖ ταῦτα ἀρχῆς εἶναι.

Δ.

Ἀλλ' ἄρα μία τις ψυχὴ διὰ παντὸς διήκουσα περαινει τὰ πάντα, ἐκάστου ταύτη κινουμένου μέρους ἢ τὸ ὅλον ἄγει ¹⁾; Φερομένων δὲ ἐκείθεν τῶν αἰτίων ἀκολουθῶν ἀνάγκη τὴν τούτων ἐφεξῆς συνέχειαν καὶ συμπλοκὴν ἐμαρμένην ²⁾ οἷον ἐν φρυτοῦ ἐκ ῥίζης τὴν ἀρχὴν ἔχοντος, τὴν ἐντεῦθεν ἐπὶ πάντα διοίκησιν αὐτοῦ τὰ μέρη, καὶ πρὸς ἄλληλα συμπλοκὴν, ποιήσιν τε καὶ πείσιν διοίκησιν μίαν καὶ οἷον ἐμαρμένην τοῦ φρυτοῦ τις εἶναι λέγοι. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν τοῦτο τὸ σφοδρὸν τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς τοιαύτης ἐμαρμένης, αὐτὸ τοῦτο τὴν ἐμαρμένην καὶ τῶν αἰτίων τὸν εἰρμὸν καὶ τὴν συμπλοκὴν ἀναιρεῖ. Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ἡμετέροις μέρεσι κατὰ τὸ ἡγεμονοῦν κινουμένοις, ἄλογον τὸ κατ' ἐμαρμένην λέγειν κινεῖσθαι, (οὐ γὰρ ἄλλο μὲν τὸ ἐνδεδωκὸς τὴν κίνησιν, ἄλλο δὲ τὸ παραδεξάμενον καὶ παρ' αὐτοῦ τῇ ὁρμῇ κεχρημένον, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐστὶ πρῶτον τὸ κινῆσαν τὸ σκέλος) τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ καὶ ἐπὶ τοῦ παντὸς ἐν ἔσται τὸ πᾶν ποιοῦν καὶ πάσχον, καὶ οὐκ ἄλλο παρ' ἄλλου, κατ' αἰτίας τὴν ἀναγωγὴν αἰεὶ ἐφ' ἕτερον ἐχούσας. Οὐ δὴ ἀληθές κατ' αἰτίας τὰ πάντα γίνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἔσται τὰ πάντα, ὥστε αὐτε ἡμεῖς, οὔτε τι ἡμέτερον ἔργον, οὐδὲ λογιζόμεθα αὐτοὶ, ἀλλ' ἕτερον λογισμὸς τὰ ἡμέτερα βουλευματα, οὐδὲ πράττομεν ἡμεῖς, ὥσπερ οὐδὲ οἱ πόδες λακτίζουσιν, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ μερῶν τῶν ἑαυτῶν. Ἀλλὰ γὰρ δεῖ καὶ ἕκαστον ἕκαστον εἶναι, καὶ πράξεις ἡμέτερας καὶ διανοίας ὑπάρχειν, καὶ τὰς ἐκάστου καλὰς τε καὶ αἰσχροῦς πράξεις παρ' ἑαυτοῦ ἐκάστου, ἀλλὰ μὴ τῷ παντὶ τὴν γοῦν τῶν αἰσχροῶν ποιήσιν ἀνατιθέσθαι.

res inanimés. Haec ipsa etiam cum illis pugnant qui alia corpora rerum omnium causas statuunt. Possunt ea nos calefacere et refrigerare, perdere etiam ea quae ipsis minus valent, at nullum eorum operum, quae anima operatur, ab illis fiet, sed ab alia necesse est ista causa progredi.

IV:

An ergo una anima universum permeans haec efficit, re scilicet quaque eum recipiente motum tanquam parte quo ducit ipsum totum, a quo scilicet raptentur causae subsequentes necessitate quadam, secundum causarum fatalem continentiam atque connexum: perinde ac si quis dicat, cum stirps a radice ortum habeat, eam quae inde in omnes partes diffunditur dispensationem et mutuam connexionem et actionem et passionem esse gubernationem unam ac velut Fatum stirpis. At primum nimia illa vis necessitatis ac Fati talis, hoc ipsum est quo tollitur Fatum et causarum series atque nexus. Sicut enim ubi partes moventur secundum id quod in nobis principale est, absonum sit dicere Fato eas moveri (Non enim aliud est quod motionem imprimit, aliud quod eam suscipit, et inde impetum mutuatur, sed est illud primum unde movetur crus) pari modo in universo, si unum erit universum, et agens et patiens et non tale, ut aliud ab alio sit per causas quae aliae ab aliis reducantur. Iam verum non erit per causas omnia fieri: neque nos erimus nos, neque ali-quod opus nostrum, neque nos raticionamur, sed nostra consulta alterius sunt ratiocinatio, neque nos agimus, non magis quam pedes calcitrant, cum nos id facimus per partes nostri. Atqui oportet unumquodque esse unumquodque et actiones esse nostras, cogitationes esse nostras, et cuiusque actiones bonas ac foedas esse ipsius, et non universo tribui rerum turpium effectiorem.

Ε.

Ἄλλ' ἴσως μὲν οὐχ οὕτως ἕκαστα περαίνεται· ἡ δὲ φορὰ διοικοῦσα ¹⁾ πάντα καὶ ἡ τῶν ἄστρον κινήσεις οὕτως ἕκαστα τίθησι, ὥς ἂν πρὸς ἄλληλα στάσεως ἔχοι μεσουρανήσῃσι ²⁾ καὶ ἀνατολαῖς, δύσεσι τε καὶ παραβολαῖς. Ἀπὸ τούτων γοῦν μαντευόμενοι προλέγουσι περὶ τε τῶν ἐν τῷ παντὶ ἐσομένων περὶ τε ἐκάστου ὅπως τε τύχης καὶ διανοίας οὐχ ἥκιστα ἔξει· ὁρᾶν δὲ ³⁾ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τε καὶ φυτὰ ἀπὸ τῆς τούτων συμπαθείας αὐξόμενά τε καὶ μεινόμενα, καὶ τὰ ἄλλα παρ' αὐτῶν πάσχοντα τοὺς τε τόπους τοὺς ἐπὶ γῆς διαφέροντας ἀλλήλων εἶναι, κατὰ τε τὴν πρὸς τὸ πᾶν σχέσιν καὶ πρὸς ἥλιον μάλιστα, ἀκολουθεῖν δὲ τοῖς τόποις οὐ μόνον τὰ ἄλλα φυτὰ τε καὶ ζῶα, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων εἶδη τε καὶ μεγέθη, καὶ χροᾶς, καὶ θυμούς καὶ ἐπιθυμίας, ἐπιτηδεύματά τε καὶ ἥθη· κυρία ἄρα ἡ τοῦ παντός πάντων φορὰ. Πρὸς δὲ ταῦτα πρῶτον μὲν ἐκείνο ῥητέον, ὅτι καὶ οὗτος ἕτερον τρόπον ἐκείνοις ἀνατίθησι τὰ ἡμέτερα, βουλὰς τε καὶ πάθη, κακίας τε καὶ ὁρμᾶς, ἡμῖν δὲ οὐδὲν διδούς λίθοις φερομένοις καταλείπει εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἀνθρώποις ἔχουσι παρ' αὐτῶν καὶ ἐν τῆς αὐτῶν φύσεως ἔργον. Ἀλλὰ χρὴ δίδόναι μὲν τὰ ἡμέτερον ἡμῖν, ἡκεῖν δὲ εἰς τὰ ἡμέτερα ἤδη τινα ὄντα καὶ οἰκεῖα ἡμῖν ἀπὸ τοῦ παντός· ὅττα καὶ διαρρόουμενον ⁴⁾, τίνα μὲν ἡμεῖς ἐργαζόμεθα, τίνα δὲ πάσχομεν ἐξ ἀνάγκης, μὴ πάντα ἐκείνοις ἀνατιθέναι. Καὶ εἶναι μὲν παρὰ τῶν τάπων καὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ περιέχοντος εἰς ἡμᾶς ὁῖον θερμοφύτης καὶ ψυχῆς ἐν τῇ χροάσει, εἶναι δὲ ἐπὶ τῶν γιγνομένων ⁵⁾ τοῖς γοῦν γονεῦσιν ὅμοιοι καὶ τὰ εἶδη, ὥς τὰ πολλὰ ⁶⁾, καὶ τίνα τῶν ἀλόγων τῆς ψυχῆς παθῶν; Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁμοίων ὄντων τοῖς εἶδεσιν παρὰ τοὺς τρόπους, ἐν γε ⁷⁾ τοῖς ἡθεσι πλείστη παραλλαγὴ καὶ ἐν ταῖς διανοίαις ἐνορᾶται, ὥς ἂν ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τῶν τοιαύτων

V.

At forte non eo quo diximus modo cuncta diriguntur, sed circumactio cuncta dispensans, siderumque cursus ita quaeque afficit, prout habet suos positus in meridie, ortu, occasu vel concursu. Unde divinatores praedicunt de futuris in universa, et in singulis nec solum qualis fortuna sed etiam qualis ferme cogitatio sit futura. Quippe conspici et alia animantia et stirpes pro convenientia quam cum sideribus habent crescere et decrescere, res etiam alias ab iis affici, regiones enim inter se differre pro respectu quem habent ad universum, maxime solem. Pro illis autem regionibus conformari non stirpes tantum et animantia alia, sed et hominum formas et magnitudines et colores, et animi affectus et cupidines et studia et mores: dominam itaque rerum omnium esse universi circumactionem. Ad haec primo loco dicendum est, etiam eum qui sic sentit, nostra omnia supernis rebus adscribere etiam voluntates et perturbationes et vitia et motiones appetituum: nobis vero nihil dare, nisi quod feramur lapidum instar, non autem ut homines simus habeamusque a nobis et ex nobis opus aliquod humanae naturae. At vero danda sunt nobis quae nostra sunt, sed ita ut ad ea quae iam nostra sunt, et propria nobis ab universo aliqua deveniant, et distinguenda quaedam quae nos facimus ab aliis, quae sunt ex necessitate, non omnia attribuere astris. Agnoscendum enim manare ad nos quaedam ex locorum et eius quod loca ambit diversitate, calorem puta aut frigus in temperamento, sed et multa fluere ad nos a parentibus. Nam parentibus similes ad plurimum habemus formas et quasdam animi perturbationes a ratione absonas. Verum tamen quanquam in iisdem locis multum simile habeant formae, in moribus et cogitationibus ingens

ιόντων, αἶτε πρὸς τὰς κράσεις τῶν σωμάτων καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἐναντιώσεις καὶ ἐνταῦθα πρεπόντως λέγουντο ἂν. Ἐἰ δ' ὅτι εἰς τὴν τῶν ἄστρον σχέσιν ὁρῶντες περὶ ἐκάστων λέγουσι τὰ γιγνόμενα παρ' ἐκείνων ποιεῖσθαι τεκμαίρονται, ὁμοίως ἂν καὶ οἱ ὄρνεις ποιητικοὶ ὦν σημαίνουσιν εἶεν, καὶ πάντα εἰς ἃ βλέπουσιν οἱ μάντις προλέγουσιν. Ἐτι δὲ καὶ ἐκ τῶνδε ἀκριβέστερον ἂν τις ἐπισκέψαιτο περὶ τούτων. Ἄ τις ἂν ἰδὼν εἰς τὴν τῶν ἄστρον σχέσιν ἦν εἶχον ὅτε ἕκαστος ἐγίνετο, προεῖποι, ταῦτα φασὶ καὶ γίνεσθαι παρ' αὐτῶν, οὐ σημαινόντων μόνον, ἀλλὰ καὶ ποιούντων. Ὅταν τοίνυν περὶ ἐνγενείας λέγωσιν, ὡς ἐξ ἐνδόξων τῶν πατέρων καὶ μητέρων πῶς ἐν ποιεῖσθαι ὧ) λέγειν ταῦτα, ἢ προὑπάρχει περὶ τοὺς γονεῖς, περὶ τὴν σχέσιν γενέσθαι ταύτην τῶν ἄστρον, ἀφ' ἧς προλέγουσι; Καὶ μὴν καὶ γονέων τύχας ἀπὸ τῶν παίδων τῆς γενέσεως καὶ παίδων διαθήσεις, οἷαι ἔσονται καὶ ὁποίαις συνέσονται τύχαις, ἀπὸ τῶν πατέρων περὶ τῶν οὐπω γεγονότων λέγουσι, καὶ ἐξ ἀδελφῶν, ἀδελφῶν θανάτους· καὶ ἐκ γυναικῶν τὰ περὶ τοὺς ἄνδρας καὶ ἀνάπαλιν τα ἐκ τούτων ἐκεῖνα. Πῶς ἂν οὖν ἡ ἑκάστου σχέσις ἐπὶ τῶν ἄστρον ποιεῖ, ἃ ἤδη ἐκ πατέρων οὕτως ἔξωιν λέγεται; Ἡ γὰρ ἐκεῖνα τὰ πρότερα ἔσται τὰ ποιοῦντα, ἢ ἐἰ μὴ ἐκεῖνα ποιεῖ, οὐδὲ ταῦτα. Καὶ μὴν καὶ ἡ ὁμοιότης ἐν τοῖς εἶδεσι πρὸς τοὺς γονεῖς οἰκοθεν φησὶ, καὶ κάλλος καὶ αἰσχος ἰέναι, ἀλλ' οὐ παρὰ φορᾶς ἄστρον. Εὐλογον δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους καὶ ἄλλα ζῶά τε παντοδαπά, καὶ ἀνθρώπους ἅμα γίνεσθαι, οἷς ἅπασιν ἐχρὴν τὰ αὐτὰ εἶναι, οἷς ἡ αὐτὴ σχέσις, πῶς οὖν ἅμα μὲν ἀνθρώπους, ἅμα δὲ τὰ ἄλλα διὰ τῶν σχημάτων.

ΣΤ.

Ἀλλὰ γὰρ γίγνεται μὲν ἕκαστα κατὰ τὰς αὐτῶν

apparet differentia, quasi ortis illis ex principio alio. Deinde ne hic quidem omitti debent animi repugnantiae contra corporis temperamentum et cupiditates. Quodsi, quia sunt qui spectato astrorum positu de rebus singulis futura praedicunt, ideo ea ab astris effici credantur, perinde sit quasi aves dicamus effectrices eorum quae significant, et res alias quas respicere solent divinantes. Verum etiam propius considerata sunt, quaenam ea sint quae praedici solent ex astrorum positu quo quisque natus est tempore, quaeque nonnulli putant a sideribus non indicari tantum sed et effici. Cum ergo iudicantes de genere alicuius dicant eum ortum praeclaro patre ac matre, quomodo dici potest ex astrorum positura, unde praedictio petitur, id fieri, quod iam in parentibus inerat? Rursus vero parentibus ipsis fortunas futuras in progeneratione liberorum et quales futuri sint natorum affectus, et quas habituri sint fortunas nondum satis illis liberis, praedicunt ex paternis sideribus. Imo et ex fratrum sideribus mortes patrum, ex mulierum sideribus mortes maritorum et vice versa. Quomodo ergo stellarum circa unumquemque nascentem positura id efficiet, quod iam ex patribus erant habituri? Nam aut illa priora erunt quae id efficiunt, aut si non illa, ne haec quidem. Praeterea similitudo in formis quam nati cum parentibus habent, ostendit et pulchritudinem et deformitatem ex propria venire origine, non e stellarum cursu. Ac credibile est iisdem temporibus multa simul animantia, multos simul homines gigni, quibus omnibus omnia deberent evenire eadem, cum idem fuerit caeli conspectus. Quomodo igitur ex iisdem stellarum figuris orientur et homines et tot alia?

VI.

At vero oriuntur singula pro suis naturis, equus

φύσεις, ἵππος μὲν ὅτι ἐξ ἵππου, καὶ ἄνθρωπος, ὅτι ἐξ ἀνθρώπου, καὶ τοιόσδε, ὅτι ἐκ τοιοῦδε. Ἔστω δὲ σύνεργος ἡ τοῦ παντός φροῶ συγχωροῦσα τὸ πολὺ τοῖς γινομένοις· ἔστωσαν δὲ πρὸς τὰ τοῦ σώματος πολλὰ σωματικῶς διδόντες, θερμότητος καὶ ψύξεις καὶ σωματῶν κράσεις ἐπακολουθούσας· πῶς οὖν τὰ ἥθη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ μάλιστα οὐχ ὅσα δοκεῖ κράσει σωματῶν δουλεύειν *), οἷον γραμματικὸς τις καὶ γεωμετρικὸς καὶ κυβευτικὸς, καὶ τῶνδὲ τις ἐνρέτης; Πονηρίᾳ δὲ ἥθους παρὰ θεῶν ὄντων *) πῶς ἂν δοθῇ καὶ ὅλως ὅσα λέγονται διδόναι κακὰ, κακούμενοι *) ὅτι δύνουσι, καὶ ὅτι ὑπὸ γῆν φέρονται ὥσπερ διάφορον τι παρασχόντων, εἰ πρὸς ἡμᾶς δύνοιεν, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐπὶ σφαίρας οὐρανίας φερομένων καὶ πρὸς τὴν γῆν τὴν αὐτὴν ἐχόντων σχέσιν; Οὐδὲ λεκτέον ὡς ἄλλος ἄλλον ἰδὼν τῶν θεῶν κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην στάσιν χείρων ἢ κρείττων γίνεται, ὡς τε ἐνπαθοῦντας μὲν ἡμᾶς εὖ ποιεῖν, κακοῦν δὲ, εἰ τάναντία, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς φέρεται μὲν ταῦτα ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ὅλων, παρέχεται δὲ καὶ ἄλλην χρείαν τὴν τοῦ εἰς αὐτὰ ὥσπερ γράμματα βλέποντας *), τοὺς τὴν τοιαύτην γραμματικὴν ἐιδότας ἀναγινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν σχημάτων κατὰ τὸ ἀνάλογον μεθοδεύοντας τὸ σημαινόμενον, ὥσπερ εἰ τις λέγοι *), ἐπειδὴ ὑψηλὸς ὄρνις, σημαίνει ὑψηλὰς τινας πράξεις.

Z.

Λοιπὸν δὲ ἰδεῖν τὴν ἐπιπλέκουσαν *) καὶ οἷον συνείρουσαν ἀλλήλοις πάντα καὶ τὸ πῶς ἀφ' ἐκάστου ἐπιφέρουσαν ἀρχὴν τιθεμένην μίαν, ἀφ' ἧς πάντα κατὰ λόγους σπερματικοὺς *) περαίνεται. Ἔστι μὲν οὖν καὶ αὕτη ἡ δόξα ἐγγὺς ἐκείνης τὴν πᾶσαν καὶ σχέσιν *) καὶ κίνησιν ἡμετέραν τε καὶ πᾶσαν ἐκ τῆς τῶν ὅλων ψυχῆς ἡκεῖν λεγούσης. Εἰ καὶ βούλεται τις ἡμῖν καὶ ἐκάστοις χαρίζεσθαι εἰς τὸ παρ' ἡμῶν ποιεῖν τι,

ex equo, homo ex homine et talis ex tali. Opituletur sane ad hoc et universi circumactio, sed ita ut haec multa etiam gignentibus relinquat. Deinde dent stellae etiam corporibus multa corpus spectantia, puta calores et frigora et temperaturam ex iis consequentem. At quomodo inde mores et studia et quae nolunt corporis temperamento obsequi? Quomodo inde literator aut mensor aut aleator, aut rerum aliarum repertor? Pravitas autem morum quomodo ab iis dabitur qui Dii sunt? Nam mala dare dicuntur cum ipsi afficiuntur malo, id est cum occidunt, aut subter terram feruntur, quasi novi aliquid patiantur cum nostri causa occidunt, et non semper ferantur caelestium rotatione orbium, et ad terram pariliter se habeant. Neque dicendum ubi Deus alter adspicit alterum ex hac vel illa statione, ob id eum reddi meliorem aut peiorem, ut cum bene illis sit, bene nobis faciant, cum male faciant male: sed potius ferri illa corpora bono universi: interim tamen et alterum praeberc sui usum. Quod in illa spectantes tanquam in literas, isti qui illam norunt literaturam ex figuris legere futura, comparatione quadam indagantes futura, hoc perinde est quasi dicat quis: quia avis conspecta est sublimis, sublimes significare actiones.

VII.

Restat examinemus et illam sententiam quae omnia copulat atque connectit, et unum statuit principium quod qualitates suas cuique assignet et unde cuncta efficiantur per rationes quasdam seminales. Est haec sententia illi suppar quae habitudinem motionemque omnem et nostram et rerum aliarum ab universi anima statuit manare. Et quanquam videtur haec opinio velle nobis largiri aliquid, quasi a nobis aliquid agamus, revera

ἔχει μὲν οὖν τὴν πάντως πάντων ἀνάγκην καὶ πάντων ἐλλημμένων τῶν αἰτιῶν οὐκ ἔστιν ἕκαστα μὴ οὐ γίνεσθαι. Οὐδὲν γὰρ ἔτι τὸ καλύον ἢ ἄλλως γενέσθαι ποιῶσον, εἰ πάντα ἐλληπται ἐν τῇ ἐμαρμένῃ. Τοιαῦτα δὲ ὄντα ὡς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ὠρμημένα, ἡμῖν οὐδὲν καταλείπει ἢ φέρεσθαι ὅπη ἂν ἐκεῖνα εἴθῃ· αἵτε γὰρ φαντασίαι τοῖς προηγησαμένοις ⁴⁾, αἵτε ὁρμαὶ κατὰ ταύτας ἔσονται, ὄνομά τε μόνον τὸ ἐφ' ἡμῖν ἔσται, τῆς ὁρμῆς κατ' ἐκεῖνα γεννωμένης, τοιοῦτόν τε τὸ ἡμέτερον ἔσται, οἷον καὶ τὸ τῶν ἄλλων ζώων, καὶ τὸ τῶν νηπίων κατ' ὁρμὰς τυφλὰς ἰόντων, καὶ τὸ τῶν μαινομένων (ὁρμῶσι γὰρ καὶ οὗτοι) καὶ νῆ Δία αἰ πυρὸς ὁρμαὶ, καὶ πάντα ὅσα δουλεύοντα τῇ αὐτῶν κατασκευῇ φέρεται κατὰ ταύτην. Τοῦτο δὲ καὶ πάντες ὁρῶντες οὐκ ἀμφισβητοῦσιν, ἀλλὰ τῆς ὁρμῆς ταύτης ἄλλας αἰτίας ζητοῦντες, οὐχ ἥσανται ταύτης.

Η.

Τίς οὖν ἄλλη αἰτία παρὰ ταύτας ἐπελθοῦσα ἀναιτίον τε οὐδὲν καταλείπει, ἀκολουθίαν δὲ τηρήσει καὶ τάξιν, ἡμᾶς δὲ τι εἶναι συγχωρήσει; Προρρήσεις δὲ καὶ μαντείας οὐκ ἂν ἀναιρήσει; Ψυχὴν δὲ δεῖ ἀρχὴν οὖσαν ἄλλην ἐπειςφέροντας εἰς τὰ ὄντα, οὐ μόνον τὴν τοῦ παντός, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκάστου μετὰ ταύτης, ὡς ἀρχῆς οὐ σμικρᾶς οὐσης, πλέκειν τὰ πάντα, οὐ γιγνομένης καὶ αὐτῆς ὥσπερ τὰ ἄλλα ἐκ σπερμάτων, ἀλλὰ πρωτοουργοῦ αἰτίας οὐσης. Ἄνευ μὲν οὖν σώματος οὐσα κωριωτάτη τε αὐτῆς καὶ ἐλευθέρα, καὶ κοσμικῆς αἰτίας ἔξω, ἐνεχθεῖσα ¹⁾ δὲ εἰς σῶμα οὐκ ἔτι πάντα κυρία, ὡς ἂν μεθ' ἑτέρων ταχθεῖσα. Τύχαι δὲ τὰ ἀνύκλα πάντα, οἷς συνέπεσεν ἐλθοῦσα εἰς μέσον, τὰ

tamen omnimodam rerum omnium ponit necessitatem, et causis omnibus simul sumptis non potest non fieri unumquodque eorum quae fiunt. Nihil enim est quod prohibere possit aut efficere ut res fiant aliter, si omnia Fato tenentur, suntque talia ut ab uno principio impulsus accipiant. Haec itaque sententia nihil nobis relinquit, nisi ferri quo nos trahunt res aliae. Nam visa ita erunt ex antegredientibus causis, ex visis vero appetituum motiones. Eius vero quod nostrae potestatis esse dicitur, nudum relinquetur nomen. Neque enim quod appetendo movemur, in eo quicquam habebimus eximii, cum ipsa appetitio secundum illa antecedentia fiat. Neque aliter se habebunt res nostrae quam in animantibus mutis, aut in infantibus, qui caecis moventur appetitibus, aut in furentibus etiam (nam et hi appetitu concitantur) sicut et ignis impetu suo et alia quae structurae suae servientia secundum eam feruntur. Et hoc vident omnes, neque de eo dubitant, sed talis motionis alias quaerentes causas in ipsa nolunt consistere.

VIII.

Quae igitur causa praeter has adveniens nihil relinquet causae expers et consequentiam ordinemque servabit, et permittet nobis esse quod sumus? neque tollet vaticinia et praesignificationes alias? Animam oportet statuere principium esse aliud, rebusque inserere, non illam dumtaxat universi, sed post hanc etiam eam, quae est singulorum, quaeque principium non exiguum est ad res connectendas, cum non, ut res aliae, ex seminio nascatur, sed sit a causa opifice prima profecta. Haec cum extra corpus est, domina est sui opificii et libera et extra causae mundanae imperium. Ubi vero in corpus delata est, non omnino iam domina, ut coniuncta cum rebus aliis. Fortunae vero res circum

πολλὰ ἡγαγον ὥς τε τὰ μὲν ποιεῖν διὰ ταῦτα, τὰ δὲ κρατοῦσαν αὐτὴν ταῦτα ὅπη ἐθέλει ἄγειν, πλείω δὲ κρατεῖν ἢ ἀμείνων, ἐλάττω δὲ ἢ χείρων· ἡ γὰρ κράσει σώματός τι ἐνδοιοῦσα ἐπιθυμεῖν ἢ ὀργίζεσθαι, ἢ ἀναγκάσθαι¹ α), ἢ πενίαις ταπεινὴ, ἢ πλούτοις χαῦνος, ἢ δυνάμεσι τύραννος, ἡ δὲ ἐν τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἀντέχειν²), ἀγαθὴ τὴν φύσιν, καὶ ἡλλοιώσεν αὐτὰ μᾶλλον ἢ ἰλλοιώθη, ὥς τε τὰ μὲν ἐτερώσαι, τὰ δὲ συγχωρῆσαι, μὴ μετὰ κάκης.

Θ.

Ἀναγκαῖα μὲν οὖν ταῦτα, ὅσα προαιρέσει καὶ τύχαις κραθέντα γίνεται. Τί γὰρ ἂν ἐτι καὶ ἄλλο εἴη; Πάντων δὲ ληφθέντων τῶν αἰτίων πάντα πάντως γίνεται· ἐν τοῖς ἔξωθεν καὶ εἴτε ἐκ τῆς φορᾶς συντελεῖται. Ὅταν μὲν οὖν ἀλλοιωθεῖσα παρὰ τῶν ἔξω ψυχὴ πράττη τι καὶ ὁρμᾷ, οἷον τυφλῇ τῇ φορᾷ χρωμένη, οὐχὶ ἐκούσιον τὴν πράξιν οὐδὲ τὴν διάθεσιν λεκτέον, καὶ ὅταν αὐτὴ παρ' αὐτῆς χείρων οὖσα περιττὸν³) οὐκ ὀρθαῖς πανταχοῦ οὐδὲ ἡγεμονούσαις ταῖς ὁρμαῖς ἢ²) χρωμένη. Λόγον δὲ ὅταν ἡγέμονα καθαρὸν καὶ ἀπαθῇ τὸν οἰκεῖον ἔχουσα ὁρμᾷ ταυτὴν μόνον τὴν ὁρμὴν, φατέον εἶναι ἐφ' ἡμῖν καὶ ἐκούσιον, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἡμέτερον ἔργον, ὃ μὴ ἄλλοθεν ἦλθεν, ἀλλ' ἐνδοθεν ἀπὸ καθαράς τῆς ψυχῆς, ἀπ' ἀρχῆς πρώτης ἡγουμένης καὶ κυρίας, ἀλλ' οὐ πλάνην ἐξ ἀγνοίας παθούσης· ἢ ἥττον³) ἐκ βιάς ἐπιθυμιῶν, αἱ προσελθοῦσαι ἄγουσι καὶ ἔλκουσι, καὶ οὐκ ἐτι ἔργα ἐῷσιν εἶναι, ἀλλὰ παθήματα παρ' ἡμῶν.

I.

Τέλος δὲ φησὶν ὁ λόγος πάντα μὲν σημαίνεσθαι καὶ γίνεσθαι, κατ' αἰτίας μὲν πάντα, διττὰς δὲ ταύ-

omnes, in quas medias anima devenit, versantur, ita ut anima quaedam agat propter illa, nonnulla vero, quorum ipsa est potens, agat pro suo arbitrio. Potens vero est rerum plurium ea quae bona est; pauciorum quae improba est. Quae enim corporis temperaturae cedit, eaque et concupiscere et irasci cogitur, estque aut paupertate abiecta, aut divitiis superba, aut viribus imperiosa. At his omnibus opponit se quae ingenio est bona, mutatque magis illa quam ipsa mutatur, ita ut quaedam corrigat, quaedam sinat ire ipsa vitii expers.

IX.

Necessaria sunt igitur illa quae nascuntur ex dilectu et fortuna. Quid enim sint aliud? Omnibus autem causis simul assumtis fiunt omnia inevitabiliter in rebus externis, et in iis omnibus quae circumactione caelesti efficiuntur. Ubi igitur anima ab externis rebus mutata aliquid efficit, aut cum motu appetit, quasi caeco utens impetu, non illa actio aut animi constitutio sponte suscepta dicenda est, nec cum ipsa per se peior effecta non rectis in posterum neque bene gubernatis utitur appetituum motionibus. At ubi ea rationem accipit sui gubernatricem puram atque imperturbatam, et ea duce appetit, ea demum appetitus motio dici debet esse in nostra potestate et sponte suscepta, et hoc esse nostrum opus quod non aliunde venit, sed ab intimo animae purae a principio primo praesidente ac domino, non autem ex anima ignorantia decepta, aut devicta per cupiditatum violentiam, quae ubi eam occuparunt, raptant eam ac trahunt, nec ultra agere nos sinunt, sed pati cogunt.

X.

Hoc igitur est quod in summam sermo noster collegit, omnia tum fieri, tum significari per causas,

τας, καὶ τὰ μὲν ὑπὸ ψυχῆς, τὰ δὲ δι' ἄλλας αἰτίας τὰς κύκλῳ· πρακτούσας δὲ ψυχὰς, ὅσα πράττουσι κατὰ μὲν λόγον ποιούσας ὀρθόν, παρ' αὐτῶν πράττειν ὅσα πράττουσι ¹⁾, τὰ δὲ ἄλλα ἐμποδιζομένας τὰ αὐτῶν πράττειν ²⁾, πάσχειν τε μᾶλλον ἢ πράττειν, ὥς τε τοῦ μὲν μὴ φρονεῖν ἄλλα αἰτία εἶναι. Καὶ ταῦτα ἴσως ὀρθόν καθ' ἐμαρμένην λέγειν πράττειν, οἷς γε καὶ δοκεῖ ἐξῶθεν τὴν ἐμαρμένην αἰτίαν εἶναι· τὰ δὲ ἄριστα παρ' ἡμῶν· (ταύτης γὰρ τῆς φύσεως ἐσμὲν ὅταν μόνοι ὦμεν) καὶ τοὺς τε σπουδαίους πράττειν, τοὺς δὲ ἄλλους ³⁾ καθόσον ἂν ἀναπνεύσωσι, συγχωρηθέντες τὰ καλὰ πράττειν, οὐκ ἄλλοθεν λαβόντας τὸ φρονεῖν ὅταν φρονῶσι, μόνον δὲ οὐ κωλυθέντες.

sed causas duorum generum, quaedam enim fieri ab anima quaedam per alias causas quae circum nos sunt. Animas autem agentes ea quae agunt, ubi secundum rectam rationem id faciunt, a se agere quae agunt. Cetera vero impeditas id agere quod suum est, patique magis quam agere. Itaque ut non sapiant alias esse causas, et haec forte recte dicuntur Fato agere ex eorum sententia, quibus Fatum putatur causa esse externa. Optima vero agere nos a nobis ipsis: nam talis ingenii sumus, cum soli sumus. Et viros quidem bonos per se recte agere: alios autem non ultra recte facere quam dum respirare sinuntur: non quod ubi sapiunt, illud sapere habeant aliunde, sed quod in eo non impediantur.

ΕΚ ΤΩΝ ΒΑΡΔΙΣΑΝΟΥ.

[Ex Eusebii Praeparat. Evangel. L. VI. C. X.]

Κατὰ φύσιν ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, τρέφεται, ἀκμᾷζει, γεννᾷ, ἐσθίει, πίνει, κοιμᾶται, γηρᾷ, ἀποθνήσκει, καὶ τοῦτο παντὸς ἀνθρώπου καὶ παντὸς ἀλόγου ζώου, καὶ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ψυχικὰ ὄντα, καὶ διόλου κατὰ συμπλοκὴν γεγενημένα, διόλου σχεδὸν κατὰ φύσιν φέρεται. Λέων σαρκοφαγεὶ καὶ ἀμύνεται ἐῖ τι ἀδικηθῇ· καὶ διὰ τοῦτο πάντες οἱ λέοντες σαρκοφαγοῦσι καὶ ἀμύνονται, καὶ ἀμνάδες χορτοφαγοῦσι καὶ κρεῶν οὐχ ἄπτονται, καὶ ἀδικούμεναι οὐκ ἀμύνονται· καὶ ὁ αὐτὸς τρόπος πάσης ἀμνάδος. Σκορπίος γῆν ἐσθίει καὶ τοὺς μὴ ἀδικήσαντας ἀδικεῖ, κέντρῳ ἰοβόλῳ πλήσσω· καὶ ἡ αὐτὴ κακία πάντων σκορπίων. Μύρμηξ κατὰ φύσιν οἷδε χειμῶνος παρουσίαν καὶ δι' ὅλης θερείας κάμνων ἀποτίθεται ἑαυτῷ τροφὰς, καὶ ὁμοίως πάντες μύρμηκες ἐργάζονται. Μελίσσα μέλι γεωργεῖ¹), ἐξ οὗ καὶ τρέφεται, καὶ ἡ αὐτὴ γεωργία πάσαις μελίσσαις. Καὶ ἦν πολλὰ εἶδη ἐκθέσθαι ἡμῖν τῶν ζώων, ἅτινα τῆς φύσεως μὴ δυνάμενα ἐκστῆναι, πολὺν θαυμασμόν παρασχεῖν ἡμῖν ἐδύναντο· ἀλλ' ἀντάρχη ἡγήσαμην ἐκ τῶν παρακειμένων τὴν ἀπόδειξιν ποιήσασθαι, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα κατὰ τὴν κοινότητα

BARDESANIS SYRI FRAGMENTUM.

Adversus Astrologos.

(Eodem Hugone Grotio interprete.)

Secundum naturam homo gignitur, alitur, gignit, edit, bibit, dormit, senescit, moritur. Et haec communia sunt hominibus omnibus et mutis etiam animantibus. At caetera animantia anima non animo praedita, sicut totum sui ortum sexuum copulationi debent, ita ferme secundum naturam feruntur. Leo carnibus vescitur et laesus se ulciscitur; et ob id omnes leones et carnibus vescuntur et ulciscuntur sese. Agni herba pascuntur; carnes non attingunt, et laesi se non ulciscuntur, atque id omnibus agnis ingenium est. Scorpius terram edit, laeditque non laesus ipse, venenata cuspide verberans: et haec malitia est omnibus scorpiis. Formica per naturam novit hiemem venturam, et aestate tota laborans recondit sibi alimenta: et sic laborant formicae omnes. Apis mel fabricatur et inde pascitur, et sic fabricantur apes omnes. Possem multas adferre alias species animantium, quae cum a natura sua nequeant abscedere, multam nobis praebent admirandi materiam; sed sufficere arbitratus sum productis exemplis testatum facere, alia quidem animantia pro ea natura quae ipsis, aut in commune,

καὶ τὴν διαφορὰν κατὰ φύσιν δοθεῖσαν ἐκάστῳ ἐξ ἀνάγκης ἡδέως φέρεται· ἀνθρώποι δὲ μόνοι τὰ ἐξαίρετον ἔχοντες, τὸν τε νοῦν καὶ τὸν ἐκ τούτου προφερόμενον λόγον, κατὰ μὲν τὴν κοινότητα ἐπονται τῇ φύσει (ὡς προεῖπον) κατὰ δὲ τὸ ἐξαίρετον οὐ τῇ φύσει πολιτεύονται. Οὐδὲ γὰρ μία βρῶσις τῶν ἀπάντων· ἄλλοι μὲν κατὰ τοὺς λέοντας τρέφονται, ἄλλοι δὲ κατὰ τὰς ἀμνάδας, οὐχ ἓν ἔχοντες σχῆμα φορημάτων, οὐκ ἔθνος ἓν, οὐχ εἷς νόμος πολιτείας ἐν αὐτοῖς, οὐ μία κίνησις ἐπιθυμίας τῶν πραγμάτων· ἀλλ' ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἰδίαν θέλησιν αἰρεῖται ἑαυτῷ βίον, τὸν πλησίον μὴ μιμούμενος, πλήν ἐν οἷς βούλεται. Τὸ δὲ ἐλεύθερον αὐτοῦ οὐχ ὑπόκειται δουλείᾳ,* καὶ εἰ ποτε ἐκὼν δουλεύσει, καὶ τοῦτο τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ ἐστὶ, τὸ δύνασθαι δουλεύειν ἐκόντα. Πόσοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν Ἀθηναίων ³⁾, ὡς τὰ ἄγρια ζῶα κρεοβοροῦσι, ἄρτου μὴ γευόμενοι, καὶ οὐ διὰ τὸ μὴ ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ θέλειν; Ἄλλοι κρεῶν οὐ γεύονται ὡς τὰ ἡμέρα ζῶα· ἄλλοι ἰχθυοφαγοῦσι μόνον, ἕτεροι δὲ ἰχθύων οὐ γεύονται, οὐδ' ἂν λιμώσσωσιν. Οἱ μὲν ὑδροποτοῦσιν, οἱ δὲ οἰνοποτοῦσιν, οἱ δὲ σίκερα πίνουσι. Καὶ ἀπλῶς πολλὴ διαφορὰ βρωμάτων καὶ πομάτων ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, μέχρι καὶ ἐν τῇ τῶν λαχάνων καὶ ὀπορῶν βρώσει διαφερόμενοι ⁴⁾. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν ὡς σκόρπιοι, καὶ ὡς ἀσπίδες μὴ ἀδικηθέντες ἀδικοῦσιν· οἱ δὲ ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, ἀδικούμενοι ἀμύνονται, ἕτεροι δὲ ὡς λύκοι ἀρπάζουσι, καὶ ὡς γαλαὶ κλέπτουσιν· ἄλλοι δὲ ὡς ἀμνάδες καὶ μηκάδες ὑπὸ τῶν ὁμοιοπαθῶν ἐλαύνονται ⁵⁾, καὶ τοὺς ἀδικούντας οὐκ ἀδικοῦσι. Καὶ οἱ μὲν λέγονται ἀγαθοὶ, οἱ δὲ κακοὶ, οἱ δὲ δίκαιοι. Ὅθεν ἐστὶ νοεῖν μὴ πάντως κατὰ φύσιν ἄγεσθαι τὸν ἀνθρώπον (ποῖαν γὰρ αὐτοῦ ἐροῦμεν φύσιν;) ἀλλὰ πῇ μὲν φέρεται κατὰ φύσιν, πῇ δὲ κατὰ προαίρεσιν· διὸ τὸν ἔπαινον καὶ τὸν ψόγον καὶ τὴν

ant differenter data est; non gravate ferri. At homines eximiam habentes mentem, et sermonem qui ex mente procedit, in eo quod cum aliis animantibus commune habent, sequuntur naturam, ut iam dixi: at secundum quod habent eximium, non ex natura vitam degunt. Non enim omnibus idem cibus: alii enim leonum more, alii agnorum more se pascunt, neque vero idem habent genus vestis, neque mores eosdem: non eadem omnibus lex civilis, non eadem ad res appetendas motio: sed hominum quisque pro sua voluntate vitam sibi deligit, alterum non imitans ultra quam ipsi placet. Nam quae in illis est libertas servitutem non patitur et si quando sponte servit, et hoc ad libertatem eius pertinet, posse servire si velit. Quam multi homines maxime apud Alanos, ferarum modo carnes vorant, pane non vescuntur, non quod non habeant, sed quia eo vesci nolunt. Alii vero sicut mansueta animantium de carne nihil gustant. Alii piscibus vescuntur solis, alii plane a piscibus abstinent, etiamsi esuriant maxime. Sunt qui aquas solas potent, vinum alii, siceram alii. Atque omnino magna est in humano genere ciborum potusque discretio, ita ut et circa herbas et poma esu differant. Praeterea vero quidam, ut scorpium, ut aspidem laedunt nec laesi; quidam ut alia quaedam animantia laesi se vindicant, alii rapiunt ut lupi, aut furantur ut mustelae. Alii ut agni et caprae ducem sui gregis sequuntur, laedunt vero nec eos a quibus laesi sunt; quo fit ut alii dicantur boni: alii mali, alii iusti. Ex quibus intelligi potest non omnino secundum naturam ferri hominem. (Quam enim dicemus eius propriam esse naturam?) Sed partim quidem natura fertur, partim vero dilectu, et propterea laudem, vituperationem, damnationem pro ipso dilectu accipit. In iis vero

καταδίκην ἔχει ἐν τοῖς κατὰ προαίρεσιν· ἐν δὲ τοῖς κατὰ φύσιν ἔχει τὴν ἀνεγκλησίαν οὐ κατὰ ἔλεος, ἀλλὰ κατὰ λόγον.

Καὶ ἐξῆς φησὶ.

Νόμους εὗρентο διαφόρους οἱ ἄνθρωποι ἐν ἐκάστη χώρᾳ, τινὰς γεγραμμένους, τινὰς δὲ ἀγράφους· ἐξ ὧν διηγήσομαι ὥς οἶδα καὶ ὧν μέμνημαι, ἀρχάμενος ἐκ τῆς κόσμου ἀρχῆς. Νόμος ἐστὶ παρὰ Σήραις ⁶⁾ μηδένα φονεύειν, μήτε πορνεύειν, μήτε κλέπτειν, μήτε ξόανα προσκυνεῖν. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ μεγίστῃ χώρᾳ οὐ ναόν ἐστὶν ἰδεῖν, οὐ γυναῖκα πορνικὴν, οὐ μοιχαλίδα ὀνομαζομένην, οὐ κλέπτῃν ἐλκόμενον ἐπὶ δίκην, οὐκ ἀνδροφόνον, οὐ πεφορευμένον. Οὐδενὸς γὰρ τὸ ἀντεξούσιον ἠνάγκασεν ὁ τοῦ πυριλαμπέος Ἄρεος ἀστήρ μεσουρανῶν ἄνδρα σιδήρῳ ἀνελεῖν, οὐ Κύπρις σὺν Ἄρει τυχοῦσα ἀλλοτρίᾳ γυναικὶ μιγῆναι τινα παρ' ἐκείνοις, πάντως πάσῃ ἡμέρᾳ μεσουρανοῦντος τοῦ Ἄρεος, καὶ πάσῃ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ γεννωμένων τῶν Σηρῶν. Παρὰ Ἰνδοῖς καὶ Βάκτροις εἰσὶ χιλιάδες πολλαὶ τῶν λεγομένων Βραχμῶν ⁷⁾ οἱ τινες κατὰ παράδοσιν τῶν προγόνων καὶ νόμων, οὔτε φονεύουσιν, οὔτε ξόανα σέβονται, οὐτ' ἐμψύχου γεύονται ⁸⁾, οὐ μεθύσκονται ποτε, οἶνον καὶ σικέρας μὴ γεύόμενοι, οὐ κακία τινὲ κοινωνοῦσι προσέχοντες τῷ θεῷ, τῶν ἄλλων Ἰνδῶν φρονεόντων, καὶ ἐταιρευόντων, καὶ μεθύσκομένων, καὶ σεβομένων ξόανα, καὶ πάντα σχεδὸν κατ' ἐμαρμένην φερόμενων. Ἔστι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κλίματι τῆς Ἰνδίας φυλὴ τις Ἰνδῶν ⁹⁾, οἱ τινες τοὺς ἐμπύπτοντας ξένους ἀγρεύοντες, καὶ τούτους θύοντες ἐσθίουσι· καὶ οὔτε οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἄστρον κεκωλύκασιν τούτους μὴ μαιφρονεῖν καὶ μὴ ἀθεμιτογαμεῖν, οὔτε οἱ κακοποιοὶ ἠνάγκασαν τοὺς Βραχμῶνας κακοργεῖν. Παρὰ Πέρσαις ¹⁰⁾ νόμος ἦν γαμεῖν τὰς θυγατέρας καὶ τὰς μη-

quae ex natura agit absolvitur non miseratione, sed ratione.

P o s t e a.

Leges differentes fixere homines in quoque tractu partim scriptas, partim non scriptas: quarum recitabo quas novi et quarum memini, ab ipsa mundi origine incipiens. Lex est apud Seres, ne quis occidat, ne quis scortetur, ne quis furetur, ne quis simulacra veneretur. Et in illo tractu latissime patente non videas templum, non feminam quae dicatur meretrix vel adultera, non furem in ius rapi, neminem esse qui interficiat, aut qui interficiatur. Neque enim libertati necessitatem ibi imponit flammanti sidere Mavors medio caeli spatio se tenens, ut homo hominem ferro necet: non Venus Marti iuncta apud illos facit ut quis cubet cum aliena matrefamilias, cum tamen nullo non die Mars medium caeli teneat, omnique hora ac die nascantur aliqui apud Seras. Apud Indos et Bactrianos multa millia sunt eorum quos dicunt Brachmanas qui secundum legem maiorumque suorum instituta vivunt, neque interficiunt quicquam, neque simulacra venerantur, non gustant de iis quae animam habuere: nunquam inebriantur, cum nec vinum nec siceram gustent, nulli pravitati se admiscant, Deo dantes operam, cum alii Indi occidant se mutuo, scortentur, inebrientur, advolvuntur simulacris, et ferme per omnia Fato ferri se sinant. Est in eadem Indiae plaga natio, quae peregrinos, ut quemque reperit, capit, et sacrificii causa interficit. Neque benigna sidera hos prohibent caedibus et iniustis nuptiis attaminari, neque maligna sidera Brachmanas ad malefacta cogunt. Apud Persas lex fuit uxores sumere filias, sorores, etiam matres: neque

τέρας· καὶ οὐ μόνον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ κλίματι τούτους τοὺς ἀνοσίους γάμους οἱ Πέρσαι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι αὐτῶν τῆς Περσίδος ἐξεδήμησαν, οἱ τινες καλοῦνται Μαγουσαῖοι ¹¹⁾, τὴν αὐτὴν ἀθεμιστίαν διαπράττονται, παραδιδόντες τοὺς αὐτοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθνη τοῖς τέκνοις κατὰ διαδοχὴν, ἐξ ὧν ἐῖσι μέχρι νῦν πολλοὶ ἐν Μηδίᾳ, καὶ ἐν Ἀγύπτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ, καὶ ἐν Γαλατίᾳ. Καὶ οὐ δήπου Κύπρις ἐν ὀρίοις καὶ οἰκοῖς Κρόνου, σὺν Κρόνῳ ἐφομαρτοῦντος τοῦ Ἄρεος ἐν ταῖς τῶν πάντων γενέσεσιν ἐυρίσκετο. Παρὰ Γήλοις ¹²⁾ νόμος ἐστὶ τὰς γυναῖκας γεωργεῖν καὶ οἰκοδομεῖν, καὶ πάντα τὰ ἐργατικὰ πράσσειν, καὶ κοινωνεῖν, ὅς ἂν βούλωνται, καὶ μὴ ἐγκαλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, μήτε καλεῖσθαι τινα μοιχαλίδα, τῷ πάσας ἐργατικὰς εἶναι, καὶ πᾶσι κοινωνεῖν, μάλιστα δὲ τοῖς ξένοις. Καὶ οὔτε μυρίζονται Γήλισσαι γυναῖκες, οὐχ ἱμάτια βαπτὰ φοροῦσιν, ἀνυπόδητοι δὲ εἰσι πᾶσαι, καὶ τοὶ τῶν Γηλῶν ἀνδρῶν κοσμονμένων ἐν φορήμασι μαλακοῖς, καὶ ἐν διαφόροις χρώμασι καὶ χενσοφορούντων καὶ μυριζομένων· καὶ οὐ κατὰ τινα ἄλλην μαλακίαν, εἰσι γὰρ ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικώτατοι, καὶ κυνηγετικώτατοι. Καὶ οὐ πᾶσαι αἱ τῶν Γηλῶν γυναῖκες ἔλαχον ἐν Ἀγοκέρωτι καὶ ἐν Ὑδρηχῷ κακοδαιμονοῦσαν τὴν Κύπρην, οὐδ' οἱ ἄνδρες αὐτῶν πάντες ἔχουσιν ἐν Κριῶ σὺν Ἄρει τὴν Παφίην, ἐνθα τοὺς ἀνδρεῖους καὶ σπατάλους οἱ χαλδαῖζοντες λέγουσι. Παρὰ Βάκτροις ¹³⁾ αἱ γυναῖκες παντὶ κόσμῳ διαφέροντι, καὶ παντὶ μύρῳ χρῶνται, ὑπηρετοῦμεναι ὑπὸ παιδίσκων, καὶ νεανίσκων μᾶλλον ἢ οἱ ἄνδρες, προερχόμεναι μετὰ πολλῆς φαντασίας ἔφιπποι, κοσμοῦνται πολλῶν χρυσῶν καὶ λίθους βαρυτίμοις τοὺς ἵππους, καὶ οὐ σωφρονοῦσιν, ἀλλ' ἀδιαφόροις κοινωνοῦσι τοῖς δούλοις καὶ τοῖς ξένοις, ἄδειαν ἔχουσαι τοιαύτην καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν μὴ ἐγκαλοῦμεναι, σχεδὸν κυριεύουσιν

vero in sua tantum patria proprioque tractu Persae nefariis se nuptiis implicant, sed et qui eorum extra Persidem habitant, dicunturque Magusaci, eadem patrant flagitia, tradentes istas leges atque instituta posteris per manus: quorum multi nunc sunt et in Media et in Aegypto et in Phrygia et Galatia. Neque tamen in omnium eorum genitura conspecta est Venus in finibus et domiciliis Saturni, Saturnum comitante Marte. Apud Gelonos mos est, ut feminae agrum colant, domos fabricent, omniaque faciant opificia, et quibuscum velint, consuescant, maribus de eo nihil conquerentibus, ita ut nulla sit quae vocetur adultera, ideo quod omnes sint eius quaestus, et concumbant cum omnibus, maxime cum exteris. Neque vero unguntur Gelonae mulieres, neque vestes ferunt tinctas, sed sunt pedibus nudae: cum tamen viri illis in locis exornent se vestimentis delicatis et discoloribus, et aurum gestent, et ungantur non ex ulla mollitie; sunt enim fortes, belloque et venatibus exerciti. Neque tamen omnes mulieres Gelonae habuere sibi Venerem infestam in Capricorni aut Aquarii sidere, neque viri omnes habuerunt cum Marte Venerem in Ariete, unde viros fortes simul, et a deliciis non alienos deducunt Chaldaei. Apud Bactrianos feminae ornatu qui splendidissimus et omni unguento utuntur, habentque ministeria puellarum et adolescentum plura quam viri, proceduntque vectae equis magna cum ostentatione, etiam equis ipsorum ornatis multo auro et lapidibus pretiosis, neque vero castae sunt, sed promiscue se vulgant etiam servis et peregrinis licentia ipsis concessa, nulla cum querela maritorum, in quos quasi dominatum exercent. Neque tamen in genitura omnium mulierum Bactrianarum caeli culmen tenet cum Iove ac Marte, et quidem intra eorum fines amans

αὐτῶν. Καὶ οὐ πάντως ἐν πάσῃ γενέσει τῶν ἐν Βακτρίας
 γυναικῶν μεσουρανεῖ μετὰ Διὸς καὶ Ἄρεος ἐν ἰδίοις
 ὄροις ἢ φιλόγελως Ἀφροδίτῃ. Ἐν δὲ τῇ Ἀραβίᾳ,
 καὶ τῇ Ὀσσορηνῇ ¹⁴⁾ οὐ μόνον αἱ μοιχαλίδες φονευόν-
 ται, ἀλλὰ καὶ ὑποπτευόμεναι οὐκ ἀφίενται ἀτιμώρη-
 τοι. Παρὰ Πάρθους ¹⁵⁾ καὶ Ἀρμενίοις οἱ φονεῖς
 ἀναιροῦνται, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ποτὲ δὲ
 ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῶν φονευομένων, καὶ ἐὰν τις φο-
 νεύσῃ γυναῖκα αὐτοῦ, ἢ ἀδελφὸν ἄτεκνον, ἢ ἀδελφὴν
 ἄγαμον, ἢ υἱὸν, ἢ θυγατέρα, οὐκ ἐγκαλεῖται ὑπό-
 τινός, νόμον τοιοῦτον ὑπάρχοντος ἐν ταῖς χώραις ἐκεί-
 ναις· παρ' Ἑλλήσι δὲ καὶ Ῥωμαίοις μείζονι τιμωρίᾳ
 ὑποβάλλονται οἱ τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν φονευταί.
 Ἐν Ἀτροις ¹⁶⁾ ὁ κλέπτων τι ὀβόλου ἄξιον λιθάζεται·
 παρὰ Βάκτροις ὀλίγα κλέπτων ἐμπύεται· παρὰ Ῥωμαίοις
 πληγαῖς αἰκίζεται, τοιοῦτοι γὰρ οἱ νόμοι. Ἀπὸ Ἐν-
 φράτου ποταμοῦ καὶ μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ ὡς ἐπὶ ἀνα-
 τολάς, ὁ λουδοροῦμενος ὡς φονεὺς, ἢ ὡς κλέπτης οὐ
 πᾶν ἀγανακτεῖ· ὁ δὲ ὡς ἀρσενοκοίτης ἑαυτὸν ἐκδικαί
 μέχρι καὶ θάνατον. Παρ' Ἑλλήσι καὶ οἱ σοφοὶ ἐρωμέ-
 νους ἔχοντες οὐ ψέγονται. Ἐν τῇ αὐτῇ Ἀνατολῇ ¹⁷⁾
 ὑβριζόμενοι, ἐὰν γνωσθῶσιν, ὑπὸ ἀδελφῶν ἢ πατέρων
 καὶ συγγενῶν φονεύονται, καὶ ταφῆς προδήλου οὐκ
 ἀξιοῦνται. Παρὰ δὲ Ἰάλλοις ¹⁸⁾ οἱ νέοι γαμοῦνται ^{18. a)}
 μετὰ παρρησίας, οὐ ψόγον τοῦτο ἡγούμενοι, διὰ τὸν
 παρ' αὐτοῖς νόμον. Καὶ οὐ δυνατόν ἐστι πάντας τοὺς
 ἐν Γαλλίᾳ οὕτως ἀθέως ὑβριζομένους λαχεῖν ἐν ταῖς
 γενέσεσι Φωσφόρον μεθ' Ἑρμοῦ ἐν οἴκοις Κρόνου καὶ
 ἑορίοις Ἄρεος δύνοντας. Ἐν Βρεττανίᾳ πολλοὶ ἄνδρες
 μίαν γυναῖκα ἔχουσιν· ἐν δὲ τῇ Παρθίᾳ πολλὰ γυ-
 ναῖκες ἓνα ἄνδρα, καὶ πᾶσαι σφρονοῦσαι παιθόμεναι
 αὐτῷ κατὰ τὸν νόμον. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες πᾶσαι ἄνδρας
 οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ὡς τὰ ἄλογα ζῶα ἀπαξ τοῦ ἔθνους
 περὶ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, ὑπερβαίνουσαι τοὺς ἰδίους

risuum Venus. At vero in Arabia et in Osroene non solum interficiuntur adulterae, sed nec impune ferunt quae suspicionem de se dederunt. Apud Parthos et Armenios occiduntur homicidae, interdum per iudices, interdum per eorum propinquos qui interfecti fuere. At si quis interfecerit uxorem suam, aut fratrem qui liberos non habeat, aut sororem innuptam, aut filium, aut filiam, is a nemine accusatur, quod ita se habeat lex istarum regionum; contra vero apud Graecos et Romanos graviore poenae subiiciuntur, qui propinquos aut necessarios suos occiderint. Apud Atros qui furatus fuerit quantum obolus valet, lapidatur. Apud Bactrianos qui modicum quid furatus fuerit, conspuitur: apud Romanos vapulat. Ab Euphrate fluvio usque ad Oceanum orientalem qui per conviciium appellatur homicida aut fur, non admodum succenset, at qui pullipremo dicitur is se vindicat etiam caede. Apud Graecos etiam sapientibus culpa non datur, si habeant in amoribus pueros; at in oriente quibus sic illud est, si res pateat, a fratribus, aut patribus aut propinquis necantur, ac ne sepultura quidem, nisi clandestina digni habentur. At apud Gallos etiam nubunt adolescentuli, et quidem palam, non turpe ducentes ob legem apud ipsos receptam. Neque vero fieri potest, ut omnes, qui in Gallia sic turpiter tractantur, in genitura habuerint Luciferum et Mercurium in domiciliis Saturni et finibus Martis obeuntes. In Britannia multi viri unam uxorem habent, in Parthia multae uxores unum virum, et omnes pudice se gerunt, et viro obediunt ex lege, quae est illis in locis; Amazones vero viros non habent, sed ut muta animantia semel anno circa vernum aequinoctium egressae proprios fines cum finitimis, qui eum diem festum habent, Venerem iungunt: ex

ὄρους, κοινωνοῦσι τοῖς πλησιοχώροις ἑορτήν τινα ταύ-
 την ἡγουμένοις· ἐξ ὧν συλλαμβάνουσαι ὑποστρέφουσι,
 καὶ ἀναγκαίως ἐν ἐνὶ καιρῷ ἀποκνίσκουσι κατὰ τὸν
 τῆς φύσεως νόμον, καὶ τοὺς μὲν γεννωμένους ἄρδενας
 ῥίπτουσι ¹⁹⁾, τὰς δὲ θηλείας ἀνατρέφουσι· πολεμικαί
 δέ ἐσι καὶ γυμνασίῳ προνοοῦμεναι. Ἑρμῆς μετὰ
 Ἀφροδίτης ἐν οἴκοις Ἑρμοῦ ποιεῖ πλάστας καὶ ζωγρά-
 φους, καὶ τραπέζιτας· ἐν οἴκοις δὲ Ἀφροδίτης μυρε-
 ψοὺς, καὶ φωνάσκους καὶ ὑποκριτάς ποιημάτων. Καὶ
 παρὰ Ταῖνοις ²⁰⁾ καὶ Σαρακηνοῖς ²¹⁾ καὶ ἐν τῇ ἀνω-
 τέρα Λιβύῃ, καὶ παρὰ Μαύροις, καὶ παρὰ τοῖς παρὰ
 τὸ στόμα Ὠκεανοῦ Νομάσι, καὶ ἐν τῇ ἐξωτέρᾳ Γερ-
 μανίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ Σαρματίᾳ, καὶ ἐν τῇ Σκυ-
 θίᾳ, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀρκτικῶν μερῶν τοῦ Πόν-
 τοῦ ἔθνεσι, καὶ ὅλῃ τῇ Ἀλανίᾳ ²²⁾ καὶ Ἀλβανίᾳ ²³⁾
 καὶ Ὠτηγῇ ²⁴⁾ καὶ Σαννίᾳ ²⁵⁾ καὶ ἐν Χρυσῇ ²⁶⁾ οὐκ
 ἔστιν ἰδεῖν, οὐ τραπέζιτην, οὐ πλάστην, οὐ ζωγράφον,
 οὐκ ἀρχιτέκτονα, οὐ γεωμέτρην, οὐ φώνασκον. οὐχ
 ὑποκριτὴν ποιημάτων· ἀλλ' ἐστέρεται ὁ τῆς τοῦ Ἑρ-
 μοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐνεργείας τρόπος ἐν ὅλῳ τῷ
 κύκλῳ τούτῳ τῆς οἰκουμένης. Οἱ Μῆδοι πάντες τοῖς
 μετὰ σπουδῆς τρεφομένοις κυσὶ τοὺς νεκροὺς ἔτι ἐμ-
 πνέοντας παραβάλλουσι· καὶ οὐ πάντες σὺν τῇ Μήνῃ
 τὸν Ἀρέα ἐφημερινῆς γενέσεως ἐν Καρκίνῳ ὑπὸ γῆν
 ἔχουσιν. Ἰνδοὶ τοὺς νεκροὺς καίουσι, μεθ' ὧν συγκαί-
 ουσι ἐκούσας τὰς γυναῖκας· καὶ οὐ δήπου πᾶσαι αἱ
 καίόμεναι ζῶσαι Ἰνδῶν γυναῖκες ἔχουσιν ὑπὸ γῆν ἐπὶ
 νυκτερινῆς γενέσεως σὺν Ἀρεὶ τὸν Ἥλιον ἐν Λέοντι,
 ὁρίοις Ἀρεος. Γερμανῶν οἱ πλείστοι ἀγχονισαίῳ μό-
 ρῳ ἀποθνήσκουσι ²⁷⁾ καὶ οὐ πάντως τὸ πλῆθος τῶν
 Γερμανῶν τὴν Σελήνην καὶ τὴν ὥραν μεσολαβομένας
 ὑπὸ Κρόνου καὶ Ἀρεος ἔχει. Παντὶ ἔθνει καὶ πάσῃ
 ἡμέρᾳ καὶ παντὶ τόπῳ τῆς γενέσεως ²⁸⁾ γεννῶνται ἄν-
 θρωποι· κρατεῖ δὲ ἐν ἐκάστη μοίρᾳ τῶν ἀνθρώπων

quibus ubi conceperint, tum redeunt, et necessario, ut fert naturae lex, circa unum tempus omnes partu exsolvuntur: et natos quidem sibi mares exponunt, filias vero educant. Sunt autem Amazones istae bellatrices, magnaue cura corpora exercent. Mercurius Veneri coniunctus in Mercurii domiciliis facit fictores et pictores et mensarios, in domiciliis autem Veneris unguentarios, phonascos, histriones. Apud Tanitas et Saracenos et in superiore Libya, et apud Mauros Numidasque illos, qui fretum Oceani accollunt, et in trans — Rhenana Germania, et in superiore Sarmatia, et in Scythia, et apud omnes gentes quae sunt in Septentrionalibus Ponti, et in omni Alania et Albania, et Odogena et Saunia et Aurea terra nullum est videre mensarium, aut fictorem aut pictorem, sed nec architectum, nec mensorem, nec phonascum, nec histrionem; sed illa vivendi ratio, quae efficientiae tribuitur Mercurii et Veneris, deficit in tanto illorum terrarum ambitu. Medi omnes canibus cum cura educatis homines moribundos adhuc spirantes obiciunt. Et non omnes tempore diurni ortus sui Martem habuere cum Venere subter terram in Cancris sidere. Inde mortuos cremant, et cum eis mulieres id ipsum appetentes: Neque tamen omnes illae mulieres Indae quae vivae comburuntur habent tempore ortus sui Solem cum Marte in Leone intra Solis fines. Germanorum plurimi anginae malo intereunt, neque tamen tanta Germanorum multitudo Lunam et horam geniturae habent interceptas a Saturno et Marte. In nulla non gente, in nulla non die, in nullo non loco genitabili gignuntur homines; et in quaque parte regit homines lex et consuetudo propter eam quae est in hominibus, libertatem. Neque genitura Seras cogit nolentes homicidium committere, aut Brachmanas veni-

νόμος καὶ ἔθος, διὰ τὸ ἀντεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐκ ἀναγκάζει ἡ γένεσις τοὺς Σήρας μὴ θέλοντας φρονεῖν, ἢ τοὺς Βραχυμᾶνας κρεοφαγεῖν, ἢ τοὺς Πέρσας ἀθεμίτως μὴ γαμεῖν, ἢ τοὺς Ἰνδοὺς μὴ καίεσθαι, ἢ τοὺς Μήδους μὴ ἐσθίεσθαι ὑπὸ κυνῶν ²⁹⁾, ἢ τοὺς Πάρθους μὴ πολυγαμεῖν, ἢ τὰς ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ γυναῖκας μὴ σωφρονεῖν, ἢ τοὺς Ἕλληνας μὴ γυμνάζεσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασιν, ἢ τοὺς Ῥωμαίους μὴ κρατεῖν, ἢ τοὺς Γάλλους μὴ γυμνεῖσθαι, ἢ τὰ ἄλλα βάρβαρα ἔθνη ταῖς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγομέναις Μούσαις κοινωνεῖν. Ἀλλ' ὡς προείπον, ἕκαστον ἔθνος καὶ ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων χρῆται τῇ ἑαυτοῦ ἐλευθερίᾳ ὡς βούλεται, καὶ ὅτε βούλεται, καὶ δουλεύει τῇ γενέσει καὶ τῇ φύσει, δι' ἣν περικείται σάρκα, πῇ μὲν ὡς βούλεται, πῇ δὲ ὡς μὴ βούλεται· πανταχῇ γὰρ καὶ ἐν παντὶ ἔθνει εἰσὶ πλούσιοι καὶ πέννιες, καὶ ἀρχόντες καὶ ἀρχόμενοι, καὶ ἐρῶμενοι καὶ νοσοῦντες ἕκαστος κατὰ τοὺς τῆς γενέσεως αὐτοῦ κλήρους. — Ταῦτα ὧς Βαρδισάνη, ἄκρως ἡμᾶς πέπεικε, φημί αὐτῷ. Οἱ δὲ ἀστρονόμοι φασὶ τὴν γῆν ταύτην μεμερίσθαι εἰς ἑπτὰ κλίματα, καὶ ἄρχειν ἑκάστου κλίματος ἓνα τῶν ἑπτὰ ἀστέρων, καὶ τοὺς διαφόρους νόμους μὲν τοὺς ἀνθρώπους τεθεικέναι ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἑκάστου ἀρχοντας πλεονάζειν τὸ θέλημα ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ, ὅν νόμον νενομήκασιν οἱ κρατούμενοι. — Ἀπεκρίνατο· οὐκ ἀληθὴς ἡ ἀπόκρισις ³⁰⁾ αὕτη, ὦ Φίλιππε. Ἐἰ γὰρ καὶ διήρηται ἡ οἰκουμένη εἰς μέρη ἑπτὰ, ἀλλ' ὅν γε ἐν μιᾷ μερίδι εὐρίσκομεν πολλὰς διαφορὰς νόμων. Οὐδὲ γὰρ ἑπτὰ νόμοι εἰσὶ κατὰ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας, οὐδὲ δώδεκα κατὰ τὰ ζῳδία, οὐδὲ τριάκοντα ἕξ κατὰ τοὺς Δεκανοὺς ³¹⁾, ἀλλὰ μυριοί. Μημημονεύειν τε ὀφείλετε ὧν προείπον, ὅτι καὶ ἐν ἐνὶ κλίματι καὶ ἐν μιᾷ χώρᾳ τῶν Ἰνδῶν εἰσὶν ἀνθρωποφάγοι Ἰνδοί, καὶ εἰσιν οἱ ἐμψύχων ἀπερχόμενοι· καὶ ὅτι οἱ Μαγου-

carnibus, aut, ab iniustis nuptiis abstinere Persas,
 neque Indos uri prohibet, aut a canibus edi Medos,
 aut multis matrimoniis iungi Parthos, aut castas esse
 Mesopotamiae feminas, aut Graecos exerceri nudis
 corporibus, aut Romanos imperare, aut Gallorum
 iuvenes nubere, neque barbaras gentes adigit partici-
 pare Graecorum, ut loquimur, Musas. Sed, ut dixi,
 gens quaeque et hominum quisque utitur sua libertate
 ut vult et quando vult, servitque origini et naturae
 per quam carne est circumdatus, partim volens par-
 tim nec volens. Ubique enim locorum et in omni
 gente sunt divites, sunt pauperes, sunt qui imperant,
 sunt qui parent, sunt bene valentes, sunt aegroti,
 quisque pro ortus sui sorte. Haec, Bardesane, dixi
 ego, valde se nobis persuadent. Verum aiunt Astro-
 nomi, terram omnem dividi in tractus septem: uni-
 cuique autem tractui praeesse unam de vagis stellis:
 neque vero homines ipsos sibi legum istarum diffe-
 rentium fuisse auctores, sed in quoque tractu pro-
 pellere arbitrium regnantis ibi sideris, idque ipsum
 pro lege haberi a subditis ipsis populis. At Barde-
 sanes: Non id quod verum est in se habet ista re-
 sponsio, Philippe. Etsi enim terrarum orbis in par-
 tes dividatur septem, tamen in una parte videmus
 multas legum differentias. Neque enim septem tan-
 tummodo leges sunt, ut septem sidera, neque duo-
 decim, quot sunt signa in signifero: neque triginta
 sex, pro signis Decanis, sed innumerae. Meminisse
 autem debetis eius quod ante dixi, in una parte ac
 tractu Indorum alios esse Indos, qui hominum carne
 vescantur, alios qui ab omni carne abstineant, et Ma-
 gusaeos non in Perside sola filias sibi facere ux-
 ores, sed in quacunque gente habitent, observare eos
 maiorum leges et initia Mystica. Sed et multas com-

σαῖοι οὐκ ἐν Περσίδι μόνη τὰς θυγατέρας γαμοῦσιν,
 ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ ἔθνει, ὅπου ἂν οἰκήσωσι, τοὺς τῶν
 προγόνων φυλάττοντες νόμους καὶ τῶν μυστηρίων ἀν-
 τῶν τὰς τελευτάς. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ βάρβαρα ἔθνη κατ-
 ἐλέξαμεν τάτε ὄντα ἐν Μεσημβρίᾳ καὶ Ἀύσει καὶ
 Ἀνατολῇ καὶ Ἀρκτῷ, τουτέστιν ἐν διαφόροις κλίμασι,
 μὴ μετέχοντα Ἑρμαϊκῆς ἐπιστήμης³²). Πόσοι, νομίζετε
 σοφοὶ ἄνδρες παρήγαγον τοὺς κακῶς κειμένους νόμους,
 καὶ ἔθεντο τοὺς ἰδίους· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀστέρων ἀπά-
 λεσε τὸ ἴδιον κλίμα. Χθὲς οἱ Ῥωμαῖοι τῆς Ἀραβίας
 κρατήσαντες³³) τοὺς τῶν Βαρβάρων νόμους ἥλλαξαν·
 ἔπειτα γὰρ τὸ ἀντεξούσιον τῷ ἀντεξουσίῳ. Τὸ δὲ δυ-
 νάμενον πείσαι καὶ τοὺς ἀπίστους ἐκθήσομαι ὑμῖν.
 Ἰουδαῖοι πάντες οἱ διὰ Μωσέως δεξάμενοι νόμον, τοὺς
 γεννωμένους ἄρρενας παῖδας ἐν ὄγδοῇ ἡμέρᾳ αἱμάσσουσι
 περιτέμνοντες, οὐκ ἀστέρος παρουσίαν ἀναμένοντες,
 οὐ κλίματος ἐξουσίαν ἐκτρεπόμενοι³⁴), οὐχ ὑπὸ νόμου
 ἀλλοτρίας χώρας ἀγόμενοι· ἀλλ' εἴτε ἐν Συρίᾳ τυγχά-
 νουσιν, εἴτε ἐν Γαλλίᾳ, εἴτε ἐν Ἰταλίᾳ, εἴτε ἐν Ἑλλάδι,
 ἢ ἐν Παρθίᾳ, ἢ ὅπου ἂν ᾧσι, τοῦτο ποιοῦσιν. Ὅπερ
 οὐκ ἐστὶ κατὰ γένεσιν· οὐ γὰρ δύνανται πάντες Ἰου-
 δαῖοι μίαν γένεσιν ἔχειν· ἀλλὰ καὶ δι' ἡμερῶν ἑπτὰ³⁵).
 πάντες ὅπου ἂν ᾧσω, ἀργοῦσιν ἐκ παντὸς ἔργου, καὶ
 οὔτε ὀδεύουσιν, οὔτε πυρὶ χρῶνται· οὔτε ἀναγκάζει ἡ
 γένεσις Ἰουδαίων οὔτε κτίσαι οἶκον, οὐ καταλῦσαι,
 οὐκ ἐργάσασθαι, οὐ πολιῆσαι, οὐκ ἀγοράσαι ταῖς
 ἡμέραις τοῦ Σαββάτου, καὶ τοι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ
 γεννώντων Ἰουδαίων, καὶ γεννωμένων, καὶ νοσοῦντων,
 καὶ ἀποθνησκόντων· ταῦτα γὰρ οὐκ ἔτι ἐστὶ τοῦ αὐτ-
 ἐξουσίου. Ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἐν τῇ Ὀσροηνῇ ἀπεκόπ-
 τοντο πολλοὶ τῇ Ρέε· καὶ ἐν τούτῳ μίᾳ ῥοπῇ ὁ
 βασιλεὺς Ἀβγαρος ἐκέλευσε τῶν ἀποκοπτομένων τὰ
 αἰδοῖα ἀποκόπτεσθαι καὶ τὰς χεῖρας· καὶ ἐκ τότε
 οὐδεὶς ἀπεκόψατο ἐν τῇ Ὀσροηνῇ. Τί δὲ ἐροῦμεν περὶ

memoravimus gentes in Meridie, in Ortu, in Occasu, in Septentrione ac proinde in tam dissitis terrae locis, quae expertes sunt artis a Mercurio traditae. Quot putatis viri sapientes mutarunt male positas leges? Quot leges ob difficultatem factae sunt irritae? Quot reges populorum victores mutarunt receptas primum leges, ac suas reposuere: neque tamen stella ulla vim suam amisit. Iam modo Romani domitis Arabum terris instituta ibi mutarunt. Nam voluntas libera voluntatem liberam sequitur. Addam aliud, quod vel maxime incredulos posset convincere: Iudaei omnes; qui per Mosem legem acceperunt, natos sibi liberos mares die octavo circumcidendo cruentant, non expectantes sideris alicuius adventum, non metuentes vim tractus praesidem, non aliarum gentium se legibus aptantes; sed sive in Syria sunt, sive in Gallia, sive in Italia, sive in Graecia, sive in Parthia et ubicumque sunt locorum, hoc sic faciunt, quod non est ex genitura; neque enim omnes Iudaei eandem genituram habere possunt. Sed et die quoque septima omnes ubicumque sunt, omni abstinent opere, ita ut nec iter faciant, nec igne utantur. Neque genitura Iudaeum necessitate prohibet domum aedificare, hospitium sumere, opus facere, vendere, emere diebus Sabbathi: quanquam eadem die Iudaei et gignant et gignantur, et aegrotent et moriantur. Haec enim non sunt eorum quae in nostra libertate sunt posita. In Syria et in Osroene multi in honorem Rheae solebant sibi partes genitales abscindere. Uno temporis puncto iussit Abgarus omnibus qui sibi eas partes abscidissent, abscindi manus. Ex eo in Osroene desiere abscindi. Quid vero dicemus de Christianorum secta, cuius nos disciplinae sumus, multi admodum in diversissimis regionibus gentibusque: et cum tam multi

τῆς τῶν Χριστιανῶν αἱρέσεως, ἧς ἡμεῖς οἱ δοξασταὶ πολλοὶ ὄντες, καὶ ἐν διαφόροις ἀνέστημεν κλίμασιν, ἐν παντὶ ἔθνει καὶ κλίματι, οἱ τινες πολλοὶ ὄντες ἐν ὀνόματι κεκλήμεθα, καὶ οὔτε οἱ ἐν Παρθία Χριστιανοὶ πολυγαμοῦσι, Πάρθοι ὑπάρχοντες, οὐτ' οἱ ἐν Μηδία κυσὶ παραβάλλουσι τοὺς νεκρούς· οὐχ οἱ ἐν Περσίδι γαμοῦσι τὰς θυγατέρας αὐτῶν, Πέρσαι ὄντες· οὐ παρὰ Βάκτροις καὶ Γάλλοις φθείρουσι τοὺς γάμους· οὐχ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ θρησκέουσι τὸν Ἄπιν, ἢ τὸν Κύναν, ἢ τὸν Τράγον ἢ Αἴλουρον ³⁶). ἀλλ' ὅπου εἰσὶν, οὔτε ὑπὸ τῶν κακῶν κειμένων νόμων, καὶ ἐθῶν νικῶνται· οὐχ ἡ ³⁷) ὑπὸ τῶν ἀρχῶν πρυτανευομένη γένεσις αὐτοὺς ἀναγκάζει τοῖς ἀπειρημένοις κακοῖς ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου αὐτῶν χρῆσθαι· νόσω δέ, καὶ πενίᾳ, καὶ πάθεισι, καὶ ταῖς νομιζομέναις ἀτιμίαις ὑπόκεινται. Ὡς περ γὰρ ὁ ἐλεύθερος ἡμῶν ἄνθρωπος δουλεῦειν οὐκ ἀναγκάζεται, καὶ ἀναγκασθῇ, ἀνθίσταται τοῖς ἀναγκάζουσιν· οὕτως οὐδὲ ὁ φαινόμενος ἡμῶν δοῦλος ἄνθρωπος τῆς ὑποταγῆς ἐκφεύγειν ῥαδίως δύναται. Ἐἰ γὰρ πάντα ἐδυνάμεθα, ἡμεῖς ἂν ἤμεν τὸ πᾶν, ὥστε, εἰ μηδὲν ἐδυνάμεθα, ἄλλων ἤμεν, ὡς προεῖπον, ὄργανα καὶ οὐχ ἑαυτῶν. Θεοῦ δ' ἐπινεύσαντος πάντα δυνατὰ καὶ ἀνεμπόδιστα· τῇ γὰρ ἐκείνου βουλήσει οὐδὲν ἀντιστῆναι δύναται· καὶ γὰρ τὰ δοκοῦντα ἀνθίστασθαι, αὐτοῦ χρηστοῦ ὄντος καὶ συγχωροῦντος ἐκάστη φύσει ἔχειν τὴν ιδιότητα, καὶ τὸ ἀντεξοῦσιον τοῦ θελήματος, ἀνθίσταται.

Τοσαῦτα καὶ ὁ Σύρος.

et tam dissiti sumus, uno appellamur nomine. Nec qui in Parthia sunt Christiani plures ducunt uxores, quamvis Parthi sint et ipsi: nec qui in Media vivunt, canibus obiiiciunt mortuos; nec qui in Perside sunt, filias ducunt uxores, cum et ipsi sint Persae: non apud Bactrianos et Gallos aliena matrimonia temerant, non in Aegypto colunt Apim, aut canem, aut hircum, aut felem, sed ubivis sunt locorum, non patiuntur a male positis legibus aut institutis se devinci. Non eos a principibus stellis gubernata nativitas compellit quicquam eorum facere, quae magister eorum vetuit. Interim morbis ac paupertati et adversis, et ei quae sic dicitur, infamiae subiacent. Sicut enim is intra nos homo, qui liber est, ad servitutem non cogitur; et si quis cogere velit ei obsistit, ita is qui conspicitur homo servus, non facile effugere potest necessitatis vinculum. Nam si omnia nos possemus, nos essemus hoc Universum; contra vero si nihil possemus, aliorum essemus, ut ante dixi, instrumenta, non nostri ipsorum. At Deo favente nihil est quod fieri nequeat, nemo est qui prohibere possit, quae ei placent. Nihil enim est quod eius voluntati possit obstare. Nam et quae repugnare ei videntur eo repugnant, quod Deus cum sit bonus permittit cuique naturae suas proprietates, et voluntati humanae suam libertatem.

Haec Syrus ille.

Περὶ Ἑιμαρμένης

ἐκ τῶν Ἀλκινόου.

Περὶ δὲ Ἑιμαρμένης τοιαῦτά τινα τῷ ἀνδρὶ (Πλάτωνι) ἀρέσκει. Πάντα μὲν φησιν ἐν Ἑιμαρμένη εἶναι, οὐ μὴν πάντα καθείμαρθαι. Ἡ γὰρ Ἑιμαρμένη νόμου τάξιν ἐπέχουσα οὐχ ὅσον λέγειν, ὅτε ὁ μὲν τάδε ποιήσει, ὁ δὲ τάδε πείσεται· (εἰς ἄπειρον γὰρ τοῦτο, ἀπείρων μὲν ὄντων τῶν γεννωμένων, ἀπείρων δὲ τῶν περὶ αὐτὰ συμβαινόντων· ἔπειτα καὶ τὸ ἐξ ἡμῶν οἰχθήσεται, καὶ ἔπαινοι καὶ πόγοι, καὶ πᾶν τῶν τούτοις παραπλήσιον·) ἀλλὰ ὅτι εἰ τις ἂν ἔληται ψυχὴ τοιοῦτον βίον, καὶ τάδε τινα πράξει, τάδε τινα αὐτῇ εἴπεται. Ἀδέσποτον οὖν ἡ ψυχὴ, καὶ ἐπ' αὐτῇ μὲν τὸ πράξει ἢ μὴ, καὶ μὴ κατηνάγκασται τοῦτο, τὸ δὲ ἐπόμενον τῇ πράξει καθ' Ἑιμαρμένην συντελεσθήσεται· ὅσον τῷ, Πάρις ἀρπάσει τὴν Ἑλένην, ἐπ' αὐτῷ ὄντι, ἀκολουθήσει τὸ πολεμήσουσι Τρώεσσι περὶ τῆς Ἑλένης οἱ Ἕλληνες. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ Ἀπόλλων τῷ Λαῶ προεῖπεν·

Ἐι γὰρ τεκνώσεις παῖδ' ἀποκτενεῖς ὁ φύς.

Ἐν τῷ θέσμῳ δὴ περιέχεται μὲν καὶ ὁ Λαῖος καὶ τὸ φῦσαι αὐτὸν παῖδα, καθείμαρται δὲ τὸ ἐπόμενον· Ἡ δὲ τοῦ δυνατοῦ φύσις πέπτωκε μὲν πως μεταξὺ τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους· ἀορίστω δὲ ὄντι αὐτῷ

D e F a t o .

(Ex Alcinoi Introductione in Platonem. Cap. 26.)

Hugque Grotio interprete.

De Fato haec sunt Platonis placita: Omnia in Fato esse dicit, non tamen omnia Fato decreta. Fatum enim legis vim habet, non ut dicat exempli causa: ille ista faciet, ista patietur (id enim in infinitum iret, cum infinitae sint res quae fiunt et infinita ipsis accidunt. Praeterea hoc modo tolleretur id, quod in nostra potestate est, et laudes et vituperationes et quicquid his est affine) sed hoc modo: Si quis animus talem vitam eligat et talia faciat, talia eum consequentur. Est ergo animus non sub domino, et penes ipsum est agere vel non agere: neque ullam in illis patitur necessitatem. At quod his est consequens, id ex Fati ordinatione implebitur. Exempli gratia cum illud Paris rapiet Helenam, esset in Paridis potestate, eo dato sequetur illud: Bellum in Troianos Graeci gerent propter Helenam. Nam sic et Apollo Laio praedixerat:

Te namque perimet, si qua erit proles tibi.

Intra legis autem ambitum comprehenditur et Laius et satio prolis: Fato autem decretum tantum est illud consequens. Natura eius quod fieri potest, iacet quodammodo inter verum et falsum: fieri autem cum

τῇ φύσει ὥσπερ ἐποχεῖται τὸ ἐφ' ἡμῶν· ὁ δ' ἂν ἐλομέ-
νων ἡμῶν γένηται, τοῦτο ἔσται ἢ ἀληθές ἢ ψεῦδος·
ὁ δὲ δυνάμει τοῦτ' ἐστι, τοῦ καθ' ἑξιν καὶ κατ' ἐνέρ-
γειαν λεγομένου διήνεγκε. Τὸ μὲν γὰρ δυνάμει ἐπιτη-
δειότητά τινα ἀποσημαίνει πρὸς τινα οὐπω τὴν ἑξιν
ἔχοντα· ὥς ὁ παῖς δυνάμει ῥηθῆσεται καὶ γραμματι-
κὸς καὶ ἀνλητὴς, καὶ τέκτων· ἔσται δὲ τὸ τηνικάδε ἐν
ἑξει ἐνός τινος, ἢ δυοῖν τούτοις ὁπόταν μάθῃ, καὶ
κτήσῃται τινα τῶν ἑξέων· κατ' ἐνέργειαν δὲ, ὁπόταν
ἐνεργῇ ἀπὸ τῆς ἑξεως ἐκείνης, ἣν κέκτηται· τὸ δὲ δυ-
νατὸν οὐδὲν τούτων· ἀόριστον δὲ ὃν τὸ ἐφ' ἡμῶν,
κατὰ τὴν ἐφ' ὁπότερον ῥοπὴν, λαμβάνει τὸ ἀληθεύειν
ἢ μή.

a natura sit indefinitum, invehitur ut ita dicam id quod nostrae est potestatis. Quod autem nobis diligentibus fiet, hoc erit verum, falsumve. Quod vero potestate est, differt ab eo, quod habitudine et actu esse dicitur. Nam quod potestate esse dicitur, aptitudinem quandam significat in eo qui habitudinem nondum est adeptus. Sic puer potestate dicitur literator aut, aut tibicen aut faber. Erit autem in habitudine unius horum aut plurium, ubi didicerit, et habitudinem erit consecutus. In actu vero ubi ex habitudine sive facilitate illa quam in se habet operabitur. At id quod fieri potest, nihil est horum. Sed cum per se sit indefinitum in eo quod nostrae est potestatis, prout illud huc aut illuc verterit, accipit ut aut verum sit, aut non sit.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΕΜΙΣΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ

Περὶ ἐιμαρμένης.

Πότερα δὲ ὥρισταί τε καὶ ἐιμαρται ἅπαντα τὰ μέλλοντα, ἢ ἔστιν ἃ οὐ διώρισταί αὐτῶν, ἀλλ' ἀορίστως τε δὴ καὶ ἀτάκτως χωρεῖ, καὶ οὕτως ὅπως ἂν τύχοι; δηλαδὴ ὅτι ὥρισταί ἅπαντα. Ἐἰ γὰρ ὅτι οὐκ ὥρισμένως γίνοιτο τῶν γινομένων, ἦτοι ἄνευ αἰτίου γεγονὸς ἔσται, καὶ τί ἔσται τῶν γινομένων, τὴν γένεσιν ἄνευ αἰτίου ἐσχηκός· ἢ οὐκ ὥρισμένως αὐτὸ, οὐδὲ σὺν ἀνάγκῃ τὸ αἶτιον ἀπεργάσεται, καὶ τί ἔσται τῶν αἰτίων, οὐκ ἀνάγκῃ, οὐδ' ὥρισμένως δεδρακός τι ὦν ἂν δρώῃ· οἷον οὐδέτερα δυνατά. Πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον ἀδύνατον, εἰ τοὺς θεοὺς τις λέγει μεταβάλλεσθαι περὶ τὰ σφίσιιν ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐγνωσμένα, καὶ ἕτερόν τι, παρ' ἃ ἐμέλλησαν ἀποτελεῖν, εἴτε ὑπ' ἀνθρώπων λιταῖς, ἢ τισι δώροις παραπειθομένους, εἴτε δὴ καὶ ἄλλως γέ πως αὐτὸ πᾶσχοντας. Κινδυνεύουσι γὰρ οἱ τὴν περὶ τῶν ἐσομένων ἀνάγκην τε καὶ ἐιμαρμένην ἀναιροῦντες, ἢ καὶ τῆς προνοίας ὅλως τῶν τῆδε ἐκβάλλειν τοὺς θεοὺς, ἢ καὶ τὴν τῶν χειρόνων αὐτοῖς αἰτίαν, ἀντὶ τῶν ἐκ τῶν δυνατῶν βελτίστων περιόπτευν· ἀμύχανον ὄν, μὴ οὐ θάτερα αἰεὶ, ἦτοι τὰ πρό-

GEORGII GEMISTI PLETHONIS

LIBELLUS DE FATO.

(Latine versus a Samuele Reimaro Hamburgensi.)

Num definita sunt ac constituta fato quae futura sunt omnia: aut suntne etiam nonnulla eorum quae definita non sunt, sed indefinite ac inordinate, et ut fors tulerit, eveniunt? Sane definita sunt omnia. Nam si quicquam eorum quae fiunt, non definite fieret, sequeretur vel idem absque causa nasci; adeoque aliquid eorum quae fiunt habere ortum, sed causa carere, vel causam ipsam absque determinatione neque necessario operari, et esse adeo quandam causarum, quae non necessario, neque determinate quid eorum quae fecerit, faciat, quod neutrum fieri potest. Multo autem minus fieri potest, ut quis Deos mutare dicat consilia in iis, quae semel de futuris decreverunt, aut quaedam praeter ea quae erant in animo perficere; seu precibus hominum, seu donis illectos, seu alia quavis ratione inductos. Nam qui necessitatem futurorum Fatumque tollunt, non temere evitabunt, quin vel de providentia rerum humanarum deiciant Deos, vel peiora potius omnia, quam eorum quae fieri possunt optimâ, ipsis assignent: Quoniam fieri aliter non

τερον ἢ ὕστερον αὐτοῖς ἔγνωσμένα χεῖρω τῶν ἐτέρων
 εἶναι· ὥστε τοῖν δυοῖν ἂν τοιοῦτοιν ἀσεβημάτοιν θα-
 τέρω πάντως τοὺς τήν ἐμαρμένην ἀναιροῦντας περι-
 πίπτειν. Ἀλλὰ τοῦτοιν τε ἐκάτερα πολλαχοῦ ἀδύνατα,
 καὶ τὰ μέλλοντα ἅπαντα εἴμαρται τε ἐξ αἰῶνος καὶ
 τέτακται ὡς δυνατόν αὐτοῖς, ὅφ' ἐνὶ τῶν πάντων βα-
 σιλεῖ Διὶ ταττόμενά τε καὶ ὀριζόμενα, ὅς ἐι καὶ μὴ
 ὤρισται μόνος τῶν πάντων, οὐκέτ' ὄντος του καὶ τοῦ-
 τον ἂν ὀριοῦντος· (ὕπὸ γὰρ τῶν ἑαυτῶν αἰτίων ἀπάντ'
 ἂν ὀρίζεσθαι τὰ ὀριζόμενα ¹⁾). ὅμως κρείττων ὢν ἢ
 ὥστε ὠρίσθαι, μένει τε αἰεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσανύ-
 τως, καὶ τήν μεγίστην πασῶν ἀνάγκην καὶ κρατίστην,
 αὐτὴν δι' αὐτὴν οὖσαν ἀνάγκην, οὐ δι' ἕτερον αὐτός
 ἐστιν ὁ κεκτημένος, ὡς τήν τε ἀνάγκην τῆς οὐκ ἀνάγ-
 κης ἀμείνω οὖσαν, καὶ αὐτῷ τήν μεγίστην ἀναγκῶν,
 ἄκρως ἀγαθῷ ὄντι μᾶλλον τι προσήκουσαν. Καὶ τοῖς
 γέ ποτε προσεχῶς προοῦσιν ἀπ' αὐτοῦ τάντὸ τοῦτο
 δευτέρως μεθ' ἑαυτὸν παρέχεται· οἰκεία ²⁾ μὲν γὰρ
 ἂν ἑαυτῷ τὰ ἀπ' αὐτοῦ παράγοι· καὶ ταῦτά τε ἅμα
 καὶ τ' ἄλλα δι' αὐτὸν πάντα ὀρίζει· καὶ οὐδὲν οὐθ'
 οὕτω παμμέγεθες, οὐτ' αὖ πᾶν σμικρὸν οὕτως, ὥστ'
 ἂν αὐτὸν μὴ ^{2 a)} οἶόν τε εἶναι, τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ ὄρω ἐφι-
 κέσθαι· οὐδενός ³⁾ γὰρ, ὅτου οὐκ αὐτὸν εἶναι τὰν
 αἰτιώτατον. Ἐτι δ' ἐι μὴ ὤριστο τὰ μέλλοντα, οὐδ'
 ἂν προεγινώσκετο, οὐ μόνον γε οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων,
 ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ τῶν θεῶν ἂν οὐδενός· οὐ γὰρ οἶόν τε
 ὅλως γινῶσιν ὑπάρχει τοῦ πάντη ἀορίστου· Οὐ γὰρ
 οὐδ' ὁπότερον ἀληθές, εἴη ἂν ὀρίσαι περὶ αὐτοῦ,
 οὐθ' ὡς ἔσοιτο, οὐτ' ἂν ὡς οὐκ ἔσοιτο. Τοῖνυν δ' οἱ
 θεοὶ ἴσασι δῆπου τὰ ἐσόμενα, ὅπερ καὶ ὀρίζουσί τε
 αὐτὰ, καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἔχουσι, παρόντα αἰεὶ τῇ
 αἰτίᾳ, καὶ μὴ πω τήνγξ αὐτῶν γένεσιν ἀπειληφότα·
 ἢ ἴσασι τε, οὐκ ἄλλως, ἢ τῷ διατιθέναι τε καὶ αἰ-
 τιοῖ εἶναι αὐτῶν· οὐ γὰρ ἂν τῷ διατίθεσθαι πῃ ὑπὸ

potest quin alterutrum semper, vel quod primo, vel quod postremo decreverant, altero sit deterius, ut proinde in alterum horum flagitiorum ii qui Fatum tollunt, necessario incidant. Sed utrumque horum multis modis est impossibile, et futura omnia ex aeternitate constituta sunt et ordinata, ab uno omnium Rege Iove ordinata ac definita. Qui quanquam solus inter omnia definitus non est, cum nondum fuerit aliquid, quod definire ipsum quiverit, (nam a suis quaeque causis definiri necesse est) tamen potior licet, quam qui definiri potuerit, et manet semper idem eodemque in statu, et maximam omnium fortissimamque necessitatem, quae ipsa per se necessitas est, non per alium, sustinet. Quod argumento esse debet et necessitatem praestare fortuitis, et Iovi, quod summe bonus sit, maximam necessitatem quam maxime convenire. Enimvero iis, quae immediate ab ipso producantur, hanc ipsam affectionem secundo post se loco impertit. Nam quae generat, necesse est cognata sibi producat. Haec vero alia simul omnia per ipsum definit, nihilque est vel magnum adeo, vel parvum, quorsum ipse praescriptis a se legibus non pertingat. Nihil enim esse potest quod ipsum non agnoscat pro causa praecipua. Porro nisi definita essent futura, ne praesciri quidem possent, non solum ab hominibus, sed ne quidem a quoquam Deorum. Fieri enim omnino non potest ut quicquam sciatur, quod prorsus non sit definitum. Nam neque definiri posset quodnam verum sit, neque utrum futurum sit an minus. Iam autem norunt Dii futura, quoniam et decreverunt illa, et eadem, dum causa illorum sunt, habent sibi semper ante oculos praesentia, licet ortum nondum nacta sint. Certe aliter non norunt res, nisi dum disponunt illas, et causae illarum sunt. Nec

τῶν τῆδε, γινώσκοιεν αὐτά· οὐ γὰρ θάμις, οὐδ' ὅσον τε θεοὺς ὑπὸ χειρόνων καὶ μὴ ὄντων γέ πω διατίθεσθαι. Ἐπεὶ κινδυνεύουσιν ἔτι οἱ θεοὺς μὲν εἶναι νομίζοντες, τὴν δὲ περὶ τὰ τῆδε αὐτῶν πρόνοιαν τε καὶ ἐμαρμένην ἀναιροῦντες ⁴⁾, καὶ τὴν περὶ τὰ τῆδε αὐτῶν γνώσιν ἀναιρεῖν· οὐτ' ἂν τῷ διατίθεσθαι κρείττους ὑπὸ χειρόνων γινωσκόντων, οὐτ' ἂν τῷ διατιθέναι, ἔπειρ μὴδὲ αἰτιοὶ εἰσὶν αὐτῶν· (ἀνάγκη γὰρ πᾶν τὸ γινώσκον ἢ αἰτία καὶ τῷ διατιθέναι, ἢ μεθέξει· καὶ τῷ διατίθεσθαι γινώσκειν, ἄλλως δ' οὐκ ἂν γνώσεως συμβαινούσης μὴ τινος ἂν καὶ γινώσκοντος πρὸς γνωστὸν κοινωνίας γιγνομένης.) Ἔτι καὶ αἰτιοὶ μὲν εἶεν τῶν τῆδε οἱ θεοὶ, μὴ ἀνάγκη δὲ μὴδ' ὠρισμένως εἶεν αἰτιοὶ, ὧν ἂν αἰτιοὶ γίγνοιτο· οὐδ' οὕτως ἂν εἶδεῖν ἅττα ποτὲ δράσουσι, μὴ οὐκ ἀναγκαιῶς τε ἐξ αἰῶνος πρὸς αὐτὰ καὶ ἀπαρτρέπτως ἔχοντες· ἀλλ' οἷτε θεοὶ ἴσασι τὰ ἐσόμενα, καὶ ἀνθρώπων ὅσπερ ἂν ἐθέλοιεν, καὶ καθόσον, προσημαίνουσι. Καὶ τισὶ καὶ προμεμαθηκόσι τῶν ἐσομένων, ἔστιν ἃ καὶ πεπωμένοις διαφυγεῖν, οὐδὲν ἦττον ἄφικτά τε αὐτοῖς ἐγένετο καὶ ἀναπόδραστα τὰ πεπωμένα, τοῖς δὲ καὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ προμεμαθηκέναι τε καὶ πειρᾶσθαι διαφυγεῖν, τοῖς πεπωμένοις περιπεσεῖν συνέβη ⁵⁾, οὕτω πού καὶ τοῦτο ἐμαρμένον αὐτοῖς· οὐκ οὖν ἂν εἶναι ἀνάλυσιν, οὐδὲ παρατροπὴν τινα τοῖς ἅπασι ὑπὸ Διὸς τε ἐγνωσμένοις ἐξ αἰῶνος, καὶ ἐμαρμένη δεδεμένοις.

Ἀλλ' εἰ πάντα ὠριστα, φαίη ἂν τις, καὶ οὐδὲν ἅτι μὴ ἀνάγκης μετέλῃη τε τῶν ὄντων τε καὶ γιγνομένων, ἐκ τε τῶν ἀνθρώπων οἰχοῖτ' ἂν ἢ ἐλευθερία, καὶ ἢ δίκη ἐκ τῶν θεῶν, τῶν μὲν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἅττ' ἂν πράττοιεν πραττόντων, καὶ οὐκέτι οὐτ' ἂν κυρίων ἑαυτῶν ὄντων, οὐτ' ἂν ἐλευθέρων, τῶν δὲ θεῶν ἦτοι τοπαρίπαν· ἀρεστώτων ἂν τοῦ κολάζειν

enim temere ita sciverint res humanas, ut ab iis disponantur: si quidem nefas est et ne fieri quidem potest, ut Dii a rebus inferioris conditionis ac quae non sunt, disponantur. Quare vix evitabunt qui Deos quidem esse putant, sed illorum circa res humanas providentiam ac decretum tollunt, quin illorum simul cognitionem de rebus humanis tollant. Quoniam neque cognoscunt ita, ut qui nobiliores sunt, disponantur a rebus ignobilioribus, neque ita ut disponant eas, qui ne causae quidem illarum secundum ipsos sunt. (Debet enim omne quod cognoscit vel per modum causalem atque disponendo, vel per participationem, et ut disponantur, cognoscere. Et quoniam aliter nulla potest esse cognitio, nisi quaedam inter cognoscentem et rem cognitam sit communio.) Quin si Dii essent omnino causae rerum quae hic geruntur, neque tamen ex necessitate aut definite efficerent, quaecunque effecerint; ne sic quidem scirent quae sint aliquando facturi, cum non necessario ex aeternitate fuerint ac determinate ad eadem impulsii. Sed et norunt Dii futura et hominibus, quibuscunque et in quantum voluerint, praesignificant. Imo fuerunt, qui edocti licet de futuris rebus, eorum quae Fatò erant constituta, ne illa quidem effugere atque amoliri potuerunt, quae ut effugerent, operam dabant. Alii vel ea de causa in suum incidere Fatum, quod id praedicicissent, et effugere conati essent, ut et hoc illis Fatum fuisse necesse sit. Nulla proinde liberatio est aut declinatio eorum, quae semel a Iove decreta sunt et Fato illigata.

Sed dixerit quis, si omnia definita essent nihilque expers esset necessitatis eorum, quae sunt aut fiunt, sequeretur et ex humano genere libertatem exsulare et iustitiam ex Diis. Cum homines quidem ex neces-

τοὺς κακοὺς, ἢ οὐκ ἐν δίκῃ κολαζόντων; εἶπε δὴ
 ἀνάγκη οἱ κακοὶ κακοί. Ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀνθρώπους
 κυρίους ἂν ἑαυτῶν εἶναι οὐ τῷ μὴ ὑπὲρ οὐδενὸς ἂν
 τοπαράπαν ἄρχεσθαι, μὴ τε τοῦ ἄλλου, μὴ τ' ἂν
 αὐτῶν τῶν θεῶν, ἀλλὰ τῷ ἔχειν μὲν τι ἐν ἑαυτοῖς
 ἄρχον, τὸ φρονοῦν, τὸ δὲ πολὺ ἀρχόμενον· καὶ τοῦ
 πολλοῦ τούτου ἐν, τὸ φρονοῦν τε καὶ φύσει βέλτιστον
 τῶν ἡμετέρων κύριον ἂν εἶναι. Ἀντὶ δὲ δὴ τὸ φρο-
 νοῦν ὡς οὐκέτ' ἂν ἄρχοιτο ὑπὲρ οὐδενὸς, οὐκ ἂν εἴη
 ἐπιτεῖν. Ἐπειτα εἰ μὴ ὥσαύτως ἅπασιν ἀνθρώποις, τὸ
 φρονοῦν τοῦτο, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πραγμάτων φαίνεται
 διατιθέμενον, οὐκ ἂν ὀρθῶς τις οἰηθεῖη μηδ' ἐξ
 ἀνάγκης ἂν ἐπεσθαι τοῖς πράγμασι. Δῆλον γάρ ἐστι
 τοῦτο συμβαῖνον παρὰ τε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τοῦ φρο-
 νοῦντος ἐκάστοτε φύσιν, παρὰ τε τὴν ἄσκησιν. Ταῦτο
 γὰρ ὁτιοῦν, πλείοσι μὲν, διαφέρουσι δὲ πη ἀλλήλων,
 προσπίπτον, ὥστε δράσον, διαφέροντά τοι καὶ τὰ
 παθήματα ἐξ ἀνάγκης ἀπεργάσεται· διαφέρειν γὰρ ἂν
 τὸ φρονεῖν τοῦτο ἐκάστοις, καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν
 ἄσκησιν, καὶ τῆς μὲν φύσεως τοὺς θεοὺς μὲν κυρίους
 εἶναι, τῆς δὲ ἀσκήσεως τὴν τοῦ ἀσκητέως ⁶⁾ εἶναι
 δόξαν, προτέραν τῷ ἐγγενομένην, ἣν ἂν ἀμύχανον
 ἂν ⁷⁾ εἶναι ἐγγενέσθαι ὁτωοῦν, μὴ οὐ θεοῦ παραστή-
 σαντος. Κυρίους μὲν οὖν ἂν ἑαυτῶν τοὺς ἀνθρώπους
 εἶναι, καὶ ὅσον που ἄρχουσιν αὐτῶν, καὶ ἀρχόμενοι
 ἄρχωσιν, ἐλευθέρους δὲ εἶναί τε πῶς καὶ μὴ εἶναι.
 Ἐἰ μὲν γὰρ ἐλευθερίαν τις τὴν μὴ ἀνάγκην καλεῖ,
 οὐκ ἂν ὀρθῶς φαίνοιτο καλῶν, ἀναγκάζεται γὰρ ἂν
 δουλείαν τὴν ἀνάγκην καλεῖν. Τῇ δὲ δουλείᾳ καὶ
 δεσποτείᾳ δῆπου εἶναί τινα δεῖ, ἥ δουλεύσει, δουλεία
 οὕσα· τῇ οὖν πρεσβυτάτῃ ἀνάγκῃ, καὶ ἡ μόνῃ αὐτῇ
 δι' αὐτὴν ἀναγκαίως ἔχει, τὰ δ' ἄλλα ἅπαντα δι'
 ἐκείνην, ἣν τὰ γαθὸν τε αὐτὸ καὶ τὸν Δία φραμὲν, τίς
 ποτε ἔσται δεσποτεία, ἥ οὐ δουλεύσει; οὐ γὰρ που ἡ

sitate facturi essent, quaecumque fecerint, neque vel sui amplius arbitrii futuri vel liberi: Dii vero vel vacaturi omnino a suppliciis improborum, vel immérito punituri, siquidem mali sint ex necessitate mali. Verum homines sunt sui arbitrii, non quod nullius imperio pareant, vel alius vel ipsorum Deorum, sed quod habeant intra se quendam principatum, scilicet mentem, pleraque vero quae pareant. Et multorum quidem horum, una quae optimum est natura in nobis domina mens est. Ipsa vero mens quod porro pareat nemini dici non potest: quippe quam primo quidem res externas sequi satis est manifestum: deinde licet non in omnibus ab iisdem rebus eodem affici modo intelligatur, minus tamen recte quis iudicet, illam propterea non ex necessitate res sequi: siquidem apparet, hoc et a diversa cuiusque mentis natura et ab exercitatione proficisci. Nam eadem res quaecumque pluribus quidem, sed aliqua inter se ratione diversis occurrens, diversas etiam necessario affectiones producet. Differt enim haec mens in singulis et qua naturam et qua exercitationem. Et natura quidem Dii sunt domini, exercitationis vero illa cuiusque se exercentis opinio, quam prius nactus erat, quamque adipisci nemo potest, nisi docente Deo. Sui ergo sunt arbitrii homines in quantum sibi imperant, licet sub alius imperio constituti imperent: Liberi vero quodammodo sunt et non sunt. Nam si eam quis libertatem nominet, quae non sit necessitas, minus recte ita nominasse videbitur. Cogetur enim necessitatem vocare servitutem: servituri vero dominatus quidam esse debet, cui ut servitus subsit. Sed quisnam tum erit dominatus, cui non servire necesse sit summi illi necessitati, quae sola per se est necessaria, cum reliqua per ipsam sint, quamque ipsum bonum

αὐτὴ δεσποτεία ἅμα καὶ δουλεία ἔσται· εἰ δὲ τῷ ἄρχεσθαι τε καὶ μὴ ὀριεῖται τις τὴν τε δουλείαν καὶ ἐλευθερίαν, οὐ μόνον οὐκ ἂν ἀνθρώπων οὐδείς εἴη ἐλεύθερος, ἀλλ' οὐδ' ἂν θεῶν ἄλλος τις, πλὴν Διός, ἄλλων μὲν ἄλλοις τῷ ἄρχεσθαι δουλευόντων, ἀπάντων δ' ἀπὸ 8) θεῶν ἀρξαμένων τῷ κοινῷ δεσπότῃ Διῷ. Οὐ μὲντ' ἂν δεινὸν εἶη τοῦτον τὸν τρόπον ἢ δουλεία κατὰπαξ, οὐδὲ φευκτόν· εἰ γὰρ τῷ ἀγαθῷ δουλεία οὐ μόνον οὐ δεινόν, ἀλλὰ καὶ λυσιτελές τι καὶ φίλον καὶ τῷ αὐτῷ δουλεύοντι (οὐδὲν γὰρ ἂν ἄλλο ἢ ἀγαθὸν ἀπολαύσειε τις, δουλεύων ἀγαθῷ). Ἐἰ δ' οὐ ταύτῃ τις ὀριεῖται δουλείαν τε καὶ ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἑκείνῃ μᾶλλον, τῷ κωλύεσθαι ἢ μὴ κωλύεσθαι τινα (ζῆν 9) ὥς βούλεται, βούλοιτο δ' ἂν πᾶς τις πράττειν τε εὖ καὶ εὐδαιμονεῖν, ἅπας μὲν ἂν ὁ εὖ πράττων καὶ ἐλεύθερος εἴη, ἂν τε ἀρχόμενος, ἂν τε μὴ, εὖ πράττων τυγχάνῃ· ὥς γὰρ βούλεται ζῆν ἂν. Κακῶς δὲ πράττων τις οὐτ' ἂν ὥς βούλοιτο ζῆν, οὐτ' ἂν ἐλεύθερος δῆπου εἴη, κακῶς δὲ πράττειν ἀνθρώπους οὐκ ἄλλῃ ἂν ἢ κακοὺς γεγονότας 10)· ὥστε οὐδ' ἂν κακὸς ἀνθρώπων οὐδείς βούλοιτ' ἂν γίνεσθαι, εἴγε δὴ μηδὲ κακῶς ἂν πράξαι· ἀλλ' ἄκοντας κακοὺς τοὺς κακοὺς γίνεσθαι ἐξαμαρτάνοντας· οὐδ' ἂν ἐλεύθερον κακῶν εἶναι οὐδένα, τοὺς δὲ καλοὺς τε μόνους ἀγαθοὺς· τοὺς δὲ θεοὺς κολάζειν ἂν, οὐκ αὐτὸ τοῦτο τὸ τέλος δῆπου, τότε κολάζειν ποιουμένους, οὐδ' ἐπ' αὐτοῦ καταστρέφοντας, ἀλλὰ τὰ ἀμαρτήματα ἐπανορθοῦντας· ἐπεὶ γὰρ οὐχ οἷόν τε ἦν μὴ ἀμαρτάνειν πάντως τὸν ἄνθρωπον, τοιοῦτόν τινα γεγονότα, ἐκ τε θείας καὶ ἐπικήρου φύσεως σύνθετον. Ἀλλ' ἔδει τότε μὲν ἂν, κατὰ τὸ θεῖον τὸ ἐν αὐτῷ ἐπὶ τὴν τοῦ συγγενοῦς ἀφομοίωσιν ἀγόμενον, εὖ τε πράττειν καὶ μακαρίως ζῆν· τότε δ' αὖ ὑπὸ τοῦ θνητοῦ τοῦ ἐν αὐτῷ κατασπώμενον, ἑτέρως αὖ πράττειν, βοήθειάν τινα

et Iovem appellamus: Nec enim eadem temere dominatus simul et servitus erit. Si quis vero ex eo definiendam iudicet servitutem aut libertatem, utrum quis imperio subsit an minus, non solum hominum nemo, sed ne Deorum quidem quisquam liber erit praeter Iovem: aliis nimirum aliorum imperio subiectis adeoque servientibus, omnibus autem, inde usque a Diis, parentibus communi domino Iovi. Neque tamen molesta prorsus foret hoc modo servitus aut fugienda. Nam si bono servitus non solum molesta non est, sed et expedit et placet, eadem videri debet iis qui ipsi bono serviunt. Non enim nisi bonis frui poterit, qui bono serviat. Quod si quis illa ratione non definiat servitutem et libertatem, sed hac potius, prout quis vel prohibeatur, vel non prohibeatur vivere ut vult, velit autem unusquisque felix esse et beatus, sequetur quemlibet, cui bene est, liberum esse, sive sub imperio sive absque eodem bene agat. Viveret enim ut vellet: contra vero infelicem neque vivere ut velit, nec proinde liberum esse. Sed infelices aliter homines non sunt, nisi ubi mali fuerint. Ergo neque quisquam volet malus fieri, siquidem nec infelix esse, sed mali inviti delinquent, neque malorum quisque liber erit, sed soli boni probique. Diï vero puniunt, non ut poenas ipsas sibi constituent finem, aut eo convertant animum, sed ut delicta corrigant. Quandoquidem enim fieri non poterat, ut prorsus non peccaret homo, qui ita erat comparatus atque e divina et caduca naturis compositus, sed debebat quidem aliquando secundum id quod erat in ipso divinum ad cognatae naturae imitationem excitatus, bene agere vivereque beate, interdum vero a natura abreptus mortali alio quodam subsidio iuvare. Hanc ipsam correctionem Diï poenarum ope effecerunt, ut homo

αὐτῷ, καὶ διὰ τῶν κολάσεων ταύτην ἐπανόρθωσιν τοὺς θεοὺς μεμηχανῆσθαι; ὥς ποτε τῷ κολασθῆναι τε καὶ δίκην δεδωκέναι ἀπαλλαγέντι τῆς κακίας, ὅσῳ περ νόσου σώματος δηκτικοῖς τε καὶ ἀναιροῖς τισι φαρμάκοις, ἄμεινόν τε πράξαι γένοιτο, καὶ ἐλευθερίας ἀντὶ δουλείας μεταλαμβάνειν, ὅτου μὴ ἡπιωτέρα τις ἐπανόρθωσις, διὰ μοχθηροτέραν τινὰ ἔξιν, δύναιτο καθίκεσθαι, ὥστ' οὐδὲν ἂν κωλύειν καὶ ἄκοντας κακούς ὄντας τοὺς κακοὺς, ὅμως κολάζεσθαι, κακὸν ¹¹⁾ μὲν οὐδὲν προσπεισομένους, ἀλλ' ὠφελησομένους τῷ κολάζεσθαι. Ὡς μὲν οὖν εἰσὶ οἱ θεοὶ, καὶ ὥς προνοοῦσιν ἀνθρώπων, καὶ ὥς οὐ κακῶν αἰτίοι καὶ ὥς ἐμαρμένη ἀπαρatreπτο τὸ βέλτιστον ἐκάστοις ἀπονέμουσιν, ὥς γοῦν μετρίως ἐιρησθαι, ἱκανῶς ἤδη ἐιρήσθω.

**ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ ΚΑΡΔΙΝΑΛΗΣ ΤΩΙ ΣΟΦΩΙ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΙ ΓΕΩΡΓΙΩ ΤΩΙ ΓΕ-
ΜΙΣΤΩΙ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.**

Περὶ ἐιμαρμένης.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ πολυθρόλλητον ἐιμαρμένης τε καὶ ἀνάγκης δόγμα κατατεμαχίζειν ¹²⁾ μοι δοκοῦσι Σιμπλίκιος τε καὶ Ὀλυμπιώδορος· ὁ μὲν ἐν ταῖς εἰς τὸ ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου ἐπιστάσiais, ἀποτρεπόμενος τοὺς πάντα ἀναγκάζοντας, τότε ἐπιχειρήματα αὐτῶν ἐκτιθέμενος καὶ ἀνατρέπων, εἴτα αὐτὸς ἀποδεικνύς καὶ συμπεραίνων, τὴν ὑπόληψιν καὶ ὄρεξιν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅλως τὴν αἴρεσιν καὶ προαίρεσιν ἀντεξούσιον, καὶ οὐδαμῶς ἠναγκασμένην εἶναι. Ἄλλως γὰρ οὐδὲ οἰεῖται τὸ αὐτοκίνητον αὐτῆς σώζεσθαι δύνασθαι, καὶ ὅλως αὐτὴν τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ἅμα τῇ τοῦ ἐφ' ἡμῶν ἀναιρέσει

dum punitur et poenas dat, liberatus a vitiositate, velut a corporis morbo mordentibus solemus et ingratum medicamentis, possit feliciter agere, et libertatem cum servitute commutare, quod mitior correctio propter vitiosorem habitum assequi non potuisset. Ut adeo nihil absit, quo minus mali, utut inviti mali sint, nihilominus puniantur, siquidem non augentur malis, sed utilitatem capiunt ex supplicio. Hac ergo ratione sunt Dii, hac provident hominibus, hac mali causa non sunt, hac denique fato inevitabili quod optimum est cuique tribuunt. Quare ut modice dictum sit, iam satis dictum esto.

**BESSARIO CARDINALIS VIRO DOCTISSIMO
PRÆCEPTORI SUO GEORGIO GEMISTO
S. D.**

De Fato.

Verum enim vero inter pervulgatam quoque sententiam de Fato et necessitate distinguere videntur Simplicius et Olympiodorus. Hic quidem in Animadversionibus in Enchiridion Epicteti, aversatur eos, qui necessitati omnia devinciunt, et argumentis eorum expositis atque eversis ipse ostendit et concludit, opinionem et desiderium animae, ac in universum electionem ac propositum esse in arbitrio hominis, nequaquam vero coacta. Aliter enim ne motum quidem eius spontaneum posse servari, quin ne ipsam quidem essentiam; sed simulac tollantur ea, quae sint in

καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἀναιρεῖσθαι. Ὅϊδας δὲ ποίας σχολῆς ὁ Σιμπλίκιος, καὶ ὡς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς ἡρύσατο πηγῆς δαφυλέστατα, παρ' Ἀμμώνιον καὶ Δαμάσκιον τοὺς Πλάτωνος ὑποφήτας φοιτήσας. Ὁ δὲ γε Ὀλυμπιόδωρος ἐν μὲν τοῖς εἰς τὸν Γοργίαν τεθηλυμένης ἐστὶ, φησὶ, προαιρέσεως, τὸ οἰεσθαι πάντα ἐξ ἀνάγκης εἶναι καθ' ἐμαρμένην, καὶ μηδὲν ἐκ τῆς προαιρέσεως γίνεσθαι τῆς ἡμετέρας. Μὴ γὰρ νόμιζε, φησὶν, ὅτι οὐ δυνατόν παρ' ἐμαρμένην ἀποθανεῖν· δυνατόν γὰρ, εἴγε ἡ προαίρεσις ἀναγκάσῃ. Καὶ γὰρ καὶ ἡ ἐμαρμένη ἐκ τῆς προνοίας ἤρτηται. Καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἀμμώνιον ἐισάγει, τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοκίνητον ὑπερισχύειν τοῦ τῆς ἐμαρμένης νόμου τιθεμένον ¹³), ἐν τούτοις τοῖς λόγοις. Ἐγὼ γὰρ, φησὶν, οὐδα ἀνθρώπους τινὰς ὅσον κατὰ τὴν ἀστρολογίαν, θέματα μοιχῶν ἔχοντας, καὶ σωφρονοῦντας; περιγινόμενον τοῦ αὐτοκινήτου τῆς ψυχῆς. Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἀλκιβιάδην, ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ φησὶν ἐρωτήσεων ἀνακύπτειν, ὡς καθ' αἶρεσιν οἱ βίοι καὶ οὐ κατηναγκασμένοι· φησὶ γὰρ, τῇ βουλῇ, (οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ ^{13a}) αἰτία ἐλομένου, Θεὸς ἀναίτιος. Καὶ αὖθις ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε, οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται· ἐν ὑμῖν γὰρ ἐστὶν ἐλέσθαι τοιόνδε βίον, ἐλομένοις δὲ πράττειν τὰ ἐπόμενα τῷ βίῳ, οὐκ ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ἀναγκαίως. Ὅϊδας δὲ γε καὶ Πρόκλον ἀναγκαίως τὰ ἐνδεχόμενα τὸν Θεὸν εἶδέναι φάσκοντα ἐν τῇ Θεολογικῇ αὐτοῦ στοιχῶσει, κἀντεῦθεν συγχωροῦντα τὸ ἐνδεχόμενον, Ἀμμώνιον τε τοῖς αὐτοῖς ῥήμασιν ὡς ἀπὸ λημμάτων Ἰαμβλῆκειων χρώμενον, ἐν οἷς Ἀριστοτέλη περὶ τοῦ ἐνδεχομένου ἐν τῷ περὶ ἐρμηνείας ἐρμηνεύει· Οὗς τοιοῦτους καὶ τοσούτους ἀνδρας ὄντας, ἐνχερῶς ἀπώσασθαι οὐ πάνυ τοι ῥάδιον. Ἐἰ τι οὖν πρὸς ταῦτα ἐλπὶν δοκιμάσειας, οὐ τὸν πόνον ἀλλὰ τὴν ἰσομένην τοῖς ἐντευξομένοις ὠφέλειαν λογισάμενος,

nostra potestate, animae simul essentiam tolli. Nosti autem cuius scholae fuerit Simplicius, quodque ex Academico fonte quam lautissime hauserit, dum Ammonium et Damascium Platonis interpretes audivit. Olympiodorus autem in Commentariis in Gorgiam: effoeminati, inquit, animi est, si quis omnia necessario fieri existimet secundum Fatum, nihil autem ex proposito nostro. Noli enim, inquit, arbitrari, quod praeter Fatum mori non possis: potes enim, si propositum coegerit, siquidem et Fatum ipsum a providentia pendet. Iterum vero in iisdem commentariis inducit Ammonium statuentem, quod motus animae spontaneus Fati leges vincat his verbis. Ego enim, inquit, novi homines, qui quantum ad Astrologiam habent horoscopos adulterorum, et tamen temperantes sunt, vincente nimirum libero mentis motu. Et in commentario in Alcibiadem ex illis Dei interrogationibus enasci, quod vitae ratio secundum electionem fiat, non vero necessitate cogente. Dicit enim; in consiliis, (et repotit idem in Republica) culpa eligentis est, Deus vero insons. Et iterum. Vos Daemonem eligitis, non vero Daemon vos eliget: Est enim in vobis eiusmodi vitae rationem eligere; sed ubi eligeritis, non iam liberum est facere quae ex hac vita consequuntur, sed necessarium. Nosti vero Proclum etiam in Elementis Theologicis dicere quod Deus res contingentes necessario sciat, atque adeo res contingentes esse, concedere, Ammonium vero iisdem verbis quasi ex lemmatibus Iamblicheis usum esse, ubi Aristotelem, in libro de Interpretatione de contingente loquentem interpretatur. Quos quidem tales tantosque viros non temere quis levi opera redarguat. Si igitur ad haec quoque respondere placuerit, neque tam laborem tuum, quam fructum eorum,

χαριῇ τέ μοι τὰ μέγιστα καὶ μεγάλων ἀποριῶν ἀπαλλάξεις.

Ὁ ΠΛΗΘΩΝ ΤΩΙ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΙ.

Περὶ τῆς ἐμαρμένης λόγου οὐχ οἷόν τε τὴν ἐμαρμένην καὶ ὀθενοῦν τῶν μελλόντων ἐξελεῖν, ἐκείνοιν τοῖν ἀξιωματοῖν καὶ ἀμφοῖν ἐμπέδοιν μενόντων, τοῦτε ἅπαν αἰτίον, ὅ,τι ἂν δρῶ, σὺν ἀνάγκῃ τε καὶ ὠρισμένως δρᾶν, καὶ τοῦ πᾶν τὸ γινόμενον ὑπ' αἰτίου ἂν τινος γίνεσθαι. Ἀριστοτέλης μὲν γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά, τὴν ἀπὸ τούτων συνωρακῶς τοῖν ἀξιωματοῖν ἀνάγκην, καὶ ὡς ἐμπέδοιν καὶ ἀμφοῖν τούτων μενόντων, κινδυνεῖει ἐκ τῶν ἐσομένων τὸ ἐπ' ἀμφοτέρα ἐνδεχόμενον οἰχεσθαι· ἵνα μὴ τὸ ἑαυτοῦ ἐνδεχόμενον ἀπολέσῃ, θάτερον τοῖν ἀξιωματοῖν ταύτων ἀναίρει, εἶναι ἅττα τῶν γιγνομένων ἀξίων, καὶ ἄνευ αἰτίου ὁτουοῦν γιγνόμενα, γελοιῶς τὸ μὲν πᾶσι δοκοῦν ἀναίρων, τὸ δ' ὑπὸ πλείστων ἀντιλεγόμενον ὡς ἐμπεδον ἑαυτῷ τιθέμενος. Ἰδωμεν δὲ καὶ ὅπου τὸ ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦτο ἐνδεχόμενον καὶ ἀμφιφύροπον οἱ Ἀριστοτέλει οὗτοι συνηγοροῦντες ἀξιούσιν εἶναι. Ἐἰ γὰρ ἐν τῇ βουλήσει ἡμῶν αὐτὸ ἀξιούσιν εἶναι, ὅπου καὶ δοκοῦσιν αὐτὸ τίθισθαι, ἢ φάντων ¹⁴) ὑπὸ μηδενὸς ἂν αἰτίου τὴν βούλησιν ἡμῶν κινεῖσθαι, ἀλλ' εἰκὴ καὶ μάτην· ἵνα δὴ καὶ τοῦτο τὸ σεμνὸν τῇ ψυχῇ ἡμῶν περιάψωσι, ματαιόσητα αὐτῇ περιθέντες· ἢ ἦν ὑπ' ἀγαθοῦ ὄντος ἢ καὶ φαινομένου τὴν βούλησιν ἡμῶν συγχωρήσωσι κινεῖσθαι, ὥςπερ παυ καὶ φαίνεται κινουμένη, ἀνάγκῃ αὐτοῖς καὶ σὺν ἀνάγκῃ συγχωρεῖν κινεῖσθαι. Τὴν μὲν οὖν βούλησιν ἡμῶν οὐκ ἂν εἶναι αὐτοκίνητον, εἴγε ὑπὸ τοῦ φρονοῦντος ἡμῶν καὶ ἀγαθοῦ φαίνεται κινουμένη, τὴν δ' ὅλην ἡμῶν ψυχὴν αὐτοκίνητον εἶναι, τῷ μέρει ἑαυτῆς τὸ λοιπὸν αὐτῆς κινεῖν. Ἦπου καὶ Ἀριστοτέλης ἀξιοῖ συνίστασθαι τὸ αὐτοκίνητον (οὐ γὰρ οὐδ' Ἀριστοτέλης, ἐν οἷς ἐν

qui illa legerint, reputaveris, et mihi facies admodum gratum, et a magnis dubiis me liberabis.

PLETHO BESSARIONI S. D.

De Fati autem ratione dico, fieri non posse, ut Fatum a quoquam futurorum eximatur, quoad illa duo principia ambo stent, quod omnis causa, quodcunque fecerit, necessario et determinate faciat, et quod omne quod fit, a causa quadam fiat. Enimvero Aristoteles in Metaphysicis, ubi intellexerat, quid ex his duobus principiis sequatur, quodque ambobus illis firmis manentibus, fieri aliter non possit, quam ut a futuris contingentia exulent; ne contingente suo excidat, alterum horum principiorum tollit, statuitque quaedam esse, quae absque causa quacunque fiant, ridicule id quod omnibus videtur tollens, id vero cui a plerisque contradicitur, tanquam stabile sumens. Sed videamus qua in parte hoc contingens, et in utramque partem aequè pendens, hi qui Aristoteli patrocinantur collocent. Nam si id in voluntate nostra ponunt, ubi et ponere videntur, aut moveri voluntatem nostram statuent a rebus, quae a nulla nascuntur causa; sed temere ac frustra, qui ut hoc ornamentum animae nostrae concilient, vanitatem illi conciliant, aut si a vero vel apparenti bono voluntatem nostram moveri concesserint, quemadmodum sane moveri videtur, necesse etiam est eandem necessario moveri concedant. Efficitur ergo voluntatem nostram non moveri a se ipsa, siquidem ab intellectu nostro atque bono moveri constat, totam vero animam nostram se ipsam movere, dum parte sua reliquam suam partem movet. Sane et Aristoteles vult confirmare, quod anima a se ipsa moveatur. (Nam nec Aristoteles est in iis, quae illum bene dixisse manifestum est

λέγειν φαίνεται, ἀτιμαστέος) κινεῖσθαι μὲν τοι καὶ αὐτὸ τὸ ἐν ἡμῖν κινοῦν ὑπὸ τε τῶν ἔξωθεν ἤδη περιϋσταμένων ἡμᾶς πραγμάτων, καὶ δὴ καὶ τοῦ θείου, ἐπειδὴν οἷόν τε γίγνηται τῆς θείας ἐξηγήσεως μὴ ἀπολείπεσθαι· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ φρονοῦν ἡμῶν, δόγμασι τοῖς ἑαυτῷ ἔξωθεν ἐγγινομένοις τὸ λοιπὸν τῆς ψυχῆς κινοῦν· τὴν τε βούλησιν καὶ ὁρμὴν καὶ τὰ τούτοις αὐτῷ ἐπόμενα πάθη, χαρὰν τε δὴ τὴν ἔνδον, οὐ τὴν δι' αἰσθήσεως, καὶ ἀγανάκτησιν ὡσαύτως, καὶ ἐλπίδα, καὶ δέος καὶ ἐπιθυμίαν, καὶ θυμὸν, καὶ δὴ παρὰ ταῦτα καὶ τὴν φαντασίαν· ταῦτα γὰρ ἐστίν, ἃ τὸ φρονοῦν ἡμῶν κινεῖ, καὶ ὥνπερ ἄρχει, ἔξωθεν αὐτὸ κινούμενον. Ταῦτα καὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν ἐκάλεσαν οἱ Στωϊκοί, ἅτε ἐπὶ τῷ κυριωτάτῳ ὄντα τῷ φρονοῦντι. Αὐτὸ δὲ τὸ φρονοῦν ἡμῶν οὐκέτι οὐτ' ἐπὶ τῷ ἄλλῳ τῶν ἡμετέρων, οὐτ' αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ ἐστίν· ἀλλ' ὑπὸ τούτων οἱ τήνγε ἐιμαρμένην οὗτοι ¹⁴ a) ἀναιροῦντες συνελανόμενοι τῶν λόγων, ἐπ' ἐκείνην καταφεύγουσι τὴν ἀπολογίαν, φάσκοντες, καὶ τὸ φρονοῦν τοῦτο ἡμῶν ἐπὶ τῇ βουλήσει ἡμῶν εἶναι, εἶγε, ἣν ἐπιμεληθῆναι τε αὐτοῦ καὶ ἀσκήσαι βουλευθῶμεν, καὶ αὐτὸ ἐπιδίδωσιν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δόξαν τινὰ ἡγήσασθαι δεῖ, τὴν τοῦ ὥς ἐπιμελητέα τὰ αὐτοῦ καὶ ἀσκητέα, ἧς μὴ πρότερον ἐγγεγονυῖας τῷ φρονοῦντι ἡμῶν, οὐδ' ἂν ἐπιμεληθῆναι τε αὐτοῦ οἷοί τε ποτ' εἴημεν βουλευθῆναι, ὥστε καὶ οὕτω τὸ φρονοῦν ἡμῶν τὴν βούλησιν ἐφ' ἑαυτὸ κινεῖν, ὑπὸ τῆς τοιαύτης αὐτὸ πρότερον κεκινημένον δόξης· οὐτ' οὖν τὸ αὐτοκίνητον, οὔτε τὰ ἐφ' ἡμῖν, ὁρθῶς λεγόμενα τὴν ἐιμαρμένην ἀναιρεῖ. Δηλοῦσι δὲ καὶ οἱ τὰς φωνὰς ταύτας πρῶτοι ὀνομάσαντες, τὴν μὲν Πλάτων, τὴν δὲ οἱ Στωϊκοί· οὐ γὰρ τὴν ἐιμαρμένην ἀναιροῦντες, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τιθέμενοι τῇ δόξῃ. Οἱ μὲν γὰρ Στωϊκοί καὶ παρακελεύονται ἐκεῖνα θαμὰ ἐπάγειν τὰ Ἰαμβεῖα

repudiandus,) moveri tamen concedit illud ipsum, quod in nobis principium motus est, et a rebus nos circumstantibus, et a Deo ipso, sicubi divinam possumus manuactionem assequi. Atque hoc esse intellectum nostrum, qui sententiis extrinsecus sibi insitis reliquam animae partem moveat, voluntatem scilicet et conatum, et quae haec sequuntur animi commotiones, gaudium internum, non id quod ex sensu oritur, et aegritudinem similiter, et spem et metum, et desiderium, et iram, imo praeter haec etiam imaginationem. Haec enim sunt quae intellectus noster movet, et quibus imperat, extrinsecus ipse commotus. Haec quoque in nostra potestate esse dixerunt Stoici, quippe quae in praecipuae partis nostrae, nimirum intellectus potestate essent: ipse vero intellectus noster non porro est in potestate, vel alius nostrarum facultatum, vel sui ipsius. Ast qui Fatum tollunt, his rationibus compulsi, confugiunt ad istam defensionem, dicuntque intellectum hunc nostrum sub imperio voluntatis esse: siquidem, ubi illius curam gerere, et exercere illum voluerimus, proficiat. Verum et hoc pro opinione intellectus habendum, quod nimirum is ipse curandus et exercendus sit, quae nisi prius insit intellectui, nequidem poterimus velle eius curam gerere; ut adeo hac quoque ratione intellectus voluntatem ad se flectat, ab eiusmodi opinione ipse prius commotus. Quare nec motus spontaneus, nec quae in nostra potestate sunt, si recte intelligantur, Fatum tollunt. Quod et declarant ii, qui his vocibus primo sunt usi, illa quidem Plato, hac vero Stoici, dum Fatum propterea non tollunt, sed potius pro certo ponunt. Nam Stoici iubent etiam illos frequenter adducere Iambos:

Ἄγου δὲ μὲν ὦ Ζεῦ, καὶ σὺν ἡ πεπρωμένη,

Ἵποιο ποθ' ὑμῖν ἐμὶ διατεταγμένος 15).

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ φαίνονται ἀπανταπαχοῦ τὰ δόγματα εἶναι τὰ κινουῦντα ἡμᾶς θρυλλοῦντες, καὶ τοῖς μοχθηροῖς μὴ χαλεπαίνειν ¹⁶⁾ ἀξιούσιν, ἅτε ἀπὸ τῶν δογμάτων ἀναγκαζομένοις κακὰ δρᾶν, καὶ ἄκουσιν ἑξαμαρτάνουσιν. Ἐἰ γὰρ δόγματα ἡμᾶς κινεῖ, σὺν ἀνάγκῃ δῆπου καὶ κινεῖ. Καὶ Πλάτων δὲ πανταχοῦ φαίνεται σὺν ἀνάγκῃ τὴν ψυχὴν αἰρεῖσθαι ἅττι ἂν αἰρεῖται ἀξίων· τὰ δ' ἐν τοῖς μύθοις αὐτοῦ οὐ γρη῏ς ὡς δὲ ἀκριβείας ἅπαντα λεγόμενα ζητεῖν, ἴδιον γὰρ τοῦτο τῶν μύθων, μὴ ἅπαντα δὲ ἀκριβείας λέγειν ¹⁷⁾. Οὐδὲν μέντοι ἥττον καὶ κεῖ ἐμφαίνεται τις ἀνάγκη ἐκάστη ψυχῶν τῆς τῶν βίων αἰρέσεως· κατὰ συνήθειαν γὰρ φησι τοῦ προτέρου βίου καὶ τότε ἐκάστη ψυχὴ γίγνεσθαι τὴν αἶρεσιν· εἰ δὲ κατὰ συνήθειαν τοῦ προτέρου βίου, καὶ καθ' ἐξομὸν τινα, εἰ δὲ καθ' ἐξομὸν, οὐδ' ἄνευ αἰτίας· εἰ δ' οὐκ ἄνευ αἰτίας, καὶ σὺν ἀνάγκῃ. Ὁ δ' ἀπὸ τῶν τῆς μοιχείας θεμάτων τὴν τῆς ἐμαρμένης ἀναιρέσιν ἰσχυρίζομενος, ἅτε ἀπὸ δυσχερίων τῶν τοιούτων ὄντων θεμάτων ἐπιχειρῶν, καὶ οὐδ' ἂν αὐτὸς κατὰ γε τὸ εἶκος καλῶς χειρικῶς, εἰκότως οὐδ' ἡμῖν πιθανός. Ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ πᾶσι τοιούτοις προσθήσομεν, ὥς οὐδὲ τὴν τοῦ θεοῦ πρόγνωσιν συναῖρουντα τῇ τῆς ἐμαρμένης ἀναιρέσει λόγον, καλῶς λύουσιν οἱ λύειν πειρώμενοι, φάσκοντες τὸν θεὸν ὠρισμένως τὰ ἀόριστα γινώσκειν. Ἐἰ μὲν γὰρ τὸ ἀόριστον σχέσις τις ἦν, οἷον περ τὸ διπλάσιον, ὃ σχέσις ὄν, τοῦδε μὲν διπλάσιον, ἑτέρου δὲ τὸ αὐτὸ, ἡμῖς ἴσως, εἰκότως ἂν καὶ ἐδόκουν λέγειν τι οἱ οὕτω λέγοντες. Ἐπεὶ δὲ εἶπερ τι ἄλλο ἀπόλυτον καὶ τὸ ἀόριστον, παραπλήσιον ἂν εἴη τὸ λεγόμενον, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν θεὸν ἔφρασκον τὸν βουὴν ἀνθρώπον ὄντα γινώσκειν, ἢ τὸν ἀνθρώπον ἀστέρα. Ποῖα οὖν γινώσις ἑτερόν τι περὶ

*Me Jupiter duc, et Fati necessitas,
Quocunque vestro destinatus numine
Sum.*

Præterea vero manifestum est, ubique eos in ore gerere, quod opiniones sint, quae nos moveant: et malis irasci nolunt, siquidem ab opinionibus cogamur mala perpetrare, et inviti peccemus. Nam si opiniones nos movent, cum necessitate utique movent. Platonem quoque apparet ubique statuere, quod anima necessario eligat quaecumque eligit. Quae vero in Fabulis eius reperiuntur, ea quidem non debent omnia tanquam accurate dicta examinari. Est enim hoc fabularum proprium non accurate omnia dicere. Nihilominus et in illis apparet quaedam necessitas singulas animas ad vitae rationem eligendam adigere. Dicit enim ex consuetudine prioris vitae tum quoque animam quamlibet eligere. Si vero ex consuetudine prioris vitae, sane etiam cum nexu aliquo, si vero cum nexu, non sine causa, etiam necessario. Qui vero ab Horoscopis adulterorum Fatum tollendum esse probat, is quidem, cum ad eiusmodi horoscopos, rem iudicatu difficilem provocet, ne ipse forte recte iudicaverit, nobis etiam merito non est audiendus. Illud quoque reliquis omnibus obiciemus, quod nequidem hoc argumentum, quo simul cum Fato providentiam tolli urgemus, bene dissolvant, qui dissolvere conantur, cum nimirum dicunt Deum res indefinitas definite scire. Nam si notio indefiniti esset quaedam relatio, ut cum duplex dicimus, quod quoniam relativum est, huius respectu duplex, alius vero dimidium forte potest esse, merito forte viderentur aliquid dixisse, qui ita dicunt. Sed quoniam indefinitum, si quicquam aliud, absolutum est et liberum, non aliter est, ac si Deum dixissent bovem tanquam hominem cogno-

τοῦ γνωσχομένου, ἢ ὃ ἐστὶν τὸ γνωσκόμενον, γινώσκειν; Ἐτι πᾶσιν ὁμολόγηται τοῖς σοφοῖς, τὸν θεὸν ἅπαντα τῷ ποιεῖν γινώσκειν. Ἐἰ οὖν τῷ ποιεῖν ἅπαντα γινώσκει, καὶ ὀρίζοι ἂν δήπου ἅττ' ἂν ποιεῖ τε καὶ γινώσκει, καὶ οὐδὲν ὄν ἀόριστον ἐῷ, ὥν αὐτὸς ἔτε ἀμέσως, ἔτε διὰ μέσων ποιοῖ τε καὶ γινώσκει· ἅπαντα δ' ἂν, ὅποσα ἀγαθοῦ ἔχεται, ποιοῖ τε καὶ γινώσκει, εἰ μέλλει μὴ κόλουρος αὐτοῦ ἧτε πρόνοια ληφθήσεσθαι¹⁸⁾ καὶ ἡ γνῶσις· τὰ δὲ κακὰ, ἅτε τοῦ ὄντος ὄντα ἀποπτύσεις, οὐδ' ἂν αἰτίας δέοιτο, ὥστ' δ' ἂν ὁ θεὸς τῷ τῆς εἰς ἔσχατον προνοίας τε καὶ ἐμαρμένγς λόγῳ, τῇ τούτων ἐνέχοιτο αἰτία. Σοὶ τοσαῦθ' ἡμεῖς ἐς τὰ ἡπορημένα συμβαλλόμεθα, ἱκανὰ δὲ ἀνδρὶ οἴωπερ σοί.

Πρὸς τὸ περὶ ἐμαρμένης μαρτυρεῖται.

Ἵπὲρ δὲ τοῦ τῆς ἐμαρμένης λόγου οὐδεμίαν ἄλλην σοι παρέξομαι μαρτυρίαν, ἢ τὴν αὐτοῦ Πλάτωνος ἐκείνην τὴν ἐκ τῆς Ἐπινομίδος. «Ἡ ψυχῆς δὲ ἀνάγκη νοῦν κεκτημένης ἀπασῶν ἀναγκῶν πολὺ μεγίστη γίγνεται ἂν· ἄρχουσα γάρ, ἀλλ' οὐκ ἀρχομένη νομοθετεῖ· τὸ δὲ ἀμετάστροφον, ὅταν ψυχὴ τὸ ἄριστον κατὰ τὸν ἄριστον βουλευσῇται νοῦν, τέλος ἐκβαίνει τῷ ὄντι κατὰ νοῦν· καὶ οὐδὲ ἀδάμας ἂν αὐτοῦ κρείττων οὐδὲ ἀμεταστροφώτερος ἂν ποτε γένοιτο. Ἀλλ' ὄντως τρεῖς μοῖραι κατέχουσιν φυλάττουσι τέλεον εἶναι τὸ βελτίστη βουλῇ βεβουλευμένον ἐκάστοις θεῶν». Οὕτω πολλοὺ δέουσι τῆς Πλάτωνος ἔχουσιν διανοίας, οἱ τεθληλυσμένης ψυχῆς τὴν τῆς ἐμαρμένης εἶναι δόξαν φάσκοντες, ὅτ' ἐκεῖνος τῇ φρονιμωτάτῃ ψυχῇ τὴν μεγίστην ἀναγκῶν ἐπιτίθῃσιν. Ἀλλ' ἴσως οἰηθεῖν ἂν τις, μὴ καὶ τῇ ἄφρονι ψυχῇ ἀνάγκην αὐτὸν τινα ἐπιτιθέσθαι· ἀλλὰ καὶ περὶ ταύτης δῆλός ἐστι Πλάτων πανταχοῦ βοῶν τε καὶ διατεινόμενος, ὡς οὐδεὶς ἐκὼν κακός, ἀλλ' ἄκοντες οἱ κακοὶ γίνονται ἐξαμαρτάνοντες,

scere, aut hominem tanquam stellam. Qualis igitur haec est cognitio, quae de re cognita aliud quid, quam quod in ipsa est, cognoscit? Praeterea omnibus philosophis est in confesso Deum operando nosse omnia. Si igitur operando omnia novit, necesse est etiam definiat, quaecunque fecerit aut cognoverit, adeoque nihil relinquatur indefinitum eorum, quae ipse vel immediate vel per media fecerit, aut cognoverit. Omnia vero quae bona sunt facere necessario debet et nosse, nisi manca debeat eius et providentia deprehendi et cognitio. Mala autem, quae nimirum de-generationes sunt ab Ente, nequidem causa indigent, ut adeo Deus nequidem per providentiae et Fati rationem ad extremum perductam, horum causae involvatur. Tantum tibi respondemus ad dubia, Viro, qualis tu es, suffectura.

Testimonia ad Quaestionem de Fato.

Pro Fati autem ratione nullum aliud tibi exhibebo testimonium, quam illud Platonis ipsius, petatum ex Epinomide. „Animae, inquit, necessitas, quae mentem possidet, omnium necessitatum est maxima; imperans enim, nulli vero parens leges dat. Immutabilitas vero illa, cum anima optimum consuluerit, secundum optimam mentem, vere perfecta fit secundum mentem, et ne adamas quidem illa fortior fuerit, aut magis immutabilis, sed revera tres Parcae efficiunt et praestant, ut perfectum sit, quod optimo consilio decretum est unicuique Deorum.” Quare multum abest, ut Platonis secuti sint mentem, qui effoeminatae animae opinionem dicunt illam de Fato, quoniam is sapientissimae animae maximam necessitatem imponit. Sed forte quis existimet animae irrationali illum non aequè imponere quandam necessitatem. Sed

εἰ δ' ἄκοντες, δηλαδή ὅτι καὶ ὑπ' ἀνάγκης τινός.
 Ἐκείνο μὲν τοι μὴ σε λανθανέτω, ὃ καὶ τοὺς πολλοὺς
 λεληθὺς σφόδρα ταράττει, ὥς ἕνα μὲν τρόπον ἀνάγκη
 λέγεται, καθ' ἣν πᾶν τι μὴ ἐνδεχόμενον ἄλλως σχεῖν,
 ἀναγκαῖον λέγεται· ἕτερον δ' αὖ τρόπον ἰδίως ἀνάγκη
 ἢ βία, ὣς τρόπῳ καὶ αὐτὸς Πλάτων χρῆται· ὡς ἐν τῷ
 Κρατύλῳ· «Ζῶν ὅτωσὺν δεσμός, ὥστε μένειν ὅπου οὖν,
 » πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη, ἢ ἐπιθυμία; καί
 » φησι πολὺ διαφέρει, ὧ Σώκρατες, ἐπιθυμία.» Ἐν-
 ταῦθα μὲν ἀνάγκην ἰδίως τὴν βίαν καλεῖ, τὴν δὲ ἐπι-
 θυμίαν οὐκ ἀναγκαῖαν ἡγούμενος, ἔπειτα
 δεσμὸν τῆς γε ἀνάγκης ἰσχυρότερον τίθεται. Πῶς δ'
 ἂν καὶ γένοιτο ὅτι οὖν οὐκ ἀναγκαῖον ἀνάγκης ἰσχυρό-
 τερον, ἢ οὐδὲ θεός φρασι μάχεται; Ἀλλὰ δῆλον, ὡς τὸ
 ἀνάγκης ἰσχυρότερον πολὺ πρότερον καὶ αὐτὸ ἀναγκαῖ-
 ον δεῖ εἶναι. Ταύτης οὖν τῆς βιαίου ἀνάγκης τὴν
 ψυχὴν ἔνιοι ἀπαλλάξαι προμηθούμενοι, συναφαιροῦσιν
 αὐτῆς καὶ τὴν ἑτέραν καὶ θειοτέραν ἀνάγκην, τὴν ἐν
 τῇ ἐκουσίῳ τε καὶ κατὰ νοῦν, οὐκ ἐφραστῶτες, ὡς πολὺ
 πρότερον ἀγαθὸν σὺν ἀνάγκῃ, ἢ ἂν ἄγοι ψυχὴν,
 ἄγει, αἰτίου παντός αὐτὸ ὃν τὸ κράτιστόν τε καὶ δρα-
 στικώτατον· ἀλλὰ λανθάνουσιν αὐτοὺς τῷ μὲν ἀγαθῷ
 ἀσθένειαν, τῇ δὲ ψυχῇ ματαιότητα προσάπτοντες,
 εἰ συνιῖσαν ἔσθ' ὅτε ἀγαθοῦ ὅτου οὖν ψυχὴν, καὶ τούτου
 ἑτέρων ἀμείνωνος φαινομένου πᾶν μᾶλλον, ἢ τὸ ἄμει-
 νον ἑαυτῇ φαινόμενον αἰρεῖσθαι ἀξιούσιν.

et de hac manifestum est Platonem ubique clamare, et contendere, quod nemo voluntario malus sit, sed mali inviti mali fiant, dum peccent. Si vero inviti, sane etiam cum quadam necessitate. Illud interim non te lateat, quod multos qui id ignorant admodum turbat, quod uno modo necessitas dicatur, secundum quam omne quod aliter contingere non potest, necessarium dicatur: alio autem modo necessitas proprie dicatur coactio, quo et Plato hac voce utitur, ut in Cratylo: „Quoddam vinculum animali cuique fortius „est ad manendum quocunque in loco, necessitas an „desiderium? Multum, inquit, o Socrates praestat „desiderium.” Hic necessitatem proprie vocat coactionem, neque tamen desiderium negat esse necessarium, sed deinde etiam vinculum dicit esse necessitate fortius. Nam quomodo sit quicquam non necessarium fortius necessitate, cui, ut aiunt, ne Deus quidem repugnat? Manifestum sane est id quod necessitate est fortius, multo magis et ipsum debere esse necessarium. Ab hac igitur violenta necessitate dum cupiunt nonnulli liberare animam, exuunt illam simul alia illa et magis divina necessitate, quae in spontaneitate et actione secundum mentem est posita. Qui quidem non perpendunt, quod bonum multo magis quamcunque gubernat animam, cum necessitate gubernet, quippe quod inter omnes causas est fortissimum et maxime activum. Sed imprudenter ita bono infirmitatem, animae vero vanitatem tribuunt, si animam, quae bonum quodcunque intellexerat, quaeque hoc prae reliquis probaverat, quidvis potius, quam quod optimum visum erat electuram statuunt.

ELENCHUS CAPITUM ALEXANDRI APHRODISISIENSIS

(*Ex editione Londinensi.*)

CAP.

- I. Praefatio ad Severum et Antoninum Imperatores de scripti instituto.
- II. Fatum esse in confesso est; quid sit variant sententiae.
- III. Causarum quatuor esse genera; Fatum esse in numero Efficientium.
- IV. Efficientium causarum distinctio ex fine.
- V. Fatum in iis quae secundum rationem fiunt, locum habere.
- VI. Reperiri Fatum in iis quae fiunt secundum naturam; quae ut plurimum fiunt, non autem necessario. Atque haec est Peripateticorum sententia de Fato.
- VII. Refutatur contraria sententia, primum: quod pugnet cum manifestis.
- VIII. Destructo casu et spontaneo.
- IX. Sublata contingentia et possibilitate contrarii.
- X. Adversariorum ludicra evasio, qui sublata re, nomen servatum eunt.

CAP.

- XI.** Deinde quod inutile reddat consilium. (cum Natura nihil frustra)
- XII.** Ac proinde nihil in potestate nostra relinquat: ubi indicatur simul cuiusmodi sit arbitrii humani potestas.
- XIII.** Contrasentientium opinio de libero arbitrio proponitur.
- XIV.** Expenditur.
- XV.** Ulterius refutatur. Nec id sine causa fieri, cuius ipse homo causa sit.
- XVI.** Incommoda porro huius sententiae. Quod pervertat omnem vitam.
- XVII.** Quod Providentiam et vaticiniorum usum auferat.
- XVIII.** Ad homines: Revincitur ab ipsis patronis hoc dogma.
- XIX.** Probatur deinceps nos esse actionumstrarum dominos ex poenis lege constitutis, quarum veniam facimus involuntarie peccantibus.
- XX.** Rursum ipsi assertores Fati aliter agunt quam sentiunt: id est libere, et non tanquam ex Fato.
- XXI.** Demum, utra opinio falsa sit, ex hac parte tutius enarrabitur.
- XXII.** Explicatur adversariorum sententia de Fato.
- XXIII.** Fatalis catena solvitur: Absurditas eorum, et confugium ad causas incognitas.
- XXIV.** Eorum (*μηδὲν ἀναίτιον*) defendi potest etiam ab iis, qui nobiscum sentiunt.
- XXV.** Ordo et continuïtas non infert causalitatem; sed non ordinis perturbatio dissolvit unitatem mundi.
- XXVI.** Obiectio proponitur adversus libertatem arbitrii:
- XXVII.** Responsio duplex; prior, penes nos esse, ut acquiratur habitus, non item, ut deponatur acquisitus.

CAP.

XXVIII. *Hominem omnium esse animalium miserrimum, siquidem malus ex necessitate sit.*

XXIX. *Posterior responsio. Actus eos, qui ex habitibus fluunt, manere in potestate.*

XXX. *Ex Dei praescientia non concludi necessitatem eventuum; quippe contingentia, si praesciantur, praenosci ut contingentia, non ut necessario futura.*

XXXI. *Vaticinia et oracula causas esse eorum, quae praedixerint futura, absurde et impie statuitur.*

XXXII. *Revertitur ad praecedentem obiectionem, et repetit ad responsionem duplicem.*

XXXIII. *Regeritur asserentibus libertatem ex motione animalium secundum appetitum. Non omne, quod ex appetitu fit, esse in potestate nostra.*

XXXIV. *Peccandi et recte agendi, unde laus et vituperium, supplicia et praemia, ostenditur quae sit vera ratio.*

XXXV. *Sorite adhibito, arguunt adversarii posito Fato non tolli supplicia et laudes.*

XXXVI. *Interrogationum cumulus excutitur, diffilatur infirmatis consequentiis. Excusantur interim, si Fato coacti ita disserant.*

XXXVII. *Altera argumentatio ex eadem palaestra refellitur et probatur contra, posito Fato tolli prudentiam.*

XXXVIII. *Epilogus et finis argumentationum.*

XXXIX. *Alloquium ad Imperatores et conclusio operis, qua breviter innuit, quantam vim habeat ad omnem virtutem Aristotelis de Fato opinio.*

AMMONII HERMIAE

Commentationis summa..

1. Explicatur quaestio proposita, scilicet an Enunciatio de futuro contingenti sit definite vera vel falsa.
 2. Quaestionis huius utilitatem in omnes philosophiae partes et ad omnem vitam redundare.
 3. Argumenta pro fatali necessitate duo; unum λογικώτερον, cui facile occurritur.
 4. Alterum πραγματειῶδες et difficilius. Nam cum divina providentia minutissima quaevis sectetur,
 5. Non competit Deo quidquam ab eo nesciri vel indefinite sciri: definite igitur; tollitur ergo contingens.
 6. Responditur Deum excellentiore modo res intelligere quam est ipsarum rerum natura. Contingentia itaque, utut definite praesciantur, esse tamen contingentia.
 7. Obiter ambiguitatis oraculorum duplex affertur ratio.
 8. Quaeritur postremo, utrum haec ipsa opinionum de Fato differentia a Fato processerit, atqui Fato nos contra Fatum urgeri ἄλογον. Non sunt igitur omnia ex Fato.
-

Summa Caputum
PLOTINI DE FATO

(*Ex editione Marsilii Ficini Basil. 1580.*)

-
- I. Alia sunt, alia fiunt. Quae fiunt a causa fiunt: ac praeter causas propinquas saepe remotiores investigare compellimur.
 - II. Quia causae saepe e propinquo sufficientes non sunt, ideo superiores causae indagantur. Unde nascitur opinio de Fato in quatuor sententias distributa.
 - III. Neque cogi neque fieri a corporibus omnia; neque Fatum, neque praesagium fore aliquid, si principia rerum fuerint contingentia.
 - IV. Non esse in universo tantum unum agens.
 - V. Neque nos a caelo (sideribus) regi, neque caetera a caelo tantum et necessario fieri.
 - VI. Singula hic a naturis propriis magis quam caelo propriam in generatione accipiunt qualitatem, quamvis a caelo significantur.
 - VII. Qui necessariam rerum seriem introducunt, inevitabiliter singula peragentem, auferunt tum infimis contingentiam, tum consilio libertatem.
 - VIII. Quomodo anima sit subter Fatum, in Fato, sub Fato.
 - IX. Quomodo anima in Fato sit, ut agens. Item de contingentia rerum.
 - X. Natura intellectualis agit libere, sed eius effectus aliquando impeditur in ratione.
-

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES.

Siglarum Explicatio.

Havn. Denotat Codicem Fabricianum Havniae asservatum in Bibliotheca Universitatis Nro. 85.
Vide Praefat.

Mon. Exemplar editionis Aldinae prioris in Bibliotheca Regia Monacensi cum Glossis scriptis in margine manu, ut videtur, P. Victorii.

Ald. 1. Editionem principem Aldinam de anno 1534 in folio.

Ald. 2. Editionem Aldinam posteriorem excusam anno 1536 in folio.

Casel. Editionem Ioannis Caselii impressam Rostochii 1588 forma quarta.

Lond. Editionem Londinensem graecolatinam expressam typis Thomae Roycroft anno 1658 in 42.

Euseb. Excerpta ex Alexandri libro de Fato in Eusebii Libro VI. de praeparatione Evangelica Cap. IX.

Bagolin. Versionem latinam Hieronymi Bagolini excusam Venetiis apud Hieronymum Scotum 1569 in folio.

Schulthess. Versionem Germanicam Georgii Schulthessii insertam lib. tit.: *Bibliothek der Griechischen Philosophen*. Turici 1782. T. IV. p. 152 et seqq.

Alexandri Aphrodisiensis

Librum de Fato ad Imperatores.

CAP. I.

- 1) καθομολογῆσαι χάριν] Ald. 2. χάριν καθομολογῆσαι.
- 2) ὡς δίκαιος εἶναι τυγχάνειν τοιαῦτα αἰτούμενος] Ita Havn. Casel. Lond. ἥς δίκαιος εἶναι. Ald. 1. ὧν δίκαιος εἶναι. Ald. 2 et Mon. Quid si legamus, ὡς, ὧν δίκαιος εἶναι τυγχάνειν, τοιαῦτα αἰτούμενος? quod talia petierim, quae accipere dignus essem? (O.) Sufficit mihi nunc edita lectio. (Casp. Orell.)
- 3) ἐφεῖται] Lond. ἐφᾶται procul dubio operarum errore.
- 4) θύειν τοῖς θεοῖς] τοῖς θεοῖς, quod omittunt Codd. et edd. addidi auctore Caselio, ut respondeat sequenti θύειν αὐτοῖς, et sic etiam legisse videtur Bagolinus vertens, et si non praesens quis numinibus sacrificare potest. (O.)
- 4a) ἀναθύματα] Ald. 1. ἀναθύματα vitiose. (O.)
- 5) οἷός τε ἦν] ἦν quod deerat in edd. addidi cum Caselio. (O.)
- 6) πρὸς ὑμᾶς] Ald. 1. πρὸς ἡμᾶς. corrupte. (O.)
- 7) καί τινα ἀπαρχήν] Sic Havn. 1 et 2. Casel.

quahquam vitiose habeant καὶ τινὰ ἀπαρχῆς. Lond.
καὶ τινὰς ἀπαρχάς. (O.)

8) οἰκειότατον ὑμῖν] Ald. 2. οἰκειότατον ἡμῖν.
Male. (O.)

9) τιμῶσί τε] Casel. τιμῶσιν τε inserto ν ἐφελκί-
Male. (O.)

10) βιβλίου ὑπισχνουμένου θεωρίαν φιλό-
σοφον περισχεῖν καὶ τὴν δόξαν] Ita Lon-
dinensis editor versionem Grotii sequens emenda-
vit verba corrupta Codd. et editionum priorum
βιβλίου ὑπισχνουμένου θεωρίαν φιλόσοφον, πε-
ριέχειν τε (Casel. περισχεῖν τε) τὸ βιβλίον τὴν
δόξαν. Ex quibus verbis vera lectio fortassis sic
refingi poterit βιβλίου ὑπισχνουμένου θεωρίαν φι-
λόσοφον. Περιέχει δὲ (pro τε) τὸ βιβλίον τὴν
δόξαν Continet autem hic liber etc. (O.)

10a) ἦν ἔχει περὶ τε] Ald. 1. ἦν ἔχει τε περὶ τε.

10b) προῖσταται] Ald. 1. προῖσταται vitiose. (O.)

11) ἥτε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ χρεία] Ita Havn. Mon.
Ald. 2. Casel. Lond. ἥτε γὰρ ἀπανταχοῦ χρεία.
Ald. 1. mendose. (O.)

12) ἐξ ἀνάγκης τε] τε insertum a Casel. et Lond.
in reliquis abest. (O.)

13) ἃ καὶ μὴ] Sic Mon. Ald. 2. et Casel. In Ald.
1. et Lond. abest. ἃ et in seqq. legitur ἔχοντα.
(O.) Mirum scil. accidebat Edd. ἃ ἔχουσι. (Casp.
Orell.)

14) ἔχουσι] Ita Ald. 2. Mon. Casel. ἔχοντα Ald. 1.
et Lond. Ceterum verba haec ita vertit Schult-
hessius nostras: Dinge, deren Wirklichkeit nicht
durch Gründe fest vorher bestimmt ist. Malim
equidem: Dinge, deren nothwendige Existenz etc.
(O.)

15) ἥτε ἐύρεσις] Ald. 2. vitiose ἥτε ἐύρεσιν.

- 16) χαλεπωτάτη δοκεῖ, τῷ δοκεῖν etc.] δοκεῖ addunt Mon. Ald. 2. Casel. Bagolin. et Grotius in vers. lat. omittunt Ald. 1. et Lond. (O.) Pro ἐν αὐτῇ exspectabas ἐν αὐτῷ scil. τῷ δόγματι. (Casp. Orell.)
- 17) ἐκατέρω πολλὰ] Ald. 1. ἐκάτερα πολλὰ vitiose.
- 18) τί εἶη ἂν μείζω] Ita Casel. emendans lectionem depravatam τί εἶεν μείζω Aldinae 2. Havn. et Mon. quam lectionem exprimunt etiam Bagolinus et Grot. At Ald. 1. et Lond. οὐδὲν ὅμαι μείζω. (O.)
- 19) ὅς πρᾶσσετε] Ald. 2. ὅς πρᾶσσεται. Male.
- 20-24) ἐνρεῖν ἐν ἧ - - - πεποιήσθε] ἐν ἧ Mon. et Ald. 2. quare cum Caselio restitui πεποιήσθε pro πεποιήται, ut sensus sit *nulla vestrarum actionum inveniatur - - - in qua finem vobis propositum habueritis.* Ald. 1. Lond. et Bagol. ἐνρεῖν ἧ - - - πεποιήται, *quae finem sibi propositum habuerit.* (O.)
- 22) Ἐι δέ τι] Sic Ald. 1. Mon. et Lond. Expungunt τι Ald. 2. et Casel. (O.)
- 23) ἐντυγχάνουσιν ὑμῖν τῷ βιβλίῳ] Ed. Lond. vertit. *in librum hunc incidentibus*, similiter et Grotius. Sed ἐντυγχάνειν βιβλίῳ vel γραφῇ est *legere*, nihil amplius. Vide Boissonade ad Marin. vit. Procli pag. 85. (O.)
- 24) δεῖσθαι δόξει ῥηθῆναι γνωριμώτερον] Sic Ald. 1. et Lond. Sed Ald. 2. Mon. et Caselius (qui addit δεῖν post ῥηθῆναι) delent δεῖσθαι. Mihi legendum videtur δεῖσθαι δόξει τινὰ ῥηθῆναι γνωριμώτερον. (O.) Quum supra sit, Ἐι δέ τι, nihil attinet hic denuo inseri τινά. (Casp. Orell.)
- 25) παρ' ὑμῶν] Mon. πρὸς ὑμῶν.

- 26) πάντα γνώριμα ποιῆσαι δι' ἐνὸς βιβλίου] Havn. δι' ἐνὸς ποιήσασθαι πάντα γνώριμα βιβλίου. (O.)

CAP. II.

- 1) Τὸ μὲν οὖν εἶναί τι - - - κατ' αὐτήν] Haec verba haud paullo melius Grotio vertit Editor Londinensis: *Esse igitur aliquid Fatum, causamque illud censendum esse, quod quaedam fataliter fiant.* Sed videtur legendum τὸ μὲν οὖν εἶναι τε etc. Nam infra eodem Capite ζήτησις περὶ τῆς ἐμαρμένης, οὐκ ἐῖ ἔστιν et in Capite de Fato ex Libro II. de anima infra p. 134. ubi eadem verba repetit Alexander legimus τὸ μὲν οὖν εἶναι τε τὴν ἐμαρμένην ἱκανῶς ἢ κοινῇ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Non εἶναι τι. (O.)
- 2) Οὐδ' Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος] Docebat nempe Anaxagoras ἃ μὲν γὰρ εἶναι κατ' ἀνάγκην, ἃ δὲ καθ' ἐμαρμένην, ἃ δὲ κατὰ προαίρεσιν, ἃ δὲ κατὰ τύχην, ἃ δὲ κατὰ τὸ ἀντόματον. teste Plutarcho de placit. philos. Libr. I. Cap. 29. Conf. Bayle Diction. Historique tit. *Anaxagoras*; ex quibus videmus nostrum non bene cepisse mentem Anaxagorae quasi docuisset μηδὲν τῶν γινομένων γίνεσθαι καθ' ἐμαρμένην. Ceterum φρυσικότατον Anaxagoram appellat etiam Sextus Empiricus adv. Math. VII. §. 90. ubi vide Fabricium p. 388. nostri loci non immemorem. (O.)
- 3) οὐκ ἀξιόπιστος] Havn. ἀλλ' ἀξιόπιστος Male. (O.) Utrumque scil. delendum, et Havniensis hoc ἀλλ', et reliquarum οὐκ. Qui haec interposuerunt, non intelligebant constructionem: Οὐδὲ Ἀναξαγόρας ἀξιόπιστος. (Casp. Orell.)

- 4) μηδέν τῶν γινομένων] Ald. 2. τῶν γινομένων
μηδέν.
- 5) τί δέ ποτ' ἔστιν etc.] Sic Havn. Mon. Ald. 1.
et Lond. At Ald. 2. cum Caselio τί δὴ ποτ'
οὖν ἔστιν. Atqui bene habet vulgata lectio. Re-
spondent enim haec verba tanquam alterum ora-
tionis membrum, iis quae leguntur initio capitis
τὸ μὲν οὖν εἶναί τι τὴν ἐμαρμένην - - ἱκανῶς ἡ
τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις, ut itaque post
οὐκέτι sensu repetendum sit συνίστησι, et im-
posuerit correctori Aldinae 2. longior periodus
interposita. (O.)
- 6) οὐκέτι] Grotius vertens *id non aequae expedi-
tum est*, legisse videtur δῆλον aut simile quid.
At nullam lacunam agnoscunt Codd. et editiones,
nec etiam Bagolinus vertens *non item*. Et om-
nino vide Notam praecedentem. (O.) Scilicet pa-
rentheseos signa ponenda erant iam post illa
συνίστησι πρόληψις, quibuscum haec, de quibus
sermo est, arctissime cohaerent. (Casp. Orell.)
- 7) δοκεῖ γίνεσθαι] Ald. 2. γίνεσθαι δοκεῖ.
- 8) ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐμαρμένην] Ald. 2. ἀλλ' οὐ
τὴν ἐμαρμένην.
- 9) οὐ κατ' αὐτὴν] Mon. et Ald. 2. οὐ κατὰ
ταύτην.
- 10) τὰ τῆς τύχης] Ald. 2. τὰ τῆς ψυχῆς Male.
Haec tamen verba saepissime permutantur in
Msstis. Vide quae observavimus ad Demophili
Simil. 29 et 32. in Opusc. vet. Graec. sententio-
sis p. 447. (O.)
- 11) ἡ ζήτησις περὶ] Ald. 1. ἡ ζήτησις ἡ περὶ etc.
- 12) ἡ τοιαύτη φύσις] Sic Havn. Mon. Ald. 2.
et Casel. ἡ τοιάδε φύσις Ald. 1. et Lond.

CAP. III.

- 1) "Οτι μὲν οὖν αἰτίαν etc.] Haec haud paullo melius Grotio latine reddidit editor Lond. *Quod igitur omnes, qui de Fato quidquam loquuntur, illud eorum quae sunt causam aliquam esse affirmant, manifestum est.* (O.)
- 2) ὃν τρόπον γίνεται] Ald. 2. ὃν τρόπον γίνεσθαι vitiose, (O.)
- 3) λέγεται τὰ αἰτία] τὰ αἰτία non habet Ald. 1, addunt Ald. 2. Mon. Casel. Lond.
- 4) ὑπὸ τίνα τρόπον] Ne suspiceris legendum esse τόπον vide Notam mox sequentem Nro. 6. (O.)
- 5) Διαιρεῖται δὲ] Sic Eusebius, cuius Excerpta ex Alexandro Aphrod. hic incipiunt, et Caselius. Alii Διαιρεῖται δὴ. (O.)
- 6) εἰς τρόπους αἰτιῶν τέσσαρας] Sic Euseb. cum Ald. 1, et recte. Nam τρόπος hoc sensu proprius est terminus Aristotelicus. Vide imprimis Metaphys. Lib. IV. Capitibus singulis, et paullo ante habuimus ὑπὸ τίνα τρόπον τῶν αἰτιῶν. Casel. et Lond. habet εἰς τόπους, ut sint τόποι i. q. loci, Fächer, Unterabtheilungen. (O.)
- 7) καθὼς ὁ θεῖος Ἀριστοτέλης δέδειχεν] Mon. Havn. et Ald. 2, καθ' ὡς αἰτίας ὁ θεῖος etc. Ald. 1. et Bagol. καθ' ὡς ὁ θεῖος etc. Sed vulgatam lectionem ex Eusebio restituerunt Casel. et Lond. Locus autem Aristotelis exstat Metaph. Lib. I, Cap. III. init, τὰ δὲ αἰτία λέγεται τετραχῶς, ὧν μίαν μὲν αἰτίαν φαρὲν εἶναι τὴν οὐσίαν καὶ τὸ διὰ τί ἦν εἶναι (ἀνάγεται γὰρ τὸ διὰ τί πρῶτον εἰς τὸν λόγον ἔσχατον, αἰτίων δὲ ἡ ἀρχή, τὸ διὰ τί πρῶτον) μίαν δὲ τὴν ὕλην καὶ τὸ ὑποκείμενον, τρίτην δὲ ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως, τετάρτην δὲ τὴν ἀντικειμένην αἰτίαν αὐτὴν, καὶ τὸ

οὐ ἔνεκεν, καὶ τὸ ἀγαθὸν (τέλος γὰρ γενέσεως πάσης τοῦτ' ἐστί.) (O.)

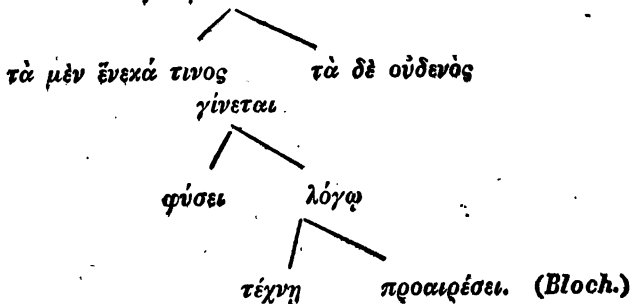
- 8) ποιητικά] Euseb. ποιητά.
- 9) παρὰ δὲ τὰς τρεῖς] Articulum non habet Casel.
- 10) ἔστιν αἴτιον ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ τέλος] Euseb. ἔστιν ἐν αὐτοῖς αἴτιον καὶ τέλος.
- 11) τοσαύτων αἰτίων δεῖται, ἀλλὰ τάγε πλείστων δεόμενα] Haec verba absunt in Havn. Ald 1. 2. et Casel. Lacunam ex Eusebio suppleant Mon. et Lond.
- 12) Γνωριμωτέρα δ' ἂν] Sic Lond. ex Eusebio. Γνωριμωτέρα γὰρ ἂν Havn. Aldinae et Casel.
- 13) τῶν γινομένων] Sic Euseb. Ald. 2. Mon. et Lond. τῶν ἐξημένων Havn. et Ald. 1.
- 14) τὸ ὑπὸ τοῦ τεχνίτου] Abest τὸ in Ald. 2.
- 15) γινόμενον] Havn. et Euseb. γενόμενον.
- 16) δισχεῦον ἢ ἀκοντίζον] Havn. et Ald. 2. δισχεύων ἢ ἀκόντιζων subintell. ἄνθρωπος. Sed vulgatum habet Eusebius cum Ald. 1, et Lond. ut referatur ad εἶδος. (O.)
- 17) οὐ χάριν γέγονε, τουτέστιν ἢ τιμὴ τινος] Sic Mon. et Lond. ex Eusebio. Havn. autem, Aldinae et Casel. οὐ χάριν γεγονός ἐστιν, ἢ τιμὴ τινος.
- 18) ἢ εἰς Θεὸν ἐνσέβειά τις] Sic Euseb. Mon. Casel. et Lond. bene. Havn. et Aldinae ἢ εἰς τινὸς ἐνσέβεια - Bagolin. vel alicuius in aliquem religio, légens sine dubio ἢ εἰς τινὰ τινὸς ἐνσέβεια. (O.)
- 19) ὄντων τοίνυν τοσαύτων τῶν αἰτίων] Sic Euseb. Havn. et Ald. 2. ὄντων τοίνυν τούτων τῶν αἰτίων τοσούτων Lond. et Ald. 1. ὄντων τοίνυν αἰτίων τῶν τοσούτων. Casel.

- 20) ἀναλογίαν σώζουσιν - - - τῷ τοῦ ἀνδριάντος δημιουργῷ τεχνίτη] Sic Codd. et edd. omnes, ut sensus sit, ut quod (*Fatum*) in iis quae ab eo fiunt, directe respondeat artifici statuae conditori, vel, ut optime reddidit Schult-hess. Da es gegen die Sachen, die nach ihm geschehen, dasselbe Verhältniss hat, wie der Künstler oder Werkmeister zur Statue. Aliter Eusebius: ἀναλογίαν σώζουσιν - - - τῇ τοῦ ἀνδριάντος δημιουργῷ τέχνῃ. (O.)

CAP. IV.

- 1) ποιήσασθαι τὸν λόγον] Sic Ald. 2. Articulum omittunt Ald. Lond. et Casel.
 2) εἴτε δεῖ] Euseb. εἴτε δῆ.
 3) Ἀριστοτέλης] Metaphys. Lib. VI. Cap. VII. (O.)
 4) τὴν διαίρεσιν] In ima margine Codicis Havn. haec leguntur eadem manu notata.

τῶν γινομένων

- 5) ὅσα γὰρ] Annon ὅσα γε?
 6) καρπῶν τέτινων] Sic optime Mon. Casel. et Lond. Alii καρπῶν τέτινων, quam lectionem sequitur et Bagolinus vertens *fructuum quorundam attractiones et circumvolutiones*. Sed

καρπῶν i. e. *festucarum* multo melius convenit cum seq. *τριχῶν ἑταφαὶ* quam *καρπῶν*. Optime Schulthess: *Z. E. wenn einer Strohhalmen nimmt und zwischen den Fingern trillt.* (O.)

- 7) ὁμοίως γίνεται ἃ γὰρ] Havn. Mon. Aldinae et Euseb. ὁμοία, omissis γίνεται ἃ γὰρ. (O.) Praeferenda sane erat Havn. cet. lectio. Pro ἃ γὰρ enim dicendum fuisset ταῦτα γὰρ. (*Caspar Orell.*)
- 8) ὅτι μὲν γίνεται] Ald. 2. ὅτι μὲν οὖν γίνεται. Caselius omittit μὲν.
- 8b) οὐ μὴν ἔχει] Sic Euseb. Havn. et Casel. οὐ μὲν ἔχει Aldinae et Lond.
- 9) κατὰ τέλος] Aldinae κατὰ τὸ τέλος.
- 10) καὶ τινος χάριν] Eusebius καὶ τὴν οὐ χάριν quae lectio corrupta orta fortassis ex καὶ του (pro τινὸς) χάριν. (O.)
- 11) τὰ μὲν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ κατὰ λόγον γίνεται] Ald. 2. et Casel. τὰ μὲν κατὰ τὴν φύσιν, τὰ δὲ κατὰ τὸν λόγον γίνεται. Sed omittit articulos etiam Eusebius. (O.)
- 12) εἰς τι τέλος] Ald. 2. et Casel. omittunt τι.
- 13) ἐν ᾧ γινόμενα τοῦ γίνεσθαι παύεται] Casel. ἐν ᾧ γενόμενα τοῦ γενέσθαι π. Male.
- 14) ἐνστάν] Omittunt h. v. Ald. 4. et Lond. addunt Euseb. Havn. Mon. Ald. 2. Casel. et Bagnolinus vertens nisi quod in ipsis steterit, quod naturale hoc ipsorum iter in praestitutum impedit. Equidem uncinis inclusi (O.) Recte tamen retineri videtur. (*Casp. Orell.*)
- 16) ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ λόγον] Abest τὰ in Ald. 4.
- 16a) γινόμενα] Sic Eusebius et Casel. γινόμενα Lond.

- 17) ἀναφορὰ πᾶσιν αὐτοῖς. Ἔστι δὲ etc.] Mon. ἡ ἀναφορὰ πᾶσιν αὐτοῖς ἐστι. Ἔστι δὲ etc.
- 18) γένοιτο] Sic Euseb. et Casel, γίνωιτο Lond.
- 19) Οὕτω γίνεται τὰ τε κατὰ τὰς τέχνας] Sic Euseb. Ald. 1. et Lond. At Mon. Ald. 2. et Casel. Ὁ γ. τὰ κατὰ τὰς τέχνας omisso τὲ.
- 20) καὶ γίνεσθαι μὲν] Mon. καὶ γίνεται μὲν.
- 21) οὐ μὴν τῆς ποιούσης] Ita Caselius bene pro reliquorum οὐ μὲν. Nam praecessit καὶ γίνεσθαι μὲν κατὰ τάξιν τινὰ, et sequens τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τέχνην respondet prioribus τῷ τὰ μὲν φύσει γινόμενα etc. (O.)
- 22) τῆς γενέσεως αὐτῶν ὁ τοῦ ποιούντος ἡγεῖται περὶ αὐτῶν λογισμὸς] Sic optime Havn. Mon. et Lond. αὐτῶν τοῦ ποιούντος γίνεται etc. omisso ὁ Ald. 1. et Euseb. αὐτοῖς τοῦ ποιούντος γίνεται Ald. 2. et Casel. Optime Schulthess: *der Gedanke des wirkenden geht ihrem Entstehen als Führer voran.* (O.)
- 23) τρίτον δὲ ἐστὶν ἐν τοῖς ἐνέχᾳ του γινόμενοις] Sic Euseb. et Mon. verissime. Nam in antecedentibus enumerabat Alexander duo genera τῶν τινὸς χάριτι γινόμενων scil. τὰ κατὰ φύσιν et τὰ κατὰ λόγον γινόμενα, quibus iam addit tanquam tertium genus τὰ ἀπὸ τύχης καὶ τάντομάτου γίνεσθαι πέπιστευμένα. Lond. Male. Ἔστιν οὖν τοῖς. Ald. 1. et Bagol. Ἔστιν ἐν τοῖς omisso τρίτον δὲ Aldinae 2. Ἔστιν οὖν ταῖς. (O.)
- 24) καὶ τάντομάτου] Ald. 2. καὶ ἀπὸ τάντομα-
του. (O.)
- 25) προηγουμένως] Sic Mon. Euseb. et Lond. προηγουμένων. Aldinae et Casel. Male.

- 26) ἡ ἐπ' ἐκείνων μὲν πᾶν] Ald. 2. et Mon. ἡ ἐπ' ἐκείνων μὲν ὅτι πᾶν.
 27) τὸ αὐτομάτως τε] Ald. 2. omittit τε.

CAP. V.

- 1) εἰς τούτους τοὺς τρόπους] Ald. 2. εἰς τούτους τοὺς σκόπους vitiose. Vide quae observavimus ad Cap. III. Nro. 6. (O.)
 2) ἐν ποίῳ] Euseb. ἐν τίνι.
 3) Ἡ τοῦτο μὲν παντάπασιν ἄλογον] Sic ἡ affirmativum posui pro ἡ disiunctivo. Offenderunt in hoc loco omnes editores et interpretes punctum interrogationis ponentes post ἄλογον. Atqui refutat his verbis auctor opinionem eorum, qui statuebant τὴν ἐιμαρμένην εἶναι ἐν τοῖς οὐδενὸς χάριν γινομένοις. Unus verum vidit Schulthessius vertens. *Das wäre geradezu unvernünftig.* (O.) Imo verissima videtur antea vulgata lectio; persaepe enim Alexandri magister Aristoteles ita ratiocinatur, veluti Politic. 1. 5. 10. ἀπορήσειε δ' ἂν τις, τὸ νῦν ἐιρημένον εἰ ἀληθές, ἄρα καὶ τοὺς τεχνίτας δεήσει ἔχειν ἀρετὴν, ἢ διαφέρει τοῦτο πλεῖστον i. e. ποῖνε *potius hoc plurimum interest?* ibid. III. 7. 2. ἢ τοῦτο ἐπιπόλαιον τὸ ψεῦδος; ib. ib. 10. ἢ τὸ ὀλίγοι πρὸς τὸ ἔργον δεῖ σκοπεῖν; ubi nemo praeferet ἢ. (Casp. Orell.)
 4) ἐν τοῖς ἔνεκά του γινομένοις ἀναγκαῖον τιθέναι τὴν ἐιμαρμένην] Ita Lond. ex Eusebio et Ald. 1. ἐν τοῖς ἔνεκά του γινομένων γινομένοις ἀνάγκη. Ald. 2. et Casel. Male. (O.)
 5) τιθέναι τὴν ἐιμαρμένην] Sic Euseb. et Lond. τὴν ἐιμαρμένην εἶναι τίθεσθαι. Havn. et Mon. ut paullo inferius. (O.)

- 6) *οὕτω γὰρ*] Sic Lond. *οὕτω γοῦν* Havn. Aldinae et Casel.
- 7) *ποιοῦσιν αὐτοῖ*] Havn. Mon. et Ald. 1. *ποι-
οῦσιν αὐτῶν.*
- 8) *καὶ τὴν λύραν ἤρμουςθαι καθ' ἐμαρμέ-
νην*] Verba *καθ' ἐμαρμένην* absunt in Mon.
- 9) *τούτων δ' οὐχ ὁῖόν τε λέγειν αἰτίαν εἶ-
ναι τὴν ἐμαρμένην* etc.] Respicit auctor ad Chrysippi sententiam. Vide Cic. de Fato Cap. XVII. A. Gellii Noct. Att. VI. 2. et l. l. Zim. mermannii Dissertat. de Fato Stoicorum Opusc. Tom. II. pag. 977. (*Schulthess.*)
- 10) *εἰ γίνονται*] Ald. 2. ἢ *γίνονται.*

CAP. VI.

- 1) *καθ' ἐμαρμένην δὲ οὐ*] Sic Ald. 2. et Casel. *οὐ καθ' ἐμαρμένην δὲ* Ald. 1. et Lond.
- 2) *Διὸ καὶ τὰ πρῶτα τῆς κατὰ φύσιν ἐκά-
στοις γενέσεως αἰτία τὰ θεῖα καὶ ἡ τού-
των ἑντακτος περιφορὰ, καὶ τῆς ἐμαρ-
μένης δὲ αἰτία λέγουσι τὰ αὐτά*] Revoca-
vi scripturam veterem Havn. Mon. Ald. 1. et Bagolin. quam temere mutavit editor Ald. 2. et ex eo Casel. et Lond. ita *Διὸ καὶ τὰ πρῶτα τῆς κατὰ φύσιν ἐκάστοις γενέσεως αἰτία ἐστίν. Οἱ δ' αὐτὰ τὰ θεῖα καὶ τὴν τούτων ἑντακτον περιφο-
ρὰν καὶ τῆς ἐμαρμένης αἰτία λέγουσι*, quam lectionem Schulthessius in versione sua sic exprimit. *Darum sind auch die Wesen vom ersten Range Ursachen der natürlichen Erzeugung aller und jeder Wesen. Einige behaupten sogar, dass die göttlichen Wesen und ihr regelmässiger Umlauf des Schicksals Ursache seye.* At vero dicit Alexander *divina i. e. corpora coelestia (die Him-*

melskörper) esse τὰ πρῶτα αἰτία, *causas primas et principes generationis naturalis rerum existentium*. Sunt enim et aliae causae secundariae. Ceterum τὰ θεῖα (scil. σώματα) h. l. sensu insolentiore, de sideribus, planetis inprimis, pro diis habitis. Sic infra C. XXV. ἱκανὰ γὰρ τὰ θεῖα καὶ ἡ τούτων περιφορὰ τὴν τῶν γινομένων ἐν τῷ κόσμῳ συνέχειαν φυλάσσειν, nec non Geminus de apparent. coelest. pag. 9. ed. Hilderich. τὴν γὰρ τοιαύτην ἀταξίαν οὐ προεδέξαντο (οἱ Πυθαγόρειοι) πρὸς τὰ θεῖα καὶ αἰώνια, ὥς ποτὲ μὲν τάχιον κινεῖσθαι, ποτὲ δὲ βράδιον, ποτὲ δὲ ἐσθιγένοι. Imitantur et Latini v. c. Seneca Nat. Quaest. Lib. VII. Cap. XXXII. *Nullis ignibus, nisi in suo mora est, illis dico divinis, quos habet mundus aeternos. quia partes eius sunt et opera, et paullo inferius eodem Capite. Quis unum stellis limitem ponit? quis in angustum divina compellit?* (O.)

- 3) ποία σχέσις πρὸς τὰ τῇδε] Optime Schult-hessius: *die oder diese Stellung* (Constellation), *worin sich die Gestirne gegen diese Unterwelt befinden, τὰ τῇδε quae hic* (i. e. in terra) sunt. (O.)
- 4) ἐν τούτοις καὶ τοιαύτης] Ald. 4. ἐν τούτοις δὲ καὶ τοιαύτης.
- 5) Ἀλλὰ μὴν] Casel. Ἀλλὰ μὲν.
- 6) ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται] Ald. 4. ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γίνεται.
- 7) παρεμποδισθείσης] Sic Ald. 2. et Casel. ἐμποδισθείσης Ald. 1. et Lond.
- 8) ἐξ ἀνθρώπου] Sic edidi ex Havn. et Mon. In editis deest praepositio. (O.)

- 9) ὥστε καὶ] Ita Havn. Mon. Casel. ὅθεν καὶ Aldinae et Lond.
- 10) οὐκ αἱ γίνονται] οὐκ addidi auctore Schult-hessio totum locum sic vertente: *Ob wohl also die Natur unter Gesetzen steht, die alle ihre Begebenheiten zu bestimmen scheinen, so geschehen doch nicht alle und jede Begebenheiten der Natur allemal nach diesen Gesetzen.* (O.)
- 11) καὶ τοῦ παρὰ φύσιν] Sic Ald. 2. et Lond. Articulum omittunt Ald. 2. et Casel.
- 11 a) ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν τέχνην] Annon supplendum ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς κατὰ τέχνην τοῦ παρὰ τέχνην? (O.)
- 12) εἰ χώραν ἔχει] Ald. 2. εἰ χώραν ἔχει. Sed sequens ἐστὶν et hic Indicativum flagitat. (O.)
- 13) καὶ τὴν καταστροφὴν] Ita Mon. et Ald. 2. et Casel. sequentibus Bagol. et H. Grotio. Ald. 4. et Lond. καὶ αἱ καταστροφαί, quam lectionem in versione sua exprimit Schulthess. *Denn von dieser rührt in den meisten Fällen die besondere Art her, wie eines jeden Menschen Leben hinfließt und ein Ende nimmt.* (O.)
- 14) Ὁρῶμεν γοῦν] Ald. 2. Ὁρῶμεν οὖν.
- 15) καὶ φθοραῖς] Ald. 2. καὶ ἐν φθοραῖς.
- 16) συστάσει] Mon. καταστάσει.
- 17) οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης] Plenius Mon. οὐ μὴν ὁμοίως ἐπὶ πάντων, οὐδ' ἐξ ἀνάγκης quod vix mihi temperare potui quin in textum reciperem. (O.)
- 18) καὶ αἰέτων ὑπαλλαγαὶ] Idem Mon. καὶ βίων ὑπαλλαγαί. Male. (O.)
- 19) καὶ συμβουλαὶ θεῶν] Sic pro συμβουλία, quod ex Eusebio habet editio Lond. edidi ex Havn. Aldinis, et Caselio. Ceterum auctor respicere videtur ad oracula vel etiam ad incubationes in

- templis, ad accipienda per somnium Deorum responsa, de quibus vide F. A. Wolf. V. Cl. *Beitrag zur Geschichte des Somnambulismus aus dem Alterthum* in l. t. *Vermischte Schriften und Aufsätze*. p. 417. seqq. (O.)
- 20) κατὰ τὴν φυσικὴν κατασκευὴν] Ita sensu flagitante correxi cum Schulthessio pro παρὰ τ. φ. κ. (O.)
- 20 a) καὶ τοὺς βίους] Addit Eusebius ἐξ ἀσκήσεως, καὶ ἀπὸ μαθημάτων καὶ ἀπὸ λόγων κρειττόνων βελτιουμένων. (O.)
- 21) Ἡθός γάρ etc.] Hoc Heracliti dicto possis supplere eiusdem Fragmenta collecta ab H. Stephano in poësi philosophica. (O.)
- 22) ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον] Articulus abest in Ald. 2.
- 23) ἀκολούθους] Sic Ald. 2. Casel. et Lond. ἀκολούθως.
- 23 a) βίαιός τις καὶ ὁ θάνατος] Haec omnia melius et clarius exponit Alexander in Capitibus de Fortuna et Fato ex Libro II. de anima, infra huic libello ad Imperatores ad calcem appositis. (O.)
- 24) αὕτη γάρ] Sic Havn. αὐτὴ γάρ Aldinae Casel. et Lond.
- 25) τῷ δὲ ἀκολάστῳ] Ald. 1. τῷ δὲ γε ἀκολάστῳ.
- 26) ἀλλ' εἰ τι] Havn. ἂν μὴ τι. quod verum censeo. (Casp. Orell.)
- 27) ἀλλ' εἰ τι κάλλιον ἐν αὐτῷ γεγόμενον ἐκστῇ τοῦ κατὰ φύσιν] Ita Mon. Ald. 2. et Lond. At Ald. 1. corruptissime ἀλλ' εἰ τι κάλλιον γεγόμενος ἐκπέστης τῆς κατὰ φύσιν. Havn. γεγόμενος ἐκπέση, in margine tamen corrigit ἐκστῇ. Mox τοῦ κατὰ φύσιν edidi pro τῆς κατὰ φύσιν, quod stare non potest, nisi ex antece-

dentibus supplere velimus *ἐμαρμένης*. Bene ad sensum Schulthess: *Wenn aber etwas besseres, das ihn zum Kampf gegen diesen Temperamentstrieb auffordert, die Oberhand bey ihm gewinnt.* (O.)

- 27 a) αἱ τῶν πόνων ὑπομοναὶ] Si in praecedentibus cum Havn. legamus ἂν μή τι κάλλιον, omnino h. l. scribendum et supplendum erit καὶ τῷ καρτερικῷ αἱ τῶν π. ὑ. ut legimus infra in Capite de Fato ex Libro II. de anima, et sic Grotius etiam legisse videtur. At si legatur ἀλλ' εἴ τι κάλλιον etc. poterit abesse καὶ τῷ καρτερικῷ, ut verba αἱ τῶν πόνων ὑπομοναὶ etc. sint apodosis verborum praecedentium. (O.)
- 28) καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις] Havn. et Ald. 1. καὶ μέντοι τοῖς τοιούτοις.
- 29) ἀκίλουθός] Ald 2. et Casel. ἀκόλουθος τοῦτοις.
- 30) ἐν ταῖς ἀκολουθίαις τε] Sic Havn. ἐν ταῖς ἀκολουθίαις Mon. et Casel. ἐν ταῖς ἀκολουθίαις τε Lond. Male. (O.)
- 31) καθ' ἐμαρμένην] Ald. 1. καθ' ἐμαρμένης.
- 32) γεγονόσιν αἰτίοις] Ita Ald. 1 et 2. γεγονόσιν (num γεγόνασιν) αἰτίοι Ald. 2. et Casel.
- 33) πάντα] Sic Ald. 2. et Casel. πάντως Ald. 1. et Lond.
- 34) φέροι] Sic Casel. Cet. φέρει.
- 35) τοὺς μάντεις μηνυτάς τῶν γενομένων] Sic Havn. Ald. 1. et Casel. rectissime. In Ald. 2. et Lond. abest μηνυτάς. (O.)
- 36) Ζωπύρου] Eandem historiam habet etiam Cicero de Fato Cap. V. *Quid Socratem? nonne legimus, quemadmodum notarit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores na-*

turasque ex corpore, oculis, vultu, fronte per-
noscere? Stupidum esse Socratem dixit et bar-
dum, quod iugula concava non haberet: ob-
structas eas partes et obturatas esse dicebat:
addidit etiam mulierosum, in quo Alcibiades
cachinnum dicitur sustulisse: ubi vide amicissi-
mum Bremium, nostri loci non immemorem p. 25.
Conf. Tusc. IV. 37. ubi haec adduntur: *ab ipso
autem Socrate sublevatus (Zopyrus) cum illi
sibi signa, sed ratione a se deiecta diceret.* (O.)

- 37) ἔψευσθαι] Mon. ἐσφῆλθαι. Non male. Euseb.
ἐσφάλλθαι.
38) αὐτὴ μὲν ἢ περὶ] In Ald. 1. abest ἢ.
39) ὥς ἐν κεφαλαίῳ] Ita Mon. Ald. 2. et Casel.
ὥς ἐπὶ κεφαλαίων Ald. 1. et Lond.
40) κατὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ περιπάτου δόξα] Ald.
1. corrupte κατὰ τὰς ἀ. τ. π. δόξας.

CAP. VII.

- 1) παραλλήλῳ θέσει] Sic Ald. 1. Casel. et
Lond. παραλλήλας θέσει Havn. et Ald. 1. ut
construatur παραλλήλας τῶν δόξων θέσει μίγνυν-
τες Mon. παραλλήλα θέσει. Male, cum dicatur
παράλληλος, ὅ, ἢ non παράλληλος, η, ον. Et
bene habet vulgata lectio. (O.)
2) πρὸς τούτῳ] Casel. πρὸς τοῦτο.
3) καὶ ταύτην] Sic Ald. 1. et Lond. καὶ ταύτη Ald.
2. et Casel. (O.) Hoc vero praestat. (Casp.
Orell.)
4) ὑπολαμβάνοντες] Sic Mon. Ald. 2. Casel. et
Lond. ὑπολαμβάνονσι. Male. Nam sequitur καὶ
προτρέποντες. (O.)
5) ἐπέδοσαν αὐτοὺς] Ald. 1. ἐπέδοσαν αὐτοῖς.
6) ἐφ' ἣν μόνους ὀρῶμεν καταφεύγοντας

τῶν ἰδιωτῶν] In eandem sententiam Sallustius Inguirth. Cap. I. (apposite citatus a Schulthessio in margine exemplaris sui Londinensis) ubi per socordiam vires, tempus, ingenium defluxere, naturae infirmitas accusatur; suam quisque culpam auctores ad negotia transferunt: et propius ad nostrum Agellius Noct. Att. Lib. VI. Cap. 2. Propterea negat (Chrysippus) oportere ferre audirique homines aut nequam, aut ignavos et nocentes, et audaces, qui cum in culpa et in maleficio revicti sunt, perfugiunt ad fati necessitatem, tanquam in aliquod fani asylum, et quae pessime fecerunt, ea non suae temeritati, sed fato esse attribuenda dicunt. (O.)

7) περιεστώτων αὐτοὺς κακῶν] Havn. περιεστώτων αὐτοῖς κακῶν.

8) τοῦ οὕτως ἔχειν ἐχούση] Idem Havn. ἐχούση τοῦ οὕτως ἔχειν.

9) τὸ εἶναι τι] Ald. 1. omittit τι. Male. (O.)

10) καὶ τὸ μηδὲν μᾶλλον τόδε τοῦδε] Locus ob brevitatem obscurior. Post τοῦδε ex antecedentibus γίνεσθαι sensu repetendum. Schulthessius in versione sua sic παραφράζει. Es geschehen einige Dinge durch sich selbst und von Ungesfahr, und es gebe unter den Dingen die geschehen auch solche, die zufälliger Weise geschehen, und unter die Dinge gehören, von denen sich kein Grund angeben lässt, warum sie geschehen oder nicht geschehen, so oder anders geschehen. (O.)

11) ἀπὸ τύχης] Hann. ἀπὸ τῆς τύχης.

12) ἀλλ' ἂν αὐτὰ δεῖξαι δυνήθῃ σῶζεσθαι] Sic Ald. 1. Lond. et Bagolin. ἀλλ' αὐτὰ δεῖξαι

δυνάμενα σώζεσθαι Mon. Aldinae 2. et Casel. Male. (O.)

- 13) κατηγορεῖσθαι] Havn. κατηγορεῖται. Male. (O.)

CAP. VIII.

- 1) προηγουμέναις] Sic Ald. 1. et Lond. προηγουμένως Ald. 2.
- 2) τὸ γινόμενον ἀπὸ τύχης] Sic Havn. Reliqui τὸ γενόμενον α. τ.
- 3) σημαινομένων] Ald. 2. σημαιομένων. Male.
- 4) τινὰ] Ald. 2. τινὰς vitiose. In seqq. pro ἄλλου Ald. 2. habet καὶ ἄλλου.
- 5) ὁρύσσων τίς τινὸς] τινὸς addidi ex Ald. 2. et Casel. In Ald. 1. et Lond. abest. (O.)
- 6) τὸ προοφειλόμενον λαβεῖν] Sic edidi auctoritate cod. Havn. et Mon. qui habent προφειλόμενον. Edd. προσοφειλόμενον. Male. Imo προοφειλόμενον, quod sensus flagitat, est, pecunia quae anteā ipsi debebatur. (O.)
- 7) τὸ δὲ τούτου τέλος] scil. κατὰ τὸ συμβεβηκὸς finis contingens, non voluntarius. Bene Schultheßius: *Jenes war die wirkende Ursache, dieses der Austrag derselben.* Grotii versio admodum obscura est. Melius contra Bagolinus, *illud quidem causa effectrix, hoc vero eius finis* (malim *hoc vero eius exitus, eventus*). Nam ut bene Cicero de Fato Cap. 19. *interest inter causas fortuito antegressas et inter causas cohibentes in se efficientiam naturalem.* Sed dubito equidem annon legendum sit τὸ δὲ τούτου οὐ τέλος hoc autem illius non finis (scil. spontaneus). (O.)
- 8) ἔσχεν] Ald. 1. ἔσχων vitiose.
- 9) καὶ τί δεῖ] Ald. 1. καὶ τί δεῖν. In seq. eadem Ald. παραδείγματι pro παραδείγματα. Male.

- 10) κατηγορεῖται] κατηγορεῖσθαι *praedicari, dici. λέγεσθαι* περὶ τοῦ ὑποκειμένου *vocabulum Aristotelicum, quod semel monuisse sufficiat. (O.)*
- 11) τῶν - - - ἀπαντῶντων] Sic Havn. Mon. et Casel. - - ἀπαντῶν Ald. 1. et Lond. ἀπαντῶν τῶν τότε. Ald. 2.
- 12) τότε] Casel. τότε.
- 13) ἔχοντος] Ald. 1. ἔχοντα.
- 14) τοὺς μηδέν] Ald. 1. τῷ μηδέν et in seqq. pro σώζοντας et νομοθετήσαντας vitiose σώζοντας, νομοθετήσαντος.
- 15) τὸ γὰρ] Sic pro τῷ γὰρ edidi flagitante contextu. Iungendum scil. τὸ γὰρ μὴ ἀναιρεῖσθαι ἐκεῖνα σοφισμένων ἐστί. (O.)
- 16) ἐκεῖνα] Sic Casel. et Lond. ἐκεῖνο Aldinae, ut intelligatur τὸ τῆς τύχης ὄνομα. Sed hoc idem plane esset cum seqq. μηδὲ τὴν τύχην καὶ ἀναιρεῖσθαι λέγειν, et bene habet ἐκεῖνα scil. τὰ ἀπὸ τύχης τε καὶ αὐτομάτως γινόμενα. (O)
- 17) καὶ ἀναιρεῖσθαι] καὶ abest in Havn. et Ald. 1.
- 18) καὶ τοὺς ἀκούοντας] καὶ omittit Ald. 2.
- 19) οὐδὲν κωλύσει] Sic Ald. 1. et Lond. bene, οὐδὲν κωλύσαντας Mon. Ald. 2. et Casel. (O.)
- 20) καὶ τοσοῦτον ἀποδεῖν] καὶ bene addit Havn. et Casel. omittunt Aldinae et Lond.
- 21) τὰ γινόμενα] Sic edidi cum Caselio. Reliqui γενόμενα.
- 22) ἐπὶ τῷ τὸ ὄνομα σώζειν] Sic Ald. 2. Casel. et Lond. ἐπὶ τ' ὄνομα σώζειν. Ald. 1. ἐπὶ τὸ τ' ὄνομα σώζειν. Mon.
- 23) καὶ αὐτόματον] Ald. 1. καὶ τὸ αὐτόματον.
- 24) Οὐ δεῖ γὰρ] Ald. 1. Οὐδεὶς γοῦν et in seqq. λέγει pro λέγειν. Vide Notam sequentem.

- 25) ἀλλ' οὐδ' ὃ πέπεισταί τις etc.] οὐδ' ommittit Ald. 2. et Casel. Schulthessius totum locum sic vertens: denn wer wird von einer Sache, deren Ursache vorausgesetzt und nachgeforscht wird, sagen, sie sey von selbst geschehen? oder wer der Ursache einer Sache, von der man versichert ist, dass sie von selbst geschehen sey, nachforschen: legisse videtur? Οὐδεὶς γοῦν, ἐφ' οὗ ζητοῦσι τὴν αἰτίαν, ὥς οὔσαν, αὐτομάτως αὐτὸ γεγονέναι λέγει, οὐδ' ὃ πέπεισταί τις αὐτομάτως γεγονέναι, τούτου ζητεῖ τὴν αἰτίαν Ald. 2. habet τούτου μὴ ζητεῖν τὴν αἰτίαν. (O.)
- 26) κυριώτερος] Scribendum videtur κυριωτέρως scil. κατηγοροῖτο. (O.)
- 27) ἂν κατηγοροῖτό] Ald. 1. ὢν κατηγοροῖτο.
- 28) τῆς μὲν γὰρ ἐνρέσεως] μὲν abest in Ald. 2.
- 29) τοῦ δὲ τὸ ὀφειλόμενον] Ald. 1. τοῦτο δὲ τὸ ὀφειλόμενον.
- 30) προηγούμενα] Mon. προηγούμενως.
- 31) ἐκείνων μᾶλλον] Ald. 2. et Mon. ἐκεῖνα μᾶλλον.
- 32) ὅσα περίαπτα] Ald. 1. ὅμοια περίαπτα Vitiose. Num ὅποια π? Ceterum de talibus amuletis vide P. Petit. Miscell. obss. Lib. II. Cap. XV. qui hac de re multus est, nostri loci non immemor. De ἐπαοιδαῖς, carminibus magicis locus classicus est ap. Plin. Hist. Nat. Lib. XXVIII. Cap. II. Carmina quaedam exstant contra grandines, contraque morborum genera, contra ambusta, quaedam etiam experta: sed prodendo obstat ingens verecundia, in tanta animorum varietate. (O.) Seqq. pro προεὶληπται dedi προεὶληπται, ut recte vitiosum προεὶληπται

vertit Lond. cuiusmodi credita sunt amuleta quaedam. (Casp. Orell.)

- 33) ἔτι δέ] Casel. ἔτι τε.
 34) ἀπὸ τύχης τούτων τι] τι abest in Havn. et Ald. 1. Ald. 2. ἀπὸ τούτων omisso τύχης, typorum errore (O.)
 35) ἃ ποιεῖ ποιεῖν] Ald. 2. ἃ ποιεῖν omisso ποιεῖ. Male.
 36) οὐ δια] In Ald. 2. abest οὐ.

CAP. IX.

- 1) τὰ ἐπὶ τῆς τύχης] Havn. et Ald. 2. τὰ περὶ τῆς τύχης.
 2) τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης] Havn. Mon. et Ald. 2. τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης γινόμενα.
 3) Λέγω δέ] Ald. 2. Λέγω δῆ.
 4) ἐπὶ τῶν φύσει γινομένων] Havn. γενομένων. Mon. et Ald. 2. ἐπὶ τοῦ φύσει γινομένου.
 5) ἀδύνατον εἶη γενέσθαι] Havn. et Aldinae. ἀδύνατον εἶη μὴ γενέσθαι. Male.
 6) τῶν αὐτοῦ μερῶν] Sic Aldinae et Havn. τῶν αὐτῶ μερῶν Lond. τῶν αὐτοῦ μελῶν Casel.
 7) κινεῖσθαι τότε] Sic Havn. et Ald. 1. bene, ut sensus sit *movēri tunc, in hoc ipso temporis articulo*. Ald. 2. et Lond. κινεῖσθαι ποτέ. (O.)
 8) τὴν δακτύλου] Ald. 1. τὸ δακτύλου vitiose.
 9) ἐνδέδεται] Aldinae ἐνδέχεται. Legendum scilicet est ἐνδέδεται, *illigata sunt*. (Casp. Orell.)
 40) Ὁρῶμεν γοῦν τῶν ὄντων τὰ etc.] Sic Havn. et Ald. 2. bene. Ὁρῶμεν γοῦν ὅτι τῶν ὄντων τὰ. Ald. 1. Ὁρῶμεν γοῦν τὰ τῶν ὄντων. Lond. (O.)
 41) τῇ συμφύτῳ θερμότητι] Sic Ald. 1. Casel. et Lond. τῆς συμφύτου θερμότητος Mon. et

Ald. 2. Construitur autem ἐναντίος cum utroque casu. (O.)

- 12) καὶ τῷ αὐτῷ] Havn. et Aldinae καὶ τούτῳ. Male.
- 13) Τὸ δὲ ἐνδεχομένως] In Ald. 1. abest δὲ.
- 14) γεγονὸς] Aldinae γεγονότα. Male.
- 15) ἐν αὐτοῖς ἐστίν] Auctoritate Codicis Havn. delevisse v. ἐνδεχόμενον quod in omnibus editt. legitur ante ἐστίν. Nam sensum turbat et soloecum est, quia praecedit τὰ οὕτως ὄντα. Omittit et Grotius in versione sua. (O.)
- 16) ὥστ' εἰ πάντα ὁμοίως τοῖς ἀντικειμένοις, ὧν δεκτικὰ] Sic Mon. Ald. 2. et Casel. ὥστ' εἰ πάντα τὰ ὁμοίως τῶν ἀντικειμένων ὄντα δεκτικὰ Ald. 1. et Lond.
- 17) Ἐι γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης ὄντα] Haec verba Ald. 2. male traducit ad initium Capitis sequentis post verba τὰ δὲ λέγειν, ubi vide quae adnotavimus. (O.)

CAP. X.

- 1) Τὸ δὲ λέγειν μὴ ἀναιρεῖσθαι] Ald. 2. et Casel. τὸ δὲ λέγειν· εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης ὄντα ἐν τινι ἀνεπιδεκτὰ τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, τὰ ἐπιδεκτικὰ ἀναιρεῖσθαι, verhis quae in fine praecedentis Capitis leguntur, male hic intrusis. (O.)
- 2) ἂν μὴ γένηται] Havn. καὶ μὴ γένηται, quod verum censeo cum Grotio vertente *quamvis non fiat*. (Casp. Orell.)
- 3) ἀπόδειξιν φέρει] Aldinae et Casel. φέρειν idque mihi verum videtur; refertur enim adversariorum opinio, quam mox refellit Alexander. (*idem*.)
- 4) γινώριμά τινα ἃ ἐστίν] In Ald. 2. abest ἃ.

- 5) *παιδιᾶς*] Ald. 2. *παιδείας*. Male.
- 6) *τοῖς ἐιδόοσι*] Ald. 2. *τοῖς ἔισι* corrupte.
- 7) *οὐκ ἔσται δυνατὰ αὐτὰ τοῖς ἐιδόοσι δυναμένα κεκωλυκέναι, ἄγνοοῦσι δὲ ἡμῖν τὰ κωλύοντα, δυνατὰ ἔσται*] Sic optime correxit editor Londinensis verba priorum editionum, *οὐκ ἔσται δυνατὰ ὄντα δυνατοῖς ἔισι* (Havn. *ἐιδόοσι* recte) *μὲν αὐτὰ κεκωλυκέναι, ἄγνοοῦσι δὲ ὑφ' ἡμῶν κωλύοντες δυνατὰ ἔσται*, quae sensu cassa sunt. Atqui dicere vult auctor: vatibus vel in genere doctis rerumque peritis, qui intelligant causas impediētes, quominus res fieri possint, multa videri impossibilia, quae imperitis causasque istas ignorantibus videantur possibilia. Sic, ut rem exemplo illustremus, turris vel adeo urbs e gemmis aut margaritis constructa imperitis res videri potest possibilis, doctis vero rerumque peritis plane impossibilis, scientibus quippe, in toto terrarum orbe nusquam tantum gemmarum inveniri, ut urbs inde construi possit. (O.)
- 8) *δυνατοῦ οὕτως λεγομένου, ὡς προείρηται*] *λεγομένου*, quod recte addit ed, Lond. abest in Aldinis et Casel. (O.)
- 9) *Ἀλλὰ τοῦτο μὲν παιζόντων* etc.] Sic edidi ex Havn. Mon. et Ald. 2. Ald. autem 1. et Lond. habent. *Ἀλλὰ ταῦτα μὲν παιζόντων* etc. puncto interrogationis posito post *δόγματι*. (O.)
- 10) *παρισταμένων*] Ald. 2. vitiosissime *περιστάμενα*.
- 11) *καὶ τὸ λέγειν τὸ ἀξίωμα*] Ald. 2. *καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ ἀξίωμα*.
- 12) *ἐπειδὴν δ' ἡ ναυμαχία γένηται*] δ' addidi ex Ald. 2. (O.)
- 13) *ἔσεσθαι ναυμαχίαν*] Ald. 2. *ἔσεται* corrupte.

- 14) ὑπὸ τοῦ πάντα λέγοντος γενεσθαι] Aldinae non habent λέγοντος.
 15) Πάλιν γὰρ καὶ τοῦτο ὁμοῦ] Havn. in marg. Ἐι πάντα, καὶ τοῦτο ὁμοῦ γάρ.
 16) ἀναγκαῖον ἤδη, οὐ γὰρ] Havn. et Ald. 1. ἀναγκαῖον ἤδη, εἰ γε μὴν, οὐ γάρ.
 17) ἐνστάσης] Ald. 2. ἐνστάσει vitiosissime.
 18) εἰ δὲ ἀπαραβάτως] δὲ addidi ex Havn. et Ald. 2.

CAP. XI.

- 1) αὐτοῖς] Aldinae αὐτοῖς.
 2) Ἐι δὲ τὸ βουλευέσθαι μάτην, μάτην ἄν etc.] Ald. 2. omittit alterum μάτην. Male. (O.)
 3) προηγουμένως] Sic Aldinae rectissime. Lond. περιηγουμένως, absque dubio operarum vitio. Correxerit iam Wytttenbachius V. S. ad Plutarch. Consol. ad Apollon. ad Opp. Moral. p. 779. dictiones προηγούμενον, προηγουμένως praecipuam causam et universale et επακολουθήματα effectum et singulare pluribus illustrans. (O.)
 4) τὸ μὴ εἶναι] In Havn. abest τὸ.
 5) Ὁμολογεῖται δὲ] Ald. 2. Ὁμολογεῖται δὲ, quod magis placet, (O.)
 6) κριτὴν τῶν προσπιπτουσῶν etc.] τῶν addidi ex Havn. (O.) Conf. Alexandri Aphrod. Quaest. Natural. III. 14. Gentiano Herveto interprete Basil. ap. Oporin. 1548. (Schulthess.)
 7) καὶ ἄλλο τι] Havn. εἰ ἄλλο τι.
 8) ὅσων ἐπὶ τῇ αὐτῶν γινομένη φαντασίᾳ] Havn. Aldinae et Casel. post φαντασίᾳ addunt alterum γινομένη. Male. (O.)
 9) δῆλον ὥς ἐν οἷς βουλευόμεθα πλέον τι ἔξοντες ἐκ τοῦ βουλευέσθαι παρὰ τοῦ

βουλευέσθαι βουλευόμεθα περὶ αὐτῶν] Egregia haec lectio et supplementum lacunae, ad quod emendavi versionem Grotii, debetur Codici Havniensi. Sequitur eam et Bagolinus vertens *evidens est, de quibus consultamus, plus aliquid ex consultatione, praeter ipsam consultationem, habituros nos consultare de ipsis.* Aldinae, Casel. et Lond. *δῆλον ὥς, ἐν οἷς βουλευόμεθα περὶ αὐτῶν ἐπ' αὐτὸ τὸ βουλευέσθαι περιγίνεται πλέον, ἢ περὶ τῶν ἄλλων βουλευομένοις etc.* ceteris omissis: quod Schulthessius sic expressit: *so ist klar, dass uns bey denen Dingen, worüber wir Berathschlagung anstellen, grösserer Vortheil zuwächst, als wenn wir uns über jene vorerwähnten Dinge berathschlagen würden.* (O.)

- 10) *ἐπ' αὐτὸ τὸ βουλευέσθαι περιγίνεται πλέον, ἢ περὶ τῶν ἄλλων βουλευομένοις]* Lego ἐπεὶ αὐτὸ τὸ βουλευέσθαι etc. quomodo legisse videtur et Bagolinus vertens *nam et consilium adipiscimur etiam de aliis consultantes αὐτὸ i. q. μόνον* ut saepius. Pro *πλέον* ed. Lond. habet *πλέον ἢ* ut respondeat lectioni receptae. Vide Notam praecedentem. (O.) Mihi totus locus ita constituendus videtur: *δῆλον ὥς ἐν οἷς βουλευόμεθα πλέον τι ἔχοντες ἐκ τοῦ βουλευέσθαι, παρὰ τοῦ βουλευέσθαι περὶ αὐτῶν ἐπ' αὐτὸ τὸ βουλευέσθαι περιγίνεται πλέον.* In quibus sequor Cod. Havn. omittens tantummodo alterum *βουλευόμεθα*, quod post lacunam expletam perperam fuit repetitum. *Manifestum est nobis in iis rebus, de quibus eo sine deliberamus, ut utilitas aliqua inde nobis redundet, ab ista deliberatione accedere ad ipsam deliberationem (per se inutilem) maiorem quandam utilitatem, quam*

si de aliis quae supra memoravi, consultaremus (aeternis scil. necessitatem immutabilem sequentibus, ab aliorum arbitrio pendentibus ac praeteritis.) (*Casp. Orell.*)

- 41) ὧν προειρήκαμεν] scil. τῶν αἰδίων, τῶν γινομένων ἐξ ἀνάγκης, τῶν παρεληλυθότων. (O.)
- 42) τῷ ἄλλό τι πράξαι ἂν] Ita correxit Casel. Reliqui τῷ ἄλλου πράξαι ἂν. Male. (O.)
- 43) καταφερομένῳ] Havn. κάτω φερομένῳ.
- 44) καὶ τῷ κατὰ τοῦ πρανοῦς κυλιομένῳ κυλίνδρῳ] Sic edidi ex Havn. Edd. vitiose καὶ τοῦ πρανοῦς κυλιομένῳ κυλίνδρῳ. (O.)
- 45) Ἀλλὰ μὴν] Ita Casel. Reliqui Ἀλλὰ μὲν.
- 46) παραιτούμεθα] iterum ex emendatione Caselii. Aldinae et Lond. παρητούμεθα.
- 47) παρεχομένῳ] Havn. παρεχόμενοι Aldinae. παρεχομένη vitiose.
- 48) οἷς εἶπετο] Aldinae ὧς εἶπετο. (O.)
- 49) ᾧ προστεθέντος] Sic Havn. ὧς προστεθέντος. Ald. et Casel. οἷς προστεθέντα. Lond.
- 20) ἀναιρεῖτο ἂν] Havn. ἀναιροῖτο ἂν. Recte. Certe nihili est ἀναιρεῖτο. (*Casp. Orell.*)
- 21) ὡς δύνασθαι τὰ ἀντικείμενα] Videtur post δύνασθαι excidisse πρᾶττων. (O.)

cap. xii.

- 1) οὗ ἡμεῖς] Lego ᾧ ἡμεῖς. (*Casp. Orell.*)
- 1 a) ἐνδιδόντες αὐτοῦς] Aldinae ἐνδιδόντες αὐτοῖς. Male.
- 2) ἣ ἂν ἐκείνα ἄγῃ] Sic edidi ex Havn. addito ἂν Edd. ἣ ἐκεῖνα ἄγει. (O.) In sequentibus περὶ τ' αὐτὸ vereor ne ortum sit ex compendio scri-

pturae male intellecto *περὶ τὰν τεξούσιον*. (Casp. Orell.)

- 3) *ἐι μὴ δι' ἡμῶν*] In Havn. abest *ἐι*. Male.
- 4) *κύριοι ἐσμέν*] Verbum addidi ex Havn. (O.)
- 5) *τύχη*] Sic Havn. Edd. *τύχοι*. (O.) Fortasse *ἐν-τύχη*. (Casp. Orell.)
- 6) *τοῦ μὲν ἀφίσταται*] Sic Havn. et Aldinae bene. Lond. *κἂν μὲν ἀφίσταται*.
- 7) *μένει δέ*] Ita Casel. et Lond. Aldinae *ἐι δέ* vitiose.
- 8) *ῥησθαι*] Sic Havn. bene. Nam sequitur *πραχέναι*. Edd. *ἀρεῖσθαι*. (O.)
- 9) *μεμφόμεθα αὐτοῖς*] Sic Aldinae. *μεμφόμεθα αὐτοῖς*. Lond. Male.
- 10) *κἂν ἄλλους ἴδωμεν*] Sic Havn. Aldinae et Casel. *ἴδοιμεν* Lond.
- 11) *διαλαμβάνοντας*] i. e. *indicantes, sententiam ferentes*. Vide quae observavimus ad Memnonis Excerpta Cap. LI. p. 249. Conf. Schweighaeuser in Lexico Polybiano h. v. (O.)
- 12) *ὥς ἀμαρτάνουσιν*] Ita correxi ex emendatione Schulthessii verissima. Edd. *ὅς ἀμαρτάνουσιν*. (O.)
- 13) *τό τε*] Sic cum Caselio diremi voces sensu flagitante. Aldinae et Lond. *τότε* una voce. (O.)
- 14) *ὥς πράξαι ἂν*] Aldinae *τοὺς πράξαι ἂν* vitiose.
- 15) *ἄλλα τινὰ*] Ita Havn. et Casel. *καὶ ἄλλα τινὰ* Lond. Male. (O.)

CAP. XIII.

- 1) *ἐπιχειρήσοντες*] Ita Cod. Havn. optime. Edd. *ἐπιχειρήσαντες*. (O.)
- 2) *ὥς σώζεσθαι καὶ αὐτοῖς*] Et haec lectio Co-

dicis Havn. elegantior vulgata ὡς σώζονται καὶ αὐτοί. (O.)

- 3) τὸ γινόμενον] Aldinae τε γινόμενον. Vitiose.
- 4) τὰ δέ] Ita Havn. Edd. τὰδ.
- 5) κατὰ τὴν ζώου] Delevi ὑπὸ ante ζώου auctore Caselio. (O.)
- 6) ἀλλ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τὸ μὴ πεφυκὸς etc.] Locus procul dubio corruptus, cuius sensum equidem extricare non potui. Videtur tamen ita legisse et Bagolinus ad verbum sic vertens, *sed ex eo quod non possit quod non natum est etc.* Grotius, ut ex versione eius apparet, legisse videtur ἀλλ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τοῦ πεφυκὸς μὴ πεφυκέναι (vel γίνεσθαι) Schulthessius vertens: *sondern weil es nach der Natur des Dings unmöglich wäre, dass es nicht geschehe*, legit sine dubio: ἀλλ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τὸ οὕτω πεφυκὸς μὴ γίνεσθαι. Sed vide Notam sequentem. Nro. 8. (O.)
- 7) ὡς ἀδύνατον] Havn. et Aldinae omittunt ὡς.
- 8) καὶ ἀδύνατον] Haec verba absunt in Havn. (O.) Haec omissio viam mihi aperuit totum locum ita emendandi: ἀλλ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τὸ μὴ πεφυκὸς οὕτως, ὄντων τῶν περιεστώτων τοιούτων, ὡς ἀδύνατον αὐτῷ μὴ περιεστᾶναι, τότε (iunctim non τό,τε) ἄλλως πως καὶ μὴ οὕτω κινήθῃναι. (Casp. Orell.)
- 9) ταύτην δ' εἶναι τῆς τοιαύτης κινήσεως κατὰ φύσιν] κατὰ delendum puto. (O.) Scribe κάτω (Casp. Orell.) vel potius τῆς κάτω. (O.)
- 10) ὡς ἐξ ἀνάγκης] Havn. et Aldinae omittunt ὡς. Male, nam pendent haec verba ab antecedentibus: ταύτην δ' εἶναι φύσιν. (O.)

- 11) μὴ δυναμένῳ] Sic Havn. optime; pendet enim a τὸ παρῆναι τὰ αἰτία. Edd. μὴ δυνάμενον. (O.)
- 12) μὴ κινεῖσθαι] Ald. 1. μὴ κινῆσθαι.
- 13) τούτων παρόντων] Havn. Ald. 2. et Casel. τούτων μὴ παρόντων, quod recipiendum, si verba praecedentia μὴ δυναμένῳ μὴ κινεῖσθαι accipiamus pro duplici negatione fortius negante. At si, ut contextus flagitat, accipiamus pro affirmatione, μὴ ante παρόντων recte abest. (O.)
- 14) τῶν δὲ διὰ πυρὸς] Annon exciderunt verba: τῶν δὲ δι' ὕδατος? (O.)

CAP. XIV.

- 1) ἐκεῖνο] Sic edidi pro ἐκεῖνον (O.)
- 2) γίνεσθαι λέγοντας] Sic edidi ex Havn. et Aldinis flagitante contextu. Lond. γίνεσθαι λέγοντες. In seqq. αὐτόθεν μὴ σώζεσθαι habent Havn. Ald. et Casel. Lond. autem αὐτοῖς μὴ σώζεσθαι. Sed unice verum est αὐτόθεν scil. τῷ πάντα ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι. (O.)
- 3) καὶ πολλὰ τῶν παρ' αὐτοὺς λεγόμενα περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, ὡς ἂν τε τὰντὸ δεικνῦναι συνοδεῦον τῷ τῆς ἐιμαρμένης λόγῳ] Ita correxit editor Londinensis lectionem depravatissimam priorum editionum, quam etiam Codex Havn. habet καὶ πολλὰ τῶν καὶ αὐτοῖς τοῦ ἐφ' ἡμῖν πᾶσαν τε τ' αὐτὸ δεικνύς. Quod monstrum lectionis Bagolinus signo tantum corruptionis * addito in versione sua expressit ita: *et multa etiam in nobis omnemque idem demonstrans comitans de fato sermonem*: quae omnino sunt sensu cassa. Ipse editor Londinensis lectionem quam in textu dedit, ita reddidit: *itemque multa a se ipsis dicta de eo quod est in nostra potestate* (scil.

improbabilia esse, subintellecto ex antecedentibus ἀδοξά τε ὄντα) ut ostenderent hoc ipsum cum doctrina de fato consentire. quomodo et legisse videtur Grotius verba ὡς ἂν τὸ αὐτὸ δεικνῦναι συνοδεῦον τῷ τῆς ἐμαρμένης λόγῳ vertens: ut hoc conciliarent cum doctrina de Fato. nam συνοδεῦν est comitari vel ut h. l. eodem tendere redire, auf eins hinauslaufen, itaque δεικνῦναι συνοδεῦον τινὶ ostendere, demonstrare hoc eodem redire cum altero vel conciliare cum altero. Schulthessius tandem liberius haec vertens: *da sie gewiss selbst einsehen müssen, dass ihre Meinung durchaus nicht Stieh hält, und dass alles, was sie von der Freyheit des Willens behaupten wollen, leeres Geschwätz sey*: quomodo legerit non plane perspicio; forte: καὶ πολλὰ τῶν παρ' αὐτοὺς λεγομένων περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, μὴ συνοδεύοντα (vel συνάδοντα) τῷ τῆς ἐμαρμένης λόγῳ, omissis ceteris. (O.)

- 4) φεύγειν τε] In Havn. et Aldinis abest. τε.
- 5) δι' ἄλλων γινομένου] Aldinae δι' ἄλλων γινομένων.
- 6) μὴ συγκαταθιμένου δέ] Ita Havn. bene, nam praecessit ὁρμήσαντος. Editt. συγκατατιθέμενον. (O.)
- 6b) τὰ δ' αὐτὰ καὶ ὑφ' ἐκάστου τῶν ἄλλων ἔσται λέγειν] Pro ὑφ' ἐκάστου necessario legendum est ἐφ' ἐκάστου, ut supra ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκάστου λέγειν ἔστιν. (Casp. Orell.) Conf. Cicero de Fato 639. Chrysippus tanquam arbiter honorarius medium ferire voluisse videtur, sed applicat se ad eos potius, qui necessitate motus animos liberatos volunt. Dum autem verbis utitur suis, delabitur in eas difficultates,

- ut necessitatem fati confirmet invitus. (Schult-hess.)*
- 7) ὀνομάτων μὲν γὰρ etc.] Ita Havn. Edd. ὀνομάτων μὲν ὄν.
- 8) δι' ὧν τι] Ald. 1. δ' ὧν τις vitiose.
- 9) ἐπ' αὐτῷ τι εἶναι] Optima haec lectio debetur uni Codici Havn. Edd. ἐπ' αὐτῷ τιθέναι. (O.)
- 10) ὑπ' αὐτοῦ] Ald. 1. ὑπό του vitiose.
- 11) τῷ εἶναι λογικῷ] Havn. τὸ εἶναι λογικῷ. Non male. Haud sollicitanda tamen vulgata lectio τῷ εἶναι λογικῷ, quia est ratione praeditus.. (O.)
- 12) κατ' αὐτὰς] Havn. καὶ ταύτας. Sed bene habet vulgatum: *in illis*. (O.) Codicis Havniensis lectio requireret praeterea in antecedentibus omissionem pronominis α' ante εἶκει, quae ratio minime videtur spernenda; α' oriri poterat ex praecedenti littera α. (Casp. Orell.)
- 13) ὁποῖα φαίνεται] Sic Aldinae et Casel. ὁμοια φαίνεται Lond. procul dubio typorum errore. (O.)
- 14) ὅτι τὸ λόγῳ τοῦτο δόξαν] ὅτι recte abest in Havn.
- 15) οὔτε τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ οὔτε ἐν τίνι γίνεται] Sic optime Cod. Havn. Edd. οὔτε ὅτι ποτ' ἐστὶν αὐτῷ οὔτε ἐν τίνι γίνεται. Sed verum iam vidit Grotius. (O.) Mox vel λέγουσιν delendum, vel ante ῥαθυμότερον excidit ὅτι. (Casp. Orell.)
- 16) Ὡς γὰρ ἄλλῳ ἐν ἄλλῳ τὸ εἶναι] Recepi emendationem Caselii sensu flagitante. Caeteri ὡς γὰρ ἄλλως ἄλλῳ τὸ εἶναι. (O.) Emendandum potius erat: Ὡς γὰρ ἀπλῶς ἐν ἄλλῳ τὸ εἶναι ut infra pag. 52. τὰ δι' ἡμῶν ἀπλῶς γίνεται, quum ἄλλῳ δὲ ἐν ἄλλῳ mox recurrat. (Casp. Orell.)
- 17) ἐν τῷ λογικῷ] ἐν addidi cum Havn. et Casel.

- 18) ἔχεσθαι τι] Legendum ἔχεσθαι του *aggredi aliquid*. (O.) Quod statim sequitur καὶ τὸ αὐτὸ ἄμφω, nihil est. Suspisor καὶ τὸ αὐτὸ ἀφίεναι. (Casp. Orell.)
- 19) ὅτι μὴ] Casel. ὅτι μὴν. Male ut in seqq. δ' pro δι'. (O.)
- 20) αὐτοῖς εἶπετο] Ald. 1. αὐτοὺς εἶπετο. Male.
- 21) βουλευόμενον ποιεῖν] Ald. 2. βουλευόμενον ποιεῖ vitiose.
- 22) ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι] Aldinae ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Schulthess. in marg. coniicit οὐκ ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι. Male. Sensum bene exprimit Grotii versio. (O.)
- 23) διὰ τοῦ μὴ βουλευέσθαι] μὴ addidit Schulthess. Ferenda tamen et vulgata lectio, quam Grotius sequitur. (O.)
- 24) ὃ καὶ βουλευσαμένων ἦν] Sic optime Caselius emendavit lectionem depravatam ὃ καὶ βουλευσάμενοι ἦν. (O.)
- 25) ἂν βουλευόμεθα] Sic Ald. 2. et Casel. ἂν βουλευοίμεθα. Ald. 1. et Lond.

CAP. XV.

- 1) et 1a) Τὸ δὲ ἐποχουμένων etc.] i. e. *hoc cui illi insident, inequitant i. e. quod urgent, premunt, mordicus tenent, defendunt constantissime*: ut nos dicimus, *worauß sie aufsitzen*. (O.) Totus locus corruptissimus ita fere restituendus erit: Τὸ δὲ ἐποχουμένων τῷ, εἰ τῶν αὐτῶν περιστώτων, ὅτε μὲν οὕτως, ὅτε δὲ ἄλλως ἐνεργήσει τις. (Casp. Orell.)
- 2) ἔστι] Casel. ἔτι operarum vitio.
- 3) διὸ οὐκ ἀναιτιῶς etc.] οὐκ, quod sensus fla.

gitat addidi cum Grotio et Schulthessio. Caselins correxit: διὸ ἀναιτίως τῶν ἔξωθεν. (O.)

- 4) δι' αὐτοῦ] Ita Lond. bene. Aldinae δι' αὐτοῦ.
- 5) τῷ μὴ πάντως] Havn. τὸ μὴ πάντως. Sed praefero τῷ *ideo quod*. (O.)
- 6) ἔι γὰρ ἦν ἡμῖν] Sic edidi partim auctoritate Schulthessii, partim e Codice Havn. ubi legitur καὶ γὰρ ἦν ἡμῖν. Edd. καὶ γὰρ ἡμῖν, omisso ἦν. (O.)
- 7) εἰχέτινα] Aldinae εἰ δέ τινα vitiose.
- 8) ὁμοίως] Ita Havn. Edd. ὁμοίως.
- 9) αὐθις δὲ ἄλλα αἰρεῖσθαι] αἰρεῖσθαι, quod aberat in edd. sed uncinis includendum addidi auctore Schulthessio. (O.)
- 10) ἄλλως γινομένων] Aldinae ἄλλως γινόμενα. Male.
- 11) τὸ [γὰρ] ἀρχὴ] γὰρ tanquam suspectum uncinis inclusi. (O.)
- 12) οὐ γὰρ πᾶν τὸ φαινόμενον φαντασία] Sic meliore ordine Cod. Havn. Edd. οὐ γὰρ φαντασία τὸ φαινόμενον πᾶν. (O.)
- 13) παρασυλλογισμοῦ] interpretantur *ex falsa conclusione, collectione*. Sed exemplum vocabuli παρασυλλογισμὸς frustra quaesivi, et scribendum censeo duabus vocibus παρὰ συλλογισμοῦ *per syllogismum* ut mox διὰ τὸν γινόμενον παρ' αὐτῷ ἐν τῷ βουλευέσθαι συλλογισμόν. (O.)
- 14) παρ' αὐτῷ] Aldinae et Casel. παρ' αὐτοῖς. Male.

CAP. XVI.

- 1) τοῦτο σώζεται] Sic Mon. et Casel. Caeteri τοῦτο σώζεσθαι.
- 2) οὐδέ] Casel. οὐτα. Non male. (O.)

- 3) αὐτῶν τινὰ] Sic Havn. et Casel. optime. Caeteri αὐτόν τινα.
- 4) Ἐι δὲ τοῦτον] Aldinae Ἐι δὴ τούτων.
- 5) ἡ δόξα τοσαύτον λάβοι] Ita Lond. ἡ δόξαν τοσαύτην λαβεῖν Havn. ἡ δόξαν τοσαύτην λαβέντων Mon. Aldinae et Casel.
- 6) καὶ πράττομέν τε] In Havn. abest τε. In seq. οὐ πράττομεν δὲ ex Caselio edidi pro οὐ πράττομεν τε. (O.)
- 7) τί ἄλλο ἢ συμβήσεται ἂν πάντας] ἂν non habet Havn. Annon legendum τί ἄλλο συμβήσεται, ἢ πάντας? (O.)
- 8) μηδὲν αὐτοὶ περὶ αὐτῶν οἴσωσι καλὸν] οἴσωσι vel ἔχωσι legendum esse cum contextus flagitat, tum apparet ex versione Grotii et editoris Londinensis, *nihil ab ipsis boni reportāturi sint*, nec non Schulthessii, *weil ihnen diess doch nichts helfen würde*. In edd. est μηδὲν αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ὥσι καλὸν quod ad verbum quidem, at inepte et nullo sensu vertit Bagolinus: *nullum ipsi pro ipsis sint bonum*. (O.) Quomodo scripserit Alexander, nescio; hoc scio locum adhuc foede corruptum esse. (Casp. Orell.)
- 9) οὐ γὰρ δὴ] Sic Havn. Aldinae et Casel. οὐ γὰρ δὲ Lond.
- 10) ἔξει τὰ πράγματα ἢ ὥς ἔχει] ἢ quod abest in Ald. 1 et Lond. bene addunt Havn. Mon. Ald. 2. et Casel. (O.)
- 11) πάντων γὰρ ἡ κτῆσις τε etc.] Cui non haec legenti in mentem venerint elegantissimi versus Hesiodi *Ἔργ.* v. 287. seqq. citati a Xenophonte *Memorabb.* II. 4. 20.

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν εἰλεσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἔγγυθι ναίει.

τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
 Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὕρθιος οἶμος ἐπὶ αὐτὴν,
 Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἀκρὸν ἵκηται,
 Ῥηϊδίη δ' ἔπειτα πέλει, χαλεπὴ περ εὐῦσα. (O.)

12) πρὸς οὐς τίς ἂν παρὰ τούτων] Ita Lond.
 optime. πρόσου τισὶν ὁ παρὰ τούτων Ald. 1. vitio-
 sissime et nullo sensu. πρὸς οὐς τίς ὁ παρὰ τού-
 των Ald. 2. et Mon. (O.)

13) μᾶλλον δὲ οὐτε ἐπιτιμήσεις οὐτε κολά-
 σεις] Melius Havn. Mᾶλλον δὲ οὐτε ἐπιτιμήσεις
 οὐτε κόλασις, ut et hoc respondeat sequenti ἔσται,
 σώσει. Ceterum eodem argumento contra Stoicos
 usus est Cicero de Fato Cap. XVII. *Non sunt
 igitur neque assensiones, neque actiones in no-
 stra potestate, ex qua efficitur, ut nec lauda-
 tiones iustae sint, nec vituperationes, nec ho-
 nores, nec supplicia. Quod si vitiosum sit,
 probabiliter concludi putant, non omnia fato
 fieri, quaecunque fiant.* Confer quae Fredericus
 Magnus Borussorum rex contra librum famosum
 tit. *Systema Naturae* disputat in Epistola ad Vol-
 tarium. *Schriften Tom. VI. pag. 149.* (O.)

14) καὶ τούτων ἕκαστον] Aldinae καὶ τούτῳ ἕκα-
 στον. Male.

15) οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι] Verba Agamemno-
 nis deprecantis iniuriam Achilli illatam ad Nesto-
 rem Il. IX. v. 445. seqq.

Ἦ γέρον, οὐτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

Ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. (O.)

15 a) ὡς ἀναμάρτητος αὐτοῦ] Fortasse ὡς οὐκ
 ἀναμάρτητος, vel potius ὡς ἐναμάρτητος αὐτοῦ.
 (Casp. Orell.)

16) αὐτοὶ τῶν γινομένων] Sic edidi ex Havn.
 Edd. αὐτῶν τῶν γινομένων. (O.)

- 47) τὰς τε ἀρετὰς καὶ κακίας] Sic Havn. Mon. Ald. 2. et Casel. In Ald. 1. et Lond. καὶ male abest.
 45) Ἐπείγῃς οὕτως ὄντων ἡμῶν] Sic Ald. 2. Mon. et Casel. εἶγε οὕτως ὄντων δι' ἡμῶν. Lond. et Ald. 1. Ἐπείγῃς οὕτως ἐχόντων ἡμῶν. (O.)

CAP. XVII.

- 4) πρόνοιάν τις] Casel. πρόνοιάν τι vitiose.
 2) προκαταβεβλημένοι] Ald. 2. προκαταβεβλημένους. Male.
 3) ἀναιροῖ ἂν] Sic Havn. bene. Edd. ἀναρεῖ ἂν quod soloecum est. (O.) Vel ἀναιροῖεν ἂν καὶ μαντικὴν vel ἀναιροῖτ' ἂν καὶ μαντικὴ legendum. (Casp. Orell.)
 4) φυλάξαιτ' ἂν τις] Sic Havn. Mon. et Ald. 2. φυλάξασθ' ἂν τις Casel. et Lond. Male
 5) ἐν μόνῃ ταῦτα ἡμῖν τε μαθεῖν etc.] Sic Lond. ἢ μόνῃ ταῦτα. Ald. 1. ἐν μόνῃ ταῦτα ᾧ ἡμῖν τε μαθεῖν etc. Ald. 2. Mon. et Casel.
 6) τοῦτε ἐμμένειν] Aldinae 1. τοῦτο ἐμμένειν. vitiose.

CAP. XVIII.

- 4) τοῦτο μὲν προτρέπειν] Sic Havn. bene. Nam sequitur longiore periodo interposita alterum orationis membrum paullo inferius verbis, τοῦτο δὲ ἐπιτιμῶντες. (O.)
 2) καὶ τῶν προτρεπομένων] Havn. et Aldinae καὶ τῷ προτρεπομένῳ. Male.
 3) διὰ τοὺς παρ' αὐτῶν λόγους] Mon. et Casel. διὰ τῶν παρ' αὐτῶν λόγων.
 4) ὧν ἔπραξαν ἂν] In Havn. abest ὧν. (O.)

CAP. XIX.

- 4) καὶ συγχωρήσαιντο] Havn. Aldinae et Caselius συγχωρησάντων, quod, si vera est lectio,

imperativus est pro συγχωρησάτωσαν. Sed tum in antecedentibus pro ἐπαύσαντο legendum erit παύσασθωσαν. (O.)

- 2) ἐπὶ περιστῶσιν ἄνθρωποι δίκαιοι γίνεσθαι πεπιστευμένοι ὁμοίως ἰδιώταις καὶ νομοθέταις] Sic ed. Lond. ad quam emendavi versionem Grotii. Sed locus videtur admodum obscurus et male cohaerens cum praecedentibus. Aldinae legunt ἐπὶ περιστῶσιν ἄνθρωπος δίκαιος πεπιστευμένος, qua vero lectione nihil lucramur. Nec versiones interpretum intelligo quid sibi velint. Bagolinus totum locum ab initio capitis ita reddit: *Sed omittant sermonum ambitionem, concedantque id quod in nobis solum esse liberumque arbitrium, et auctorem in eligendis oppositisque agendis in his quae hominibus occurrunt merito versari creditum, tam a vulgaribus, quam a legislatoribus*, legens sine dubio ἄνθρωποις - - πεπιστευμένον, sed nullam prorsus rationem habens verborum δίκαιοι γίνεσθαι. Grotius lectionem Aldinam sequens vertit: *positis iisdem circumstantiis aliquis qui quidem credit se iuste agi, tam a privatis, quam a legum latoribus*: quae quid sibi velint plane non intelligo. Editor Londinensis *quicumque et a privatis et a legum latoribus crediti fuerint ex circumstantiis rei gestae iusti fieri*. Schult-hessius tandem: *wenn ihnen durchaus und im Privatleben geglaubt würde, die Menschen seyen in allen ihren Handlungen durch die Umstände völlig gerechtfertigt*. Sed non video quomodo haec cohaereant cum praecedentibus. Mihi videtur punctum ponendum post πράξως, et sequentia ita legenda. Ἐπὶ γὰρ περιστῶτων ἄνθρωποι δίκαιοι γίνεσθαι.

καιοι γίνεσθαι πεπιστευμένοι (vel etiam, quod eodem redit, ἄνθρωπος δίκαιος γίνεσθαι πεπιστευμένος) καὶ ἰδιώταις καὶ νομοθέταις hoc sensu: Nam ex circumstantiis (vel rebus circumstantibus) pendere utrum homines iusti sint (an iniusti) creditum cum hominibus privatis tum legislatoribus: denn dass es auf die Umstände ankomme, ob die Menschen gerecht handeln (oder ungerecht), das nimmt jedermann, nicht nur der gemeine Mann, sondern die Gesetzgeber selbst an. At iudicent doctiores. (O.) Commoddum sensum praebet vulgata lectio: Omnes vero illi, qui (cum delicti alicuius insimularentur) tamen propter τὰ περιεστώτα τῇ πράξει αὐτῶν vel apud privatos homines, vel apud legislatores (i. e. iudices) innocentiae suae fidem unquam invenerant, poenaeque soluti fuerunt, facile postmodum abstinebunt ab hoc contentioso disputandi genere: ut fere ed. Londinensis. Si quid mutandum, ἀνθρώποις ex Bagolino scribam, ut pertineat ad πεπιστευμένοι, et subiectum verborum ἐπαύσαντο δ' ἂν et συγχωρήσαιντο sint adversarii, quos impugnat Alexander. (Casper Orell.)

- 3) Ἔστι δὲ τοῦτο] scil. ὃ πεπίστευται τοῖς ἰδιώταις καὶ νομοθέταις. (O.)
- 4) ἐπὶ τῷ γινομένῳ πράγματι τῆς] Sic Lond. ἐπὶ τῷ γινομένῳ πραγματικῆς Ald. 1. corruptissime. In Mon. notatur in margine ἐπὶ τοῖς γινόμενοις πραγματῆς, quod editor Aldinae 2. correxit ἐπὶ τοῖς γινομένοις πράγμασι τῆς. (O.)
- 5) τῶν δι' ἀγνοίαν πραττομένων] Videtur legendum τῶν δι' ἀγνοίαν ἀπατωμένων quomodo vertit Grotius. (O.) Vulgata recte habet, modo

deleatur virgula post *πραττομένων*: per ignorantiam eorum quae ab ipsis fiunt seu committuntur aut vi peccantibus. Sic tamen articulo τῶν ante *πραττομένων* aegre caremus. (Casp. Orell.)

- 6) τοῦ (τούτων αὐτοῖς περιστώτων] Sic Havn. et Ald. 1. bene. τοῦ scil. ἄλλο τι πράττειν, quare verba interposita signo parenthesesos inclusi. (O.)
- 7) ἄλλο τι [πράττειν] πράττειν, sed uncinis inclusum addidi, contextu flagitante. (O.)
- 7b) ὥς τοῖς βάρεσιν ἀφεθεῖσιν etc. etc.] Cicero de Fato v. 43. *Ut igitur (inquit Chrysippus) qui protrahit cylindrum, dedit ei principium motus, volubilitatem autem non dedit, sic visum obiectum imprimet illud quidem, et quasi signabit in animo suo speciem, sed assensio nostra erit in potestate, eaque quemadmodum in cylindro dictum est, extrinsecus pulsa, quod reliquum est, suapte vi et natura movebitur.* (Schulthess.)
- 8) τῆς ψυχῆς] Havn. et Ald. 1. τῆς τύχης quae duo vocabula saepius permutari in MSis supra observavimus. (O.)
- 9) εὐλόγοι] Ald. 1. εὐλογον. Fortasse in Codice erat ἐπὶ τίσιν οὖν τὸ κολάσαι εὐλογον; (O.)
- 9a) οὐχ ἐπ' ἄλλοις τίσιν; ἐπὶ τοῖς] Lege cum Cod. Havn. οὐχ ἐπ' ἄλλοις τίσιν, ἢ ἐπὶ τοῖς etc. (Casp. Orell.)
- 10) ὑφ' αὐτῶν] Ita Havn. ὑφ' αὐτοῦ. Ald. 1. Caeteri ὑπ' αὐτῶν.
- 11) καὶ τὸν νόμον] Num καὶ τὸ νόμιμον? (O.)
- 12) κέρδους] Ald. 2. κέρδος vitiose. (O.)
- 13) Ὅρα δ' ἡ] Scribendum cum Mon. et Casel. Ὅρα

δὴ, quia vulgata praebet ἀνάκολουθον plane soloecum. (Casp. Orell.)

- 14) συγγνώμης ἄξιοι] ἄξιοι male abest in Ald. 1.
- 15) ποιοῦσιν ἃ ποιοῦσιν] Ita Havn. et Ald. 2.
In reliquis ἃ ποιοῦσιν desideratur.
- 16) λαθόντας ποιῆσαι] Grotius legisse videtur ἄλλως ποιῆσαι. Non male. (O.) Equidem legendum censeo οὐδὲν οἶόν τ' ἐστὶν ἐκόντας ποιῆσαι. In sequentibus corrupta sunt et ista: ὡς ψεῦδός τι καὶ ψευδῇ λέγοντι forte ὡς ψεύδοντι κ. τ. λ. fallere eos volenti ac mentienti. Sed cum ψεύδω poeticum sit, suspicatus sum Alexandrum potius scripsisse ὡς 'ψυθός τι καὶ ψευδῇ λέγοντι, nugae ac mendacia proferenti. (Casp. Orell.)
- 17) ἥ τις οὖν αὐτοῖς etc.] Ita Lond. καὶ τίς οὐκ ἂν αὐτοῖς. Havn. Aldinae et Casel.
- 18) τοῖς ἀμαρτανομένοις] Num τῶν ἀμαρτανομένων? (O.)
- 19) ταύτην] Ald. 1. ταύτη. Male.
- 20) ἀλλ' οἶω εἶναι αὐτὸ δεῖ] Mon. et Ald. 2.
ἀλλ' οἶον εἶναι αὐτὸ δεῖ. δεῖν pro δεῖ in ed. Lond.
videtur fluxisse ex typorum errore. (O.)

CAP. XX.

- 1) Ἀλλ' ὅτι μὲν ἐστὶ τι ἐφ' ἡμῖν ὀνομάσαι] Revocavi veterem scripturam, quam habent Havn. Aldinae et Casel. quamque sine neccssitate mutavit editor Lond. in Ἀλλ' ὅτι μὲν ἐστὶ τις ἐφ' ἡμῖν ἐξουσία. (O.)
- 2) ἐι καὶν πρὸς ὀλίγον πάντα ἃ πράττουσιν ὑπέμειναν. προᾶξαι] Et hic in textum recepi veterem lectionem Havn. Aldinae 2. et Casel. ad quam mutavi versionem latinam. Ald. 1. εἰη ἂν πρὸς ὀλίγον etc. Lond. οἱ μὴ ἂν πάντα πρὸς ὀλί-

γον ἃ πράττουσιν ὑπέμειναν πράξαι vertens qui omnia fere quae faciunt, facere non sustinerent. Schulthessius sensum magis quam verba exprimens totum locum sic vertit: denn *καὶ* würden sie geneigt seyn, das alles zu thun, was sie thun, wenn sie ihren Satz für wahr hielten, wenn sie wirklich glaubten, die Menschen müßten nothwendig immer das thun, was sie thun, und es stehe niemals in ihrer Macht, das Gegentheil zu thun. Sed praefero equidem *ἐι καὶ* πρὸς ὀλίγον etc. hoc sensu. Satis enim sibi persuaderent ipsi illi qui contra conantur dicere, si vel in minimis rebus agerent, tanquam vera dicentes (scil. nihil esse in nostra potestate, wenn sie ihrem Systeme gemäss handeln würden) si persuasum haberent, nihil eorum quae aliquis facit, ita fieri, ut idem eodem tempore ea et non agendi habuerit potestatem i. e. si omitterent facere, quae faciunt, vituperare scil., laudare, precari Deos. Tunc viderent tali systemate accepto vitam non amplius fore vitalem; quod in sequentibus ostendit auctor. (O.) πρὸς ὀλίγον est vel ad breve tempus, vel paullisper. Mox. Lond. habet τοῦτο πεπιστευμένῳ. (Casp. Orell.)

- 3) ὑπό τινος] Sic edidi, cum in sequentibus legatur ὡς ἔχοντος τότε in optimo Codice Havn. Edd. ὑπό τινων. (O.)
- 4) ὡς ἔχοντος τότε] Sic Havn. Edd. ἔχοντες τότε, quod esset orationis anacoluthon pro ὡς ἔχόντων τότε praecedente scil. ὑπό τινων, ut alii legunt. (O.)
- 5) βίος] Haec vox abest in Ald. 1.

CAP. XXI.

- 4) ὑπόθοιτο] Sic Havn. et Aldinae ὑποτίθοιτο Lond.

- 2) ὡς ἡμεῖς τε ἀξιοῦμεν) τε quod aberat in Ald. 1. addunt Ald. 2. Casel. et Lond.
- 3) ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἐκότερον ἢ πιστόν ἢ ἄδηλον αὐτὸ] Tangit his verbis Alexander dogma Scepticorum Fatum, utrum sit an non sit, in ambiguo relinquentium. (O.)
- 4) πάντων γινομένων] Havn. in marg. πάντως γινομένων.
- 5) τὰ μὴ οὕτως ἔχειν] Ita Lond. bene. Havn. Aldinae et Casel. ἢ μὴ οὕτως ἔχειν, Sed ἢ respondens praecedenti πότερον habemus paullo inferiorius, verbis ἢ ὄντος τινὸς καὶ ἐφ' ἡμῖν. (O.) τὰ sic nude positum falsum est. Omnino delendum erat ἢ Codd. et Edd. praecedentium. (Casp. Orell.)
- 5a) γίνεσθαι] Ald. 1. γίνεται vitiose.
- 6) Οὐ γινώριμον] Havn. Aldinae et Casel. Ἡ γινώριμον. (O.) Recte. Vide ad Cap. V. Nro. 3. (Casp. Orell.)
- 7) εἶναι κύριοι] Ald. 1. εἶναι κύριος corrupte.
- 8) ὥςθ' ὁ κίνδυνος etc.] Tota haec periodus deest in Ald. 1. et post εἶναι κύριοι sequitur πολλά παραλείπομεν. Supplent lacunam Havn. Ald. 2. Mon. Casel. et Lond.
- 8b) πείθεσθαι] Scribendum videtur aut διὰ τὸ πείθεσθαι aut πειθόμενοι. (O.) Neque vero sic procedit constructio. Nam si iungis, Ἐν δέ γ' παραλείπομεν, deerit apodosis. Si propositionem principalem statuis παραλείπομεν, deerit protasis inchoata per particulam ἐν. Subest igitur aliquod mendum. Excidisse aliquid indicat etiam pendens illud μὲν post πείθεσθαι. (Casp. Orell.)
- 9) καὶ διὰ τὸ τοῦς etc.] Casel. καὶ διὰ τοῦ τοῦς. Male, cum praecesserit καὶ διὰ τὸ βουλευσασθαι. (O.)

- 40) αὐτούς τε αἰρεῖσθαι] Ald. 1. αὐτοὺς ἐπαί-
ρεσθαι vitiose.

CAP. XXII.

- 4) παραθεμένους] Sic Cod. Havn. rectissime.
Nam infra habemus eodem Capite παρατιθεμένους
τὸ βούλημα αὐτῶν. Edd. προθεμένους. (O.)
- 2) ἔχει βίαν] Sic Havn. Edd. ἔχοι βίαν.
- 3) συνδεδεμένων] Sic Havn. in marg. Mon. Ald.
2. Casel. et Lond. συνδεομένων Ald. 1.
- 4) ἐξ αὐτῶν ἐπακολουθεῖν] Aldinae ἐξ αὐτῶν
ἀκολουθεῖν.
- 5) τὸ ἀναιτίως τῷ γίνεσθαι τι ἐκ μὴ ὄντος]
Havn. τὸ ἀναιτίως γίνεσθαι τι. Male. Ad τὸ
ἀναιτίως scil. γίνεσθαι τι sensu supplendum, ut
integra constructio sit ὁμοῖόν τε εἶναι φασὶ τὸ
ἀναιτίως γίνεσθαι τι τῷ γίνεσθαι τι ἐκ μὴ ὄν-
τος. (O.)
- 6) συμῆνος γὰρ αἰτίων καταλέγουσι] Haec est
palmaria emendatio Caselii lectionis in Cod. Havn.
et Aldinis corruptissimae, μῆνος γὰρ αἰτίον κατα-
λέγουσι, quam Bagolinus in versione sua ineptis-
sime ita reddidit: *irae nam causas enumerant*,
accipiens μῆνος pro Genitivo v. μῆνις, qui autem
declinatur μῆνιος vel μῆνιδος. Editor Londinen-
sis correxit μηδὲν ἀναιτίον καταλέγουσι; quomodo
legisse videtur etiam Grotius vertens *explicantes*
illud: Nihil sine causa fit, et Schulthessius, *sie*
erklären die verschiedenen Arten der Ursachen.
Sed καταλέγειν non est *explicare* sed *enumerare*,
recensere: et omnino longe praeferenda emendatio
Caselii συμῆνος γὰρ αἰτίων καταλέγουσι proxime
accedens ad lectionem Codd. Συμῆνος propr. *apum*
examen, ein *Bienenschwarm*; hinc per metaphoram

in gen. de multitudine, copia, nube (ut. h. l. causarum.) Ita Plato Menon. p. 72. *μὴν ζῆτων ἀρετὴν συμῆτος τι ἀνέυρηχα ἀρετῶν παρὰ σοι κείμενον* et de Republ. IX. pag. 574. *πολὺν δὲ ἤδη συνειλεγμένον ἐν αὐτῷ ἢ τὸ τῶν ἡδονῶν συμῆτος*. Conf. Heindorf. ad Cratylum pag. 65. Caeterum verba a συμῆτος γὰρ usque ad *περὶ τῆς ἐφαρμομένης δόγματος* uno parentheses signo inclusi. Nam sequitur demum Apodosis verbis *ὄντων δὲ πλειόνων αἰτίων* etc. (O.)

- 6a) τὰ μὲν προκαταρχτιχὰ, τὰ δὲ συναίτια, τὰ δὲ ἔχτιχὰ, τὰ δὲ συνεχτιχὰ] Bene Schult-hess: *sie theilen dieselben in folgende Klassen ab: Hauptursachen, Nebenursachen, nächstvorhergehende und begleitende*. Huc facit etiam Ciceronis locus de Fato Cap. XVIII. ab eodem Schulthessio citatus. *Chrysippus, cum et necessitatem improbaret, et nihil vellet sine praepositis causis evenire, causarum genera distinguit, ut et necessitatem effugiat, et retineat fatum. Causarum enim, inquit, aliae sunt perfectae et principales, aliae adiuvantes et proximae. - Itaque sic occurrit: Si omnia fato fiant, sequi illud quidem, ut omnia causis fiant antepositis, verum non principalibus et perfectis, sed adiuvantibus et proximis; quae si ipsae non sint in nostra potestate, non sequitur ut ne appetitus quidem non sit in nostra potestate. At hoc sequeretur, si omnia perfectis et principalibus causis fieri diceremus, ut, cum hae causae non essent in nostra potestate, ne ille quidem esset in nostra potestate. Προκατάρχοντα καὶ προκαταρχτιχὰ, προηγούμενα καὶ συνεξυγμένα αἰτία causas etiam morborum recenset Alexander*

in libello de Febris novissime edito a Fr. Paisow. Cap. XXVII. pag. 35. (O.)

- 7) *μηκύνειν εἰς πάντα τὰ λεγόμενα*] *εἰς abest* in Havn. et Aldinis.
- 8) *παρατιθεμένους*] Ald. 1. *παρατιθέμενα*.
- 9) *ὄντων δὲ πλειόνων*] Aldinae *ὄντων δὴ πλειόνων*.
- 10) *ὅτε μὲν δὲ μὴ οὕτω συμβαίνειν, ὅτε δὲ οὕτως*] Havn. *ὅτε μὲν ὅτε δὲ μὴ οὕτως εἰ πως συμβαίνει ὅτε δὲ οὕτως* ex quibus verbis veram auctoris scripturam sic refingendam existimo *ὅτε μὲν δὴ μὴ οὕτω συμβαίνειν, ὅτε δὲ οὕτως, εἰ πως συμβαίνει*. (O.)
- 14) *ὄυσαν*] Θεὸς scil. h. l. foemininum ut ap. Platon. de Rep. 1. *προσευξάμενοι τῇ θεῷ*. Loquitur scil. auctor de anima mundi. (O.)

CAP. XXIII.

- 1) *ὥς πάντων τῶν ὄντων* etc.] Ita Havn. et Bagolinus vertens: *feri omnia primis, his (earum) quae post haec fiunt causis existentibus*. Ald. 1. et Lond. *ὥσπερ τῶν τῶν ὄντων*. Ald. 2. *ὥσπερ τῶν ὄντων*.
- 2) *μετὰ ταῦτα*] Legendum videtur *τῶν μετὰ ταῦτα*, ut Bagolinus reddidit. Vide Notam praecedentem. (O.) Inducenda tantummodo est virgula post *γινομένων*. (Casp. Orell.)
- 3) *πῶς οὐ φανερώς ἀπάδει τῶν πραγμάτων;*] Sic Havn. et Bagolinus vertens *quo pacto non aperte a rebus ipsis dissonat?* Edd. *πῶς ἀπάδει τῶν πραγμάτων*. (O.)
- 4) *ἐλλείψεως*] Havn. *ἐκλείψεως*. Pro *κατὰ τὸ ποσὸν*. Ald. 1. *κατὰ τόπον*.
- 5) *[τῷ] κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν*] τῇ tanquam suspectum uncinis inclusi. (O.)

- 6) ἐν τοῖς φυτοῖς] Ita Caselius bene. Caeteri ἐκ τοῖς φυτοῖς.
 7) ξηρανθέντα] Sic Havn. optime, sequentibus in versionibus suis Bagolino et Grotio. Edd. ξηρά. In seqq. dedi τῶν μετὰ ταῦτα ex emendatione Caselii pro τῆς μετὰ ταῦτα. (O.)
 8) τὴν τινῶν φύλλων διδυμότητα] Sic edidi ex Havn. Aldinae et Casel. τὴν τῶν φύλλων διδυμότητα. Lond. omittit τὴν. (O.)
 9) τὸ δ' ὁμόσε] Ita Caselius. Caeteri τὸ δὲ ὁμόσε.
 10) ἐπὶ τὸ ἄδηλον εἶναι] Sic Havn., bene. Edd. ἐπὶ τῷ ἄδηλον εἶναι.
 11) τίνος αἰτία] Sic iterum Havn. Reliqui τινὸς αἰτία.
 12) ὥς περ ἀμέλει καὶ] καὶ non habet Casel.

CAP. XXIV.

- 1) ἡ ἀναιτίως] ἡ addidi cum Schulthessio. (O.) Sine necessitate. Est enim modus ille Aristotelicus ἄρα-ἡ quem bis iam tetigi. (Casp. Orell.)
 2) τῆς ἀλύσεως] Sic cum Grotio et Schulthessio legendum esse docent verba praecedentis capituli τῷ δίκην ἀλύσεως συνηρτησθαι τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα. Edd. τῆς ἀναλύσεως, quod sequitur Bagolinus vertens: cum quieverimus a causarum resolutione. (O.)
 3) τὸ αἰτίοις τισὶν ὀφείλον γίνεσθαι] Sic edidi cum Lond. τὸ αἰτίοις τισὶν ὀφείλειν γίνεσθαι Havn. Aldinae et Casel.
 4) κυρίας ζητῶμεν] Aldinae κυρίως ζητῶμεν. Male.
 5) μὲν γὰρ ὁ Σωφρονίσκος] μὲν addidi ex Havn. Sophroniscus Socratis pater, quod notissimum. (O.)
 5a) τὸν θεμέλιον] scil. λίθον. Dicitur etiam sub-

- stantive τὸ θεμέλιον. Vide quae observavimus ad Polemonis Laudat. in Callimachum p: 96. (O.)
- 6) οὐκ αὐτοῖς πρώτοις] Abest οὐκ in Aldinis. Male. (O.) Ceterum prius ἐξ ἀνάγκης deleri iubet Schulthessius in margine ed. Lond. sine causa. (Casp. Orell.)
- 6a) Ἔστι δέ τινα τῶν γινομένων τοιαῦτα, ὥς ἔχειν μὲν τὴν αἰτίαν etc.] Cicero de Fato 32. *Si quis velit ita dicere: Si omne futurum ex aeternitate verum est, ut ita certe eveniat, quemadmodum sit futurum, omnia necesse est colligatione naturali conserte contextequae fieri, nihil dicat. Multum enim differt, utrum causa naturalis ex aeternitate futura vera efficiat, an etiam sine aeternitate naturali futura quae sunt, ea vera esse possint intelligi.* et ibid. §. 38. *Tenebitur id quod a Chrysippo defenditur: omnem enuntiationem aut veram aut falsam esse, ratio ipsa coget, et ex aeternitate quaedam vera esse, et ea non esse nexa causis aeternis, et a Fati necessitate esse libera.* (Schulthess.)
- 7) οὐ μὴν οἰκεῖον] Sic Havn. Edd. ἀλλ' οὐκ οἰκεῖον.
- 8) ἔχει τὸ αἰτίον] Sic Havn. Edd. ἔχει τοιοῦτον.
- 9) τό, τε] Sic iterum Havn. bene. Edd. τότε una voce.
- 10) γίνεσθαι τινα] Aldinae γίνεσθαι τινας.

CAP. XXV.

- 1) Πῶς γὰρ οὐ φανερώς ψεῦδος τὸ λέγειν] Sic meliore ordine Havn. Edd.: Πῶς γὰρ οὐ φανερώς τὸ λέγειν ψεῦδος; (O.)
- 2) τὴν τῶν αἰτίων ἀπόδοσιν] Sic emendata versione Grotii edidi cum Caselio pro τὴν τῶν Ἰσθ-

μίων ἀπόδοσιν. Sed τῶν αἰτίων unice verum esse cum sequentia docent, tum in Codice suo ita legisse videtur Bagolinus vertens: *qui hoc modo causarum assignationem faciunt*. Schulthessius Ἰσθμίων servans ita reddidit: *Würden sich unsere Gegner nicht lächerlich machen, wenn sie den Grund angeben würden, warum jetzt die Isthmischen Wettkämpfe gehalten werden*. (O.)

- 3) αἰτιᾶσθαι τὸ] Ita Caselius. Caeteri αἰτιᾶσθαι τοῦ. (O.) At hic longe melius habet Genitivus. Plura exempla constructionis αἰτιᾶσθαι τινά τιнос praebebat Stephani Thesaurus. (Casp. Orell.)
- 4) τάξιν τινὰ ἐχουσῶν] Ita Mon. Casel. et Lond. τάξιν τινὰ ἔχουσι Havn. et Aldinae.
- 5) τῆς τῶν καιρῶν μεταβολῆς] Ita Havn. Ald. 2. Bagolin. et Grotius. τῆς τῶν καρπῶν μεταβολῆς Ald. 1. et Lond.
- 6) τοῦ θείου σώματος] Solis. In praecedentibus pro ἀλλ' ἐκείνου Aldinae habent ἀλλ' ἐκείνων.
- 7) κατὰ τὸν λοξὸν κύκλον] *per Zodiacum*. Proclus de Sphaera pag. 24. (ed. Antwerp. de anno 1553.) Λοξὸς δέ ἐστι κύκλος ὁ τῶν ἰβ. ζωδίων et paullo post: λοξὸς δὲ κέκληται ὁ ζωδιακὸς κύκλος, διὰ τὸ τέμνειν τοὺς παραλλήλους κύκλους. (O.)
- 8) αἰτίος] Sic Ald. 1. et Lond. αἰτίον Ald. 2. et Casel. In sequentibus verbis καὶ ὅτι μὲν νῦν delendum videtur ὅτι, quo recepto oratio fieret ἀνακόλουθος. (O.)
- 9) ἐμπέπλεκται ταῦτα ἀλλήλοις] Sic Havn. Edd. ἐμπλέκεται τ. α.
- 10) τὰ θεία] Vide quae observavimus supra ad C. VI.
- 11) ὑπ' αὐτῶν λεγόμενος] Aldinae ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενος. Male.

- 42) καὶ παραλαβεῖν] Ita correxit Caselius. καὶ παραλιπεῖν Aldinae et Lond. contra auctoris sensum. Grotius legisse videtur καὶ οὐ παραλιπεῖν. (O.)
- 43) Οὐ μὴν χρὴ etc.] Sic Havn. Edd.: Οὐ γὰρ χρὴ. (O.) Sententiam quod attinet conferendus omnino Ciceronis locus de Fato §. 36. *Nondum ulcerato serpentis morsu Philocteta, quae causa in rerum natura continebatur, fore ut is in insula Lemno linqueretur? Post autem causa fuit propior et cum exitu iunctior. Ratio igitur eventus aperit causam. Sed ex aeternitate vera fuit haec enuntiatio: relinquetur in insula Philoctetes.* (Schulthess.)
- 14) ἔως] Scribendum ὡς. (O.) Imo ὥστ'. (Casp. Orell.)
- 14) a) ὡς μηδὲ πρῶτόν τι εἶναι] Sic Havn. Edd. ὡς πρῶτόν τι μὴ εἶναι.
- 15) τὸ γὰρ μηδὲν εἶναι πρῶτον] εἶναι quod abest in Lond. recte addunt Havn. et Aldinae.
- 16) κατὰ τοῦτον τὸν λόγον] Sic Havn. Edd. κατὰ τὸν λόγον τοῦτον. In seqq. ἐπιστήμη est i. q. alias φιλοσοφία πρώτη apud Aristotelicos. (O.)
- 17) γίνεται φθαρτικὰ] γίνεται omittit Casel.
- 18) καὶ τὴν τοῦ δεσπότου] τὴν abest in Ald. 1.

CAP. XXVI.

- 1) τὰ οὕτως ἐναργῆ] Ita Caselius. Caeteri αὖ οὕτως ἐναργῆ. (O.) Mox fortasse legendum τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον. (Casp. Orell.)
- 2) πῶς οὐ] Ita Havn. et Bagolin. Optime. Edd. ὡς οὐν.
- 3) παντάπασιν ἄλογον] Aldinae παντάπασιν ὀλίγον corrupte.
- 4) τῷ μὴ δυναμένῳ] Sic Havn. Edd. μὴ τῷ δυναμένῳ.

- 5) ἐνάργεια] Casel. ἐνέργεια.
- 6) Οὐ χεῖρον δὲ etc.] Novam his verbis lineam inchoavi cum Caselio. Nam ad alia transit Alexander, ad refutationem scilicet argumentorum Stoicae sectae contra id quod in nostra potestate est. Etiam Bagolinus novum his verbis caput incipit sic inscriptum. *Exponitur ratio sumpta ex habitibus animi, qua (Stoici) auferebant id quod in nobis, et solvitur.* (O.)
- 7) κολάσεις τε] Sic Aldinae et Casel. καὶ κολάσεις τε Lond.
- 8) ὅτι μηδὲ ἐῖσι] Ald. 1. ὅτι μηδὲ τισι vitiose. Havn. ὅτι μηκέτι ἐῖσι, quam veram esse lectionem evincunt sequentia. (Casp. Orell.)
- 9) κακιῶν] Sic Havn. optime. Edd. κακείνων. (O.)
- 40) δεκτικοὶ] Sic edidi ex emendatione Schulthessii verissima. δεκτικοὶ scil. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρετάς. Edd. δεκτικαὶ scil. ἀρεταί. Male. (O.)
- 14) ἐπὶ μὲν τούτοις] Aldinae ἐπεὶ μὲν τούτοις, vitiose. Havn. in marg. οὐδ' ἐπὶ τούτοις.
- 12) Οὐκ ἄρα τὸ ἐφ' ἡμῖν τοιοῦτον] Punctum delet, et cum sequentibus haec verba coniungit Caselius. (O.)

CAP. XXVII.

- 4) λαμβάνοντες λέγοιεν ἂν] Lond. λαμβανόμενον. λέγοιμεν ἂν. Forte totus locus ita legendus: *Οἷς συγχωρήσαντες ἀναποβλήτους τὰς ἀρετάς τε καὶ τὰς κακίας εἶναι προχειρότερον λαμβανόμενον λέγοιμεν ἂν*, quomodo legisse videtur Schulthessius vertens: *Anstatt ihnen einzuräumen, dass man sich der Tugenden und Laster (die man einmal hat) nicht mehr entäussern könne, möchte man leichter und lüchtiger antworten.* (O.)

- 2) ἐπ' αὐτοῖς ἦν] Ald. 1. ἔτι αὐτοῖς ἦν vitiose, nisi forte scripserit auctor ἔτι ἐπ' αὐτοῖς ἦν. (O.)
- 3) ἐξὸν καὶ τὸ τῶν βαλτιόνων ἀμελεῖν] Ald. 1. καὶ τούτῳ βαλτιόνων ἀμελεῖν. Ald. 2. καὶ τούτων βαλτιόνων ἀμελεῖν. ἐξὸν, quod textus requirit, addidit Caselius. (O.) Praestaret, opinor, ἐξὸν καὶ τῶν βαλτιόνων ἀμελεῖν. (Casp. Orell.)
- 4) καὶ ἐπὶ τῶν ὄντων τε] μὲν ante ὄντων, quod Edd. habent, recte omittit Havn. (O.)
- 5) ὅτι τὸ μὲν ὄν τε] Articulum bene addit Havn. Aldinae omittunt μὲν. Sed si omittatur in praecedentibus ante ὄντων, hic abesse non potest cum sequatur τὸ δὲ μέλλον. (O.)
- 6) καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλαις] Ald. 2. καὶ μὴ τοῦτο. Male et contra sensum. (O.)
- 7) ὥσπερ οὐδὲ τὸ εἶναι δίποδι ἢ λογικῷ] Respicit auctor sine dubio ad definitionem hominis Platonicam, irrisam a Diogene Cynico (vide Diog. Laert. Lib. VI. §. 40). "Ἀνθρώπος-ζῶον ἄπτερον, δίπονον, πλατυώνυχον, ὃ μόνον τῶν ὄντων ἐπιστήμης, τῆς κατὰ λόγον δεκτικόν ἐστι" ut legimus in Definitionibus Platoni adscriptis (Opp. Tom. VIII. pag. 277. ed. Lips. ap. Tauchnitz.) (O.)
- 8) τῶν ὑγιαίνοντων] Aldinae et Casel. τῶν ἐπαινούντων. Male et contra sensum. Sed verum iam habent Havn. Lond. et Bagolinus vertens *velut in sanis*. (O.)
- 9) τοὺς μὴ νοσοῦντας] Aldinae omittunt μὴ pessime. (O.)
- 9a) εἰ καὶ ἔτι μᾶλλον] Lege ἢ καὶ ἔτι μᾶλλον. (Casp. Orell.)
- 10) ἐνθὺ τῷ γίνεσθαι] Casel. omittit τῷ.
- 11) τῷ ἀνθρώπῳ συμφῶναι] Havn. Aldinae et

Casel. τὸν ἀνδρωπὸν φῦναι. Sed cum Lond. conspirat Bagolinus vertens *nec homo ipse cum virtute nasci potest.* (O.)

42) Οὐ μέντοι] Havn. Aldinae et Casel. Οὐ μὴν.

43) εἶχομεν] Ita Casel. rectissime. Alii ἔχομεν.

44) Ἐπεὶ δὲ μὴ] Sic Havn. optime. Edd. Ἐπεὶ μὴδέ.

45) εἰ γὰρ ἦν] Ald. 1. οὐ γὰρ ἦν. Ald. 2. οὕτω γὰρ ἦν.

46) αὐτῶν τυγχάνοιεν] Sic Havn. et Lond. αὐτοῖς τυγχάνουσιν Aldinae et Casel.

47) οὐδὲ τὴν δύναμιν τήν] Aldinae et Casel. Οὕτως οὖν τὴν δύναμιν τήν. Forte οὕτως οὖν οὐδὲ τὴν δύναμιν τήν. (O.)

48) ἂν εἶχομεν] Ita Casel. ἂν ἔχομεν Ald. 1. et Lond. ἀνείχομεν una voce Ald. 2.

49) αὐτῶν εἶχομεν] Sic iterum Caselius. αὐτῶν ἔχουσι Aldinae et Lond. (O.) Ceterum valde displicet οὐσίαν τῆς παρουσίας. Lego όσίαν i. e. δικαίωσιν. (Casp. Orell.)

20) ἀλλ' ἀγαπητὸν ἔνα που λαβεῖν etc.] Iuvenalis Sat. XIII. 26.

Rari quippe boni, numerus vix est totidem, quot Thebarum portae, vel divitis ostia Nill. (O.)

20a) ἐφ' ἡμῖν τὶ ἐστι] Aldinae ἐφ' ἡμῖν τε ἐστι. Rectissime. (Casp. Orell.)

21) οὐτε αἱ πρὸς βέλτιον προτροπαὶ] Ita Lond. πρὸς βελτίων. Ald. 2. πρὸς βελτίῳ Ald. 1. et Mon.. quod praefero. Articulum αἱ addit Havn. (O.) βελτίῳ omnino erat recipiendum. (Casp. Orell.)

22) πρῶτας τὰς ἑξῆς] Schulthessius in marg. exemplaris sui Lond. legendum putat ὃν πρῶτον τὰς ἑξῆς. Sed bene habet vulgatum πρῶτας τὰς ἑξῆς, *primos habitus, virtutum quasi semina.* (O.)

CAP. XXVIII.

- 1) γενομένοις ἐξεῖναι] Casellius γινομένοις ἐξεῖναι quod praefero, quia sequitur ἂ πρᾶττοντες γίνονται. (O.)
- 1a) ὥς συντελέσαντα] Havn. ὥς συντελέσοντα. Non male. (O.) Imo verissime. (Casp. Orell.)
- 2) σπανιώτερον τοῦ Φοίνικος] Proverbium notissimum. Vide Erasm. Adag. Chil. II. Cent. VIII. 10. et A. Schotti Adagia Metrica v. 410. pag. 602. (O.)
- 3) Ἀλλὰ τὰ μὲν] Aldinae Ἀλλὰ τὸ μὲν. Recte. Est enim τὸ μὲν-ἐξετάζειν. (Casp. Orell.)
- 4) τὰς παραδοξολογίας] Optima haec lectio, quam sequitur etiam Bagolinus vertens *praeterrationales opinioniones* debetur Codici Hayniensi. Edd. luxate παρὰ τὰς δοξολογίας. pro quo Schulthessius in margine ed Lond. legendum censet πάρα (i. e. πάρεστι) τὰς δοξολογίας etc. (O.)
- 5) πλεῖστον] Grotius coniungit cum παραιτητέον. Malim equidem cum διαφωνοῦσι. (O.)

CAP. XXIX.

- 4) ἐξεως] Sic edidi cum Havn. quam lectionem sequitur etiam Grotius. Edd. et Bagolinus ἐξετάσεως, quae lectio, si vera sit, significat *inquisitio, examinatio, utrum bonum sit quod aliquis acturus est, nec ne.* (O.)
- 1a) τοῦ μὴ γενέσθαι] Sic Mon. Caeteri τὸ μὴ γενέσθαι.
- 2) τὴν μὲν οὖν ἔξιν μηκέτ' ἔχειν ἐπ' αὐτῶν] Scribendum videtur οὐκ ἐπ' αὐτῶν, quomodo legisse videtur Grotius. (O.) Librarios decepit potius hoc, μηκέτ' ἔχειν μηκέτ' ἐπ' αὐτῶν. (Casp. Orell.)

- 3) ἔστιν ἐν πλάτει] Optime Schulthessius : *hat ein etwas offnes Feld.* (O.)
- 4) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον] κατὰ addit Havn.
- 5) τὸ παραμικρὸν] Caselius dirimit vocem *παρὰ μικρόν.* Male.
- 6) τὶ πράττει] Casel. *τὶ πράττειν.* Male.
- 7) τὸ γινόμενον ὑπ' αὐτοῦ] Aldinae et Casel. τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ, quod si genuinum est, significaret quod *promisit, professus est (se facturum.)* (O.)
- 7a) τοῦτό τοι καὶ οἱ μάντεις εἶναι λέγουσιν τε ὑφορώμενοι] Legendum videtur τοῦτό τοι καὶ οἱ μάντεις εἶναι λέγουσιν, ὑφορώμενοι hoc etiam ii, qui divinos seu vates se profitentur, *suspicientes.* (Casp. Orell.)
- 8) καὶ τὸ προλέγειν τι καὶ μαντεύεσθαι] Sic Codex Havn. optime, Edd. καὶ τὸ λέγειν τι μαντεύεσθαι. (O.)

cap. xxx.

- 1) χωρούσης] Ald. 1. *χωροῦσι* corrupte.
- 2) οὐδένας μᾶλλον] Sic Havn. et Ald. 1. bene. οὐδένα μᾶλλον, et mox iterum εἰδέναι μᾶλλον Ald. 2. οὐδὲν μᾶλλον Lond.
- 3) ἀδυνάτου δ' οὐσης] scil. *τῆς φύσεως.* Mox pro πρόσρησιν quod habet Lond. edidi *πρόρρησιν* sensu flagitante. (O.)
- 3a) τὸ εἰδέναι τι τῶν ἀδυνάτων] Cicero de Fato Cap. XIV. *Itaque dicebat Carneades: ne Apollinem quidem futura posse dicere, nisi ea, quorum causas natura ita contineret, ut ea fieri necesse esset. Quid enim spectans Deus ipse diceret Marcellum in mari esse periturum? Erat quidem hoc verum ex aeternitate, sed cau-*

sas id efficientes non habebat. Ita ne praeterita quidem ea, quorum nulla signa tanquam vestigia exstarent, Apollini nota esse censebat; quo minus futura? Causis enim efficientibus quamque rem cognitis posse denique sciri quid futurum sit. (Schulthess.)

- 4) τὰ γὰρ ἀδύνατα τῇ αὐτῶν φύσιν etc.] Ad totum hunc locum in Codice Monachensi nota, ut Werfero videtur, manu Angeli Politiani scripta, citatur locus, plane geminus Plinii Hist. Nat. L. II. Cap. V, (VII. Hard.) *Imperfectae vero in homine naturae praecipua solatia, ne Deum quidem posse omnia. Namque nec sibi potest mortem consciscere si velit, quod homini dedit optimum in tantis vitae poenis, - - - - - nec facere, ut qui vixit non vixerit, qui honores gessit non gesserit, nullumque habere in praeterita ius, praeterquam oblivionis, atque (ut facietis quoque argumentis societas haec cum Deo copuletur) ut bis dena viginti non sint, ac multa similiter efficere non posse. (O.)*
- 5) τι μὴ γεγενῆναι] Ald. 1. τὸ μὴ γεγενῆναι. Male.
- 6) τὶ τῶν ἀδυνάτων] Ald. 1. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. vitiose.
- 7) ὥς ἐσόμενον πάντως] ὥς quod abest in Lond. recte addunt Havn. Aldinae et Casel. (O.)
- 8) οὐκ ἂν παρ' αὐτοῦς] Casel. οὐ γὰρ κατ' αὐτοῦς.
- 9) Τοῦτ' ἂν γὰρ προσχωμένοις] Sic Havn. et Ald. 1. τούτων γὰρ προσχωμένων Ald. 2. et Lond. soloece, cum χρῆσθαι et eius composita cum Dativo construantur. In sequentibus post δεικνῦναι addendum videtur δυνατό. (O.) Inferendum potius

est post ἀδύνατα, propter quod excidit. (Casp. Orell.)

10) πόσων ἐστὶ [θέμενος] μέτρων] θέμενος tanquam suspectum uncinis inclusi. (O.) Equidem lego πόσων ἐστὶ μέτρων, θέμενος τοῦτο προσλαμβάνειν. (Casp. Orell.)

41) τὸ δυνατόν εἶναι γινώσκεσθαι τὸ ἄπειρον, πόσων ἐστὶ μέτρων, εἰ δὲ τοῦτο δυνατόν, εἶναι τὸ ἄπειρον ὠρισμένων τινῶν μέτρων] Egregiam hanc lectionem et supplementum lacunae habent Havn. Ald. 2. et Bagolin. Aldinae autem et Lond. πόσων ἐστὶ θέμενος μέτρων τοῦτο προσλαμβάνειν τὸ δυνατόν εἶναι τὸ ἄπειρον ὠρισμένων τινῶν μέτρων. Caselius tandem τοῦτο προσλαμβάνειν τὸ ἀδύνατον εἶναι etc. Male et contra auctoris sententiam. (O.)

42) τὸ ὁποῖά ἐστι] Ald. 1. καὶ ὁποῖά ἐστι. Male.

43) περὶ ὧν προλέγουσι] Havn. λέγουσιν Male. Ceterum legendum videtur περὶ αὐτῶν προλέγουσι, ut verba antecedentia Οἱ γὰρ μετὰ τοῦ συμβουλεύειν etc. habeant verbum finitum, ad quod referantur. (O.) Havniensis lectio eo ducit, ut suspicemur Alexandrum scripsisse; περὶ ὧν λέγουσι, προλέγουσιν. (Casp. Orell.)

44) εἰ μὲν πάντα τοῖς θεοῖς δυνατό φασιν εἶναι] Aldinae et Lond. εἰ μὲν πάντα τὰ δυνατό τοῖς θεοῖς δυνατό φασιν εἶναι. Sed prius τὰ δύνατα recte expungit Havn. cum Caselio. Alioquin in sequentibus ipse sibi contradiceret auctor. (O.)

CAP. XXXI.

1) ὃ γίνεται] Ald. 2. ὅτι γίνεται Forte ὅ,τι γινεται. (O.)

2) Οἱ δὲ ὑμνοῦντες] Sic edidi pro Οἶδε ὑμνοῦν-

- τες. Casel. Θεοῦ διυμνοῦντες et in seqq. κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον pro κατὰ τὸν αὐτῶν λόγον vitiose.
- 3) καὶ ταύτῃ πίστει] Casel. ταύτην πίστει. Male, (O.) Fortasse καὶ τοι πίστει ut C. 27. καὶ τοι ἀπολειπόμενος. (Casp. Orell.)
- 3a) περὶ αὐτῶν] Ald. 1. ὑπ' αὐτῶν.
- 4) δι' ἃ ἤκουσαν] Sic Havn. optime. Est enim pro διὰ ταῦτα, ὧν ἤκουσαν. Caeteri διὸ ἤκουσαν. (O.)
- 5) παρεχομένων] Sic iterum Havn. ut sensus sit qui adferunt, citant. Edd. et Bagolin. παραδεχομένων. (O.)
- 6) Ἐι γὰρ φυτεύσεις παῖδα etc.] Sunt versus ex Euripidis Phoeniss. v. 18-20.
*Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βλα.
 Ἐι γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φῶς,
 Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.* (O.)
- 7) ὁ φῦς] Ald. et Casel. ὁ παῖς. Sed ὁ φῦς est ex Euripide. (O.)
- 8) μὴ ὥς οὐκ εἰδότα] In Aldinis abest μὴ. Male. (O.) Mox lege πάντος γὰρ μᾶλλον pro πάντως γὰρ μᾶλλον. (Casp. Orell.)
- 9) οὐδὲν ἔμελλε τῶν] Casel. οὐδὲν ἔμελλε τῷ vitiose.
- 10) παρ' αὐτῷ τρεφόμενος] Lond. παρ' αὐτὸν τρεφόμενος.
- 11) τήν δέ] Ita Cod. Havn. Edd. τήνδε una voce. Male. (O.)
- 12) ἐνσεβείας προλήψεις] Legendum puto ἐνσεβείας προλήψεις. (O.) Nihil muto. (Casp. Orell.)
- 13) καὶ ἃ διὰ τοῦτο οὕτως ἐχρησεν] ἃ addidi flagitante contextu. (O.)
- 14) δοτῆρες ἐάων] Locutio HomERICA. (O.) Antea pro συνεργοῦμενον exspectabas συνεργοῦντας (Casp. Orell.)

- 16) τὰς ἀνοσιωτάτας] Lond. τὰς ἀνοσικωτάτους.
 17) πατρός ὑπὸ παιδὸς ἀναιρέσει] Sic Ald. 1. et Lond. bene. Ald. 2. et Casel. πατέρα μὲν ὑπὸ παιδὸς ἀναιρεθῆναι. (O.)
 18) ἀδελφῶ καὶ πατρὶ] Sic Havn. optime. Edd. ἀδελφῶν καὶ πατρὶ. (O.) Recte haberet etiam παίδων ἀδελφῶν πατρὶ. (Casp. Orell.)
 19) ἐμπόδια] Ita Cod. Havn. In marg. ἐμποδιῇ. idque admodum placet. (O.)
 20) κατὰ πόλεις τε καὶ νομοὺς οἰκῆσει] Ita Lond. quem secutus sum, in urbibus et pagis. Grotius: *habitationi per oppida iuxta leges legens κατὰ πόλεις τε καὶ νόμους.* (O.)
 21) γυναικᾶτινα] Medeam. (O.)
 22) πιστεύουσι δὲ] Sic edidi ex Havn. Edd. πιστεύουσι δέ. (O.)
 23) ἢ τοῖς οὕτως ἀτόποις] Sic edidi pro οὐ τοῖς οὕτως ἀτόποις. (O.)

CAP. XXXII.

- 1) καὶ τοι δυναμένῳ τὸ οὐ φρονεῖν] In Aldinis abest οὐ. Sic et Havn. qui in margine habet Glossam ἐν μηδενὶ ἦν τὸ φρονεῖν φύσει. Caselius expungit τό. Mihi legendum videtur καὶ τοι δυναμένῳ τότε οὐ φρονεῖν. Sequitur enim ἦν γὰρ ὅν καὶ τοῦ νῦν μὴ φρονεῖν κύριος. (O.) Retinendum mihi videtur ut necessarium μὴ, legendumque καὶ τοι μὴ δυναμένῳ τότε οὐ φρονεῖν. (Casp. Orell.)
 2) καὶ δι' ἣν προειρήκαμεν αἰτίαν] Aldinae et Casel. omittunt καί. Ceterum auctor ea respicit quae dixit supra C. XIV. (O.) Paullo ante pro ὥσπερ δι' τοῦ γενέσθαι dedi ὥσπερ δὲ τοῦ γενέσθαι. (Casp. Orell.)

- 3) τὸ τοιοῦτον] τὸ addidi ex Havn. (O.)
- 4) ἡ φύσις αὐτῶν (τοῦ χείρονος) ἀνεπίδεκ-
τός ἐστιν] Verbis τοῦ χείρονος sed uncinis inclusis
supplevi imperfectam sententiam; quae coniectura
probatur verbis sequentibus τῆς φύσεως ἡμῶν ἐπι-
δεκτικῆς οὐσης τοῦ χείρονος. Grotius, cuius ver-
sionem mutavi, haec ita reddens, *quia ab initio
natura ipsorum talis est, ut nihil ei superaddi
queat*, legisse videtur: ὅτι τὴν ἀρχὴν ἡ φύσις
αὐτῶν (τῶν μειζόνων) ἀνεπίδεκτός ἐστιν. (O.)
Quamvis ingeniosum istud sit supplementum, erunt
tamen ni fallor, qui minus necessarium id repu-
tent: deorum enim naturam nec bonum, nec ma-
lum, nec ullam omnino rem recipere, ideoque
simpliciter ἀνεπίδεκτον dici Alexandro; nostram
utriusque accessionem et incrementum pati, pro-
inde eam infra vocari ἐπιδεκτικὴν καὶ τοῦ χείρο-
νος, i. e. οὐ μόνον τοῦ βελτίονος ἀλλὰ καὶ τοῦ
ἐναντίου. Infra pro περιγίνεσθαι concinnius legas
παραγίνεσθαι. (Casp. Orell.)
- 5) ἐπὶ κτήσει] Ita Mon. et Lond. ἐπὶ κτίσει.
Aldinae.
- 6) Οὐ γὰρ ἀφήρηται τὴν ἐξουσίαν οὔτε ὁ
Πύθιος τοῦ τῷ αὐτῷ χρῆσθαι τε καὶ μὴ]
Sensu: horum verborum in versione sua plane
pervertit Grotius. Optime contra Bagolinus:
*Nam nec facultas Pythio surrepta est, ut ei-
dem responsum det vel non det.* Schulthessius
ἀφήρηται active accipiens locum sic vertit: *Denn
weder Apollo noch Aesculapius haben uns der
Freyheit beraubt; jener sein Orakel zu fragen
oder nicht zu fragen, dieser seine Hülfe zu
suchen oder nicht zu suchen.* Sed quominus sic
accipiamus impedit sequens προῖστασθαι, quod si

verum est significat *praeesse morborum curationi*. At malim equidem *παρίστασθαι* i. e. *se sistere, praesto esse* scil. somniantibus, ut respiciatur ad oracula per incubationem ab Aesculapio data qualia ex Gruteri corpore Inscriptionum collegit F. A. Wolf. V. S. in l. t. *vermischte Schriften und Aufsätze*. pag. 424. seqq. (O.)

7) *ἐπιδίδωσιν αὐτόν*] Aldinae *ἐπιδίδωσιν αὐτόν*.

C. A. P. XXXIII.

1) *τῷ μὴ πᾶν*] Ita Havn. et Casel. τὸ μὴ πᾶν Aldinae et Lond. (O.) Sed ex tricis istis aliter explicare me nequeo, nisi toto loco ita constituto: Τὸ δὲ λέγειν οὐχ ἡγεῖσθαι τοὺς ἡγουμένους ἐν τῷ σώζεσθαι τὴν καθ' ὁρμὴν τῶν ζώων ἐνέργειαν, ἤδη σώζεσθαι καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν, τὸ μὴ πᾶν τὸ καθ' ὁρμὴν γινόμενον ἐπὶ τοῖς ὁρμῶσιν εἶναι i. e. Quod autem dicunt adversarii, nos quum censeamus eo ipso quod servetur animalium actio ex appetitu profecta, servari quoque et adseri liberum arbitrium, non censere, non id omne quod ex appetitu fiat in appetentium esse potestate, (sive quod negationibus invicem se tollentibus omissis ad idem recidit) quod contendunt nos ex ratione nostra absurde prorsus censere τὸ πᾶν τὸ καθ' ὁρμὴν γινόμενον ἐπὶ τοῖς ὁρμῶσιν εἶναι, quique ut sententiam tam ridiculam nobis exprimant, sequentem instituunt argumentationem, *nomne in his omnibus ignari comparent eorum, contra quae disputant?* (Casp. Orell.)

2) *ἐρωτᾶν εἰ μὴ ἐνέργημα τι τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν, καὶ λαβόντας ἐπὶ τούτῳ πάλιν ἐρωτᾶν, εἰ μὴ τῶν ἐνεργημάτων etc.*] Egregiam hanc lectionem et supplementum lacunae

debemus uni Codici Havn. Habet tamen et Bagolinus vertens: *et propter hoc interrogare, num quod in nobis est, actio quaedam sit, et subinde hoc sumto interrogare, num actionum ipsarum etc.* In Edd. est καὶ διὰ τοῦτο ἐρωτᾶν. ἢ μὴ τῶν ἐνεργημάτων, reliquis omissis. Ceterum pro τὸ ἐφ' ἡμῖν mihi legendum videtur τὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστίν. (O.)

- 3) καὶ αὐτοῦ συγχωρουμένου] Ita Lond. Aldinae autem et Casel. οὐκ αὐτοῦ συγχωρουμένου.
- 4) διὰ τούτου] Aldinae διὰ τοῦτο.
- 5) βουλευτικοῖς τε καὶ προαιρετικοῖς] τε addunt Havn. et Aldinae.
- 6) τὸ καθ' ὁρμὴν ἐνεργούμενον] Scribendum: τῶν καθ' ὁρμὴν ἐνεργουμένων (O.)

CAP. XXXIV.

- 1) τὰ ὑφ' αὐτῶν γινόμενα] Cum Grotio ignorantium quid dicant vertente lego λεγόμενα. (Casp. Orell.)
- 2) αὐτῇ κεχρησθαι] Aldinae et Casel. αὐτῇ πρὸς τὸ κεχρησθαι.
- 3) ἐνεργήσει μόνον] Ald. 1. ἐνεργήσει χρόνον. vitiose.
- 4) καὶ τιμαὶ καὶ κολάσεις] Ita Havn. Edd. in-
verso ordine καὶ κολάσεις καὶ τιμαί.
- 5) οὐ μέντοι γε ὅτι πάντα] Sic Ald. 2. et Lond.
οὐ μὴν τοῖς πάντα Havn. et Ald. 1.
- 6) πράσσει τὰ βελτίω] Ita Havn. In Edd. ante
τὰ βελτίω male intrusum ἢ. (O.)
- 7) Οἷς δὲ ἡ ἐξουσία] Ita Lond. ὧν δὲ ἡ ἐξουσία
Havn. Ἡμῶν δὲ ἡ ἐξουσία. Ald. 1. et Casel.
- 7a) συντελοῦσιν] Ita Lond. recte. Pendent hacc

omnia ab ἀρῆρηται, neque συντελεῖν potest ἡ ἔξουσία. (Caspar Orell.) Alii συντελεῖ.

- 8) ὁρμή] Aldinae ὁρμήν. Male.
- 9) ἀνεπίδεκτον δὲ τῶν ἁμαρτημάτων] In Havn. et Aldinis abest τῶν.
- 10) διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐπαινοῦμεν] Aldinae et Casel. διὰ τοῦτο γὰρ οὐδὲν ἐπαινοῦμεν. Male. Nam haec verba efficiunt Apodosin praecedentium. (O.)

CAP. XXXV.

- 1) δυναμένῳ] Casel. δυναμένου. Male.
- 2) Οὐκ ἔστι μὲν etc.] Idem Caselius et Aldinae. Οὐ γὰρ ἔστι. Totum locum optime reddidit Schult-hessius: *Ist kein solches Schicksal, so ist auch kein Rathschluss der Götter: Ist kein göttlicher Rathschluss, so ist auch kein Loos: Ist kein Loos, so ist auch kein Recht (νέμεις· Malim Vergeltang.) Ist kein Recht, so ist kein Gesetz: Ist kein Gesetz, so ist keine gesunde Vernunft, die gebiete was man thun, und verbiete was man nicht thun müsse. Τοιαύτη ἐμαρμένη scil. ἐν ἣ τὰ κατ' αὐτὴν γεγόμενα ἔπεται τοῖς ἐξ ἀνάγκης αὐτὰ περιστάσιν αἰτίοις, ut explicat auctor Capite sequente. Ceterum lucem his verbis affundit Aristoteles (sive quis alius auctor) in libro de Mundo. Opp. Tom. I. pag. 475. G, excerptus etiam a Stobaeo in Eclog. Phys. Lib. I. C. VI. pag. 189. seqq. ed. Heeren. Ὅϊμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην ὥκ' ἄλλό τι λέγεσθαι, πλὴν τοῦτον (scil. τὸν Δία) ἀνίκητον ὄντα. Ἐμαρμένην διὰ τὸ εἰρεσθαι τε καὶ χωρεῖν ἀλύτως, Πεπωμένην δὲ διὰ τὸ πεπερατωσθαι πάντα, καὶ μηθὲν ἐν τοῖς ὄσιν ἀπειρον εἶναι, καὶ Μοῖραν μὲν ἀπὸ τοῦ μεμερίσθαι,*

*Νέμεσιν δὲ ἀπὸ τῆς ἐκάστω διανεμήσεως, Ἀδρά-
στειαν δὲ ἀναπόδραστον αἰτίαν ᾗσαν κατὰ φύσιν,
Ἄσαν δὲ αἰὲ ὄνσαν etc. (O.)*

- 3) οὐδὲ ἔστε πεπρωμένη] Aldinae οὐκ ἔστι δὲ πεπρωμένη. Num οὐκ ἔστι μὲν πεπρωμένη, ut in antecedentibus? (O.)
- 4) οὐκ ἔστι μὲν νέμεσις] Ita Casel. οὐδὲ νέμεσις Lond.
- 5) ἐπανόρθωσις] Lond. ἀπανόρθωσις operarum vitio. Ceterum de hoc vocabulo et affinis κατόρθωμα, κατόρθωσις, διόρθωσις doctissime disputat Lobek ad Phrynich. p. 250. seqq. (O.) Mox lege οὐκ ἔστι δὲ γέρωσις ἀξίωσις. (Casp. Orell.)
- 6) ἀφήρηται] Havn. et Casel. ἀπειρήται. Vitiose.

CAP. XXXVI.

- 1) δοξάντων αἰτία] Aldinae (quae in postremis huius libri capitibus plane conspirant) δοξάντων τινά. vitiose.
- 2) αἰτιᾶσθαι] Ita Havn. et Casel. Ceteri αἰτιῆσθαι. Male.
- 3) ὥς περὶ ττην] Havn. et Aldinae ὥς ἀπέριττον quod menti auctoris plane contrarium est. (O.) Verius videtur ἀπέραντον, nihil prorsus concludentem. (Casp. Orell.)
- 4) αἰτίαις] Casel. αἰτίοις Havn. αἰτίων.
- 5) διὰ τοῦ τὸ] Havn. διὰ τοῦτο.
- 6) καὶ τὸ] Ita Havn. Edd. τὸ καὶ.
- 7) παράξειν] Sic optime Havn. Aldinae et Casel. a παράγειν decipere, abducere a vero, quod faciebant sophistae. Lond. ταραῖν. (O.)
- 8) καὶ διὰ τοῦ] Aut delenda haec verba, aut legendum διὰ τοῦτο. Nos tanquam suspecta uncinis

- inclusimus. Aldinae omittunt καὶ. Casel. ed. καὶ διὰ τούτων περί. (O.)
- 9) τῆς ἀκολουθίας ταύτης] Ita Casel. bene. Reliqui τῆς ἀκολουθίας τῆς.
- 40) οὐκ ἔστι δὲ νόμος] Havn. Aldinae et Casel. οὐκ ἔστι γὰρ νόμος.
- 41) τὸν καθ' ὁρμὴν ἐνεργοῦντα] Havn. τὸ καθ' ὁρμὴν. quae lectio si vera est, scribendum τὸ --- ἐνεργοῦν. (O.)
- 42) καὶ τὴν αἰτίαν τὴν ἐξ αὐτοῦ πάντως ἐκείνοις συνάπτειν] Ita Casel. Lond. autem τὴν αἰτίαν τὴν ἐξ αὐτοῦ πάντως ἐκείνοις συνάπτοντα. Ald. συνάπττον scil. τὸ ἐνεργοῦν. (O.)
- 43) κυλίεσθαι] Casel. κωλύεσθαι. Male.
- 44) τὸ καθ' ὁρμὴν] Ita Havn. Recte sane. Edd. τὰ καθ' ὁρμὴν. (Casp. Orell.)
- 45) τί γὰρ ὄφελος] Aldinae τὸ γὰρ ὄφελος vitiose.
- 45a) τῶν πραττόντων δυναμένων] Aldinae τῶν πραττομένων δυναμένων vitiose.
- 46) ἡ δὲ ἐιμαρμένη - - - φησι γίνεσθαι] Num τῇ δὲ ἐιμαρμένη - - - φασὶ γίνεσθαι? (O.) Servari potest vulgata, ut sit oppositio ad illa ὁ γὰρ νόμος. Est quasi: doctrina ista de fato contendit. (Casp. Orell.)
- 47) τῶν δὲ δι' ὁμοίας γινομένων] Aldinae et Caselius τῶν δὲ δι' ὁμοίας γινομένων, quod sensu caret.
- 48) τὰ κατ' αὐτὸν] Aldinae καθ' αὐτοῖς. Casel. κατ' αὐτούς. Male. κατ' αὐτὸν scil. νόμον quod subintelligendum e praecedentibus. (O.)
- 49) τὰ μὴ κατ' αὐτὸν] Aldinae τὰ μὴ κατ' αὐτούς. Male. Vide Notam praecedentem.
- 20) τὸ γοῦν] Ita Havn. Aldinae et Casel. ὅτι γοῦν Lond. (O.) Et hoc videtur praefendum. (Casp. Orell.)

- 21) ἔχων καίπερ θεμένους αὐτόν] Havn. καίπερ θεμένους αὐτῷ; at in margine habet ἔχων καὶ πειθομένους αὐτῷ, quam lectionem sequitur et Bagolinus vertens: *Sed hoc pacto nulla lex fuerit sibi obedientes habens.* Casel. οὐκ ἔχων καὶ πειθομένους αὐτῷ, quod perplacet. Noli tamen eliminare vulgatam satis commodum sensum prae-bentem. (O.) Veriorem puto lectionem marginalem Havn. et Bagol. ita fortasse constituendam ἐξόν καὶ πειθομένους αὐτῷ, εἶγε χρὴ τούτῳ πείθεσθαι, λέγειν ἐξ ἀνάγκης ἐπομένους: *quum dicere omnino liceat: siquidem legi parere oportet, eos etiam qui ei pareant, necessitatem quandam sequentes, ei parere.* (Casp. Orell.)
- 22) κατασκευασμένον] Casel. τοῦ - - - κατασκευασμένον. quod neutiquam spernendum erat. (Casp. Orell.)
- 23) ὥς αὐτοὶ τηροῦντες] Havn. Aldinae et Casel. πῶς αὐτοὶ τηροῦντες.
- 24) διὰ τὸ προβάλλειν ἄλλοις ἀφαιρεῖν αὐτόν] Ita Lond. ad quam lectionem mutavi versionem Grotii. Havn. Aldinae et Casel. διὰ τοῦ προλαβόντας ἄλλοις ἐπιφέρειν αὐτὰ quam lectionem Bagolinus sic exprimit: *cum ob hoc quod altis haec ipsa inferre (aufdringen) anticipaverint.* Sed magis placet lectio Lond. Nam in Cod. Mon. legitur ἐφέρειν, quod facile corrumpi poterat ex ἀφαιρεῖν. Idem tamen Codex in marg. ἐπιφέρειν. Schulthessius vertens: *eine Folge, die sie selber annehmen und eingestehen, indem sie meinen sie treffe andere,* nimis recedit a verbis auctoris. (O.) Nimis tamen arbitraria videtur Ed. Lond. correctio, nec satis grammaticis regulis conveniens, et unice veram puto Codd. lectionem διὰ τοῦ προλαβόντας ἄλλοις ἐπιφέρειν αὐτό. (Casp. Orell.)

- 25) τῷ μὴ δοκεῖν ἔχεισθαι, ὃ καὶ διαφεύγειν ἡγοῦνται] Sic iterum Lond. Havn. aptem, Aldinae et Casel. τὸ μὴ δοκεῖ ἔχεισθαι τὸ καὶ τοῖς διαφεύγειν ἡγουμένοις, quae verba corruptissima in margine Cod. Havn. sic corriguntur τῷ μὴ δοκεῖν ἔπεισθαι καὶ τοῖς διαφεύγειν ἡγουμένοις. quod sequens Bagolinus sic exprimit *non videantur ad eos sequi, qui putant se subterfugere*, nullo sensu. At omnino multo significantius est et melius sequenti διαφεύγειν respondet ἔχεισθαι i. e. *teneri, implicari* quam ἔπεισθαι. Schulthesius liberius vertit: *und ihnen kein Sinn daran kömmt, dass sie sich gerade von der Seite bloss geben, von welcher sie am besten gedeckt zu seyn glauben.* (O.)
- 26) τὸ μὴ εἶναι μήτε τιμᾶς] Sic Havn. bene. Aldinae et Casel. μὴ τὸ εἶναι τιμᾶς Lond. μὴ τὸ εἶναι τιμαί. (O.)
- 27) ἀναιρετέον] Havn. ἀναιρεῖται.
- 28) εἶπστο] Ita Havn. Aldinae et Casel. ἔπειτο Lond.

CAP. XXXVII.

- 1) εἰ ἐστιν ἀρετὴ] Sic Havn. et Casel. Caeteri omittunt εἰ.
- 2) οὐκ εἰσιν ἔπαινοι] Ita Havn. Lond. et Casel. οὐκ ἂν ἔπαινοι Lond.
- 3) τὰ μὲν κατὰ φύσιν] Lond. τὸ μὲν κατὰ φύσιν.
- 3a) πάντα τὰ ἀντὰ] Havn. πάντα τὰ ἄλλα. Mallim πάντα ταῦτα. (O.)
- 4) οὐκ ἄρα ἀνεμπόδιστος] Aldinae et Casel. οὐκ ἄρα οὐκ ἀνεμπόδιστος.
- 5) μένοι] Casel. μένει.
- 6) τὸν κόσμον εἶναι] Aldinae τὸ κόσμον εἶναι.

(O.) Idque praestat, quum sequens *θεοῦς* itidem huc referatur. (*Casp. Orell.*)

- 7) *ἐκ τὸς ὄντας αὐτοῦ*] scil. in intermundio, h. e. spatio illo inter nostrum mundum visibilem et extremum caelum, quod spatium *moenia mundi* appellat Lucretius. Conf. quae observavimus ad Epicuri Fragmenta ex Herculano eruta. Lib. XI. Physic. p. 62. seqq. (O.)
- 8) *εἰ δὲ καὶ*] Aldinae *εἴη δὲ καὶ*. Male.
- 9) *τὸ τὴν τῶν θεῶν ἀρετὴν εἶναι*] Sic Aldinae, quam lectionem unice veram esse sequentia adstruunt. Lond. *τὸ τὴν ἀνθρώπων ἀρετὴν εἶναι*.
- 10) *ποσοῦτον*] Casel. *ποσούτων*. Male.
- 11) *οὐδ' ἐύλογόν τι*] Havn. et Aldinae omittunt *οὐδ'*. (O.) Recte, opinor. (*Casp. Orell.*)
- 12) *μὴ παραχθῆναι*] Havn. Aldinae et Casel. omittunt *μὴ*. Male. Nam *τὸ ἐφ' ἡμῖν φαινόμενον εἶναι διὰ τὸ ἔχειν ἡμᾶς ἐξουσίαν τῶν ἐν τοῖς πραττομένοις ἀντικειμένων* legimus Capite seq. (O.)
- 13) *ἀναιροῦτ' ἂν καὶ*] In Aldinis abest *καὶ*.

CAP. XXXVIII.

- 1) *εἰςάγων*] Havn. *παρεἰσάγων*.

CAP. XXXIX.

- 1) *ὑμῖν*] Ita Havn. Edd. *ὑμεῖς*. quod si recipiamus, virgula ponenda post *ταῦτα*. (O.)
- 2) *κυρίων*] Aldinae *κυρίους* corrupte. (O.)
- 3) *περί τε ὑμᾶς*] Haec verba, quae in reliquis editionibus desiderantur, flagitante contextu addidit Caselius. (O.)
- 4) *ευχάριστοι*] Casel. *οὐκ ἀχάριστοι*. Non male. (O.)
- 5) *ταῦτα πράττοντες εἰς ἡμᾶς*] Ita Lond. Aldinae *ταῦτα πράττεται εἰς ἡμᾶς*. Casel. *ταῦτα*

- πράττεται ὑφ' ὑμῶν. Quae lectio si vera est, ut oratio constet, post ταῦτα addendum γάρ. (O.)
- 6) ἃ ποιεῖ ὑμῶν οἰκεία προαίρεσις] Aldinae et Casel. ἃ ποιεῖ τε καὶ ἡ περὶ ὑμῶν οἰκεία προαίρεσις.
- 7) ἔπεσθαι] Havn. in marg. ἄγεσθαι.
- 8) καὶ μὴ πράττειν αὐτὰ] Ita Lond. καὶ μὴ πράττειν αὐτός. Aldinae et Casel. (O.) Legendum omnino τούτων γὰρ μόνον κύριός τις, ὧν καὶ μὴ πράττειν αὐτὸς cet. (Casp. Orell.)
- 9) πράττειν ἂν] Aldinae πράττειμεν ἂν operarum vitio.
- 10) περὶ αὐτῶν] Ita Havn. Edd. περὶ αὐτῆς (scil. τῆς ἐμαρμένης). (O.)
- 11) τὰς αἰτίας διὰ] Havn. τὰς αἰτίας ἃς διὰ.
- 12) ὑμῖν παραστῆσαι] Ita Mon. Casel. et Lond. ἡμῖν παραστῆσαι Aldinae, vitiose.
-

IN Capita II. de Fortuna et Fato

ex Libro II. de anima.

CAP. XLVII.

- 1) κύριοι] Post h. v. excidisse videtur verbum ἐπίστανται aut simile quid. (O.) Nil deesse arbitror. Sensus est: vulgus sua de iis placita aliis clare explicare et corroborare nescit. (Casp. Orell.)
- 2) ὄντων τοίνυν αἰτίων τεττάρων] Vide Aristotel. Physic. Libr. II. Cap. III. (O.)
- 3) ὑπό τινος ὡς ὕλη] Sic Ald. de 1534. Bene. Cod. Havn. ὑπό τινος ὕλης.

- 4) ὡς εἰδός τε καὶ τὸ τί ἦν εἶναι] *Lucem his verbis affundit Aristoteles Physic. L. II. C. III. haud longe ab initio. ἔνα μὲν οὖν τρόπον αἰτίων λέγεται τὸ ἐξ οὗ γίνεται τι ἐνυπάρχοντος, οἷον ὁ χαλκὸς τοῦ ἀνδριάντος, καὶ ὁ ἄργυρος τῆς φιάλης, καὶ τὰ τούτων γένη· ἄλλον δὲ τὸ εἶδος καὶ τὸ παρὰδειγμα· τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ λόγος ὁ τοῦ τί ἦν εἶναι, καὶ τὰ τούτου γένη. (O.)*
- 5) καὶ ἡ τέχνη] *Sic Ald. optime. Nam infra inter causas effectivas repetuntur φύσις καὶ τέχνη καὶ προαίρεσις. Havn. καὶ ἡ τύχη. Male. (O.)*
- 6) ἄστατον δέ] *Ald. ἄτακτον δέ, quod sequitur Caninius vertens inordinatum. Male. Nam paullo inferius legimus τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς ἀόριστά τε καὶ ἄστατα. (O.)*
- 7) τρόπους] *Num τρόπος? (O.) τῶν ante αἰτίων recte abest in Ald. (Bloch.)*
- 8) Μήποτ' οὖν, ἐπεὶ] *Sic legendum videtur pro ἐπὶ. Nam paullo post eadem sic repetuntur: Ἐπεὶ τοίνυν. (Bloch.)*
- 9) αἰτίον] *Sic edidi pro αἰτίος auctore Blochio. (O.)*
- 10) φέρει ἐπιεῖν] *Haec verba tanquam suspecta uncinis inclusi. Omissit et Caninius. Ceterum eodem exemplo utitur Aristoteles l. i. καὶ ὅσα δὴ κινήσαντος ἄλλου μεταξὺ γίνεται τὸ τέλος, οἷον τῆς ὑγείας ἢ ἰσχυασίας, ἢ ἡ κάθαρσις, ἢ τὰ φάρμακα, ἢ τὰ ὄργανα etc. (O.) Scribendam omnino φέρε ἐπιεῖν exempli causa. Conf. Viger. de Idiotism. Cap. V. Sect. 13. ibique Zeun. p. 315. ed. Hermann. noviss. (Casp. Orell.)*
- 11) ὠρισμένα] *Ald. ὠρισμένως. Male.*
- 12) τῷ τε γὰρ σκάπτουσι] *Vide Librum de Fato Cap. VIII. et XXIV. (O.)*

- 13) ἀορίστω] Ald. habet ἀορίστω sine Iota subscripto, quare Blochie legendum videtur ἀορίστως. At bene habet vulgata lectio. (O.)
- 14) ὥς ἐπὶ τῇ τῶν διαστρόφων] Meliora edoctus revoco versionem quam dedi in *dissonantiis* (scil. in Musica) quasi legeretur τῶν διαστρόφων. Imo ἢ (τέχνη) τῶν διαστρόφων scil. ἀνθρώπων significare videtur artes eorum quorum membra distorta sunt, v. c. funambulorum, saltatorum et aliorum id genus praestigatorum. *Springer und Gaunklerkinste*. (O.)
- 15) ἐρπετοῦ] *Serpentum* vertit Caninius. Possunt tamen intelligi etiam scorpii vel alia reptilia venenata. (O.)
- 16) εἰώθει μὲν καὶ ἐπὶ τῶν] Sic Ald. εἰώθαμεν καὶ τῶν Cod. Havn.
- 17) γίγνεται] Ita pro γίνηται verissime correxit Blochius.
- 18) Ὅτι κατὰ συμβεβηκὸς αἴτιον τὸ μάτην γεγονὸς ἐστι] Plenius hoc persequitur Aristoteles II. Phys. Cap. VI. Conf. quae observavimus ad Sallustii philosophi libellum de diis et mundo. pag. 139. (O.)
- 19) Οὕτως ὁ κατενεχθεὶς λίθος] Simili exemplo utitur Aristoteles l. l. καὶ ὁ τρίπους αὐτόματος κατέπεσεν, ἔσθη μὲν γὰρ τοῦ καθῆσθαι ἔνεκεν, ἀλλ' οὐ τοῦ καθῆσθαι ἔνεκεν κατέπεσεν. (O.)
- 20) καὶ ὁ διὰ τροφὴν ἐλθὼν ἵππος] Brevius Aristoteles l. l. οἷον ὁ ἵππος αὐτόματος, φασὲν, ἦλθεν, ὅτι ἐσώθη μὲν ἐλθὼν, οὐ τοῦ σωθῆναι δὲ ἔνεκεν ἦλθεν. Conf. nostri librum de Fato Cap. VIII. (O.)
- 21) τὸ δὲ λέγειν τὴν τέχνην αἰτίαν ἄδηλον ἀνθρώπων λογισμῶ] ut definiebant Anaxagoras

et Stoici, teste Stobaeo Eclog. Phys. Lib. I. Cap. VIII. pag. 219. ed. Heeren. (O.)

- 22) *εἰ γε τετραχῶς*] Conf. Librum de Fato C. II. (O.)
- 23) *ἔσται*] Sic edidi ex emendatione Blochii pro *ἔ-
ναι*. (O.)

CAP. XLVIII.

- 1) *περὶ ἐίμαρμένης*] In hoc Capite brevius quidem et succinctius, at haud paullo clarius et lucidius auctor exponit ea, quae pluribus exsecutus erat in Libro de Fato, unde apparet hoc Caput post librum ad Imperatores scriptum fuisse ab Alexandro. (O.)
- 2) *ἄστοχον*] Mira est lectio Aldinae *ἄστροτον*. (Bloch.)
- 3) *Ὁ γὰρ Ἀναξαγόρας*] Vide Librum de Fato Cap. II. (O.)
- 4) *τόννομα*] Ald. *τὸ ὄνομα*.
- 5) *ποτέ δέ*] Sic edidi auctore Blochio pro *ὅτε δέ*. (O.)
- 6) *ὁῖς μὲν μήτε τὰ τῆς τύχης ἐῦ κυρεῖ*] Vide Libr. de Fato Cap. II. circa finem. (O.)
- 7) *κρησφύγετον*] *asylum, locus perfugii*. Vocabulum Herodoteum v. c. VIII. 51. IX. 15. 69. Conf. Schweighaeuser. Lexic. Herodot. h. v. Suidas *Κρησφύγετα* — *τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα, καὶ καταφυγή. Οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρηταιεῖς οἱ νησιῶνται ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ θαλαττοκρατοῦντες, ἔφηνγον εἰς σπήλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα ὀνομάσθησαν κρησφύγετα.* (O.)
- 8) *ἂν τῶν*] Sic Ald. Optime. Havn. *αὐτῶν* una voce. (Bloch.)
- 9) *σύνεσιν*] Ald. *σύνθεσιν*. Male. In seqq. pro *πειρωμένων* legendum videtur *πειθομένων*. (O.)

- 10) *περὶ ποῖα τῶν ὄντων*] Ald. *περὶ τίνα τῶν ὄντων*.
 11) *πρὸ ἔργου*] Ald. *περὶ ἔργου*. Male.
 12) *γέλοιον γὰρ τὸ τὴν διάμετρον*] Conf. Libr. de Fato Cap. XXX.
 12a) *τῆς τοιαύτης οὐσίας*] Fortasse legendum *τῆς τοιαύτης αἰτίας*. (Casp. Orell.)
 13) *ἔχει*] Sic edidi cum Blochio. Ald. et Cod. Havn. *ἔχιν* vitiose. (O.)
 14) *γελοῖον γὰρ τὸ τὴν κλίνην etc.*] Conf. Libr. de Fato Cap. V. (O.)
 15) *καὶ τῶν ἐκ συγκρίσεων τῶν ἐν γενέσει*] Verterem et quae ex commixtione vel coitu generationis causa facto gignuntur. (O.)
 16) *Μοῖραν δ' οὐτίνα etc.*] Sunt versus Homeri Il. VI. 468 seqq. Grotius in Poetarum Fragmentis ex Stobaeo sic vertit.

At Fata haud ullum dico vitasse virorum

Pravum, sive bonum, cum primum est editus orbi. (O.)

- 17) *ἐι προμάθοιεν*] Ald. mendose *ἀπρομάθοιεν*.
 18) *κρατύνειν πειρωμένους*] Sic Ald. et Cod. H.
 19) *τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως*] τῶν sensu flagitante addidit Blochius.
 20) *ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ὄν*] Ante haec verba videntur quaedam excidisse. (Bloch.)
 21) *ὄν δὲ καὶ*] Ald. οὐδὲ καὶ mendose.
 22) *μάτην γίγνεται [γεγονότος κενῶς]* Sic edidi auctore Blochio pro *μάτην γίνεσθαι etc.* verbis *γεγονότος κενῶς* tanquam spuriiis uncinis inclusis, nisi credamus et hic quaedam excidisse. Caninius legisse videtur *μάτην γίγνεται καὶ κενῶς*. (O.)
 23) *Ἀλλὰ γὰρ ὡς ἔχοντες τούτου τὴν ἐξουσίαν*] Conf. Libr. de Fato Cap. XI. (O.)

- 24) ἡ δι' ὀνείρων] Ald. ἡ δι' ὀνείρων τινῶν.
- 25) τοῦτο συστήσαι] συστήσαι, quod aberat in Cod. Havn. addidi ex Aldina. Et omnino, ne sententia fiat manca et imperfecta supplendum vel συστήσαι, vel quod mavult Blochius, δεῖξαι. (O.)
- 26) Ὁρῶμεν γὰρ ὅτι οὔτε τὸ πῦρ] Conf. Libr. de Fato Cap. IX. (O.)
- 27) μένοντά γε ταυτὰ ἃ ἐστίν] Sic optime correxit Blochius. Cod. Havn. et Aldinae μένοντά γε ταυτὰ ἐστίν. ἃ absorptum ab extrema littera V. ταυτά. (O.)
- 28) τοῦτο ἐνδέχεται παθεῖν etc.] Ante τοῦτο videtur aliquid deesse. (Bloch.) Quid? si totum locum ita legamus Ἐκαστον γὰρ αὐτῶν, ὅιον τὰ ἀντικείμενα πάσχει τε καὶ μὴ, τοῦτο ἐνδέχεται παθεῖν τε καὶ μὴ παθεῖν. Unumquodque eorum, qualia opposita eorum pati possunt vel non, talia et ipsum pati potest vel non potest. (O.) Imo pro τοῦτο legendum esse τουτέστι liquet ex interprete Latino. (Casp. Orell.)
- 29) τῷ κατὰ προαίρεσιν] Ald. τῶν κατὰ προαίρεσιν. Male.
- 30) διακόπτεσθαι γὰρ] aut legendum διακόπτεται, aut, quod magis placet post πολλάκις addendum πέφυκε. (O.)
- 31) συνιστᾶσαν] Sic Ald. recte. Cod. Havn. συστᾶσαν.
- 32) Ἡθὺς γὰρ] Vide Libr. de Fato C. VI. (O.)
- 33) τῶν μὲν γὰρ ἀψιμάχων etc.] Cum in Codicis Havn. margine et editione Aldina paullo post sequatur αὕτη γὰρ ἐμαρμένη τε καὶ φύσις αὐτοῦ, Blochius et hic scribendum censuit τῷ μὲν γὰρ ἀψιμάχῳ καὶ φιλοκινδύνῳ. Sed nolui equidem vulgatam mutare invitis Codd. quam et Capinius

in versione expressit. Et omnino tales numerorum et casuum enallagae haud infrequentes apud optimos scriptores. (O.)

- 34) ἔξει τινῶν αἰτίων συμπίπτει] Havn. et Aldinae habent συμπιπτοῦσαν, unde Blochius legendum censet αἰτίαν pro αἰτίων. (O.)

- 35) Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν etc.] Verba Homeri Il. XX. 335. (O.)

- 36) ὑπὸ τοὺς μάντις] Num ὑπὸ τῶν μαντείων? (O.)

- 37) [ἐν τῷ πρώτῳ τῶν μετεωρολογουμένων] Libr. I. Cap. XIV. (O.)

- 27) μέγας χειμὼν] Sic optime Cod. Havn. Ald. μέρος χειμῶν. Mendose. Loquitur scil. Aristoteles loco citato de anno magno, de quo adscribere liceat locum classicum Censorini de die Natali Cap. XVIII. *Est praeterea annus, quem Aristoteles maximum potius, quam magnum appellat, quem solis, lunae vagarumque quinque stellarum orbes efficiunt, cum ad idem signum, ubi quondam simul fuerunt, una referuntur, cuius anni hiems summa est κατακλυσμός, quem nostri diluvium vocant: aestas autem ἐκπύρωσις, quod est mundi incendium.* ubi vide Lindenbrog. p. 97. ed. Havercamp. Conf. Macrobi. ad. Somn. Scip. Libr. II. Cap. II. (O.)

- 38) ἐν τῷ Καλλισθένει] Apud Diogenem Laertium V. §. 44. memoratur inter libros Theophrasti Καλλισθένους, ἡ περὶ πένθους α. (O.)

- 39) καὶ Πολύζηλος] Inter Peripateticos, quod sciam, huius nominis nemo memoratur. Sed Polyzeli Cynici Photius Cod. CLXVII. et ex eo Fabricius in Catalogo Cynicorum Bibl. Graec. Libr. III. C. XIII. T. II. p. 366. meminerunt.

I N
A M M O N I I H E R M I A E
C O M M E N T A T I O N E M

de Fato.

§. 1.

- 1) τριῶν ἀντιθέσεως] scil. κατὰ τὴν ἀναγκαίαν, κατὰ τὴν ἀδύνατον, κατὰ τὴν ἐνδεχομένην ὕλην. (O.)
- 2) ἅτε δέ] Num ἅτε δὴ? (O.)

§. 2.

- 1) περιτρέπειν] fortasse προτρέπειν. (Casp. Orell.)
- 1 a] ἐπὶ τὴν πρώτην φιλοσοφίαν] Philosophia est principiorum scientia. Quoniam vero substantia reliquis categoriis prior est, eorumque quasi principium, tot erunt philosophiae partes, quot substantiae, τοσαῦτα μέρη φιλοσοφίας ἐστίν, ὅσαι περ αἱ οὐσίαι Aristot. Metaphys. V. 2. At substantiae tres sunt, una immobilis et incorruptibilis, Deus: altera mobilis et incorruptibilis, caelum; tertia mobilis et corruptibilis, ut subhūnaria ibid. XII. 4 et 6. Prima ad Theologiam pertinet, duae posteriores ad Physicam, unde Theologia, sive (ut vulgatam appellationem servem) Metaphysica Aristoteli dicitur ἡ πρώτη φιλοσοφία, *philosophia prima*, περὶ φυσικ. ἀκρ. I. 9. et al. Ion-

sus de scriptoribus Hist. Philos. p. 3. (*Schulthess.*)

- 2) Ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι etc.] Il. XIX: v. 86. seqq. (O.)

§. 3.

- 1) ἀναγκάζειν] i. e. necessitati subiicere, vel dicere ex necessitate esse. Sic Aristoteles de coelo οἱ γεννῶντες τὸν οὐρανὸν pro ἡ γεννητὸν εἶναι λέγοντες et Sallustius de Diis et Mundo C. VIII. οἱ τὸν κόσμον φθείροντες i. e. οἱ τὸν κόσμον φθαρετὸν εἶναι λέγοντες, ubi vide quae observavimus p. 156. λόγοι τῶν πάντα ἀναγκάζειν πειρωμένων sunt itaque *argumenta necessitati cuncta supponere volentium, die Gründe der Fatalisten*, ut optime reddidit Schulthessius. (O.) Transitum ad recentiore hanc verbi ἀναγκάζειν significationem fieri opinor in illis Platon. Gorg. §. 54. οὐ γάρ με σὺ ἀναγκάζεις, ubi Schol. haud male: ταῖς ἀποδεικτικαῖς πίστεσι πείθεις. (*Caspar. Orell.*)
- 2) εἰ θερειῖς, φησὶν] Conf. de hoc argumento Cicero de Fato Cap. IX. (O.) Sub finem Capituli pro εἴτε θερειῖς legendum est ut p. 160. ἤτοι θερειῖς. (*Casp. Orell.*)

§. 4.

- 1) καὶ ὑπὲρ τὴν νοερὰν ιδιότητα etc.] Sensus verborum optime expressit Schulthessius vertens: *deren Wesen weit über alle Classen der Geister oder denkenden Kräfte erhaben ist.* (O.)
- 1a) τῆς τοῖς θεοῖς προσηκούσης ἔμφρονος ῥαστώνης] Sic edidi pro τῆς τοῖς θεοῖς μὴ προσηκούσης ἔμφρονος ῥαστώνης. (O.)
- 2) βασιλέως ἡλίου] Ita Sol κατ' ἐξοχὴν vocatur

a veteribus, et exstat Iuliani Imperatoris Oratio IV. *ἐἰς τὸν βασιλέα ἡλίον.* (O.)

- 3) *πλὴν ἐἰ μὴ τισιν ἀντιφράττειτο* etc.] *τι-σιν* apertissime corruptum; quare aut delendum aut quod magis placet, legendum videtur *ἀκτίσιν.* De v. *ἀντιφράττειν*, *obsepire*, *obstruere*, *versperren* vide H. Steph. in Thesauro, qui exempli causa citat alium locum Alexandri nostri in Qu aest. Nat. *δεικνὺς ὅτι ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ.* (O.)

- 3a) *πλὴν τῆς ἡμετέρας ἀνεπιτηδειότητος*] Bene Schulthessius: *als etwa unsre Unempfänglichkeit oder Unfähigkeit.* (O.)

- 4) *ὅπερ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ξένος*] apud Platonem de Legibus Libr. X. C. 13. p. 905. (O.)

- 5) *μέγας*] apud Platonem l. l. est *ὑψηλός*, (O.)

- 6) *ἐἰς τὸ κατὰ φύσιν*] Correxī ad hanc lectionem versionem Grotii. Ipse vertens *in conditionem naturae non congruentem* legisse videtur *ἐἰς τὸ μὴ κατὰ φύσιν* vel *ἐἰς τὸ παρὰ φύσιν.* (O.)

§. 5.

- 4) *κοινὰς καὶ ἀδιαστρόφους τῶν ψυχῶν ἐννοίας*] *Κοιναὶ εἰσιν ἐννοιαί, ὅσας πάντες ἀνθρώποι ἐρωτηθέντες ὁμολογήσουσιν* inquit Sallustius Philosophus de Diis et mundo C. I. ubi vide quae observavimus p. 71. et seqq. (O.)

- 2) *Τιμαῖος*] Platonis scil. (O.)

- 3) *καὶ ὁ ἐν τοῖς οἰκείοις ἔπεσιν*] Respicit procul dubio ad versus Parmenidis qui leguntur in Collectione Fragmentorum eius curata a Ch. A Brandis in Commentat. Eleat. P. I. p. 114.

*Πῶς δ' ἂν ἔπειτα πέλοι τὸ ἐόν, πῶς δ' ἂν κε γένοιτο;
Εἴγε γένοιτ' οὐκ ἔστ', οὐδ' εἴ ποτε μέλλει ἔσσεσθαι.
Τῶς γένεσις μὲν ἀπέσβησται καὶ ἄπιστος ὄλεθρος.* (O.)

- 4) ἀλλὰ τούτων etc.] Sic pro οὕτε τούτων edidi. (O.) Brandis habet οὕτε (lege ἀλλὰ) τοῦτο μὲν. (Casp. Orell.)
- 5) ὥς τε ἐπὶ θεῶν ἀρχῆς ἐχόντων πρὸς τὰ ὄντα λόγον] Optime Schulthessius: *Da also die Götter sich zu den andern daseyenden Dingen, wie Ursache oder Grundwesen zur Wirkung verhalten.* (O.)
- 6) ἐν τῷ νῦν τῷ αἰωνίῳ] Sic et Lond. bene, ut sensus sit (ut verissime reddidit Schulthessius) *in einem einzigen ewigen Jetzt.* Brandis in Comment. Eleat. 141. edidit ἐν τῷ νῦν, τῷ αἰῶνι. (O.)
- 7) ἐν τῇ ἀποπερατώσει τῆς λογικῆς ζωῆς ἀπερῶνθαι] Bene Schulthessius: *in die tiefere Sphäre der vernünftigen Thiere heruntersgesetzt werden,* ut τῆς λογικῆς ζωῆς sit pro τῶν λογικῶν ζώων. (O.)
- 8) καὶ ὥς περ ἐκ πρύμνης etc.] Egregie hanc in sententiam Proclus Theol. Plat. Libr. I. C. XV. pag. 39. ed Hamburg. Οὐ γὰρ ἔξωθεν τὰ πράγματα κινοῦσιν (οἱ θεοὶ) οὐδ' ἄλλοι μὲν εἰσιν αἰτιοὶ τῆς οὐσίας, αὐτοὶ δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρειλήφασιν, ὧν ἐκεῖνοι παρήγαγον, ἀλλ' ὅσον ἐκ πρύμνης πάντα κατευθύνουσιν, αὐτοὶ τὸ εἶναι χορηγοῦντες, αὐτοὶ τὰ τῆς ζωῆς μέτρα κατέχοντες, αὐτοὶ τὰ τῆς ἐνεργείας μέτρα ἐκάστοις ἀπονέμοντες. Conf. quae adnotavimus ad Sallustium de Diis et mundo p. 123. seqq. (O.)
- 9) τοῖς ἐφιστάνειν αὐτοῖς δυναμένοις] Bene Schulthess.: *jedem der im Stand ist, darauf zu merken.* ἐφιστάνειν (scil. τὴν διανοίαν) attendere, animadvertere Vide Dorville ad Chariton. p. 150 et Wyttenbach. V. S. ad Plutarch. de aud.

poet. Not. ad Opp. Moral. pag. 276. (207. ed. Lips.) (O.)

- 40) καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ὄνομα ἔσται κενόν] Conf Origen. Comment. in Genesin p. 8. ed Huet. (Schulthess.)
- 41) οἰχεται [ἄρα] ἄρα, sed uncinis inclusum addidi ut constet oratio. (O.)

§. 6.

- 1) κατὰ τὴν τοῦ θείου Ἰαμβλίου ὑφήγησιν] Petita haec sine dubio ex Iamblichi Epistola ad Macedonium, ubi quaestiones de Fato et providentia videtur agitasse, ex qua ampla nobis Fragmenta servavit Stobaeus Eclog. Libr. I. C. VI. et Cap. VIII. Conf. Heeren Dissert. de Fontibus Stobaei. (O.)
- 2) ἀμεταβάτω] Num ἀμεταβλήτω? (O.)
- 3) ὅπερ παρὰ φύσιν etc.] Locum hunc difficillimum ita reddidit Schulthess: *welche letztern durch ein nothwendiges Nachgeben bey solchen Dingen miteintreten, die einem stärkern Druck unterliegen, nicht ursprünglich, sondern wegen nachwärts hinzukommender Umstände.* (O.)
- 4) ὠρισμένως καὶ ταῦτα εἰδέναι] Conf. Boeth. Consol. Philos. Libr. V. C. III et IV. (Schulthess.)
- 5) Οὐ γὰρ ἔην etc.] Iuvat integrum locum Parmenidis de Universo exscribere e collectione Brandis. v. 50 seqq. p. 107.

----- Μόνος δ' ἔτι μῦθος ὁδοῖο
 Λέπεται, ὡς ἔστι ταύτη δ' ἐπὶ σήματ' ἑάσει
 Πολλὰ μάλ', ὡς ἀγέννητον εὖ καὶ ἀνώλεθρον, ἔστιν
 Ὀὔλον, μυστογενές τε καὶ ἀτρεμές ἥδ' ἀτέλεστον
 Οὐδέ ποτ' ἦν, οὐδ' ἔσται, ἐπεὶ νῦν ἔστιν ὁμοῦ πᾶν
 Ἐν συνεχέῃ.

vel ut apud Ioh. Philoponum legitur.

Οὐκ ἦν, οὐκ ἔσται ὁμοῦ πᾶν· ἔστι δὲ μόνον. (O.)

- 5) τῶν θεῶν] Articulum addidi qui aberat in ed. Lond. (O).

§. 7.

- 1) τὴν διάνοιαν αὐτῶν γυμνάζοντες] Quod Ammonius noster de Oraculis, idem de Mythis sive Fabulis praedicat Sallustius in libro de Diis et Mundo C. III. καὶ τοῦτο πρῶτον ἐκ τῶν μύθων ὠφελεῖσθαι τόγε ζητεῖν καὶ μὴ ἀργὸν τὴν διάνοιαν ἔχειν. (O.)

§. 8.

- 1) ἥς μετέθενται] a μέτιμη capio, desidero. Hesych. μετέθεσαν, ἐκέτευσαν Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. pag. 781.
- 2) φθορὸν ἢ δηλητηριον] pecunia scil. corruptus ab heredibus aegroti. (O.)
-

IN PLOTINI

Librum de Fato.

CAP. I.

- 1) ἐπὶ τὰς ἀναγέτω] Post ἐπὶ τὰς apparet deesse quaedam. Grotius supplere videtur ἐπὶ τὰς φύσεις. Ficinus vertens *si referas in essentias ἐπὶ τὰς οὐσίας*. Quid si legamus ἐπὶ τὸ εἶναι αὐτὰς ἀναγέτω? Nam in sequentibus dicit τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εἶναι αὐτῶν τὸ τοιάνδε ἐνέργειαν ἀποδιδόναι. (O.) Paullo ante pro τὰς ἂν ἐνεργίας lego αὖ. (Casp. Orell.)
- 2) οὐτ' ἐν παρακλίσεισι κεναῖς χώραν διδόντων] Legendum sine dubio οὐτ' ἐμπαράκλσεισι una voce: pro διδόντων Ficinus in margine habet διδόντα. Grotius vertens: *Neque locum dando* accipit tanquam imperativum Atticum pro διδότησαν. Sed cum praecesserit ληκτίον, παραδεκτίον malim legere χώραν δοτέον. (O.)
- 3) ἐπιθυμητικόν] Ficinus in marg. habet τὸ ἐπιθυμητὸν sequente Grotio. Sed bene habet τὸ ἐπιθυμητικὸν scil. μέρος τῆς ψυχῆς pars animae concupiscens, das Begehrungsvermögen, opposita rationi. (O.)

- 4) ἄλλο πρὸς ἄλλον] Ficin. in marg. ἄλλο παρ' ἄλλου.
 5) ἐνροῦσα] Scribendum sine dubio ἐνρεθεῖσα. (O.)

CAP. II.

- 1) ἰέναι] Ita Ficin. in marg. In Edd. εἶναι vitiose. (O.) Paullo ante fortasse leg. καὶ ὁ μὲν πλούσιος. (Casp. Orëll.)
 3) καὶ ταύτην οὐ μόνον κινουῦσαν] Sic edidi sensu flagitante pro καὶ ταύτην μόνην οὐ κινουῦσαν. Correxerit iam doctissimus Creuzerus ad Procli Inst. Theol. p. 418. (O.)
 4) διὰ τὴν ἐκ τούτων προῤῥήσιν] Sic ad versionem Hug. Grotii emendavi verba corruptissima ἀπὸ τῆς ἐκ τούτων προῤῥήσιν. Ficinus vertens *et praedicationibus per coelestia factis freti legisse* videtur καὶ τῇ ἐκ τούτων προῤῥήσει etc. (O.)
 5) καὶ τούτους] Scil. ταῦτα λέγοντας quod sensu supplendum. (O.)

CAP. III.

- 1) οὐδὲν δὴ πάντως] Scribendum videtur οὐδὲν δὲ τακτῶς quomodo in versione sua expressit Grotius.
 2) ὅτε γέγονε πάντως, ὥστε οὐτε προῤῥήσις etc.] Lego τὸ δὲ γεγόμενον τοῦτο, ὅτε γέγονε, πάντως οὐτε προῤῥήσις etc. ἂν ἔιη. deletis verbis ὥς τε. hoc sensu: Quod autem fit (per atomos scil.) quando fit, omnino nulla erit neque praedictio. Grotius legisse videtur ὅτε γέγονε, τακτῶς γέγονε etc. (O.)
 3) ἥτις] Ficinus in marg. εἰ τις.
 4) ἔσται] Malim ἔστω. ponamus ut sit: gesetzt es sey. (O.)

- 5) ἡ νοήσεσιν] Ficin. in marg. ἡ κινήσεων.
 6) ἡ ποιήσεσιν ἀναγκαίαις εἶναι ἢ ὅλως
 εἶναι] Videtur legendum, ἡ ποιήσεσιν ἀναγκασθή-
 σεται εἶναι ἢ ὅλως εἶναι. (O.)
 7) ὁ δὲ σοφὸς ἔσται] σοφὸς philosophus. (O.)

CAP. IV.

- 1) ἐκάστου ταύτη κινουμένου μέρος, ἢ τὸ
 ὅλον ἄγει] Ita sensu flagitante emendavi verba
 editionis Basileensis vitiosissima ἐκάστον ταύτη κι-
 νουμένου ὡς μέρος, ἢ τὸ ὅλως ἄγει. (O.)
 2) ἐιμαρμένην] Addendum videtur εἶναι. (O.)

CAP. V.

- 1) διοικοῦσα] Fortasse ut Cap. praecedente le-
 gendum διήκουσα, penetrans. (Casp. Orell.)
 4) μεσουρανήσεσι] Sic emendavi scripturam mar-
 ginalē editionis Basileensis μεσουνίσσει quod cor-
 ruptum est et monstrum vocabuli. In textu est
 μαρτυρία, quod plane adversatur menti auctoris.
 Μεσουράνησις est: Solis elevatio meridiana,
 der Stand der Sonne in der Mittagslinie. (O.)
 2) ὁρᾶν δέ] Num ὁρᾶσθαι δέ? (O.)
 3) ἅττα καὶ διαρρόνμενον] Verba corrupta sic
 refingenda censeo ἅττα καὶ διαιρητέον vel διαι-
 ρεῖσθαι, quod malim ob sequentem Infinitivum ἀνα-
 τιθέναι scil. χρῆ. etc. in quibus distinguenda
 quae nos ipsi facimus etc. (O.)
 4) ἐπὶ τῶν γιγνομένων] Sic Ficinus in textu. In
 margine autem παρὰ τῶν γιγνομένων.
 5) ὡς τὰ πολλὰ] Sic Ficin. in marg. in textu καὶ
 τὰ πολλὰ.
 6) ἐν γε] Sic edidi pro vitioso εἶγε apud Ficin. (O.)
 7) πῶς ἐν ποιείσθαι] ποιείσθαι plane delen-
 dum puto tanquam importunum et sensum turbans.

Videtur ex Glossa ad sequens γένεσθαι margini adscripta in textum irrepsisse. (O.) In fine Capituli post v. διὰ τῶν σχημάτων supplendam videtur γίνεσθαι ἐὺλογον; (O.)

CAP. VI.

- 1) καὶ μάλιστα οὐχ ὅσα δοκεῖ κράσει σωμάτων δουλεύειν] Videtur legendum καὶ μάλιστα ὅσα οὐ δοκεῖ etc. (O.)
- 2) παρὰ θεῶν ὄντων] scil. τῶν ἀστέρων. (O.)
- 3) κακούμενοι] Scribendum κακουμένων. (O.)
- 4) τὴν τοῦ ἐῖς αὐτὰ ὥσπερ γράμματα βλέποντας etc.] Haec corrupta et ab antecedentibus dirimenda censeo. Neque enim, ut ex fine Capituli videmus, concedit vel probat, sed explodit auctor praedictiones Astrologicas. Quare legendum censeo: Τὸ δὲ εἰς αὐτὰ ὥσπερ γράμματα -- ἀναγνώσκειν (omisso τὴν ante τὸ δὲ). Et hunc sensum in versione expressi mutans interpretationem Grotii. (O.)
- 5) ὥσπερ εἰ τις λέγοι] Videtur supplendum ταυτὸν ἔστιν ὥσπερ εἰ τις λέγοι. (O.)

CAP. VII.

- 1) Λοιπὸν δὲ ἰδεῖν τὴν ἐπιπλέκουσαν] Supplendum δόξαν. (O.)
- 2) κατὰ λόγους σπερματικούς] Ita Ficinus in marg. sequente Grotio. In textu erat κατὰ λόγους γραμματικούς, nullo sensu. Quid si legamus κατὰ λόγους πραγματικούς? (O.)
- 3) καὶ σχέσιν] Ita Ficinus in margine pro κατὰ σχέσιν.
- 4) αἵτε γὰρ φαντασίαι τοῖς προηγησαμένοις] Supplendum videtur, ut patet ex versione Grotii, αἵτε γὰρ φαντασίαι τοῖς προηγησαμένοις αἰτίοις γίνονται. (O.)

CAP. VIII.

- 1) ἐνεχθεῖσα] Ficin in marg. ἐξενεχθεῖσα.
- 2) ἀντέχειν] Ficin. ἀντέσχειν corrupte. Sed scribendum ἀντέσχειν *repugnare solet.* ut sequens ἡλ-
λοιώσιν. (O.) Ceterum totus locus corruptus est,
et ita fortasse restituendus: ἡ γὰρ (pro ᾧ γὰρ)
κράσει — ὀργιζέσθαι ἠναγκάσθῃ — ἡ πλούτοις
(pro ἡ πλ.) (Casp. Orell.)

CAP. IX.

- 1) περικτιὸν] Coniungendum cum ἡ χρωμένη *cum nimium utatur, indulgeat.* In praecedentibus pro καὶ εἴτε ἐπιτελεῖται scribendum videtur καὶ εἴ τι ἐπιτελεῖται. (O.)
- 2) ἡ] Ita Ficin. in marg. in textu ἡ. Male.
- 3) ἡ ἥττον] Num ἥττονος scil. ψυχῆς? (O.)

CAP. X.

- 1) ὅσα πράττουσι] Ita Ficin. in marg. In textu ὅταν πράττωσι.
- 2) τὰ αὐτῶν πράττειν] Scribendum videtur τὰ αὐτῶν οὐ πράττειν.
- 3) τοὺς δὲ ἄλλους] Sic Ficin. in marg. sequente Grotio. In textu est τὰ δὲ ἄλλα.

FRANCISCI VIGERI

E T

EDITORIS ANNOTATIONES

IN FRAGMENTUM BARDESANIS SYRI.

-
- 4) *EK TΩN BAPΔΙΣΑΝΟΥ*] Alter ex Manuscr. *Βαρδησάνου* per η, quae communior scriptura est. S. Epiphanius haeresi 36 (qui alias 56 *Βαρδισάνην* vocat, eiusque sectatores *Βαρδισιανιστάς*.) Notior is est, quam ut luce indigeat. Fragmentum hic habes elegantissimi et accuratissimi operis, quod adversus Abidam Astrologum vir Syriaca Graecaque lingua eruditissimus elaboravit, ut scribit Epiphanius. Librum inscripserat Antonino, ut Eusebius *Histor. Eccles. Libr. IV. Cap. ult.* auctor est. Antoninum porro, non Pium, sed Verum intellige, ut scribit Epiphanius. Eundem Hieronymus *Libr. de Scriptoribus Ecclesiasticis*, vir masculae dictionis iudex acerrimus, non praedicat modo, sed etiam miratur. At cum ille vehemens adeo fuerit Fati oppugnator, quemadmodum apud B. Augustinum haeresi 35 irrepserit nescio, hunc ad Valentini errores *addidisse de suo*, ut *Fato adscriberet conversationes hominum*. Sed Msti. Codd clausulam istam expungunt. Huic porro Bardesanis disputationi gemina illa

est, quam in simili causa bene longam Caesarius instituit Tomo I. Biblioth. Patr. novae edit. Graecolat. p. 610. Dialog. 2. responsione ad Quaest. 109. (*Viger.*) Bardesanes Edessenus Syrus auctor Dialogi de Fato non confundendus cum Bardesane Babylonio Conf. I. A. Fabricii Biblioth. Graec. Tom. V. p. 190. Frider. Strunzii Historia Bardesanis et Bardesanistarum edita Wittemb. 1710. 4. Librum de Fato quod attinet, interiecta in hoc Fragmento quaestio Philippi discipuli, docet illum non ab ipso Bardesane, sed a discipulo suo Philippo fuisse conscriptum. (O.)

- 2) *Μέλισσα μέλι γεωργεῖ*] Emendavi h. l. versionem Grotii qui male reddidit: *apis rusticatur*. Atqui *γεωργεῖν* apud scriptores Ecclesiasticos sensu cum physico tum metaphorico et morali est *construere, fabricari, moliri*. Conf. s. C. Suizer. Thesaur. Ecclesiast. h. v. Vertendum itaque *Apis mel fabricatur*. (O.)
- 3) *τῶν Ἀλαναίων*] De Alanais nihil legi. Simile vero est non alios esse quam Alanos, quorum Iosephus, Lucianus, alii plerique meminerunt. (*Vigere.*) Populus Sarmatiae Europaeae, haud procul a Maeotide palude. Conf. inprimis Arrianum, cuius etiamnum exstat *Acies contra Alanos*. (O.)
- 4) *διαφερόμενοι*] Annon legendum *διαφερομένην*, ut referatur ad praecedens *ἀνθρωπότητι*? (O.)
- 5) *ὑπὸ τῶν ὁμοιοπαθῶν ἐλαύνονται*] Sensus horum verborum non cepit Grotius. Melius Vigerus *a sui similibus* (i. e. aliis hominibus) *impune vexantur*. Malim *sedibus suis expelluntur*. (O.)
- 6) *παρὰ Σήραις*] An Serae a Seribus alii? Seres

quidem a Caesario nominantur. *Σήρες*, inquit, οἱ τὸ ἄκρον τοῦ χέρσου οἰκοῦντες, νόμον ἔχοντες τὸ πατρῶν ἔθος μὴ ἐταιρίζεσθαι, μηδὲ συλᾶν, μηδὲ μοιχᾶσθαι, μὴ ξοάνοις προσκυνεῖν, ἢ ποτνᾶσθαι δαίμοσι, μηδ' ὅλως ἐν αὐτοῖς ὑπάρχειν εἰδωλον, ἢ ἐταῖραν, ἢ μοιχαλίδα, οὐ συλώτην, οὐ φρονέα, οὐ λωποδύτην etc. Eusebianis prorsus affinia. Eisdem S. Epiphanius p. 1091. ubi etiam de diversis diversarum gentium ritibus, *Σήρους* appellat. (*Viger.*) *Σήραι*, etiam vocantur Anonymo in Expositione orbis terrarum edita a Iac. Gothofredo Genevae 1628. qui peculiariora de iis tradit et a reliquorum narrationibus abhorrentia statim ab initio. (O.)

- 7) *Βραχμάνων*] Caesarius *Βραχμανοὺς* vocat, sed τὸ χ. credo, in γ, succisa tibiae parte decurtatum est. *Νόμος*, inquit, παρὰ *Βακτριανοῖς*, ἤτοι *Βραχμανοῖς*. (Atqui latius Bactriani patent, nec alterum pro altero promiscue sumitur) ἢ ἐκ προγόνων παιδεία μὴ μεθύειν (Interpres legit μὴ θύειν) μηδὲ ἀνύχων ἀπογεύεσθαι (novum plane genus ἀποχῆς et Pythagoreae illi ἀντικειμένης. Lege cum nostro μηδ' ἐμψύχων (οὐκ ὀίνου ἀπλοῦ, ἢ νόθου (vino factitio) μετέχειν, θεὸν τὸν ἐμὸν δεδοικότας· καὶ τοὶ τῶν παρακαμμένων αὐτοῖς Ἰνδῶν μαιφρονούντων, καὶ οἶνοφλυγόντων, καὶ μονιῶν ἀγρίων ἢ συῶν δίκην θηλυμανόντων καὶ τῷ πάθει κραδαινομένων. De Brachmanibus eorumque moribus et institutis accurate Strabo L. XV. Inter caetera eos ait διατρίβειν ἐν ἄλσει, λιτῶς ζῶντας, ἐν στιβάσι καὶ δοραῖς, ἀπεχομένους ἐμψύχων καὶ ἀφροδισίων, ἀκρωμένους λόγων σπουδαίων. His ἀνταγωνισταὶ Ἰνδοὶ quidam alii, Pram-nae nomine, de quibus ibidem Strabo. Epipha-

sius p. 1091. Num. 10. Philosophiae sectas apud Indos 72 numerat, interque caeteras Brachmanorum et Pseudo-brachmanorum. (Viger.) Veterum scriptorum testimonia de Bragmanibus plenissime collegit Ed. Bissaeus in editione sua Palladii et Ambrosii de Gentibus Indiae et Bragmanibus excusa Londini 1668. in 4to. (O.)

- 8) οὐτ' ἐμψύχου γεύονται] Palladius l. l. p. 8. ed. Bissaei. ἔσθιόνσι δὲ τὰ παρατυγχάνοντα ἀκρόδρνα καὶ λαχάνων τὰ ἄγρια, ὅσα ἡ γῆ ἐκφύει ἀντομάτως· καὶ ὕδωρ πίνουνσι νομάδες ὄντες ἐν ὕλαις, ἐπὶ φύλλοις ἀναπνέοντες· παρ' αὐτοῖς δὲ πολὺ τὸ Περσεεινὸν ξύλον καὶ τὸ λεγόμενον ἀκανθαῖνον, καὶ τινα ἕτερα καρποφόρα, ἀφ' ὧν ἀποζῶσι. (O.)
- 9) φύλη τις Ἰνδῶν] Caesarius: Ἐν τοῖς ἐσπερίοις κλίμασιν, ἐνδοτέρῳ τῶν ἐκεῖσε Ἰνδῶν, ξενοβόροι τινὲς ὑπάρχοντες, τοὺς ἐπήλυδας ἀναιροῦντες ἐσθιόνσι, καὶ οὐδεὶς τῶν ἀγαθοποιῶν ἀστέρων τῆς μαιφρονίας αὐτοὺς ἀπωσθῆναι ἴσχυσε μέχρι τήμερον. De priscorum Indorum moribus plura vide apud Herodot. Libr. III. Diodor. Sic. Libr. II. Arrian. Expedit. Alexandr. Libr. VI. et de Indicis libro singulari. Strabon. Libr. XV. qui omnium copiosissime hoc in argumento versati sunt. De hac tamen in vorandis hospitibus immanitate nihil. Imo, quod ἀντίκρυς cum illa pugnat, de illorum φιλοξενία sic Diodorus p. 126. Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῇται· τοῖς δ' ἀρρώστουσι ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι, καὶ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντα θάπτουσι· ἔτι δὲ καὶ τὰ καταλειφθέντα τοῦ ξένου χρήματα τοῖς προσήκουσιν ἀπο-

διδόασιν. Verum Caesarius ξενοβόρους illos ἐσπέ-
 ρια κλίματα tenuisse signanter habet. Dirius etiam
 illud est, quod Herodotus Libr. III. scribit, In-
 dos, Callatias dictos, defunctorum parentum cor-
 poribus saginari. Locus insignis est, ex quo
 quam suae quibusque leges placeant, nemo non
 intelliget. Δαρεῖος, inquit, καλέσας Ἑλλήνων
 τοὺς παρεόντας, εἶρετο, ἐπὶ πόσῳ ἂν χρήματι
 βούλοιντο τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας κατασι-
 τέεσθαι. Οἱ δὲ, ἐπὶ οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦ-
 το. Δαρεῖος δὲ μετὰ ταῦτα, καλέσας Ἰνδῶν τοὺς
 καλεσμένους Καλλατίας, οἱ τοὺς γονέας κατεσιθί-
 ουσι, εἶρετο παρόντων τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τίνι χρή-
 ματι δέξαιντ' ἂν τελευτέοντας τοὺς πατέρας κατα-
 καίειν πυρὶ. οἱ δὲ ἀμβύσαντες μέγα, εὐφημεῖν
 μὴν ἐκέλευον. Tum concludit οὕτω μὲν νῦν τινα
 νενομίσται, καὶ ὁρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆ-
 σαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι. (Viger.)
 10) παρὰ Πέρσας] Has Persarum ἀρύητομιξίας
 plurimorum scriptorum auctoritate damnat Brisso-
 nius in erudito de Persis commentario. Theodo-
 retus Libr. IX. de Graec. affect. p. 120 Zara-
 dam impiarum legem auctorem facit, quem Plato,
 ni fallor, Zarasdam alicubi nominat. Caesarius l.
 cit. Chaldaeis et Babylonius idem scelus tribuit
 μητρογαμεῖν, ἀδελφοφθορεῖν, καὶ ταῖς σφῶν παι-
 σὶν ἐπιμαίνεισθαι. (Idem) Sophista Doricus Dissert.
 II. Morali apud Galeum et in Opusc. Vet. Graec.
 sententiosis T. II. p. 217. ed. nostr. τοὶ δὲ Πέρ-
 σαι κοσμεῖσθαι τε ὥσπερ τὰς γυναῖκας, καὶ τῶς
 ἄνδρας καλὸν νομίζοντι, καὶ τῇ θυγατρὶ καὶ τῇ
 μητρὶ, καὶ τῇ ἀδελφῇ συνίμεν. Conf. Sext. Em-
 piric. Pyrrhon. Hypot. Libr. II. Cap. XXIV.
 v. 205. p. 178. ed. Fabric. (O.)

11) *Μαγουσαῖοι*] Idem repetit paullo inferius, ac diserte Magusaeos illos Persas fuisse docet B. Epiphanius pag. 1094. num. 12. inter Persicarum sectarum ἀρχηγούς eosdem numerat, et num. 13. repudiato caeterorum idolorum cultu Solem tantum, Lunam Ignemque venerari scribit. Cave confundas cum Magusaeis, seu Magusanis Petraeae ac felicis Arabiae populis: nisi forte hi etiam ab illis proseminati sunt. Nam hic vides Magusaeos Persas variis se populis ac gentibus inesse. (*Viger.*)

12) *παρὰ Γήλοις*] Caesarius loco citato Bardesanem κατὰ πόδας sequitur, nisi quod *Γήλας* non *Γήλους* vocat. Θάτερος, inquit, παρὰ Γήλαις νόμος; γυναῖκας γεωργεῖν, καὶ οἰκοδομεῖν, καὶ τὰ ἀνδρῶν πράττειν, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν οἷς ἂν βούλωνται τῶν ἐπηλύδων, οὐ μυρίζονται δὲ, οὐδὲ φρυκίοις τὴν ὄψιν νοθεύονται etc. οἱ δὲ ἄνδρες στιβάζονται ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ ἀνθοβάφῃ περιβολῇ etc. Epiphanius loco iam laudato Nro. 10. *Γηλοῦς* nominat, ut et Bardesanes et Ptolemaeus, sed hoc iis singulare tribuit, ut apud ipsos οἱ τὰ φανῶλα δρῶντες πρὸς τῶν νόμων αὐτῶν ἐπαινῶνται. *Gelas* Plinius Libr. VI. Cap. XVI. inter alios Hyrcani maris accolae numerat, quos Graeci Cadusios appellarunt. *Gelas* tamen a Cadusiis distinguit Strabo Libr. XI., ambos tamen ad Hyrcani seu Caspii maris orientalem, et Tauri montis septentrionalem plagam constituit. Theophanes, qui Pompeii castra secutus erat, apud eundem Strabonem, eodemque libro Amazonas inter et Albanos collocat *Γήλας καὶ Αἰήλας*, quos Zonaras Tom. II. minus, ut opinor recte, *Γέλλας καὶ Αἰγυγας* nominat. Denique Cedrenus pag. 127. Cae-

sarii locum *συντόμω*; afferens *Γηλαίους*, non ut est apud Ortelium *Gellaeos*, multo minus, ut est apud Interpretem *Agellaeos* vocat. Itaque *Γήλοι*, vel, ut alii *Γήλοι*, *Γήλαι*, *Γέλλαι*, *Γελαῖοι* apud diversos auctores prorsus iidem. Feminae autem *Γήλισσαι* dicebantur. At *Γελῶνι* qui *Γελαῖοι* saepius et aliquando *Γελλαῖοι*, Latinis *Gelanī* et *Gellenses* interdumque *Gellenses* in Sicilia sunt. Nam *Γελῶνους* frustra Stephanus repudiat. *Γελῶνι* denique in Sarmatia, partim Europaea, partim Asiatice. (*idem*)

- 13) *παρὰ Βάκτροις*] Caesarius l. cit. de Bactrianis mulieribus nihil; at Susianis eadem attribuit. *Ἐν δὲ Σούσοις*, inquit, *τῆς Βαβυλῶνος αἱ γυναῖκες παντὶ μύρῳ διαφέροντι χρῶνται, ὑψηροτέρων καὶ φαιδρῶς προϊοῦσαι, σὺν βλωσυρία καὶ διαχύσει πολλῇ.* (*idem*)
- 14) *καὶ τῇ Ὀσροηνῇ*] Osroene regio Syriae in Mesopotamiae confinio, in qua Edessa et Nicephorium, urbes iuxta Euphratem fl. (O.)
- 15) *Παρὰ Πάρθοις*] Cruentae huius et impiae consuetudinis mentionem alibi non reperio. Multa de Parthorum moribus in historicis commentariis Strabo scripserat, ut Libr. Geograph. XI. significat. (*Viger.*)
- 16) *Ἐν Ἀρτοῖς*] Intelligendi fortassis incolae urbis Atrarum, de qua Stephanus Byz. *Ἀτραι - πόλις μετὰ τὸν Ἐυφράτον καὶ Τίγρητος.* (O.)
- 17) *ἐν τῇ αὐτῇ Ἀνατολῇ*] scil. ἀπὸ τοῦ Ἐυφράτου ποταμοῦ καὶ μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ ὡς ἐπὶ ἀνατολὰς, ut in antecedentibus dixerat. (O.)
- 18) *Παρὰ δὲ Γάλλοις* etc.] Germanis hoc scelus attribuit Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypot. Libr. III. Cap. 24. §. 199. *ὅσον γοῦν παρὰ ἡμῶν μὲν*

ἄισχρὸν, μᾶλλον δὲ παράνομον νενόμισται τὸ τῆς ἄρρενομιξίας· παρὰ Γερμανοῖς δὲ, ὡς φασιν, οὐκ αἰσχρὸν, ἀλλ' ὡς ἐν τι τῶν συνήθων. (Ο.)

19) καὶ τοὺς μὲν γεννομένους ἄρρενας ῥίπτουσι] Non exposuisse sed mutilasse masculam prolem Amazonas auctor est idem Sextus l. l. §. 247. p. 182. Αἱ δὲ Ἀμάζονες καὶ ἐχώλεον τὰ ἄρρενα τῶν περὶ αὐτὰς γεννωμένων, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἀνδρεῖον αὐτὰ ποιῆσαι δύνασθαι, περὶ πόλεμον δὲ ἔσχον αὐται, τοῦ ἐναντίου παρ' ἡμῖν καλῶς ἔχειν νενομισμένου. (Ο.)

20) παρὰ Ταῖνοῖς] Hac de re ita Caesarius: παρὰ δὲ Ἠλείοις καὶ Σαρακηνοῖς καὶ τοῖς ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ Λιβύῃ, καὶ Μαύροις, κατὰ τοὺς ἡϊόνας καὶ ὄχθας τοῦ Ὠκεανοῦ ποταμοῦ (fortasse ad fretum Gaditanum) οἰκοῦσι, καὶ ἐν τῇ ἐξωτέρᾳ Γερμανίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ Σαρματίᾳ, καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξωτικοῖς μέρεσι τοῦ Πόντου ἔθνεσιν οὐχ ὅσον τε εὐρεῖν κολλυβιστήν, ἢ πλάστην, ἢ ζώγραφον, οὐκ ἀρχιτέκτονα, οὐ φωνάσκον, οὐκ ὑποκρίτην ποιημάτων, ὡς παρ' ἡμῖν. Hic Ταῖνων mentio nulla, sed eorum in locum suffecti sunt Ἠλεῖοι. De prioribus ita Stephanus Ταῖνοι (sic enim scribit) ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Ὀυλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς, καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Nec satis noti, quos Eleos Caesarius nominat. Forte τοὺς ἀπὸ τῆς Ἠλίδος intelligit, quam Stephanus πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπία urbem esse dicit. (Viger.)

21) καὶ Σαρακηνοῖς] Stephanus: Σάρακα, χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβαταίους. Οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοί. Conf. quae observavimus ad Arnobium Libr. VI. Cap. XXIII. Tom. II. p. 392. (Ο.)

- 22) καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀλανίᾳ] Alani populus Sarmatiae Europaeae haud procul a Maeotide palude. (O.)
- 23) καὶ Ἀλβανίᾳ] Stephanus - Ἀλβανία χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἰβηρσιν. (O.)
- 24) καὶ Ὠτηνῇ] Idem Stephanus: Ὠτήνη μοῖρα Ἀρμενίας. Κουαδράτος ἐν Παρθικῶν τρίτῳ. Ὁ δὲ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς Πάκορος ἐν τούτῳ παρὰ Ἀρταξάτα καὶ τὴν Ὠτηνὴν τῆς Ἀρμενίας διάγων. Τὸ ἐθνικὸν Ὠτηνός. Ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ· περὶ δὲ Κύρον ποταμὸν Ὠβαρηνοὶ τε καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες. (O.)
- 25) καὶ Σαυνία] Puto intellexisse nostrum regionem Arabiae felicitis, de qua Stephanus: Σαῦα. οὐδετέρως, κώμη τῆς ἐνδαιμόνος Ἀραβίας. Οἱ κωμῆται Σαυηνοί. Ἔστι δὲ καὶ Σαῦνις πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ αἰτιατικὴ Σαῦνιν. (O.)
- 26) ἐν τῇ χρυσῇ] Stephanus V. Χρῦση, — Ἔστι καὶ ἄλλη περισπωμένως λεγομένη νῆσος Ὠκεανίτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος, διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα. Ἔστι δὲ ἄλλη Χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῇ Χρυσῇ καλουμένη Χερρόνησος. Et hanc posteriorem intellexit Vigerus vertens in aurea Cheroneso, hodie Peninsula Malacca. (O.)
- 27) ἀγχονιμαίῳ μόρῳ ἀποθνήσκουσι] Bene Grotius: anginae malo, an der Engbrüstigkeit, Brustentzündung, natürlichen Erstöckung, scil. ob aëris intemperiem. Male contra Vigerus fractis laqueo cervicibus moriuntur. (O.)
- 28) καὶ παντὶ τόπῳ τῆς γενέσεως] Longe malim τρόπῳ, praecessit enim παντὶ ἔθνει, quod etiam fere locum includit Deinde quis ita loquatur

- παντι τόπω τῆς γενέσεως γεννῶνται ἄνθρωποι?
(Viger.) Mihi τῆς γενέσεως delendum videtur. (O.)
- 29) ἢ τοὺς Μήδους μὴ ἐσθ' ἰεσθ' αἰ ὑπὸ κυνῶν]
Hyrcais hunc morem attribuit Sextus Empiric.
Pyrrh. Hyp. III. Cap. 24. Diogenes Cynicus in
Apophtegmate apud Stobaeum Serm. CXXIII.
Ἔλεγεν ὁ Διογένης, ὅτι ἂν μὲν κύνες αὐτὸν σπα-
ράξωσιν, Ὑρκανία ἔσται ἡ ταφή etc. Conf. quae
nos observavimus ad Fragmenta Diogenis Nro. 76.
in Opusc. vet. Graec. sententios. Tom. II. pag.
580. (O.)
- 30) ἀπεκρίνατο· οὐκ ἀληθὴς ἡ ἀπόκρισις αὐ-
τῇ] Aliena credo vox ἀπεκρίνατο. Quid enim est
ἀπόκρισις ἀπεκρίνατο? Ea si aberit, clarus inte-
gerque locus. (Viger.) Minime sollicitandum
ἀπεκρίνατο scil. ὁ Βαρδισάνης. qui Philippi ἀπο-
κρισιν i. e. responsionem sive objectionem diluit.
(O.)
- 31) κατὰ τοὺς Δεκανοὺς] Utique. Duodecim enim
in Zodiaco signa: Signi cuiusque partes a Ge-
nethliacis triginta constitutae, ac tres in Decurias
tributae, quarum principes *Decani* Romanae ex
militiae usu nominati: omnes proinde triginta sex.
(Viger.)
- 32) Ἑρμαῖκῃς Ἐπιστήμης] i. e. Astrologiae sive
artis Genethliacae inventae, ut traditur, a Mer-
curio sive Hermete Trismegisto. (O.)
- 33) χθῆς οἱ Ῥωμαῖοι τῆς Ἀραβίας κρατή-
σαντες] Respexit fortassis ad expeditionem
Cornelii Palmae in Arabiam sub Traiano, cuius
meminit Dio Cassius Libr. LXVIII. Cap. XIV.
fin. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Πάλμας τῆς
Συρίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέτρᾳ

ἐχειρώσατο, καὶ Ῥωμαίων ὑπήκοον ἐποιήσατο. ubi vide Reimar. pag. 1131. (O.)

34) ἐκτρεπόμενοι] Malebam ἐντρεπόμενοι. Sed libri omnes reclamabant. Montac. suggerit ἐντρεπόμενοι etc. *veriti, religiose observantes*. Nec tamen ἐκτρεπόμενοι sensu caret: quasi dicat: Iudaeos etiam eo sub climate degentes, quod ab illo circumcidendi more alienum sit, ipsum tamen constanter ac perpetuo retinere. (Viger.)

35) δι' ἡμερῶν ἑπτὰ] Verte *septima quaque die* Sic Plato de Legg. 1. init. διὰ πέμπτων ἡμερῶν. (O.)

36) ἢ Ἀίλουρον] Sextus Empiric. Pyrrhon. Hypot. Libr. III. Cap. XXIV. §. 221. Ἀίλουρον ἐν Ἀλεξανδρίᾳ τῷ Ὁρῷ θύουσι. (O.)

37) οὐχ ἢ] Melius οὐδ' ἢ. (Viger.)

I N

GEORGII GEMISTI PLETHONIS

Librum de Fato.

-
- 1) ὑπὸ γὰρ τῶν ἑαυτῶν αἰτιῶν πάντα ὀρίζεσθαι τὰ ὀριζόμενα] Constructio imperfecta, addendum videtur ἀνάγκη aut simile quid. (O.)
- 2) οἰκεία] Editio Reimari οἰκνῖα procul dubio operarum errore. (O.)
- 3) οὐδενὸς γὰρ ὄτον etc.] Num οὐδὲν γὰρ ὄτον? (O.)
- 4) τὴν δὲ περὶ τὰ τῇδε ἀντῶν πρόνοιάν τε καὶ ἐιμαρμένην ἀναιροῦντες] Epicurus et eius asseclae, quorum sententia erat: τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε ἀντὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει. quod aeternum beatumque est, id nec habet ipsum negotii quidquam, nec exhibet alteri. ut latine expressit Cicero de Nat. Deor. I. Cap. Conf. quae observavimus ad Sallustium Philosophum pag. 126. (O.)
- 5) τοῖς πεπρωμένοις περιπεσεῖν συνέβη] Respicit auctor ad historiam de Laio et Oedipo, supra expositam ab Alexandro Aphrod. Cap. XXV. (O.)

- 6) τὴν τοῦ ἀσκητέως] Nota rariorem formationem Genitivi pro ἀσκητοῦ. (O.)
- 7) ἦν ἂν ἀμήχανον ἂν εἶναι] Alterutrum ἂν delendum. Malim posterius. (O.)
- 8) ἀπάντων δ' ἀπὸ θεῶν ἀρξαμένων, τῷ κοινῷ δεσπότῃ Διὶ] Legendum videtur ἀπάντων δὲ θεῶν ἀρξαμένων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ δεσπότου Διός. vel potius ὅπ᾽ ἀντων θεῶν ἀρξαμένων τῷ κοινῷ δεσπότῃ Διί. omisso ἀπὸ. (O.)
- 9) ἢ μὴ κωλύεσθαι τινὰ ζῆν] Correxī vitium typographicum ed. Reimari ἢ μὴ κωλύεσθαι τινὰ τὴν. Ipsum ζῆν legisse, quod sensus postulat, ex versione apparet. (O.)
- 10) κακῶς δὲ πράττειν ἀνθρώπους οὐκ ἄλλῃ ἂν, ἢ κακῶς γεγονότας] Videtur post οὐκ ἄλλῃ ἂν supplendum δυνατόν, aut simile quid. (O.)
- 11) κακὸν μὲν] Reimarus κακοὶ μὲν. Mendose.
- 12) κατατεμαχίζειν] propr. in frusta secare, h. l. de pravis distinctionibus. Verbum recentioris Graecitatis. Exemplo ex Nicetae annalibus in Lexico Schneideri citato adde Theodor. Metochit. Miscellan. C. 842. ed. Mülleri: καὶ πάντων μάλιστα τοῦτ' ἀλγεινότατον, αὐτὸν τινὰ ἑαυτοῦ μερίζεσθαι καὶ κατατεμαχίζεσθαι (sic) βίᾳ τινὶ κατὰ τῆς συνεχείας καὶ τῶν συνδέσμων τῆς θύσεως. (O.)
- 13) τιθέμενον] scil. Ἀμμώνιον. (O.)
- 13a) (οὕτω δὲ ἐν Πολιτείᾳ] Sic omnino scribendum litera maiore, ut sensus sit etiam in Politia, in libris de Republica. Respicit enim Olympiodorus ad locum Platonis de Republica Libr. X. p. 617. Steph. (Conf. Alcibiad. II. p. 141.) Igitur egregie fallitur Reimarus verba καὶ ἐν πολι-

τεία literis minusculis scripta vertens et in rebus agendis. Sed et antecedens τῇ βουλῇ corruptum videtur. (Casp. Orell.) Correctio patrui mei adstruitur ex ipso Olympiodoro nuperime edito a doctissimo Creuzero ubi pag. 104. ipsissimis fere nostri verbis legimus οὕτω γοῦν καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ: Pro τῇ βουλῇ legendum fortassis ἐν τῇ βουλῇ, ut sit i. q. ἐν τῇ αἰρέσει τοῦ βίου. In sequentibus λήξεται pro λέξεται edidi ex Platone et Olympiodoro. (O.)

- 14) ἢ φάντων] Sic emendavi flagitante contextu, ut sit φάντων Imperativus Atticus pro φάτωσαν dicuntur i. e. *necesse est ut dicant*. Reimar: ἢ φύντων. Mendose. (O.)

- 15) Ἄγε δὲ μ' ὦ Ζεῦ] Plenius apud Epictetum Enchirid. Cap. LII.

Ἄγε δὲ μ' ὦ Ζεῦ καὶ σὺ γ' ἡ Πεπρωμένη.

Ὅποι ποθ' ἐμὴν ἐμὶ διατεταγμένος.

Ὡς ἔψομαι γ' ἄοκνος· ἦν δὲ μὴ θῆλω

Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἦτον ἔψομαι. (O.)

- 16) καὶ τοῖς μοχθηροῖς μὴ χαλεπαίνειν] Correxerem versionem Reimari haec verba pessime reddentis et adversam fortunam aegre ferre. Immo τοῖς μοχθηροῖς scil. ἀνθρώποις malis irasci verum esse sequentia docent. (O.)

- 17) μὴ ἅπαντα δι' ἀκριβείας λέγειν] Conf. Salust. Philos. de Diis et Mundo. Cap. III. (O.)

- 18) λευφθήσεσθαι] Legendum videtur λευφθήσεσθαι, quae verba ubique fere confunduntur. (Casp. Orell.)

INDICULUS NOMINUM ET VOCUM EXQUISITORUM

QUAE

IN NOTIS ILLUSTRANTUR NEC NON AUCTORUM QUI
CITANTUR IN HIS OPUSCULIS.

Al. denotat Alexandri librum de Fato ad Imperatores. *Al.* *Fort. Fat.* Alexandri Capita duo de Fortuna et Fato. *Amm.* Ammonium. *Plot.* Plotinum. *B.* Bardesanem. *Pleth.* Georgium Gemistum Plethonem. Numeri maiores designant Capita; minorum prior paginas editionis nostrae, posterior numerum Notarum textui adscriptum.

Α.	
<p>Ἀβγαρος, B. 216. Ἀγχιονιμαῖος, B. 212. 27. Ἀιγύπτιοι felem adorant,] B. 218. 36. Ἀῖσα, Al. XXXV. 110. 2. Ἀλαναῖοι, B. 204. 3. Ἀλανία, B. 212. 22. Ἀλβανία, B. 212. 23. Ἄλυσις et Ἀνάλυσις confusa, Al. XXIV. 76. 2. Ἀμάζονες, B. 210. Ἀναγκάζειν, Amm. III. 160. 1. Ἀναξαγόρας, Al. II. 6. 2. <i>Fat.</i> 134. 3. Ἀνατολή, B. 210. 17. Ἀνεπιτηδεϊότης, Ammon. IV. 164. 3. a.</p>	<p>Ἀντιφράττειν, Amm. IV. 164. 3. Ἀποπεράτωσις, Amm. V. 166. 7. Ἀραβία a Romanis occupata, B. 216. 33. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς μετεωρο- λογουμένοις, Al. F. 152. 37. ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, ib. Ἀσκητής, εως, Pleth. 230. 6. Ἄστατος et Ἀτακτος, Al. <i>Fort.</i> 126. 6. Ἄτροι, B. 210. 16. B. Βάκτροι, B. p. 206. Βραχμάνοι, B. 206. 7. Βρετανία, B. 210. Γ. Γάλλοι, B. 218. 18. Γερμανοί, B. 212.</p>

Γεωργεῖν, B. 202, 1.

Γῆλοι, B. 208, 12.

Δ.

Δεκανοί, B. 214. 31.

Δηλητήριον, Amm. VIII. 178. 2.

Διαλαμβάνειν, Al. XII. 42. 11.

Διάστροφος, Al. Fort. 130. 14.

Δοτῆρες εἰών, Dii. Al. XXXI. 98. 14.

Ε.

Ειμαρμένη, Al. XXXV. 110. 2.

Εἶναι, τὸ τί ἦν, terminus Aristelicus Al. Fort. 126. 4.

Εἶπω — Φέρε ἐπεῖν, exempli causa Al. Fort. 128. 10.

Εκτρέπεσθαι et Ἐντρέπεσθαι, B. 216. 34.

Εμφρων et Ἐκφρων, Amm. IV. 164. 1. a.

Εντυγχάνειν, Al. I. 4. 23.

Εἷς et Ἐξέτασις confusa, Al. XXIX. 90. 4.

Εποχεῖσθαι, Al. XV. 54. 1.

Ερμαῖκή ἐπιστήμη, B. 216. 32.

Εφιστάναι, Amm. V. 168. 9.

Ζ.

Ζώπυρος, Al. VI. 18. 32.

Η.

Η, nonne Al. V. 12. 3.

Ἡλιος βασιλεὺς, Ammon. IV. 164. 2. a.

Ἡράκλειτος, Al. VI. 16. 21. Fat. 150. 32.

Θ.

Θεῖος — τὰ θεῖα, astra Al. VI. 14. 2. XXV. 78. 10.

Θεμέλιον et Θεμέλιος, Alex. XXIV. 76. 5. a.

Θεός, foeminin. Al. XXII. 72. 11.

Θεόφραστος ἐν Καλλισθένει, Al. Fat. 154. 38.

I.

Ἰάμβλιχος, Amm. 172. 1.

K.

Κάρφοι et Κάρποι, Al. IV. 10. 6.

Κατατεμαχίζειν, Bessar. ad Pleth. 234. 12.

Κρησφύγετον, Al. Fat. 134. 7.

Κύκλος λοξός, Zodiacus Alex. XXV. 78. 7.

M.

Μαγουσαῖοι, B. 208. 11.

Μαῦροι, B. 212.

Μεσονράνησις, Plot. V. 1. a.

Μετέλναι, Amm. VIII. 178. 1.

Μηδοί, B. 212.

Μοῖρα, Al. XXXV. 110. 2.

N.

Νέμεσις, Al. XXXV. 110. 2.

Νομός et Νόμος, Al. XXXI.

O.

Ὀλυμπιόδωρος, Bess. ad Pleth. 236.

Ὀσροηνή, B. 210. 14.

II.

Παράγειν, Al. XXXVI. 112. 7.

Παραδοξολογία, Al. XXVIII. 90. 4.

Παρασυλλογισμός, Al. XV. 56. 13.

Πάρθοι, B. 210. 15.

Παρμενίδης, Amm. V. 166. et VI. 174. 5.

Περίπτα, Al. VIII. 26. 32.

Πέρσαι, B. 206. 10. 208. 13.

Πλάτων, Amm. IV. Ἐπινόμιδι

Pleth. 144. ἐν Κρατύλῳ, *ibid.*
245.

Πολύζηλος, Al. Fat. 154. 39.
Προηγούμενως προηγούμενα,
Al. XI. 36. 4.

Πρόκλος, Bess. ad Pleth. 236.

Σ.

Σαρακηνοί, B. 212. 21.

• Σαυνία, B. 212. 25.

Σῆραι, B. 206. 6.

Σμπλίκιος, Bessar. ad Pleth.
234.

Σμῆνος, Al. XXII. 72. 6.

Σπερματικός λόγος, Plot. VII.
194. 2.

Συνοδεύειν, Al. XIV. 46. 3.

Συριανός, Amm. VII. 176.

Τ.

Ταίνοι, B. 212. 20.

Τίμαιος (Platonis), Amm. V.
166. 2.

Τίς — τὸ τί ἦν, terminus
Aristotelicus Al. Fort. 126. 4.

Τρόποι εἰ Τόποι αἰτίων, Al.
III. 8. 6.

Φ.

Φάντων, Imperat. Attic. Pleth.
239. 14.

Φέρω — Φέρε ἐπιείν, Al. Fort.
128. 10.

Φιλοσοφία πρώτη, Amm. II.
160. 1. a.

Φοῖνιξ — Σπανιώτερον τοῦ
Φοίνικος, Al. XXVIII. 90. 1.

Χ.

Χειμῶν μέγας, Al. Fat. 152. 37.
Χρυσῇ, B. 212. 26.

Ω.

Ὠτηνί, B. 212. 24.

E M E N D A N D A.

- pag. 4 lin. 6 τῆς lege τῆς
 — — — 10-11 [ὧν — — — ἐπεῖν] Scribe (ὧν — — —
 ἐπεῖν) cum signo parenthesesos.
 — 6 — 2. 7. {δὲ ἦν αὐτίαν — — — τὸννομα} Scribe
 iterum cum signo parenthesesos (δὲ ἦν αὐτίαν
 — — — τ' οὐνομα)
 — 8 — 17 ὅτι l. ὅ,τι.
 — — — 31 διασκεύον l. διασκεῦον
 — 13 — 19 alius l. huius
 — 20 — 2 τῇ τὸν λόγον τε l. τὸν λόγον τῇ τε
 — — — 3 γνωριμότερον l. γνωριμώτερον.
 — 24 — 22 τῇν l. τήν
 — 26 — 5 ἀπ' ἄλλων l. ἐπ' ἄλλων
 — — — 10 τοῦδε l. τοῦ δὲ
 — 28 — 7 ἀνάγκης l. ἀνάγκην
 — 38 — 3 πλέον ἢ l. delendum ἢ
 — 41 ult. in hoc re l. in hac re
 — 42 — 26 τὸνα νθρωπον l. τὸν ἄνθρωπον
 — 44 — 3 δύνασθαι l. δύνασθαι
 — 52 — 17 χώραν ἔχει τὸ l. χώραν ἔχει τὸ λέγειν
 — 54 — 27 αἰρεῖσθαι l. [αἰρεῖσθαι]
 — 59 — 24 Respondebant l. Respondebunt
 — 61 — 26 auxilium fore l. auxilium fore, huic autem
 non fore
 — 64 — 25 τινες l. τινος
 — 68 — 18 πεπεῖσθαι τοῦτο l. πεπεῖσθαι τὸ τοῦτο
 — 69 — 24 iis l. is
 — 70 — 10 κα l. καὶ
 — 76 — 15 θεμελλοῦ ὄντος l. θεμελλοῦ μὲν ὄντος
 — 80 — 19 γινόμενα· dele colon.
 — 82 — 4 τοιοῦτον ἐφ' ἡμῖν l. τοιοῦτον τὸ ἐφ' ἡμῖν
 — 84 — 3 κακίας l. τὰς κακίας
 — — — 23 δεχομένοις l. δεδομένοις
 — 94 — 10 εἰ γὰρ l. εἰ γε
 — — — 16 θεοῖς l. θεοῦς.
 — — — 28 πρόγνωσις τὸ ἐνδεχόμενον l. πρόγνωσις τὸ
 τὸ ἐνδεχόμενον
 — 96 — 10 ταύτην l. τοιαύτην
 — — — 15 ΚΑ l. ΑΑ

- 116 — 9 καθ' ὁρμὴν l. τὴν ὁρμὴν
 — 117 — 1 coactam esse inter l. coactam inter
 — 122 — 8 post ἀντικείμενον adde) signum parentheses
 finitae
 — 166 — 1 οὐρανὸν κα l. οὐρανὸν καὶ
 — 180 — 17 αἰεὶ οὐ τὴν l. αἰεὶ, οὐ τὴν
 — 181 — 2 LIBRI l. LIBER
 — 194 — 4 ἔστωσαν δὲ πρὸς l. ἔστωσαν δὲ οἱ ἀστέρες
 πρὸς
 — 201 — 6 ζώου, καὶ l. ζώου· καὶ
 — 244 — 24 τέλειαν εἶναι l. τέλειον εἶναι
 — 246 — 15 ὁτιοῦν l. ὁ,τιοῦν

00000410B